

TIRSDAG DEN 20. APRIL 2010

FORSÆDE: MR BUZEK

Formand

1. Åbning af mødet

(Mødet åbnet kl. 09.05)

2. Dagsorden

Formanden. – I lyset af de seneste udviklinger i situationen og efter aftale med de politiske grupper vil jeg gerne foreslå følgende ændringer i afviklingen af arbejdsplanen på onsdag. Det er nye ændringer i forhold til dem, vi vedtog i går kl. 17.30, altså supplerende ændringer.

For det første fjerner vi spørgetiden med Rådet fra arbejdsplanen. Rådet har oplyst, at som følge af de transportvanskeligheder, vi oplever i denne uge, bliver hr. López Garrido nødt til at rejse fra Strasbourg på onsdag kl. 18.00, så der vil ikke kunne afholdes spørgetid om aftenen. For det andet trækker vi Ticău-betænkningen om bygningers energieffektivitet tilbage fra arbejdsplanen, fordi den ikke blev vedtaget i udvalget mandag. For det tredje indfører vi en mundtlig forespørgsel om forbuddet mod brug af cyanid-mineteknologi som tredje punkt på dagsordenen om eftermiddagen umiddelbart efter forhandlingerne om SWIFT og PNR (sidstnævnte vedrører lister over navne på flypassagerer). På den måde vil mødet blive afsluttet kl. 19.00 på onsdag. Lad mig ganske kort gentage, at vi har trukket de punkter, det ikke er muligt at behandle, tilbage, og derfor slutter vi mødet onsdag kl. 19.00, ikke kl. 24.00. Jeg gentager, at det sker efter samråd med formændene for de politiske grupper.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil blot høre, om der stadig vil blive holdt møder i Parlamentet på torsdag, om udvalg såsom Enheden for Vurdering af Videnskabelige og Teknologiske Projekter (STOA) og andre vil holde møde, om der vil være tolkning på møderne, og om der bliver adgang til Parlamentet for besøgsgrupper på torsdag.

Formanden. – Jeg er lige ved at forberede en e-mail til alle medlemmer, som jeg personligt vil underskrive. Nogle af medlemmerne er end ikke nået frem til Strasbourg og vil også gerne have disse oplysninger. E-mailen vil blive sendt omkring kl. 11.00 og vil give svar på de spørgsmål, vi allerede kender svaret på.

På torsdag kan alle udvalgsmøder afholdes, men uden afstemning.

Europa-Parlamentets tjenestegrene vil være til stede. Der vil ikke blive afholdt møde i plenum. Med undtagelse af mødet i plenum vil alt fungere som normalt. De grupper, vi har inviteret til Strasbourg for at aflægge besøg i Parlamentet, vil kunne gennemføre besøget og komme ind i plenarsalen, men der vil ikke blive forhandlet i salen.

I forhold til en normal dag vil den eneste forskel være, at der ikke forhandles i plenum og ikke holdes afstemninger. Resten vil forløbe som normalt på torsdag.

Torsdag og fredag vil medlemmerne kunne skrive sig på tilstedeværelseslisten.

De øvrige oplysninger vil være indeholdt i den e-mail, som medlemmerne skulle modtage inden frokost.

I går var der møde i formandskonferencen og også i præsidiet. Der blev truffet afgørelse om et ganske stort antal sager. Fra nu af arbejder en taskforce med deltagelse af Parlamentets tjenestegrene. Taskforcen vil til stadighed være i kontakt med mig, og jeg er i kontakt med formændene for de politiske grupper, fordi vi skal opretholde permanent kontakt i alle anliggender vedrørende afgørelser om denne og de kommende uger. Husk at Europa-Parlamentets udvalg mødes i næste uge. Vi må ikke blokere de normale udvalgsrutiner, og vi skal forberede mødeperioden i Bruxelles som normalt. Der er endnu ikke truffet afgørelse om dette, men det vil ske i de nærmeste dage.

Der kan forventes korte oplysninger fra mig om alle afgørelser og om al planlægning vedrørende fremtiden.

3. Forstyrrelser i lufttrafikken i Europa (forhandling)

Formanden. – Det næste punkt er redegørelser fra Rådet og Kommissionen om forstyrrelse af lufttrafikken i Europa.

Som vi alle ved, skal beslutningerne om de næste par dage træffes af de europæiske institutioners udøvende organer. Det bliver selvfølgelig Kommissionens og Rådets opgave. Som bekendt har både Kommissionen og Rådet arbejdet på dette i det mindste siden søndag, men vi har som medlemmer af Parlamentet også vores pligter. De vedrører de mere langsigtede svar på den nuværende krise. Vi vil skulle inddrage Parlamentets udvalg i dette. Vi skal også overveje, hvordan vi reagerer på den nuværende situation under mødeperioden i Bruxelles. Måske reagerer vi med en beslutning. Jeg taler om forskellige måder at reagere på. Jeg vil bede alle medlemmerne om, at de i deres indlæg også giver udtryk for, hvordan Parlamentet kan bidrage til at løse de nuværende problemer, som først og fremmest skaber vanskeligheder for borgerne i Europa. Vi har selvfølgelig problemer med at komme til Strasbourg og Bruxelles, men det er vores problem, som vi bestemt ikke skal gøre til noget særligt. Vi bør forberede os på at drøfte en løsning på europæernes problemer i en situation, hvor lufttrafikken er lammet. Det mest afgørende er, hvad vi medlemmer kan gøre over de næste par uger for at lette situationen. Da det største ansvar her i de første timer og dage falder på de udøvende organer, vil jeg gerne takke repræsentanterne for både Rådet og Kommissionen for, at de er til stede.

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Hr. formand! Som bekendt er lufttrafikken af afgørende strategisk betydning. Den er af betydning for offentligheden i dagligdagen og i dennes grundlæggende ret til fri bevægelighed, og den har utvivlsomt afgørende betydning for den økonomiske aktivitet.

Når der er problemer med lufttrafikken, når der er forstyrrelser, der påvirker mere end ét land, bliver lufttrafikens strategiske karakter endnu mere åbenlys, og skaden bliver større.

Når det som i dette tilfælde rammer flertallet af EU's medlemsstater, bliver det et yderst alvorligt problem, ligefrem en krise. Det er selvfølgelig en uventet og hidtil uset krise, som skal håndteres på passende vis. Desuden har vi paradoksalt nok at gøre med et tema, hvor EU som sådan ikke har mange beføjelser, faktisk færre end i andre anliggender, men alligevel skal den ubetinget handle.

Ved denne luftfartskrise i Europa gør to omstændigheder sig gældende på samme tid, nemlig krisens yderst alvorlige karakter, men også EU's meget begrænsede retlige kompetence til at handle på dette område. Der er derfor tale om en situation, hvor det ikke er let at handle ud fra et europæisk perspektiv. På trods af det har vi handlet og reageret.

Hermed kommer jeg til anden del af min erklæring, nemlig den indsats, der er gjort i denne sag. For det første tog medlemsstaterne og lufthavnsmyndighederne den eksisterende protokol i anvendelse i lyset af det kort med en oversigt over askens udstrækning, der er udarbejdet af centret for rådgivning om vulkansk aske i London. Det var en videnskabelig vurdering, på grundlag af hvilken man mente, at der automatisk skulle indføres begrænsninger i flyvningen i det luftrum. Det var det første skridt, som var udtryk for yderste forsigtighed, sikkerhed og risikominimering på basis af det første bidrag fra Eurocontrol, som igen byggede på udtalelsen fra centret for rådgivning om vulkansk aske i London, som blev oprettet for en del år siden.

Denne situation rakte naturligvis klart ud over medlemsstaterne, hvorfor EU og dens institutioner tog fat på arbejdet lige fra starten af. Mere specifikt har der i de seneste dage været afholdt en række tekniske møder, som resulterede i de politiske afgørelser, transportministrene traf i går.

Weekenden igennem har Rådet, det spanske formandskab, Kommissionen, især kommissær Kallas, som jeg takker for hans beredvillighed og hårde arbejde i hele tidsrummet, og Eurocontrol arbejdet på at forberede en langt mere præcis og passende reaktion på det, der allerede var ved at udvikle sig til en varig krise med begyndende yderst alvorlige følger, ikke blot i hele EU, men også ud over vores grænser.

Det arbejde, der er gjort i de seneste dage, mandede ud i Eurocontrols anbefaling, som blev enstemmigt vedtaget, først på det i går afholdte møde i Bruxelles mellem Eurocontrol, Kommissionen, Rådet, lufthavnsmyndighederne, luftfartsorganisationerne og alle de berørte sektorer. Anbefalingen vedrørte behovet for, at Eurocontrol fra og med i dag etablerer tre zoner, der påvirkes af vulkanen.

Den første zone bliver zonen med størst asketæthed, hvor der vil herske absolut begrænsning, et absolut flyveforbud. Den næste zone bliver det modsatte, en zone uden nogen forekomst af aske, hvor flyvningen derfor ikke er underlagt begrænsninger. Den tredje bliver en zone i en mellemkategori med lav asketæthed, hvor flyvning vil være tilladt uden nogen risiko. De nationale myndigheder vil fra og med i dag skulle

undersøge denne zone på koordineret vis i lyset af de data, Eurocontrol leverer dagligt og med seks timers mellemrum, for at afgøre, om de skal etablere luftkorridorer eller zoner, hvor flyvning vil være tilladt.

Den tekniske anbefaling, som Eurocontrol fremsatte, blev vedtaget enstemmigt af de 27 regeringer i EU i går. Dermed får den fokus på Europa og en europæisk tilgang, som der er behov for i øjeblikket. EU træffer med andre ord en afgørelse og foreslår derfor, at medlemsstaterne handler på den måde. Der var ubetinget enighed mellem de europæiske regeringer og Kommissionen om Eurocontrols forslag om at handle på denne måde.

Sikkerheden har derfor fortsat prioritet. Det kan vi ikke gå på kompromis med, som kommissær Kallas sagde her i weekenden, og derfor er der enighed om et absolut flyveforbud i et bestemt område. Vi vil få en langt mere præcis idé om den reelle risiko ud fra alle de data, som Eurocontrol vil bruge, ikke blot fra London, men fra de prøveflyvninger, der gennemføres uden passagerer, og fra data fra de nationale myndigheder, fra fabrikkerne af flymotordele og fra Det Europæiske Luftfartssikkerhedsagentur i Köln. Alle disse data skal tages i betragtning ved fastlæggelsen af de zoner, transportministrene blev enige om i går på det ekstraordinære møde i Rådet, som det spanske formandskab havde indkaldt til.

Det er derfor en model i udvikling, mere dynamisk og mere præcis end den hidtil anvendte. Den bygger først og fremmest på videnskabelige data, for det andet på en teknisk afgørelse i Eurocontrol, og endelig på medlemsstaternes fastlæggelse af en zone i mellemkategorien fastlagt ved en koordineret afgørelse.

Derefter vedtog transportministerrådet i går en klar holdning med en opfordring til medlemsstaterne om at gøre deres yderste for at stille flest mulig alternative transportformer til rådighed for offentligheden for at løse den meget alvorlige situation, der påvirker både europæiske og ikkeeuropæiske borgeres mobilitet. De har også taget fat på de yderst omfattende økonomiske følger af situationen, som kommissær Kallas vil belyse, i en taskforce under ledelse af næstformanden i Kommissionen, kommissær Kallas, kommissær Almunia og kommissær Rehn, som i næste uge vil forelægge en rapport om alle de økonomiske aspekter. Endelig mødes transportministrene i Rådet igen snarest muligt for at drøfte alle disse spørgsmål.

Der er derfor truffet en afgørelse, som giver hændelserne et europæisk perspektiv og en koordineret europæisk tilgang, og som bygger på sikkerhed og behovet for at være så effektiv og præcis som mulig, når der træffes beslutning om flyvninger, under samtidig iagttagelse af borgernes rettigheder. Det glæder mig derfor, hr. Buzek, at Parlamentet har foreslået en detaljeret forhandling om spørgsmålet. Denne forhandling viser faktisk, at Parlamentet har de nødvendige reflekser til at handle omgående, som det sømmer sig for en institution, der repræsenterer de europæiske folkeslag, og at vi kan foretage en mere langsigtet overvejelse af, hvilke foranstaltninger der skal træffes som reaktion på denne komplet uforudsete og fuldstændig nye krise, som har fået usædvanlige og yderst alvorlige følger for de europæiske borgeres liv.

Formanden. – Jeg vil gerne forsikre Rådet og det spanske formandskab om, og det må De endelig fortælle dem, at Europa-Parlamentet er parat til at samarbejde når som helst, og at vi er parat til at drøfte disse anliggender i udvalgene. Vi er åbne for at modtage repræsentanter for Kommissionen og Rådet og for en drøftelse af problemerne. Vi ønsker at være involveret i dette. Vi kommer fra EU's forskellige regioner, vi er valgt ved direkte valg og har et ansvar for folk med bopæl i Unionen, og derfor er vores engagement afgørende. Vi er klar til dette. Selvfølgelig kan vi kun gøre det, der ligger inden for en lovgivende myndigheds rammer. Vi kan ikke træffe en udøvende myndigheds afgørelser, men vi vil gerne hjælpe både Kommissionen og Rådet. Det er vi parat til, og det er derfor, vi fører denne drøftelse.

Siim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Det glæder mig at præsentere Parlament for rapporten om den indsats, Kommissionen har sat i værk vedrørende følgerne af krisen i det europæiske lufrum som følge af vulkanen Eyjafjallajökulls udbrud. Parlamentet vil være bekendt med, at 84 000 flyafgange er blevet aflyst, hvilket har ramt tusindvis af passagerer.

Som De ved indkaldte Eurocontrol på vores initiativ til en telefonkonference mandag morgen, og Kommissionen deltog aktivt i et ekstraordinært møde i Rådet (transportministrene) i går eftermiddags.

Der er efter min mening fire centrale budskaber at formidle efter Rådsmødet.

Alle transportministrene går ind for et koordineret europæisk svar på krisen. Nationale løsninger er ikke effektive, når man skal håndtere denne type problemer, som påvirker luftrummet globalt. Jeg må understrege, at der var en høj grad af samarbejdsvilje blandt transportministrene, og vi førte en række telefonsamtaler, hvor alle erklærede sig rede til at påtage sig et ansvar og samarbejde.

Det andet vigtige punkt er, at sikkerheden kommer i første række. Der kan ikke være tale om at gå på kompromis med sikkerheden. Det er og bliver os yderst magtpåliggende. Vi skal sikre de højeste sikkerhedsstandarder for vores borgere.

Det tredje princip er, at ministrene aftale en gradvis og koordineret åbning af det europæiske luftrum under samtidig iagttagelse af sikkerheden. Det begyndte her til morgen kl. 08.00 via Eurocontrol. Tre typer af zoner er omfattet af denne afgørelse på basis af forureningsgraden. Den første af disse zoner befinder sig omkring emissionernes kerne, hvor man vil opretholde et fuldstændigt flyveforbud i lyset af, at det er umuligt at garantere sikkerheden.

I den anden af zonerne vil der i princippet ikke være hindringer for lufttrafikken, selv om der stadig forekommer aske. Den zone vil skulle bekræftes, og beslutningerne om flydrift vil blive truffet på koordineret vis af medlemsstaternes myndigheder.

Den tredje zone påvirkes ikke af aske, og derfor er ingen form for flytrafik underlagt restriktioner. Eurocontrol stiller kort til rådighed hver sjette time med relevante oplysninger til de nationale myndigheder.

For det fjerde forventer vi gennem disse foranstaltninger i sidste ende at få gennemført programmet for et fælles europæisk luftrum og specielt netværkslederfunktionerne. Jeg ved, at jeg kan regne med stærk støtte fra Parlamentet efter succesen med den anden pakke om det fælles europæiske luftrum sidste år.

De vil vide, som ministeren nævnte, at der er nedsat en taskforce bestående af en gruppe kommissærer, som skal drøfte spørgsmål om statsstøtte. I går talte jeg med repræsentanter for flyselskaberne, som fortalte, at de ganske enkelt ikke er klar til at vurdere tabene endnu. På grund af alle de økonomiske konsekvenser er det vigtigste for dem at genoptage flyvningerne. Modellen for genoptagelse af flyvninger er den vigtigste ting. Vi må ikke gå i panik over statsstøtte og andre foranstaltninger til hjælp for lufttransportsektoren.

Passagerrettigheder er et andet vigtigt spørgsmål, og vi skal håndhæve virkeliggørelsen af passagerernes rettigheder. Reglerne er gode, og det er alle enige om. Det afgørende er håndhævelsen, og den er op til medlemsstaterne. Den skal vi virkelig gøre en indsats for. Vi har adskillige idéer om, hvordan reglerne håndhæves bedre.

Jeg vil nu kommentere noget, som efter min opfattelse er bevidste forsøg på at blande tingene sammen – hvem der skal gøre hvad, hvem der har gjort hvad, og hvad modellerne er. Det er klart, at der i visse lande er forstående valg og så videre, men efter vulkanudbruddet blev alle beslutninger truffet på basis af eksisterende og aftalte modeller om, hvordan man håndterer den slags situationer.

Denne model er mellemstatslig, og luftrummet er en national kompetence. Det er ikke Kommissionen, der udsteder ordrer. Der findes regler for vores nationale systemer, og vores model bygger som allerede nævnt på eksisterende oplysninger og vurderinger. Modellen fejler ikke noget. Vi kan nu overveje, hvordan modellen modificeres. Vi tog hul på den diskussion i går. Det er helt forkert at sige, at den europæiske model har svigtet fuldstændig. Det var og er en helt usædvanlig hændelse. Et sådant vulkanudbrud og askeskyens uventede udbredelse er kun forekommet ganske sjældent i verden. Det er ikke som sne eller lignende, som man ofte oplever.

Det var allerede klart i weekenden, at situationen var ved at udvikle sig til noget helt ekstraordinært, og i weekendens løb førte vi en række drøftelser om, hvordan vi griber sagen an. At sige at transportministrene skulle have grebet ind øjeblikkeligt går helt på tværs af vores forståelse af, hvordan tingene er organiseret i Europa. Den type beslutninger er overdraget til uafhængige eksperter og organer. Minister López Garrido og jeg selv var i Eurocontrol i søndags, og jeg var i kontakt med alle transportministrene i de større medlemsstater. Vi var klar til at påtage os et ansvar og spørge, hvad vi skulle gøre for at løse situationen. Afgørelsen om disse ting kan imidlertid ikke overlades til tilfældighederne, men er lagt i hænderne på et særligt organ. Det organ holdt møde i søndags, hvor vi førte drøftelser med det. Det var meget vanskelige drøftelser, da det jo var menneskers liv, det drejede sig om.

Mandag morgen blev der afholdt et ekstraordinært møde i Eurocontrols råd, som vedtog modellen med såkaldt frie zoner. Det glædede os meget, at Eurocontrol var samarbejdsvillig. Lad mig gentage, at dette overhovedet ikke var omfattet af Kommissionens kompetence, men begivenhederne har vist, at en national tilgang var forældet. Vi har afgjort en større tilskyndelse nu til at skabe en mere europæisk tilgang til denne type hændelser og til at indføre bestemmelser om dem. Vi skal selvfølgelig også vurdere følgerne og resultatet.

Som alle, herunder flyselskaberne, sagde, var det væsentligste at få genoptaget flyvningerne. Hvad passagererne angår, er det vigtigste at få folk hjem eller til deres bestemmelsessted. Det var det centrale spørgsmål, der blev behandlet i går.

Lad mig sammenfattende sige, at vi arbejder nært sammen med Rådet og Eurocontrol om at overvåge situationen og om i givet fald at træffe nye beslutninger. Den model, der nu er stillet til rådighed, er rimelig velegnet til at tillade genoptagelse af langt den overvejende del af flyvningerne.

Corien Wortmann-Kool, for *PPE-Gruppen*. – (NL) Hr. formand! Tak til Kommissionen og Rådet for de oplysninger, vi har modtaget om krisen i den europæiske luftfart. Det er over de sidste par dage blevet klart, at uden luftfarten kommer ikke blot Parlamentet i vanskeligheder. Vores europæiske samarbejde og vores økonomi løber også ind i enorme problemer. Derfor er det vigtigt for os at føre denne aktuelle og uopsættelige debat i Parlamentet i dag. Passagerer er strandet, flyselskaber, rejsebranchen og selskaber, der er afhængige af lufttrafikken, er alle blevet hårdt ramt, og alt dette kommer oven i den økonomiske krise.

Sikkerheden er altafgørende. Det kan der ikke være to meninger om. Passagererne skal transporteres sikkert, men det står klart, at vi ikke var tilstrækkelig forberedte på denne ekstraordinære situation. Lukningen af luftrummet på førstedagen var en hurtig reaktion på et problem, som indtil nu har været ukendt for os europæere, nemlig en askesky. Men hvad skete der i dagene derefter? Computermodellerne viste, at vi ikke burde flyve, men prøveflyvningerne blev gennemført uden problemer. Lad mig gentage, at mens sikkerheden selvfølgelig kommer i første række, er det vigtigt, at vi genåbner det europæiske luftrum på basis af kendsgerninger og rigtige antagelser. Vi bliver nødt til at udføre mere arbejde, der er skræddersyet til vores særlige omstændigheder. Det gode er, at de første skridt i den retning blev taget i går, og det skal vi bygge på uden tøven. Vi skal handle beslutsomt. Mens sikkerheden kommer i første række, skal vi også sikre, at vi kan bruge de sikre zoner meget snart.

Desuden har vi behov for strukturelle foranstaltninger. Det fælles europæiske luftrum, som har forårsaget rigtig megen modstand blandt medlemsstaterne, er noget, der også kunne bidrage til at gøre luftfarten mere effektiv.

Flyselskaberne har lidt voldsom økonomisk skade. Man har pådraget sig store omkostninger, ikke blot på grund af selve flyveforbuddet, men også fordi der skulle ydes hjælp til strandede passagerer. Forsikringsselskaberne yder ingen dækning, og det er tvivlsomt, om vi kan begrunde alle de omkostninger, som rammer flyselskaberne. Jeg opfordrer derfor til at undersøge omfanget af de pådragne omkostninger, omfanget af den lidt skade og hvilken kompensation, der eventuelt vil kunne ydes. Lad mig give et eksempel, nemlig de omkostninger flyselskaberne har pådraget sig på grund af EU-direktivet om passagerers rettigheder, og hvilken katastrofebistand, der skal ydes. Vil det ikke være indlysende at skabe klarhed over, om vi i denne force majeure-situation faktisk ikke kunne betale herfor ud af EU's budget?

Kommissær Almunia! De har antydnet, at De ville være positivt indstillet til ydelse af statsstøtte, men jeg må advare Dem om, at vi skal forhindre medlemsstaterne i at sponsorere deres nationale favoritter. Det er derfor yderst vigtigt, at vi koordinerer dette på europæisk plan. Ikke blot rammerne for statsstøtten, men også den faktiske ydelse af statsstøtte. Det er det, jeg opfordrer Dem til at sikre.

Martin Schulz, for *S&D-Gruppen*. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Denne krise har efter min opfattelse en menneskelig dimension, som vi helt sikkert skal drøfte i dag. Titusinder af mennesker er strandet rundt omkring på kloden og venter på at komme hjem. Jeg mener, vi bør tænke på disse mennesker her til formiddag. Næsten alle medlemmerne af Parlamentet er kommet ud for noget lignende i de seneste uger. Vi er privilegerede medlemmer af Europa-Parlamentet, som kan gøre brug af den disponible infrastruktur. Der er imidlertid mange mennesker, der er strandet i de yderste afkroge af verden. De kan ikke rejse derfra og komme hjem til jobbet, deres børn kan ikke komme i skole, fordi de ikke har kunnet vende hjem fra ferie, og de sidder fast uden indkvartering eller penge. Jeg vil gerne gentage, at jeg føler med disse mennesker denne formiddag. Jeg håber, det hurtigt vil lykkes at få dem bragt hjem.

Flyselskaberne er en afgørende del af vores transportsystem, ikke blot for passagerer, men også for varer. De økonomiske tab forårsaget af dette vulkanudbrud er betydeligt større end dem, der opstod som følge af begivenhederne den 11. september 2001. Det er derfor, jeg opfordrer Kommissionen til at anlægge en fleksibel tilgang til at godkende national støtte til risikotruede flyselskaber, hvis der virkelig skal ydes en sådan støtte.

Endelig skal vi være klar over, at lufttrafikken er et af elementerne i den meget sårbare infrastruktur, vi har i Europa. Hvis det ikke længere er muligt at rejse med fly, er vi ikke i stand til at kompensere for det i

tilstrækkeligt omfang med andre rejseformer. Derfor mener jeg, at det projekt, vi startede for 20 år siden, nemlig udvidelsen af de transeuropæiske net og især udvidelsen i jernbanetransporten, er et troværdigt og signifikant alternativ og, som vi konstaterer nu, et alternativ, som er afgørende for vores økonomiske overlevelse. Det er vigtigt, at vi i dag endnu en gang anerkender det faktum.

Min kollega, hr. El Khadraoui, vil dække andre aspekter af denne sag, men lad lige fastslå én ting. Det er endnu ikke lykkedes for os at virkeliggøre interoperabiliteten for tog mellem forskellige lande. Det er ikke muligt for et tysk intercitytog at bringe tyskere hjem fra Spanien, mens et fransk højhastighedstog tilsvarende ikke kan køre så langt som til Budapest. Det betyder, vi fortsat ikke har nået det stade, vi burde have nået. Selv om vi har vedtaget passende beslutninger i Parlamentet, er det efter min mening ikke sådanne pludselige udbrud af aktivitet, der er brug for. Vi skal i stedet anlægge en vedholdende og konstant tilgang til at omsætte disse koncepter til virkelighed.

Gesine Meissner, for ALDE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. Kallas, hr. López Garrido! I dette tilfælde har vi set, at naturen virkelig er mere magtfuld end nogen af de teknologier, vi har til rådighed. Vi har til en vis grad fået en lærestreg. Samtidig er det imidlertid vigtigt at tage til efterretning, at denne situation har vist os, at vi ikke har gjort så store fremskridt i Europa, som vi burde.

I 20 år har vi talt om et indre marked for transport og et fælles europæisk luftrum. Det ville selvfølgelig ikke have forhindret vulkanudbruddet, men det ville måske have gjort det muligt for os at reagere mere effektivt og hurtigt.

Vi har længe opfordret til et fælles europæisk luftrum, der koordineres af Eurocontrol, men det er stadig ikke indført. Akkurat ligesom vi, og her er jeg inde på samme spor som hr. Schulz, stadig ikke har interoperabilitet i jernbanenettet. Det er fortsat ikke muligt at købe en togbillet til at rejse tværs over kontinentet fra Nord- til Sydeuropa. Også i dette tilfælde bliver det klart, at vi på papiret har en fantastisk aftale og har drøftet mange af spørgsmålene, men i virkeligheden mangler der stadig meget af det, der er påkrævet.

Det er indlysende, at reaktionen i Europa var utilfredsstillende set med borgernes øjne. Selvfølgelig var situationen vanskelig, og selvfølgelig var det ikke muligt for ministrene fra nogen af de enkelte lande at åbne deres luftrum, når der udsendtes advarsler fra et institut i London om, at det ikke var sikkert at flyve. Samtidig var det utilfredsstillende, at der f.eks. ikke blev foretaget konkrete målinger ved hjælp af balloner, men at alle arbejdede med statistiske ekstrapoleringer. Det irriterede mange europæiske borgere. Flyselskabernes holdning er også forståelig. De led økonomisk og havde gerne set en hurtigere reaktion.

Flyselskaberne har lidt økonomiske tab, og det er selvfølgelig meget vigtigt, at passagererne bringes hjem snarest muligt. Vi skal beskytte deres rettigheder. Det er imidlertid vigtigt for passagerernes rettigheder i Europa, at de har transport- og rejsemuligheder til rådighed. Derfor er det efter min mening afgørende for vores europæiske transportsystem, at der findes flyselskaber og andre transportmuligheder, som passagererne kan bruge. Det er derfor afgørende for os at se nærmere på, hvordan denne situation skal håndteres, hvordan vi kan yde støtte til flyselskaberne i den krise, transportsektoren allerede befinder sig i, og hvordan vi kan bevare og garantere de europæiske borgeres mobilitet, som er en stor bedrift.

Hvad skadeserstatning angår, nytter det ikke at henvende sig til vulkanen, for som bekendt fører det ikke til noget. Naturen har sine egne love, men vi skal forsøge at reagere på dem i de europæiske borgeres interesse. Nedsættelsen af en taskforce med hr. Kallas som formand er derfor efter min mening en meget god idé. Det er meget vigtigt, og vi vil fortsat drøfte, hvilke konklusioner vi kan drage af denne krise med henblik på fremtiden.

Michael Cramer, for Gruppen De Verts/ALE. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Der er sket en grundlæggende ændring i mobiliteten i Europa i de forløbne seks dage. Den afgørende faktor i denne sag var ikke en alvorlig ulykke, foranstaltninger til bekæmpelse af klimaændringer eller den høje pris på flybrændstof. Ved denne lejlighed var det naturen selv, der spillede den afgørende rolle.

Den islandske vulkan har endnu en gang vist mennesket naturens sande styrke. Vi må tage ved lære heraf i fremtiden. Mennesket er ikke almægtigt og bliver det aldrig. Det er rigtigt, at reaktionen på dette vulkanudbrud er kommet fra Europa. Da den vulkanske aske kan forårsage motorstop i fly og også kan reducere sigtbarheden gennem flyruder, anlagde Eurocontrol, Den Europæiske Organisation for Luftfartssikkerhed, en ansvarlig tilgang og gav passagersikkerheden højeste prioritet.

På vegne af Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance vil jeg gerne udtrykke en varm tak til Eurocontrol, til transportministrene, som støttede Eurocontrol, og især til den tyske transportminister, Peter

Ramsauer. Vi bør også støtte det tyske pilotforbund, Cockpit, der har optrådt mere ansvarligt end flyselskabernes ledelser ved at nægte at flyve under regler for visuel flyvning i europæisk luftrum, fordi det efter forbundets mening ville være uansvarligt. Enten er luftrummet sikkert, eller også er det det ikke. I sidste ende er det underordnet, under hvilke regler flyene flyver eller under hvilke regler, de styrter ned.

Derfor fordømmer De Grønne i stærkest mulige vendinger flyselskabernes tilgang, hvor profitten får prioritet over sikkerheden. Vi opfordrer til, at det europæiske luftrum først genåbnes, når der overhovedet ikke er nogen risiko. Vi opfordrer alle politikere til ikke at give efter for det pres, flyselskaberne udøver, og til eksempelvis ikke at overdrage ansvaret for sikkerheden til piloterne.

Vi er i de seneste dage på smertefuld vis blevet gjort opmærksom på de seneste tiårs mangler ved de nationale og europæiske transportpolitikker, som har forsømt og i mange tilfælde fortsat forsømmer jernbanesystemet. Disse politikker har udelukkende fokuseret på lufttransporten. Hvert år får flyselskaberne i Europa 14 mia. forærende af de europæiske skatteydere, fordi flybrændstof i modsætning til det brændstof, jernbanerne bruger, er fritaget for afgifter. Det sætter flyselskabernes midlertidige tab af indtægt i perspektiv.

Imidlertid må vi drage én konklusion af alt dette. Jernbanerne er ikke blot den sikreste transportform. De er også afgørende for at sikre mobiliteten og standse klimaændringerne. Derfor vil jeg gerne sige tak til alle de jernbaneselskaber i Europa, som har hjulpet passagererne med at nå frem til bestemmelsesstedet.

Vulkanudbruddet på Island bør være en advarsel for os alle. Det, vi oplever nu, er realiteten for transporten i fremtiden. Transporten sikres kun en succesfuld fremtid, hvis de nødvendige foranstaltninger ikke skal træffes fra én dag til den næste. Derfor opfordrer vi alle EU's medlemsstater til at ændre prioritet i den nationale og internationale transportpolitik. Jernbanetransporten skal prioriteres, ikke blot i ord, men også i økonomisk handling, så vi ikke kommer i samme situation igen.

Peter van Dalen, for ECR-Gruppen.

– (NL) Hr. formand! Vi er endnu en gang vidne til den betydelige indvirkning, vejr og klima kan få på transporten.

En ikke specielt stor vulkan på Island kommer i udbrud, hvorefter flytrafikken i store dele af Europa går i stå i adskillige dage. Jeg finder det rigtigt, at vi i dag i det mindste har opnået en delvis genoptagelse af flyvningerne. Jeg mener også, det var berettiget, og at vi kunne gøre det, fordi prøveflyvningerne har vist, at vi kan flyve, selv om det selvfølgelig kun er muligt, så længe vi fortsat har den gode sigtbarhed, vi har nyder godt af i øjeblikket.

Samtidig mener jeg, vi var for rigide, da vi lukkede for al luftfart på én gang. Vi har draget forhastede sammenligninger med den KLM-flyvning, der blev indhyllet i vulkansk støv fra Mount Redoubt over Alaska i 1989, og har været for forhastede i vores henvisninger til den British Airways-maskine, der fløj ind i en sky af vulkansk aske over Indonesien i 1982. Glem ikke, at begge disse fly endte med at være totalt indhyllet i aske fra vulkaner, som var kommet i udbrud ganske kort tid forinden og befandt sig forholdsvis tæt på. I tilfældet med disse flyvninger lå støvpartikeltætheden og varmen fra partiklerne langt over det, vi oplever i den nuværende situation.

Jeg bifalder derfor en tilgang, der tager højde for forskellene i koncentrationen af vulkansk aske. Hvis man, som vi ser ud til at gøre det, følger den tilgang, er det rigtigt at genåbne en del af luftrummet, i hvert fald i visse korridorer og i visse højder. Der er desperat behov for en genåbning, fordi den islandske aske lukker af for strømmen af penge til flyselskaberne. Muligheden for, at nogle få økonomisk trængte flyselskaber bukker under for denne krise, bekymrer mig ikke specielt. Imidlertid kan vi ikke tillade, at store og velrenommerede selskaber, der sætter sikkerheden højest, bukker under. Der står for mange penge og jobs på spil.

Desuden skal vi arbejde med en realistisk tilgang, som tager højde for støvpartikelkoncentrationen. Det er rigtigt at genåbne visse dele af luftrummet i dag. Vi bør også anvende denne pragmatiske tilgang i fremtiden, så vi kan finde en fornuftig og, endnu vigtigere, en ansvarlig balance mellem sikkerhed og økonomi.

Lothar Bisky, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Luftfartsmyndighedernes beslutning om ikke at bringe passagerernes sikkerhed i fare var helt rigtig, også selv om det betød lukning af europæisk luftrum i adskillige dage og medførte økonomiske tab for flyselskaberne. Det er efter min mening uansvarligt af flyselskaberne at bede piloterne flyve på egen risiko. Hvad betyder "på egen risiko" egentlig i dette tilfælde?

Jeg er glad for, at Kommissionen overvejer at tillade særlig statsstøtte til flyselskaberne, som ellers ville komme i alvorlige økonomiske vanskeligheder som følge af den nuværende situation. Senere skal vi tale om

beskæftigelsen i EU. Hvis EU og medlemsstaterne kan bidrage til i det mindste at forhindre tingene i at blive endnu værre, er det det rigtige at gøre. Flyselskaberne skal imidlertid til gengæld for statsstøtten afgive bindende løfte om ikke at skære i personalet eller lønnen. De skal også garantere, at de ikke vil trække feriedage eller løn for de dage, hvor de ansatte ikke kunne møde på arbejde på grund af transportsituationen.

Det er på høje tid, at Kommissionen etablerer et permanent fælles europæisk overvågningssystem for flysikkerheden. Dette overvågningssystem skal udformes specifikt med henblik på at undgå social dumping. Jeg vil gerne minde alle om den statsstøtte, der blev givet til banker, som nød godt af støtten, men ikke anlagde en tilsvarende social tilgang. Vi må ikke tillade, at konkurrence og profitjagt får forrang over menneskers liv og sikkerhed.

Francesco Enrico Speroni, for EFD-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Efter min opfattelse er den situation, vulkanen har forårsaget, blevet håndteret på en træg og ineffektiv måde. Det første reelle operationelle møde fandt sted i går, mandag. Vulkanen gik i udbrud torsdag morgen, og det har derfor taget fire dage at træffe en operationel afgørelse.

Det er rigtigt, at visse restriktioner måske har været overdrevent strenge, især hvad sikkerheden angår. Hvorfor f.eks. forbyde flyvninger i Belgien, når skyen befandt sig over Norge? Hvorfor forbyde enmotorede fly med stempelmotor at flyve i en højde af 500 meter, når asken lå i over 8 000 meters højde?

Måske anvendte man den regel, vi piloter har kendt til i årevis, nemlig at den sikreste flyvning foregår med piloten i baren og flyet i hangaren. Sådan tackler man imidlertid ikke nødsituationer, og derfor mener jeg, at det i lyset af pligten til at garantere passagerernes og besætningernes sikkerhed var en god idé at vedtage disse foranstaltninger, men de blev blot vedtaget alt for længe efter situationens opståen.

Derfor vil vi i fremtiden i første række skulle tage højde for sikkerhedskravene, men også for de krav, der i nøje forening med sikkerheden ikke blot involverer et ukritisk forbud mod flyvninger, men foranstaltninger, der afspejler den virkelige situation, ikke den statistiske situation, så vi af hensyn til en sektor, som er afgørende for hele økonomien, kan forhindre en gentagelse af de negative økonomiske følger og bagslag, vi oplevede efter angrebet den 11. september 2001, ikke blot for lufttransportsektoren og turistbranchen, men for økonomien som helhed.

Jeg opfordrer derfor til hurtig og alvorlig handling, der bygger på fuld indsigt i kendsgerningerne.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Sikkerhed har forrang over alle andre hensyn. Vi kan ikke risikere, at et fly fuld af passagerer lider motorstop og måske som følge heraf styrter ned i et bebygget område. Jeg vil gerne minde alle om det British Airways-fly, som fløj gennem en askesky på vej til New Zealand i 1982, og især om den alvorlige hændelse med en Boeing 747 fra KLM, der i 1989 fløj igennem en tæt sky af vulkansk aske. Begge fly undgik med nød og næppe en katastrofe.

Menneskets liv er uvurderligt. Jeg glæder mig over beslutningen om at lukke luftrummet under denne krise og derfor sikre, at piloterne ikke skal tage ansvaret for de passagerer, der er overgivet i deres varetægt. Der har fundet prøve- og målingsflyvninger sted, men kun op til en vis højde og ifølge reglerne for visuel flyvning. Der kunne på disse flyvninger ikke foretages reelle analyser eller frembringes entydige resultater.

En yderligere kommentar fra min side om flyvninger under reglerne for visuelle flyvninger er, at askeskyen i tilfældet med KLM-flyet ikke var synlig. Naturen lærer os respekt og gør samtidig globaliseringens begrænsninger klare for os. Vi er os alle de alvorlige økonomiske følger bevidst. Imidlertid rangerer et menneskeliv betydeligt højere end materielle goder. Derfor vil jeg i lyset af de tilfælde, jeg har nævnt, opfordre til allerstørste ansvarlighed og forsigtighed, herunder med hensyn til opdelingen af luftrummet i tre zoner.

Mathieu Grosch (PPE). – (DE) Hr. formand, hr. López Garrido, hr. Kallas! Det flyveforbud fører os tilbage til den vidtrækkende debat om sikkerhed, som ofte har været ført i Parlamentet, og hvor vi har sagt, at vi, og her mener jeg Parlamentet og velsagtens også Kommissionen, kan og skal indføre bestemmelser på området på europæisk plan, hvis medlemsstaterne nærer ønske herom. Vi har ofte ført denne debat, ikke blot i relation til lufttransporten, men også i forbindelse med jernbanerne og andre områder. Derfor skal vi i dag stille dette spørgsmål til de organer, som kan give svar på dem, nemlig for det første luftfartsmyndighederne i de relevante lande og selvfølgelig den organisation, der er ansvarlig for koordineringen på europæisk plan. Denne koordinering har fungeret aldeles glimrende.

Efter min mening kommer passagersikkerheden i allerførste række. Det økonomiske aspekt er mindre vigtigt, selv om vi ikke må tabe det af syne. De individuelle lande har truffet den rigtige beslutning. Jeg håber, at beslutningerne i fremtiden vil blive truffet af Eurocontrol og de nationale luftfartssikkerhedsmyndigheder

og ikke af de enkelte flyselskaber, fordi vi så igen står over for eksperter med forskellige opfattelser. Af denne grund skal vi være yderst forsigtige.

Fra et økonomisk synspunkt er det naturligvis en katastrofe for en branche, som nu udsættes for sin tredje krise i kølvandet på den 11. september og den økonomiske krise. Derfor bør vi træffe foranstaltninger på europæisk og ikke på nationalt plan og yde støttepakker, der er forenelige i hele Europa, og som ikke forvrider markedet, som det tit er sket før i tiden. Der er behov for støtte, men ikke blot på nationalt plan.

Passagererne befinder sig nu i en situation, hvor den eksisterende lovgivning ikke yder dem al den hjælp, de kunne forvente. Vi har med rette ofte drøftet dette spørgsmål i Parlamentet. Jeg formoder dog, at flyselskaberne og de andre ramte selskaber vil gøre det muligt for passagererne at insistere på de rettigheder, de fortsat har.

For mig ligger fremtiden i et fælles europæisk luftrum. Jeg vil gerne påpege, at vi kommer til at drøfte dette spørgsmål hyppigt i Parlamentet i de kommende to år.

Saïd El Khadraoui (S&D). – (NL) Hr. formand, mine damer og herrer, hr. kommissær! Jeg mener, denne debat består af tre vigtige elementer. For det første støtten til de strandede passagerer og det at få dem hentet hjem. Det må være den allerførste prioritet for alle myndigheder på alle niveauer. I den forbindelse kan vi være enige om, at forordningen om passagerrettigheder har sikret mange af dem et minimum af komfort og bistand. Imidlertid har vi som bekendt oplevet ikke så få problemer i praksis. Hertil hører kaos i lufthavnene, mangel på oplysninger osv. Jeg slår derfor til lyd for, at vi etablerer en undersøgelse på europæisk plan. Det skal ske i samarbejde med flyselskaberne og alle de andre involverede parter, så vi kan se nærmere på, hvordan vi hjælper i sådanne situationer.

Desuden opfordrer jeg Dem også til på Kommissions- og medlemsstatsniveau at nedsætte en form for taskforce, der kan organisere hjemsendelsen så effektivt som muligt. Jeg ved, det er en opgave for flyselskaberne, men der er afgjort mennesker, der er strandet på fjerne steder, som vil skulle vente i nogen tid på at blive hentet hjem, selv om luftrummet genåbnes. Det bliver vi nødt til at være opmærksomme på.

Et andet vigtigt element eller kapitel er proceduren for indførelse af flyveforbud. Der er sket det, at vi endnu en gang har hørt opfordringer til mere samarbejde og mere europæisk koordinering og til et fælles europæisk luftrum – som der allerede er henvist til – fordi det vil være nyttigt i fremtiden. Det er rigtigt, at EU i dag hverken har beslutningstagningsbeføjelser over medlemsstaternes luftrum eller over Eurocontrol, hvilket gør det meget vanskeligt at træffe effektive og koordinerede beslutninger.

Det er imidlertid også rigtigt, at vi indtil i går aftes faktisk anvende en temmelig forsigtig matematisk model på europæisk niveau. Faktisk bygger denne model på det værst tænkelige scenario, hvilket medfører, at en lille smule vulkanstøv er blevet blæst op til en kæmpestor sky, der udløser et flyveforbud. De vil være bekendt med, at USA anvender en anden model, som kun udløser et flyveforbud i området direkte over vulkanen, og som overlader driftsrisikoen til flyselskaberne. Det er en anden model. Modellen mellem disse to yderpunkter, der allerede er vedtaget – den med de tre zoner – det er en god model. Lad os se, hvordan vi med den virkelig kan integrere sikkerhed og effektivitet.

Mit tredje og sidste punkt vedrører, hvordan vi klarer de økonomiske følger. Det er en god idé at anføre de forskellige muligheder, men vi har behov for en europæisk tilgang. Lad mig til slut tilføje, at vi ikke bør forlede folk til at tro, at vi vil kunne yde erstatning til alle for det besvær, de har været udsat for. Det er ganske enkelt ikke muligt.

Dirk Sterckx (ALDE). – (NL) Hr. formand! Jeg vil først og fremmest gerne sige noget til ministeren, dvs. formanden for Rådet. Ikke til ministeren personligt, men til alle dem, der på et givet tidspunkt har haft hans embede, og muligvis også til nogle af dem, der kommer til at bestride jobbet fremover. Hvordan har han kunnet slippe af sted med at blokere for en europæisk indfaldsvinkel af denne type i så mange år nu? Igen og igen har Kommissionen og Parlamentet måttet presse Rådet til at indgå en aftale – og så er det oven i købet altid endt med at være et svagt kompromis. Hvordan kan det være, at Rådet altid tænker i mellemstatslige og nationale baner og ikke i europæiske baner? Det er en af de ting, vi kommer til at lære af den nuværende situation. Min kollega her i Parlamentet El Khadraoui har allerede nævnt, at der skal mere samarbejde til, men ikke blot med hensyn til luftrumsstyring. Koordineringen mellem de nationale myndigheder kunne også blive bedre, men rådsformanden har jo selv gjort opmærksom på, at EU på nuværende tidspunkt ikke har beføjelser til at foretage disse forbedringer. Jamen, så giv da langt om længe EU de beføjelser! Det ville gøre tingene meget nemmere.

Mit andet punkt vedrører videnskabelige oplysninger. Vi har et enkelt center i London, hvor man specialiserer sig på visse enkeltområder, og hvor man sammen med Eurocontrol har besluttet, at sikkerheden skal komme i første række. Det var helt klart den rette beslutning, men er den mon vidtrækkende nok? Skal vi ikke styrke den europæiske model ved at bringe en række forskellige specialområder sammen og etablere et reelt europæisk center for luftfartssikkerhed? Vulkanen er jo stadig i udbrud. Sidste gang den gik i udbrud for 200 år siden, blev den ved med at være aktiv i ti år. Så vi er nødt til at forberede os på de kommende år. Jeg mener, vi er nødt til at styrke den europæiske model, og – og dette er et væsentligt punkt for Parlamentet – vi skal desuden sikre, at passagerrettighederne ikke bliver forringet, og at alle aktører får tildelt statsstøtte på lige vilkår.

Isabelle Durant (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand! Selv om tusindvis af mennesker befinder sig i en meget problematisk situation i dag, mener jeg, at dette vulkanudbrud fungerer som noget af en lærestreg – dvs. en lærestreg om, at vi virkelig skal tage de vejrmæssige aspekter i forbindelse med transportsektoren op til fornyet overvejelse og frem for alt kigge på vores alt store afhængighed af lufttransport, som efterhånden og til tider uden vores viden har afløst alle andre transportformer. Det er så meget desto mere afgørende, eftersom ingen i dag jo kan sige, om dette vulkanudbrud vil holde op igen, eller hvordan askeskyen bevæger sig i de kommende uger og måneder.

Det indebærer, at vi fortrinsvis – og jeg støtter på dette punkt både Kommissionen og Rådet – bliver ved med at følge forsigtighedsprincippet og princippet om sikkerhed. Jeg er desuden forbavset over at se, at man på et tidspunkt i lægemiddelindustrien anvendte forsigtighedsprincippet til at lægge pres på medlemsstaterne og EU med henblik på at indgå udgiftsforpligtelser, hvilket efter min opfattelse ikke var særlig velovervejet. Der er i dag tilsyneladende en anden sektor, som også ønsker at sætte spørgsmålstegn ved eller rette kritik mod de sikkerhedsforanstaltninger, der er truffet af medlemsstaterne og Det Europæiske Råd. Det er efter min mening usædvanligt. Der findes ikke sikkerhedsforanstaltninger i miniformat. Sikkerheden og det fælles gode skal komme i første række.

Hvad det øvrige angår, mener jeg, at vi selvfølgelig skal udvikle jernbanetransporten. Det skal have allerhøjeste prioritet, og det er, som min kollega nævnte, klart, at vi her har en vision om, hvordan vores transportsystem skal være; dvs. jernbanetransport skal igen vinde markedandsdele på de korte og mellemlange afstande. Jeg mener også, det er vigtigt, at transportbilledet og transportmåderne er præget af mangfoldighed. Det er i øvrigt emnet for den hvidbog, som vi skal arbejde på i udvalget.

Jeg mener, at det på kort sigt helt sikkert skal prioriteres højt at få folk hjem igen, at godtgøre passagererne og muligvis se på, hvad der skal gøres for luftfartsselskaberne, men på en meget målrettet måde. Jeg mener også, at vi rent strukturmæssigt skal yde langt mere støtte til videomødeteknikker. Videomødeteknikker er en metode, der fortsat spiller en særdeles lille rolle og er af beskeden relevans – og det gælder jo ikke alene for Parlamentets vedkommende, men også mere generelt. Jeg mener, at vi ved at støtte disse teknikker kunne være med til at gøre os mindre afhængige af flyrejser.

Afslutningsvis mener jeg, idet formanden har spurgt os, at Parlamentet eventuelt kunne revidere sin arbejdsmåde ved f.eks. at overveje at arbejde fem dage om ugen i to uger frem for tre dage eller tre og en halv dag om ugen. Det kunne også være en måde, hvorpå vi – i forbindelse med den måde, hvorpå vi tilrettelægger vores arbejde – kunne gå foran med et godt eksempel på, hvordan man kan gøre sig mindre afhængig af lufttransport, der helt klart er en særdeles sårbar transportform, som er underlagt nogle ukendte kræfter – sådan som naturen viser os det i dag – som vi ikke har kontrol over.

Det er i realiteten et spørgsmål om at gennemgå systemet som helhed, og der vil inden for rammerne af arbejdet med hvidbogen, men også i Parlamentet, være mulighed for at revidere vores egne metoder til at støtte andre transportformer – og i den forbindelse kan man se på, hvordan vi arbejder.

FORSÆDE: Miguel Angel MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Næstformand

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Hr. formand! Jeg beklager meget, at der tilsyneladende er mange kolleger i Parlamentet, som, inden de tog ordet, ikke har indhentet faglig vejledning – nemlig hos de personer, der har tilbragt tusindvis af timer ved instrumentbrættet i en flyvemaskine. Jeg har indtryk af, at dette er en særdeles politisk drøftelse, og at der rettes beskyldninger mod Rådet, mens jeg til min død vil hævde, at Rådet ikke kan stilles til ansvar for vulkaners aktivitet. Det kan med hånden på hjertet siges, at Eurocontrols beslutning var for overilet, og jeg siger dette med stort eftertryk, fordi man så alt for unuanceret på tingene. De forskellige facetter ved den situation, der opstod, blev slet ikke taget i betragtning. Vi har ansvaret for

systemet vedrørende den permanente lufttrafikstyring, og jeg mener, vi har noget at lære af disse begivenheder. Jeg er dog helt og aldeles sikker på, at de beslutninger, som allerede er blevet truffet, var gældende i for lang tid, og det er min overbevisning, at de bestemt kunne have været anderledes.

Jacky Hénin (GUE/NGL). – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg mener, at vi i øjeblikke som disse skal give udtryk for vores trøst og medfølelse over for alle de personer, der på en eller anden måde har været eller stadig er berørt af forstyrrelserne i lufttrafikken, ligesom vi skal give udtryk for vores medfølelse over for de ansatte i flyselskaberne, der med begrænsede tilgængelige ressourcer har forsøgt at imødekomme passagerernes behov.

Vi ønsker ikke at stille os op i koret blandt dem, der kritiserer en masse forhold, men ikke har mange forslag at byde på og alligevel hævder at sidde inde med sandheden, når uvejret en gang er ovre. Vi vil her gerne sige, at det skal genbekræftes, at princippet om passagersikkerhed kommer i første række. Det er bedre at have en utilfreds passager, der er i live, end en passager, der desværre dør om bord.

Jeg vil samtidig gerne sige, at der hersker for ringe troværdighed omkring beslutningerne i EU. Et bedre samarbejde og større sammenhold ville formentlig have været ensbetydende med en bedre kommunikationsstrøm, en bedre forklaring til os og et bedre forsøg på at opfylde informationsbehovet hos dem, der blot havde brug for oplysninger.

Det er efter vores mening vigtigt at styrke beføjelserne hos Det Europæiske Luftfartssikkerhedsagentur og at give det mulighed for til enhver tid at sætte sin lid til videnskabelig vejledning – og på baggrund heraf skal det under alle omstændigheder kunne forsvare de truffede beslutninger. I fremtiden – og dette er i forvejen blevet nævnt, men jeg mener, det skal fremhæves igen – skal vi gøre et endnu større stykke arbejde for at sikre, at de transportmidler, der gennemskærer EU's område, supplerer hinanden, idet vi også her skal sørge for, at der er større sammenhæng mellem dem.

Afslutningsvis vil jeg for at mane enhver eventuel mistanke i jorden gerne have lov til at foreslå, at der på dette område i Parlamentets regi nedsættes et undersøgelsesudvalg.

Anna Rosbach (EFD). – (DA) Hr. formand! To akutte punkter: 1. Det er en ubekvem kendsgerning, at Europa ligger stille og altså ikke er konkurrencedygtig på verdensplan, men det gælder også for amerikanske og asiatiske flyselskaber, som ikke kan lande i EU.

2. Tak for indsatsen til alle involverede parter.

Det er et åbent spørgsmål, om der skal gives finansiell kompensation til flyselskaber eller ej. Hvad det ender med, vil de kommende dages debatter afgøre. Det er godt at høre, at der nu foreligger en tretrinsplan. Det glæder mig. I Financial Times lyder der kritik af politikerne, som af sikkerhedsgrunde "blot" lukkede alt ned, og der foreslås, at Europa indfører USA's strategi om, at individuelle flyselskaber selv beslutter, om de flyver eller ej. Den model håber jeg, at vi her i Parlamentet straks forkaster. Det vil være en katastrofe for passagerne, hvis et fallittruet selskab beslutter at flyve blot for profittens skyld.

Vi har brug for en fremadrettet strategi: Bedre måleinstrumenter i himmelrummet til forudsigelse af atmosfæriske forandringer, udvikling af flymotorer, der udnytter brændstoffet i langt højere grad og er mindre følsomme. Men fly er sårbare, ikke kun over for terroristangreb, men også over for ekstreme vejrforhold. Fly er stærkt energikrævende og forurenende. Vi vil ikke kunne udvikle solarcelle- eller elektriske fly til cargo- eller passagerfly, men vi kan endelig komme i gang med nogle højhastighedstog og med at oprette direkte hurtigtogsruter mellem alle Europas største byer. Tog kan gøres langt mere miljørigtige end fly, og de kan sagtens konkurrere med fly på de indre europæiske destinationer.

Danuta Maria Hübner (PPE). – (EN) Hr. formand! I dag ved vi bedre, end vi gjorde for en uge siden, at et lufrum uden fly på vingerne koster os mange penge. Omkostningerne for flyselskaberne består ikke kun i den mistede omsætning – og andre erhvervssektorer er berørt, selv om der ligeledes er erhvervssektorer, som nyder godt af situationen. Det afgørende er også, at denne nye katastrofe har ramt den i forvejen meget skrøbelige europæiske økonomi, hvor der er behov for finanspolitisk konsolidering.

Jeg vil gerne drage to punkter frem.

Det første punkt vedrører statsstøtte. Der findes fortilfælde, hvor man har tilbudt flyselskaber statsstøtte som erstatning for tab – nemlig redningen af American Airlines efter terrorangrebene den 9. november. Kommissionen tilbyder også, at der hurtigt vil kunne gives statsstøtte, hvilket er rigtig godt. Men mit spørgsmål til Kommissionen er, hvorvidt vi ved, hvor stor en udgiftsbyrde på de nationale budgetter, der forventes at

være tale om, idet der jo er kæmpestore underskud, og man har stor offentlig gæld og står over for at skulle sikre finanspolitisk konsolidering. Er statsstøtte via nationale budgetter den bedste løsning? Overvejer Kommissionen nogen som helst andre muligheder?

Det andet punkt vedrører EU's evne til krisestyring. Vi hører, at der i de første par dage ikke blev holdt samråd eller var nogen samordning mellem de pågældende nationale myndigheder i en situation, hvor 80 % af det europæiske luftrum var omfattet. Jeg kan forsikre kommissæren om, at han kan være helt uafhængig og alligevel samordne reaktionerne.

Vi kan meget vel også snart høre, at en samordning kunne have sat os i stand til at udforme og gennemføre en bedre løsning, så det er efter min opfattelse på tide at komme videre med hensyn til krisestyring i EU. Vi ser tydeligt, at der også kan opstå ulykker, som påvirker vores medborgere, uden for EU's område i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde eller endog uden for EØS. Mit spørgsmål til Kommissionen er: Hvordan agter den at anvende denne katastrofe til at forbedre EU's evne til krisestyring? Jeg kan forsikre om, at vi i Parlamentet vil bakke op om alle Kommissionens bestræbelser med hensyn til at gøre os mere effektive og dygtigere til krisestyring.

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Hr. formand! I de sidste par dage har jeg set og oplevet alternativer til lufttransport i Europa – dels på en biltur fra Beograd til Wien og dels på en togtur fra Wien til Strasbourg. Selv om der er problemer på vejene, er vejnettet forholdsvis veludviklet, selv i EU's naboregioner. Men situationen på jernbanenettet er fortsat forfærdelig dårlig. Det kan ikke accepteres.

Hvor ville vi have befundet os i dag, hvis vi havde gennemført den såkaldte Delorsplan? Vi ville allerede have det transeuropæiske net, og vi ville have flere højhastighedsruter og højhastighedstog. Man kunne efter blot nogle få timer ikke bruge toiletterne i toget, selv om det var en moderne togvogn, fordi mange var nødt til at stå op eller sidde på gulvet i timevis, og togvognene altså var overfyldte, og faciliteterne om bord ikke slog til.

Jeg vil derfor gerne opfordre hr. Kallas til på ny at sætte skub i moderniseringen af jernbanerne i form af flere højhastighedstog og tilvejebringelse af reservetog. Vi er nødt til at have nogle reservetog stående. Vi har ikke alene under det katastrofale vulkanudbrud, men også om vinteren konstateret, at vi har for få reservetog, og at det ikke er nok kun at fokusere på rentabiliteten. Vi skal desuden lægge større vægt på pladssituationen.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Hr. formand, hr. López Garrido, hr. Kallas! Jeg vil gerne sige mange tak for forklaringerne og for det arbejde, der er udført.

Jeg er enig i, at sikkerheden skal have førsteprioritet, og at den krise, der har ramt os, er kompleks, men vi var for længe om at kommunikere med omverdenen, for der gik fem dage efter det første forsøg.

For at kunne leve op til det, folk, dvs. offentligheden i EU, forventer af os nu, skal konklusionerne af denne forhandling være klare, enkle og desuden praktisk anvendelige. Der skal også straks vise sig nogle resultater, som alle og enhver kan få øje på.

Skatteborgerne, der kommer til at betale for denne krise, har derfor helt sikkert ret til at få lovning på mindst tre ting. For det første skal der være større gennemsigtighed vedrørende beslutninger om lukning af lufthavne og hele forløbet. Informationerne blev givet sent, da krisen først begyndte, hvilket jeg tror, var med til at forværre problemerne i mange lufthavne og også gjorde det vanskeligere for mange rejsende at benytte alternative transportmåder. Vi har derfor også brug for større gennemsigtighed, nu hvor der er fastlagt tre zoner. Vi vil gerne vide, hvilke zoner der er tale om, og hvad de kommer til at betyde.

For det andet har skatteborgerne ret til at få garanti for, at passagerrettighederne bliver overholdt fuldt ud. Vi har brug for klarhed, så vi er nødt til at fastlægge, hvem der er ansvarlig for passagerrettighederne, hvilket omfang rettighederne skal have og tidsfristerne for overholdelse af rettighederne. Jeg er enig med kommissær Kallas i, at der også skal ske en overvågning af de processer, som luftfartsselskaberne vil gøre brug af med henblik på at kunne imødekomme kravene.

Endelig skal der være garanti for, at luftfartsselskaberne kan få statsstøtte. Jeg anmoder om, at Kommissionen klart fastlægger, hvilken form denne statsstøtte skal være i, og hvad kriterierne for at bevilge den bliver, og at vi overvåger og kontrollerer de konsekvenser, som denne krise kan få for flypersonalet. Vi skal også maksimere kontrolforanstaltningerne for at forhindre flyselskaberne i at anvende omstændigheder som disse til at foretage ubegrundede eller uforholdsmæssig store personalenedskæringer.

Den aktuelle krise har meget tydeligt vist, at der er behov for at videreudvikle samordningen og interoperabiliteten i EU.

Philip Bradbourn (ECR). – (EN) Hr. formand! Som allerede nævnt var der ingen, som kunne have forudsagt de seneste begivenheder i Island. Luftfartsindustrien har med nogle meget uforudsigelige forhold at gøre – både med hensyn til vulkanudbruddet og selvfølgelig den generelle økonomiske situation. Vi bør derfor bygge så drastiske foranstaltninger som det at lukke hele det europæiske luftrum på ordentlig videnskabelig dokumentation og ved hjælp af den nuværende tilgængelige teknologi drage omsorg for, at forstyrrelserne bliver minimale, og at informationsformidlingen fungerer effektivt.

Eurocontrol og de nationale myndigheder har i den henseende gjort frustrationen større, idet de har håndteret krisen meget dårligt. I og med, at man hele tiden forlængede lukningen af Europas luftrum hver sjette eller ottende time, betød det, at passagererne ikke kunne planlægge at gøre brug af andre transportmidler, og flyselskaberne selv har været holdt hen med hensyn til det videre forløb. Der findes computermodeller og satellitteknologi, som kan være til hjælp i disse situationer, men selv med al den teknologi virker det alligevel, som om vi nærmest har stukket fingeren i vejret for at finde ud af, hvad vej vinden blæser. Det er i hvert fald sådan offentligheden opfatter situationen. Det har været en katastrofe for alle involverede parter. Der er brug for langtidsprognoser og ikke rygmærksbeslutninger.

Christine De Veyrac (PPE). – (FR) Hr. formand! Jeg vil først og fremmest gerne understrege, at det var en klog og fornuftig beslutning, når hovedparten af de europæiske regeringer anvendte forsigtighedsprincippet og midlertidigt lukkede deres luftrum på en målrettet måde.

Vores medborgeres sikkerhed skal veje tungere end alle andre overvejelser, og under disse omstændigheder virker holdningen hos visse flyselskaber om at kræve fuld og øjeblikkelig åbning af luftrummet på basis af et par testflyvninger mildest talt uanstændig.

Jeg tror, at det var hr. Hénin, som lige før nævnte komplementariteten mellem forskellige transportmidler – især for så vidt angår jernbanerne, og jeg vil gerne benytte lejligheden til at sige, hvor dybt jeg beklager, at lammelsen af luftrummet er blevet forværret af uregelmæssigheder i jernbanetransporten som følge af strejker, som både er uansvarlige og uforståelige under disse omstændigheder.

For at vende tilbage til emnet vil jeg gerne rose Kommissionens beslutning om at godkende, at der frigives offentlige midler til flyselskaber, der er ramt af de nuværende forstyrrelser. Det er en ganske fornuftig beslutning i en i forvejen krisepræget situation, men denne støtte skal anses for at være af ekstraordinær karakter.

Jeg vil i den forbindelse gerne have, at kriterierne for at bevilge disse midler omfatter den eksemplariske adfærd, som luftfartsselskaberne skal udvise med hensyn til at yde godtgørelse til de kunder, der har været ude for, at deres flyafgang er blevet aflyst. Det er helt klart uacceptabelt, at visse flyselskaber misbruger bestemmelsen om force majeure til at vige uden om deres forpligtelse ifølge forordning (EF) nr. 261/2004 til at yde godtgørelse til passagerer. De rejsende holdes som gidsel i den nuværende situation, og hvis de ikke får tilbudt nogen alternativ løsning, bør de ikke også skulle afholde de økonomiske omkostninger.

Desuden er rejsebureauer fritaget fra forpligtelsen til at yde godtgørelse til de rejsende for ikkeanvendte flyafgange. Det er heller ikke rimeligt. Flyselskaber har ligesom rejsebureauer en forsikring, der dækker dem i ekstraordinære situationer som f.eks. den situation, vi har befundet os i igennem det sidste stykke tid, og vi skal derfor sørge for, at de rejsende får en rimelig godtgørelse for flyafgange, som er blevet aflyst.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Hr. formand! Ca. 2 mio. mennesker i EU-27 benytter sig hvert år af lufttransport, idet 22 % af rejserne er indenrigsrejser, 44 % af rejserne foregår i EU, og 34 % af rejserne er ud af EU.

Vulkanudbruddet i Island har afdækket, hvor sårbart det europæiske transportsystem er. I de sidste seks dage er mere end 17 000 flyafgange blevet aflyst, og flere millioner passagerer er fortsat strandet på forskellige steder, både i og uden for EU. Under disse omstændigheder var det absolut nødvendigt, at passagererne hurtigt fik præcise oplysninger.

Vi skal frem for alt tænke på passagersikkerheden. Der skal derfor især internt i EU være et effektivt system, hvormed man kan om dirigere passagererne til andre transportformer, dvs. med tog eller skib eller på vejene. Hvis vi havde haft et sådan system på plads, ville 66 % af de passagerer, der strandede i denne periode, og dem, der rejste internt i en medlemsstat eller i selve EU, have kunnet nå frem til deres bestemmelsessted ved hjælp af andre transportmidler.

Det bliver absolut nødvendigt at afsætte de fornødne midler til udvikling af et transeuropæisk transportnet, således at der er højhastighedstog ikke alene til alle hovedstæderne i medlemsstaterne, men ligeledes til andre europæiske storbyer. Et andet stadig mere afgørende aspekt er udviklingen af transporten via de indre vandveje og af de europæiske søkorridorer. Lad os udvise politisk vilje og holde fast i vores slogan: "Hold Europa i bevægelse!"

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (GA) Hr. formand! Jeg vil gerne rose den indsats, kommissær Kallas og transportministrene har gjort for at løse dette problem.

Til trods for den teknologiske tidsalder, vi i dag lever i, er det vist en reminder til os om, at vi som aldrig før er i moder naturens vold.

Jeg kommer fra et land – Irland – hvor man skal med færgeoverfarter for at komme til det europæiske fastland. Jeg ved, at vi og den befolkning, jeg repræsenterer, har følt virkningerne heraf – muligvis mere end andre borgerne i andre medlemsstater. Efter meddelelsen i går aftes var der reelt håb om, at situationen ville blive bedre. Men i løbet af natten ændrede situationen sig atter, og restriktionerne i vores luftrum er blevet forlænget indtil kl. 13.00 i dag.

Mange passagerer er strandet forskellige steder – ikke blot i Europa, men i mange verdensdele – og det skal være vores førsteprioritet at forsøge at hjælpe disse mennesker, at hjælpe de mange mennesker, der har været ude for dødsfald i familien, og som ikke kan komme hjem. Luftfartsselskaberne skal prioritere disse mennesker højt og ikke lade dem i stikken og behandle dem på lige fod med alle andre passagerer.

De økonomiske følgevirkninger er enorme, og det glæder mig, at kommissæren kommer til at stå i spidsen for en gruppe, der skal fastslå de økonomiske konsekvenser. Det er selvfølgelig af afgørende betydning – og jeg mener, at dette er det centrale punkt – at Eurocontrols rolle styrkes som følge af krisen, idet vulkaner ikke respekterer økonomiske, geografiske eller politiske grænser. Vi må håndtere disse ting fra centralt hold. Jeg er enig i, at det ikke er nemt at håndtere situationen, når 27 indgangsvinkler eller lande er involveret. Et af de største problemer, som passagererne i dag står over, er den forvirring ...

(Formanden afbrød taleren)

Vicky Ford (ECR). – (EN) Hr. formand! Askeskyen har betydet stress og traumer for tusindvis af rejsende og økonomisk tab for mange virksomheder. Faktisk har mange af vores egne kolleger fra fjerntliggende egne af Europa været strandet i denne uge. Formandskabet for Parlamentet skal have tak for, at man var enig i, at det ville være udemokratisk at have stemt uden dem – alt for ofte føler de af os, der kommer længere væk fra, at vi bliver fejlet af banen af hensyn til centraleuropæiske alliancer.

Vulkanen har også mindet os om, at vi ikke er herre over jordkloden og ikke har svar på alle spørgsmål. Vi bliver tydeligvis nødt til at få en langt bedre forståelse af både vulkanaske og vulkangasser, og der skal stimuleres til forskning på dette område.

Det har også mindet os om, hvor afhængige vi er blevet af lufttransport. Vi ved, vi i årene fremover skal reducere denne afhængighed. Vi bør påskønne investeringer i avancerede kommunikationssystemer til virtuelle møder samt investering i højhastighedstog.

Afslutningsvis bør man påskønne alle planer om at reducere antallet af unødvendige rejser. Det er tydeligvis et område, hvor Parlamentet kan føre an med et godt eksempel.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Hr. formand! Ekstraordinære naturfænomener såsom vulkanudbruddet i Island kan desværre endnu ikke forudsiges. Man kan måske forsvare, at man ikke reagerer godt nok i sådanne tilfælde, men det kan man kun gøre én gang. Vi skal nøje analysere det, der skete, og finde frem til, hvordan vi kan reagere effektivt i tilfælde af, at noget sådant sker igen. Oplysningerne om udbruddets konsekvenser var utilstrækkelige. I dag, næsten en uge efter at kaos brød ud, ved vi stadigvæk ikke, i hvor lang tid det vil vare ved, og hvad de reelle risici er.

Der skal uanset omkostningerne oprettes et center, hvor man kan foretage en passende overvågning, for at de berørte parter, selskaber og passagerer kan få mulighed for at træffe de nødvendige foranstaltninger. Flyselskabernes reaktion var sendrægtig og usammenhængende, hvilket skabte store problemer for passagererne. Virksomhederne gjorde intet forsøg på at samarbejde med henblik på at koordinere håndteringen af passagerstrømmen og den maksimale udnyttelse af de ruter, der stadig kunne beflyves. Den eneste logiske reaktion på denne utilstrækkelighed er at skabe et fælles europæisk luftrum og oprette et centraliseret trafikkontrolsystem, som et fælles organ skal have ansvaret for.

Jeg var sidste år ordfører for udspillet vedrørende det fælles europæiske luftrum, og jeg fandt det særdeles vanskeligt at nå frem til den nuværende version af udspillet, idet der blev ført overordentlig barske forhandlinger med Rådet. Og i år sker der præcis det samme med de europæiske godstogskorridorer.

Jeg mener, at medlemsstaterne bør lære noget af det, der er sket nu. Medlemsstaternes reaktion var ikke god nok, og man undlod at sørge for transportmulighed via andre transportmidler. Det er på nuværende tidspunkt i Europa ikke muligt at købe en togbillet på en civiliseret måde. Det er absolut nødvendigt at oprette et europæisk center, som har ansvar for indgreb og samordning, når der indtræffer ekstraordinære naturkatastrofer. Modernisering af jernbanerne skal også have høj prioritet, idet det er et område, hvor der er en masse snak, men for lidt handling.

Jeg håber, at medlemsstaterne har forstået ét særdeles vigtigt budskab, nemlig at det ikke er nok at stå klar i sin egen baghave. Der er nødt til at gælde samme vilkår i hele EU. Det, der er brug for, er samordning, ansvar og en beslutningsprocedure – alt sammen på EU-plan.

Stavros Lambrinidis (S&D). – (EL) Hr. formand! En kaptajns dygtighed viser sig, når der er uro på havet. I forbindelse med den uro, som vulkanen har medført i Europa, var EU langsommelig til at forudse, langsommelig til at reagere på og langsommelig til at forhindre, at problemerne blev så omfattende for borgerne i EU. Det var præcis det samme, der skete med vores langsommelige reaktion på den økonomiske uro, men det er jo en anden historie.

Der er to aspekter i forbindelse med forhandlingen i dag:

For det første er der spørgsmålet om forbuddet mod flyvninger og samordning. Det kan selvsagt ikke være op til flyselskaberne at afveje risikoen for tab af menneskeliv mod udgifter for selskaberne og bestemme, hvornår og hvor de må flyve. Det skal være op til de ansvarlige nationale myndigheder. Det eneste absolut positive i de sidste par dage er, at der ikke er sket tab af menneskeliv. Vi tog ikke risikoen. Men i en situation, der rækker ud over landegrænserne i Europa, burde det lige fra allerførste færd have været de nationale myndigheder, som samordnede deres reaktion med Eurocontrol og meteorologerne for at se, om man kunne åbne de luftkorridorer, som vi nu i dag siger, at vi åbner – efter min mening desværre – efter økonomisk pres fra flyselskaberne. Det virker skræmmende på mig.

I en sådan kaotisk situation er det for det andet uacceptabelt, at det blev anfægtet, om EU's forordning om passagergodtgørelse skulle finde anvendelse, en forordning, der – under sådanne omstændigheder – automatisk skal finde anvendelse. Mon man er klar over, at kun nogle få strandede passagerer via deres flyselskab har fået forsikring om, at de vil få betalt deres hotelregninger, og at de fleste af passagererne har fået deres godtgørelse, fordi de har presset hårdt på over for selskaberne, mens hovedparten ikke har fået noget. Jeg tror, at Parlamentet bør undersøge, hvordan selskaberne reagerede i forhold til forordningen, og om passagerrettighederne blev overholdt.

Ivo Belet (PPE). – (NL) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! God morgen. Det drejer sig jo her om helt specielle omstændigheder. De nuværende forstyrrelser af lufttrafikken er mere alvorlige, end det var tilfældet efter terrorangrebene den 9. november, men det er klart, at vi ikke var lige så velforberedte på en sådan nødsituation, som vi kunne have været. Til trods for den store indsats, som rejseselskaberne og flypersonalet har ydet, har mange passagerer simpelthen været helt overladt til sig selv og har selv måttet strikke en løsning sammen. Vi skal helt klart tage ved lære af situationen og træffe de fornødne foranstaltninger.

Vi har først og fremmest ikke noget andet valg end at vedtage en nødplan, en EU-samordnet plan. Det centrale punkt her er, at de strandede passagerer via planen ikke blot skal garanteres sikkerhed, hvilket er en selvfølge, men også information og hjælp, så de berørte passagerer i det mindste har nogen, de kan henvende sig til, og er garanteret husly. Vi er nødt til at tage fat på disse begivenheder, for at vi markant kan forbedre den skæbne, som passagerer fremover måtte lide. I det sidste stykke tid er det også blevet tydeligt, at vi i Europa bliver nødt til at investere en hel masse mere i at skabe et tværnationalt jernbanenet med højhastighedstog, hvilket vil udgøre et miljøvenligt alternativ til det, der tydeligvis er et sårbart lufttransportnet. Lad os gøre en reel indsats – inden for rammerne af Europa 2020 – med hensyn til at gennemføre et overbevisende toginvesteringsprojekt, der vil være godt for den enkelte borger, godt for miljøet og godt for beskæftigelsen.

Jo Leinen (S&D). – (DE) Hr. formand! Som om vi havde kunnet forudsige det, der kom til at ske, er Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed, der også har ansvar for civilbeskyttelse, i gang med at udarbejde en initiativbetænkning om EU's tilgang til forebyggelse af naturkatastrofer. Ordføreren er hr. Ferreira. Vi skal stemme om den foreliggende betænkning i næste mødeperiode og vi vil derefter drøfte vores erfaringer

omkring vulkanaskeskyen. På plenarmødet vil vi i løbet af kort tid kunne formulere Parlamentets holdning til disse spørgsmål.

Jeg er enig med de medlemmer, der har nævnt, at vi er klædt dårligt på til naturkatastrofer. Der sker heldigvis kun få naturkatastrofer i Europa. Men vi har også kun ringe erfaring på dette område, og det er klart, at vores krisestyring er dårlig. Det tog efter min mening alt sammen for lang tid. Der gik fem dage, inden der blev foretaget en testflyvning, og der blev indhentet reelle data, og det er simpelthen for længe. Vi skal tage ved lære af dette. Jeg ønsker ikke at komme med nogen beskyldninger, men erfaringen viser, at vi skal gøre tingene bedre næste gang.

Hvis denne vulkanaske har klarlagt noget, er det behovet for mere Europa. Hr. Kallas sagde, at de nationale myndigheder har nogle pligter. Men det er ikke til nogen hjælp for de mennesker, der har oplevet problemerne på egen krop. Vi har brug for mere Europa med hensyn til civilbeskyttelse og fælles transportpolitik. Lissabontraktaten giver os nogle nye muligheder. Ligesom fru Hübner vil jeg gerne spørge kommissæren om, hvordan man vil gøre brug af mulighederne i Lissabontraktaten med hensyn til krisestyring og civilbeskyttelse. Der er nødt til at ske forbedringer.

Anne Delvaux (PPE). – (FR) Hr. formand! "Virvar", "kaos", "lammelse", "rod", "katastrofe", "ulykke" – det er ikke ord, der mangler, når pressen beskriver lukningen af det europæiske luftrum og følgerne deraf.

Jeg vil ikke dvæle ved det, der allerede er blevet sagt, især hensyn til omfanget af de enorme – ja, man kan sige ufattelig store – økonomiske følgevirkninger af denne krise, både direkte og indirekte. Godt nok ser jeg positivt på muligheden for at yde ekstraordinær offentlig støtte til flybranchen, som i forvejen har været hårdt ramt siden den 11. september 2001, men jeg er alligevel noget forvirret over EU's håndtering af begivenhedernes gang.

Når vi for det første ved, at 750 000 europæiske passagerer er blevet berørt, hvoraf en stor del stadig er strandet i alle fire verdenshjørner, og vi ved, at de økonomiske tab stiger eksponentielt med tiden, hvordan kan vi så forklare, at det har taget ikke én, ikke to, tre eller fire, men fem dage, inden de europæiske transportministre afholdt et telefonmøde for at samordne deres aktiviteter og træffe afgørelse om at etablere trafikdifferentierede zoner?

For det andet er der ingen, som bestrider, at det er nødvendigt og skal have absolut topprioritet – og jeg understreger ordet topprioritet – at anvende forsigtighedsprincippet. I dag, hvor trafikken efterhånden bliver tilladt igen i de sikre zoner, men hvor vejrforholdene er uændrede, og hvor vulkanen stadig er aktiv, kan man dog med rette undre sig over, hvilke yderligere sikkerhedsgarantier for passagererne vi måske kunne have givet på et tidligere tidspunkt.

For det tredje er der blevet udarbejdet en model for, hvordan indgrebene kan udforme sig – alt efter vejrudsigten kan vulkanens udvikling og aktivitet ændre sig fra time til time – men hvem skal fremover foretage en opdateret vurdering af sikkerheden i luftkorridorerne? Skal disse testflyvninger foretages af den civile luftfartsindustri og luftfartsselskaberne? Og afslutningsvis kan man, hvis dette varer ved, bliver værre eller sker igen – hvilket er sandsynligt – spørge, om den styringsmetode, der iværksættes, skal indeholde en bestemmelse om større samordning mellem medlemsstaterne og særlige operationelle bestemmelser på grundlag af reelle data og bedre samordning af de øvrige transportmidler under helt specielle omstændigheder. Der skal dog også tages højde for behovet for at samordne støtten, så vi kan få de titusindvis af strandede passagerer hjem, for de har også ret til at få information og støtte. Indtil videre er der dog kun iværksat enkeltstående og nationale initiativer.

Inés Ayala Sender (S&D). – (ES) Hr. formand! Jeg glæder mig over den mulighed, denne forhandling giver os med hensyn til at opfylde vores forpligtelser.

Som reaktion på kriser i dag slår det nationale aspekt og mellemstatslige beslutninger ikke til – og der findes ikke nogen nemme løsninger, også selv om de bygger på statistiske modeller.

Det er på sin plads at anerkende den rettidige omhu, hvormed det spanske formandskab dagen efter, at luftrummet blev lukket, så muligheden for en europæisk tilgang med henblik på at finde en løsning på det kaos, der allerede var ved at sprede sig ud over de nationale regeringer og nok så vigtigt kastede tusindvis af rejsende inden for og uden for vores landegrænser ud i en fortvivlet situation. Det skal have topprioritet at få dem hjem igen.

Selv om de indledende foranstaltninger set ud fra et sikkerhedsmæssigt princip og som garanti for alle medborgere – det være sig de flyrejsende og de personer, der befinder sig under luftkorridorerne – var

tilstrækkelige, rejste den manglende klarhed omkring fremtiden og en omsiggribende fornemmelse af uro som følge af kompleksiteten af de mellemstatslige beslutninger det store spørgsmål, der altid stilles: Hvad foretager EU sig? Vi må erkende, at det fælles arbejde, som kommissær Kallas og det spanske formandskab stod bag, gav pote på rekordtid – hvilket aldrig er hurtigt nok, men i betragtning af problemernes omfang gjorde de det ærlig talt på rekordtid – med hensyn til en ændret tilgang. Selv om denne tilgang er sikkerhedsbaseret, sådan som den skal være, giver den anledning til nogle væsentlige spørgsmål.

Konklusionen af dette valg er, at det ikke er nogen selvfølge, at passagerrettighederne finder anvendelse i en ekstraordinær situation. Det arbejde, der blev udført på EU-plan og nationalt plan, var ikke godt nok. Vi er på kort sigt nødt til at få folk hentet hjem igen og finde meget hurtige løsninger, men på mellemlang sigt er vi nødt til at finde bedre løsninger.

Tjenesten for EU's optræden udadtil bør også kunne udvise respons i disse nødsituationer. I nogle tilfælde kan kontoret ikke bare lukke i weekenden.

Luftfartssektoren, rejsebureauerne, turisterhvervet, logistikvirksomhederne osv., der lige præcis kunne skimte en ende på krisen, har fået nogle alvorlige knubs, og jeg noterer med tilfredshed, at kommissær Almunia, der vil være ansvarlig for at tage hånd om den løsning, som er nødvendig for sektoren, er her.

Hvis vi hurtigst muligt får sat en stopper for usikkerheden, vil det også være med til at få os igennem denne krise. Endelig har vi helt klart brug for et andet transportsystem, der kan træde i stedet for lufttransport – selv når der en gang er etableret et fælles europæisk luftrum. Jernbanerne, vejnettet og søfartssektoren har samlet set ikke kunnet fortrænge lufttransporten.

Artur Zasada (PPE). – (PL) Hr. formand, hr. Kallas! Vi står så afgjort over for en krisesituation. Luftfartsaktiviteterne i Europa er blevet reduceret med 70 %, og 80 % af lufthavnene er blevet lukket. Jeg håber imidlertid, at vi er i stand til at drage flere konstruktive konklusioner. For det første skal Kommissionen gøre sit yderste for at sikre, at vulkanudbruddet ikke fører til, at europæiske luftfartsselskaber, som her og nu befinder sig i en katastrofal økonomisk situation, går konkurs. Jeg siger dette i forlængelse af gårsdagens forhandling om finansiering af sikkerheden ved lufttransport og Rådets modstand over for finansiering af strengere sikkerhedsforanstaltninger.

For det andet vil eksperimenter med nye, udokumenterede teknologier som f.eks. krops- og væskescannere bestemt ikke forbedre sikkerheden, men de får utvivlsomt en virkning på de europæiske luftfartsselskabers økonomi.

For det tredje er der spørgsmålet om passagererne. Jeg synes, at beslutningen om at indstille flyvningerne af hensyn til passagersikkerheden var en klog beslutning. Men der er flere hensyn at tage end som så, idet man også skal yde hjælp til dem, der helt uforvarende er strandet i en lufthavn. Disse forhold er allerede blevet drøftet mere end én gang på plenarmøder her i Parlamentet og navnlig i Transport- og Turismeudvalget. Det er imidlertid paradoksalt, at først vulkanudbruddet i Island har gjort os alle sammen – og det gælder især for de repræsentanter i EU-institutionerne, som ikke kunne være med til begravelsen i Krakow i søndags – klar over, hvor uhyre vigtig luftfartsindustrien er for, at økonomien i EU kan fungere ordentligt.

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) Hr. formand, hr. Kallas, hr. López Garrido, mine damer og herrer! Jeg mener, at EU's og medlemsstaternes reaktion på denne krise har været fuldt tilfredsstillende, og at man har gjort alt, hvad der var muligt. Man har handlet ifølge princippet om, at sikkerheden skal være i højsædet. Man kan diskutere, om askeskyen burde have været undersøgt noget hurtigere. Det havde sikkert godt kunnet lade sig gøre, men i princippet var det, der blev gjort, acceptabelt.

Vi er nu nødt til at drøfte og nøje overveje, hvad der bør gøres for de personer, de europæiske medborgere, som er strandet. Jeg blev i går ringet op af tre personer, der befinder sig i denne situation. I det ene tilfælde drejer det sig om familiemedlemmer, der venter i en lufthavn i Thailand og har fået at vide, at de formentlig vil kunne flyve hjem den 29. april. De har allerede tilbragt en hel uge i lufthavnen. I det andet tilfælde drejer det sig om nogle unge mennesker i New York, som har fået at vide, at de ikke må forlade deres hotel i mindst en uge, fordi de kan blive afhentet når som helst. I det tredje tilfælde drejer det sig om en pensionistfamilie, der befinder sig på en ø i Norskehavet og ikke længere har råd til at betale for deres overnatninger, men ikke kan slippe væk.

Det er problemstillinger, som vi i Parlamentet er nødt til at overveje og drøfte. Vi skal tilbyde disse mennesker løsninger, give dem støtte og komme med nyttige forslag. Vi kan ikke lade europæiske medborgere, der befinder sig i denne situation, i stikken. Vi skal hjælpe dem.

Formanden. – Tak for alle indlæggene. Vi befinder os nu i en ekstraordinær situation, fordi det emne, vi drøfter, er så presserende og så foruroligende for mange mennesker, især for offentligheden, at vi har flere anmodninger ifølge "catch the eye-proceduren" end nogensinde før.

Vi har vist 13 eller 15 anmodninger – og det er rekord – og selv om der stadig er medlemmer, som beder om at få ordet, kan vi selvsagt ikke nå, at lytte til 20 personer.

Vi forsøger ikke desto mindre at give så mange som muligt ordet, indtil formanden kommer tilbage, idet han lige er gået ud et øjeblik og jeg på improvisatorisk basis afløser ham. Da jeg ikke ønsker at tage hul på den næste debat, følger vi "catch the eye-proceduren", indtil formandens ører falder af eller alle på listen har haft ordet.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne sige tak til kommissæren og ministeren, repræsentanten for det spanske formandskab, for deres indlæg og for det arbejde, de har udført.

Jeg tror ikke, der hersker nogen tvivl om, at førsteprioriteten i denne nødsituation er at garantere sikkerheden, og der har været garanti for sikkerheden, fordi resultatet af denne katastrofe, af denne uventede, naturlige hændelse, er, at vi har undgået flyulykker som følge af askeskyen.

Det sikkerhedsmæssige mål er derfor blevet nået, og det kan vi kun være glade for. Der er dog stadigvæk to problemer i dag. For det første er der tidshorisonten. Kunne indgrebet være kommet på et tidligere tidspunkt? Kunne man have iværksat det noget før? Kunne man have grebet ind på et tidligere tidspunkt og genåbnet det område, der var sikrest for luftfarten, lidt før i betragtning af den enorme økonomiske indvirkning, den økonomiske indflydelse, som katastrofen har på luftfarten og på luftfartsselskaberne? Kunne man ikke have grebet ind noget før? Disse spørgsmål kræver svar.

Det andet spørgsmål er, at tusindvis af passagerer stadig er strandet og er nødt til at bo på hotel for at ændre ...

(Formanden afbrød taleren)

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Hr. formand! Denne forhandling har givet anledning til mange indlæg fra transporteksperter side. Det er rigtigt, at vi har fokuseret kraftigt på de økonomiske problemer, som denne ekstraordinære og uforudselige situation har været skyld i.

Der er som tidligere sagt også nogle menneskelige aspekter, og jeg ser mere på situationen med medborgernes briller som forbrugere, idet flere hundredtusinder i øjeblikket er strandet et eller andet sted i verden og ikke kan komme hjem. Jeg tænker mere på dem og især på dem, der ikke længere har råd til at opholde sig der, hvor de er, men som er strandet og ikke har noget valg.

Med hensyn til det tomme lufrum og lufthavnene med masser af nødstedte mennesker skal man måske tænke på at omarbejde direktiverne om transport, især lufttransport. Direktivet om pakkerejser vil formentlig blive revideret. Kunne vi ikke – og det er en ting, vi indtil videre ikke har talt om – overveje en lovpligtig forsikring, så der i tilfælde af force majeure er dækning for denne type rejsende, især så vi ikke lader dem i stikken?

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE). – (PL) Hr. formand! Den nuværende situation har åbnet vores øjne for og understreget vores magtesløshed over for naturens kræfter. Som seriøs organisation skal EU være bedre forberedt på sådanne situationer og især være forberedt på at reagere effektivt i presserende situationer. Det er naturligvis vanskeligt at forberede sig på noget, som måske eller måske ikke vil forekomme igen om 150 år, men vi kan se, at den europæiske jernbanestruktur og forbindelsesnettet i øjeblikket er helt utilstrækkeligt. Vi skal under denne forhandling drøfte spørgsmål om, hvordan vi kan skabe forbedringer.

Andre spørgsmål, som vi bør stille os selv, er først og fremmest, hvilken form for offentlig støtte der skal stilles til rådighed for berørte virksomheder? Vi ved, at der vil være brug for enorme summer til at genoprette den økonomiske situation for de pågældende virksomheder. Et andet spørgsmål er, hvordan vi skal udvikle en strategi for at forberede os på lang sigt med henblik på hurtige reaktioner og forbedringer ...

(Formanden afbrød taleren)

Antonio Masip Hidalgo (S&D). – (ES) Hr. formand! Kommissæren talte om, at procedurerne er absurde og forældede. Vi skal derfor være konsekvente.

Vi er gået glip af alt for mange muligheder, for mange traktater, hvor vi kunne have indført EU-beføjelser over det europæiske luftrum. Når vi nu ikke har kunnet træffe de rette foranstaltninger i luften, kan vi træffe foranstaltningerne på jorden. Vi kan f.eks. overvåge passagerrettigheder og mægle eller anmode om forlig i de forskellige industrielle konflikter om landtransport. Der skal ikke være minimumtjenester, men maksimumtjenester for alle.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Hr. formand! Jeg håber, at den nuværende vanskelige situation inden for europæisk transport ikke vil være for langvarig og resultere i en reel transportkrise. Den erfaring, vi har opnået, er dyrt købt, men meget nyttig. Vi skal drage de rigtige konklusioner, og jeg ønsker at pege på nogle helt oplagte konklusioner. For det første er transportsikkerhed, både med hensyn til kvalitet og borgernes mulighed for at rejse, en prioriteret forpligtelse, som vi har til fælles. For det andet er der behov for afbalanceret udvikling af alle former for transport, men vi må især ikke glemme jernbanetransporten. For det tredje er effektiv transport økonomiens hjerteblod. Transport af varer og arbejdsstyrkens mobilitet er af afgørende betydning for udviklingen, og det skal vi huske, især under en økonomisk krise. Endelig er der behov for egnede procedurer, koordinering, separat støtte til luftfartsselskaber, gensidig hjælp og europæisk solidaritet af hensyn til borgerne i EU.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Hr. formand, hr. Kallas! Katastrofen var vist, at vi ikke har de rette procedurer i EU til at håndtere katastrofer som den katastrofe, der er opstået på grund af vulkanudbruddet.

For det første skal EU koordinere alle spørgsmål om sikkerhed og beslutte, om der skal være flyveforbud. Det skal ikke udelukkende være op til medlemsstaterne. For det andet skal vi overveje spørgsmålet om økonomisk ansvarlighed. Efter min opfattelse vil løsningen være en europæisk forsikringsordning til forebyggelse af en sådan situation eller eventuelt nationale forsikringsordninger. For det tredje har der med hensyn til spørgsmålet om logistik for passagerer, der er strandet mellem visse lande, været mangel på reel mobilitet i forhold til transporten og TNT-nettene og højhastighedstogene. Endelig mener jeg, at Tjenesten for EU's Optræden Udadtil hurtigst muligt skal fastlægge klare procedurer for at hjælpe de passagerer, der er strandet uden for EU. Jeg håber, at der hurtigt vil blive udarbejdet procedurer.

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi har i løbet af de sidste par dage oplevet en ufattelig stor omvæltning i vores liv. Fly, som vi er afhængige af for at rejse til og fra vores regioner i Bruxelles og Strasbourg, afdør ikke længere. Der har været tale om en massiv omvæltning. Vi har skullet rejse med tog, skib og bus, som alt sammen har været tidskrævende, og det har været nærmest umuligt for mange af medlemmerne at nå frem.

Det, vi har været vidne til i løbet af de seneste par dage, er imidlertid vores totale afhængighed af luftfarten. Vi har oplevet, at der findes alternative transportmidler, men at den nuværende jernbaneinfrastruktur i Europa er utilstrækkelig. Den er ikke fulgt med tiden. Kan vi måske forestille os et Europa med et fuldt udbygget netværk med højhastighedstoge, et Europa, hvor alle rejser på under 1 000 km foretages med tog, og hvor vi kun benytter fly på længere rejser?

Luftfartens påvirkning af klimaet i EU er enorm. Påvirkningen er større end for raffinaderier og stålvalseværker ...

(Formanden afbrød taleren)

Magdalena Alvarez (S&D). – (ES) Hr. formand! Jeg mener, at de svar, som fremlægges nu, kun kan afhjælpe den nuværende situation, men ikke forhindre, at en sådan situation opstår igen.

På transportområdet er der ingen genveje, der er ingen kortsigtede løsninger, og dette bør være en passende lejlighed – især da der nu udarbejdes en hvidbog – til at inkludere, indføre og træffe de nødvendige foranstaltninger til at mindske vores overdrevne afhængighed af flyforbindelser. Vi skal afbalancere disse forbindelser ved at bane vejen for og styrke de alternativer, som på nuværende tidspunkt er meget mangelfulde i sammenligning, f.eks. jernbane- og skibstransport.

Jeg tror derfor, af både hr. Kallas og hr. Grosch, som er ordfører for betænkningen, vil have noteret sig udtalelserne fra medlemmerne om behovet for at styrke jernbanerne og det transeuropæiske net for denne transportform.

Bendt Bendtsen (PPE). – (DA) Hr. formand! Der er sagt meget fornuftigt under forhandlingen her til morgen, men jeg tror, at vi skal se lidt mere på fremtiden. Det, vi har oplevet, vil ske igen. Ekspert på Island har udtalt, at det ikke er et spørgsmål om, hvorvidt der vil forekomme yderligere udbrud, men et spørgsmål om, hvornår der vil forekomme yderligere udbrud. Derfor skal vi fokusere på fremtiden og finde ud af, hvordan

vi skal tackle situationen, når den opstår igen. I denne sammenhæng mener jeg, at vi skal fokusere på at få etableret en jernbanekorridor til højhastighedstog mellem de europæiske storbyer og finde ud af, hvordan vi opnår den nødvendige interoperabilitet.

Tanja Fajon (S&D). – (SL) Hr. formand, mine damer og herrer! Det er naturligvis klart for os alle, at passagersikkerheden er vores højeste prioritet, og at vi har planlagt denne forhandling i dag, hovedsageligt fordi naturen har givet os en påmindelse. Der har været flyveforbud i det meste af Europa, passagererne venter på ubestemt tid, luftfartsselskaberne har store problemer, industriarbejderne frygter at miste deres arbejde, de økonomiske konsekvenser er enorme. Luftfartsselskaberne er naturligvis i deres gode ret til at mene, at de også er berettiget til en erstatning, hvis landmændene kan kræve erstatning for naturkatastrofer. Hvad angår miljøet har vi imidlertid helt klart gjort det en stor tjeneste i løbet af de seneste par dage.

Der skal være bedre forbindelser, og vi skal erkende, at Europa har brug for større integration af luft-, jernbane- og vejtrafikken. Vi skal finansiere højhastighedstog, og vi skal begrænse forureningen. Vi skal handle nu og vigtigst af alt fokusere på passagersikkerheden.

Judith A. Merkies (S&D). – (NL) Hr. formand! Jeg ønsker først og fremmest at give udtryk for min medfølelse med alle, der har været berørt af denne krise. "Krise" er et ord, vi hører alt for ofte i øjeblikket. Økonomisk krise, finanskrisen, transportkrise og alle mulige andre kriser. Én ting står dog klart, og det er, at vores samfund er uhyre sårbart over for denne form for krise. Vi har brug for et sikkerhedsnet. Vi taler meget om et grønt samfund, men et grønt samfund skal også omfatte grøn transport, og vores arbejde er tydeligvis ikke slut i denne sammenhæng.

Mange medlemmer af Den Socialdemokratiske Gruppe og andre grupper har allerede understreget dette forhold. Det er uhyre vigtigt, at vi investerer i grøn transport og bedre og hurtigere forbindelser inden for EU – og naturligvis også bedre og hurtigere forbindelser uden for EU, hvis vi har noget skulle have sagt i den sammenhæng – mellem jernbanetransporten i de forskellige medlemsstater og hvorfor ikke også i forbindelse med søtransport? Det vil være godt for økonomien, godt for klimaet og godt for stabiliteten i samfundet, og det er der stærkt behov for.

Gesine Meissner (ALDE). – (DE) Hr. formand! Det fremgår tydeligt, at der i spørgsmålet lægges vægt på passagererne. Vi ønsker sikker transport for passagererne fra Europa. Vi ønsker sikkerhed, men vi ønsker også transportmuligheder. Vi har efter min opfattelse brug for alle de transportmidler, der er tilgængelige på nuværende tidspunkt. Vi har brug for luftfart, da vi ikke kan erstatte flyvning med en anden løsning. Der er talt meget om højhastighedstog. Det ville naturligvis være positivt, hvis vi havde flere højhastighedstog, men hvad nytte er det bedste højhastighedstog til, hvis det skal stoppe ved grænsen?

Vi bør derfor tage ét skridt ad gangen på nuværende tidspunkt. Vi skal først og fremmest have kontinuitet på tværs af de europæiske jernbanesystemer, ligesom vi har brug for et fælles europæisk luftrum. Da alle parter har argumenteret for bedre koordinering blandt medlemsstaterne, ønsker jeg at opfordre alle til endnu en gang at træffe foranstaltninger, da det er regeringerne i medlemsstaterne, der har ansvaret for blokering af udviklingen på området. Vi skal sikre, at medlemsstaternes regeringer er reelt interesseret i at åbne for trafikken i Europa. Hvis vi alle kan overbevise regeringerne i vores lande, vil situationen blive bedre i fremtiden.

Corina Crețu (S&D). – (RO) Hr. formand! I de seneste par dage har der været talt meget om de økonomiske tab, som luftfartsselskaberne har lidt, og som er et ubestrideligt faktum. Det er tydeligt, at der skal oprettes en mekanisme til at yde støtte til disse virksomheder, især da den nuværende krise forårsaget af vulkanudbruddet på Island kan trække ud.

Jeg tror dog, at passagersikkerhed og forbrugerbeskyttelse skal prioriteres højest. Der har været stor utilfredshed blandt passagerer, hvis behandling varierer meget i de forskellige medlemsstater og luftfartsselskaber. Det står klart, at der skal være en standardiseret praksis på området, hvilket vil være et stort skridt i den rigtige retning for de passagerer, som i øjeblikket er undervejs i en situation, hvor der hersker usikkerhed om, hvornår luftrummet åbnes igen.

Gilles Pargneaux (S&D). – (FR) Hr. formand, hr. kommissær! Den krise, vi har oplevet i de sidste par dage, har også vist – og dette kan ikke siges tit nok – fiaskoen i forbindelse med Lissabonstrategien, som EU har gennemført inden for det sidste årti.

Denne fiasko, som bunder i deregulering og stærk konkurrence, har under denne krise vist, at EU har været ude af stand til at koordinere den nødvendige strategi, der ville have gjort det muligt – ikke blot at beskytte

de personer, der er fanget i lufthavnene – men også at vise vejen ved at lade luftfartsselskaberne foretage prøveflyvninger f.eks. Jeg ønsker derfor at opfordre EU til at tage fat.

Vi får at vide, at der er brug for mere Europa. Der skal helt klart være en offentlig tjeneste, som støttes af EU, i så vigtig en sektor som lufttransport.

Elisa Ferreira (S&D). – (PT) Hr. formand! Der er helt klart tale om en uforudset krise, og derfor skal forsigtighedsprincippet naturligvis prioriteres. Der er imidlertid meget at lære heraf, og først og fremmest har der ikke været tilstrækkeligt stærke og politiske europæiske retningslinjer i de første fem dage. Vi mangler retningslinjer med hensyn til beskyttelse af passagerernes interesser, klarlæggelse af deres rettigheder, undersøgelse af alternative transportmidler og koordinering af løsninger.

En anden konklusion er, at borgerne ikke må opfatte vejen ud af krisen som en magtkamp mellem dem, der ønsker at undgå økonomiske tab, og dem, som ønsker at opretholde forsigtighedsprincippet. Der skal være stor gennemsigtighed og tydelig objektivitet med hensyn til betingelserne for at komme ud af denne situation, hvor hele luftrummet over Europa er lukket. Der bør derfor være bedre videnskabelige prøver og koordinering på niveau ...

(Formanden afbrød taleren)

Robert Goebbels (S&D). – (FR) Hr. formand! Forsigtighedsprincippet er blevet et uansvarlighedsprincip. I tilfælde af den mindste risiko er forsigtighedsprincippet blevet en mulighed for at fralægge sig ethvert ansvar. Der er ingen såkaldte "ansvarlige" parter, som tør påtage sig ansvaret længere.

En eventuel influenzaepidemi? Straks opfordres mange tusinde mennesker til at blive vaccineret. Et vulkanudbrud? Straks lukkes luftrummet over Europa, selv om erfaringen viser, at vulkansk aske ikke er farlig, undtagen for fly, som skal flyve igennem denne tunge sky.

På grund af forsigtighedsprincippet er vores virksomheder imidlertid underlagt de ansvarlige parters manglende evne til at påtage sig ansvaret, eksperternes svaghed og de irrelevante politikker, hvor politikerne fabler om vores overdrevne afhængighed af lufttransport og om, at vi skal investere mere i jernbanenet, formentlig gennem udvidelse heraf helt til Asien, Syd- og Nordamerika, Afrika, Oceanien og alle øer derimellem.

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Hr. formand! Jeg tror, at der er stor enighed om, at vi først og fremmest skal fokusere på naturen. Hr. Cramer har formuleret det klart og tydeligt, og jeg er enig med ham, da det er et vigtigt budskab for os alle. Vi skal naturligvis også fokusere på EU, på de foranstaltninger, som EU skal træffe for at tackle en krise, som har stor betydning for Europa, og som har haft meget alvorlige konsekvenser for millioner af borgere i Europa og andre lande uden for EU samt for økonomien i store europæiske sektorer.

Det stod meget hurtigt klart, at begivenhederne var langt mere vidtrækkende end indsatsen fra medlemsstaterne, som har beføjelse til at åbne lufthavnene, og derfor traf EU hasteforanstaltninger. Jeg ønsker endnu en gang at nævne for fru Ferreira, at der var tale om hasteforanstaltninger. Om fredagen stod det klart, at situationen var meget alvorlig. Da det stod klart, traf Kommissionen sammen med Rådets spanske formandskab og Eurocontrol, hasteforanstaltninger, og om søndagen – som hr. Kallas nævnte tidligere – stod Kommissionen og formandskabet – hr. Kallas og undertegnede – offentligt frem og forklarede situationen og det skridt, der skulle tages. Det skridt, der skulle tages, var gårsdagens møde med Eurocontrol og den beslutning, der blev truffet på Rådets ekstraordinære møde, som den spanske regering indkaldte til med den spanske minister for offentlige arbejder som formand, og som fandt sted i går.

Derfor blev der taget skridt. Der blev taget skridt med henblik på at træffe en beslutning om at fastlægge en tilgang, en strategi, et fokus, som var europæisk. I dag er den beslutning, der blev truffet i går, gennemført. Her til morgen kl. 08.00 definerede Eurocontrol fire zoner med udvidet sikkerhedsperimeter, inden for hvilke der ikke må flyves, og andre områder, hvor der må flyves, forudsat at der indgås aftaler og foretages koordinering blandt medlemsstaterne. Luftrummet åbnes derfor langsomt op, men det vil helt klart afhænge af forholdene og naturen. Det vil naturligvis afhænge af disse forhold, men beslutningen, der blev truffet i går, er allerede gennemført i dag – og som altid på grundlag af forsigtighedsprincippet og behovet for at garantere sikkerheden.

Det, vi har oplevet umiddelbart efter, er, at den europæiske tilgang i dette tilfælde har betydet, at der kunne træffes en langt mere afbalanceret beslutning. Den europæiske tilgang har betydet, at der kunne tages højde for forskellige faktorer, som man altid bør tage højde for, når der sker noget ekstraordinært som det, vi oplever i øjeblikket. Det betyder for det første, at risikovurderingsmodellen er langt mere præcis, langt mere nøjagtig. Som svar på kommentaren fra hr. Sterckx om dette emne ønsker jeg at sige, at Eurocontrol tager højde for de beslutninger, som Volcanic Ash Advisory Centre i London har truffet, men at den også tager højde for prøveflyvninger, oplysninger fra de nationale myndigheder, oplysninger fra flyproducenterne og oplysninger fra Det Europæiske Luftfartssikkerhedsagentur i Köln, som også efter min opfattelse skal styrkes. Der vil blive taget højde for alle disse oplysninger for at få en bedre forståelse af situationen på dette tidspunkt gennem det tekniske forslag, som Eurocontrol har udarbejdet på grundlag af videnskabelige data.

Den europæiske tilgang betyder, at der samtidig kan tages højde for sikkerheden, som er et afgørende og grundlæggende princip – over alle andre principper – og jeg er derfor enig med de medlemmer, der har nævnt dette. Det betyder, at der kan tages højde for de økonomiske konsekvenser, og Kommissionen har oprettet en arbejdsgruppe – som alle har taget godt imod – med henblik på at fremlægge en rapport i næste uge om aspekter forbundet med økonomien. Det betyder endvidere, at der også kan tages højde for borgernes rettigheder og mobilitet. Derfor ønsker jeg endnu en gang at opfordre alle regeringer i EU til at hjælpe med at få borgerne hjem, at udnytte alle eventuelle kommunikationsmidler og yde en særlig og ekstraordinær indsats i denne sammenhæng, da det er borgernes vigtigste rettighed: at komme hjem eller at rejse til den ønskede destination. Vi opfordrer derfor til at respektere deres ret til fri bevægelighed.

Med hensyn til fremtiden har denne situation efter min opfattelse givet os mulighed for en meget dybtgående forhandling, og Parlamentet er det rette sted for denne forhandling. Forhandlingen skal omfatte en drøftelse af problemet med passagerrettigheder under disse særlige omstændigheder og behovet for en nødplan, der også kræver gennemsigtighed – som fru Bilbao har nævnt – i forbindelse med EU's foranstaltninger, således at der kan iværksættes strukturreformer, som vil medføre en styrkelse af det transeuropæiske jernbanenet i Europa. Det er ved at udvikle sig til en totalt strategisk målsætning, som under alle omstændigheder ganske enkelt er en strukturering af Europa, og struktureringen af den moderne stat er rent historisk gennemført på grundlag af udviklingen af kommunikation, veje, jernbaner og maritime forbindelser. Struktureringen af Europa, Europa i det 21. århundrede, vil ikke blive gennemført fuldt ud i fremtiden, hvis det ikke gøres gennem infrastrukturen for kommunikation, i dette tilfælde hovedsagelig med fokus på jernbaneforbindelserne.

De to forhold går hånd i hånd, og udviklingen af disse transportinfrastrukturer er et stærkt politisk, symbolsk og reelt spørgsmål, der vil være en central målsætning for Europa i det 21. århundrede. Jeg mener i denne sammenhæng, at det var præcis det rette sted og tidspunkt for hr. Swoboda, hr. Schulz og fru Álvarez og andre talere at nævne disse reformer, da det utvivlsomt er noget, som EU skal fokusere på i fremtiden.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg ønsker at anmode om en forlængelse af forhandlingen, da denne udveksling af synspunkter er præget af alt for stor høflighed. Mennesker behandles som skidt på togstationerne og af luftfartsselskaberne og lufthavnsmyndighederne. Vi er alt for høflige. Vi skal udnytte EU's beføjelser i Rådet og Kommissionen til at tvinge de relevante parter til at åbne informationssteder. På hovedbanegården i Bruxelles er der seks informationssteder, hvoraf de fire er lukket.

Der skal være mere tid til denne forhandling, og flere medlemmer skal have lov til at deltage i forhandlingen. Jeg bifalder slet ikke de skridt, som Rådet og Kommissionen har taget for at tjene interesserne for de rejsende, som sover på banegårdene.

Formanden. – Det har været nævnt flere gange i dag. Alle parlamentsmedlemmer, som har talt inden Dem, har rejst spørgsmålet.

Siim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg ønsker at takke alle medlemmerne af Parlamentet for deres kommentarer. Jeg har selv fire yderligere kommentarer.

Først og fremmest har disse begivenheder givet meget stof til eftertanke vedrørende vores strategiske planer. Et af de mest interessante og afgørende spørgsmål er intermodalitet og fleksibilitet mellem transportformer og muligheden for, at jernbanetransport kan tjene som en form for alternativ. Vi vil behandle spørgsmålet snarest i forbindelse med drøftelserne om relancering af den første jernbanepakke og hvidbogen om den europæiske transportpolitik frem til 2010.

Det er et meget alvorligt spørgsmål. Vi drøftede det også i går med Ministerrådet. Jeg kan love, at vi vil tage dette spørgsmål meget alvorligt – herunder distancearbejde og andre faktorer, der har til formål at begrænse unødvendig transport og rejseaktivitet.

Hvad angår de økonomiske konsekvenser vil vi tage højde for alle aspekter og stille forslag. Vi skal dog være forsigtige. Pengene skal komme et sted fra, og det skal være rimeligt for alle de øvrige aktører i økonomien. Vores tilgang skal være meget afbalanceret. Der vil ikke være tale om noget mirakel.

Hvad angår passagerrettigheder er reglerne klare og tydelige. Flere medlemmer har stillet spørgsmål om reglerne og spurgt, om vi skal gennemgå dem igen. Jeg tror ikke, at vi skal gennemgå de regler, som er vedtaget af de europæiske beslutningstagere, herunder Parlamentet. Reglerne er hensigtsmæssige. Det handler om noget helt andet. Det handler om gennemførelse og håndhævelse, som hører under medlemsstaternes kompetenceområde. Vi har en klar plan for den fremtidige håndhævelse af de pågældende regler og vejledning af medlemsstaterne. Det er helt tydeligt, hvad der skal gøres vedrørende passagerrettigheder i dag.

Et andet spørgsmål, som ikke er helt så vigtigt. Mange kolleger og medier har udtalt, at vi kom for sent i gang, og at vi var uforberedte. Jeg har været aktiv hele tiden. Jeg har været hos Eurocontrol. Jeg har været i kontakt med ministrene. I Parlamentet i dag oplever vi samme dilemma som det dilemma, som eksperterne og beslutningstagerne oplever, men det er et spørgsmål, som skal behandles af eksperterne og sikkerhedsmyndighederne og ikke af politikerne. Det er det samme dilemma – sikkerhed i forhold til fleksibilitet.

Vi var forberedt på et vulkanudbrud, men vi havde forskellige former for dokumentation om udbruddet. Det er også blevet nævnt i denne sammenhæng. Et fly fra British Airways og et fly fra KLM blev påvirket af vulkanudbruddet, så der blev fastsat regler på grundlag af tilstedeværelsen af en alvorlig risiko. Myndighederne handlede i overensstemmelse med formodningen om, at der var tale om en alvorlig risiko, og at man skulle aflyse flyafgangene.

Vi har nu en mere differentieret tilgang. I søndags blev størstedelen af prøveflyvningerne gennemført, og oplysningerne nåede frem til Eurocontrol, hvor vi drøftede de pågældende spørgsmål – prøveflyvningerne og de endelige resultater af disse flyvninger. Vi har nu den fornødne fleksibilitet, og spørgsmålet hører fortsat under medlemsstaternes kompetenceområde. Vi fortsætter projektet om et fælles luftrum, som er et meget lovende europæisk projekt, og der er en fælles forståelse blandt ministrene af, at dette er vejen frem – med bedre koordinering på europæisk plan.

Dette er en fantastisk mulighed. Jeg har fremlagt mine synspunkter. Jeg ønsker med hensyn til formidlingen af oplysninger at påpege, at Kommissionen offentliggjorde pressemeddelelser torsdag og fredag om passagerrettigheder. Vi understregede, at spørgsmålet om passagerrettigheder skulle tages meget alvorligt. Oplysningerne om passagerrettigheder kom fra Kommissionen med det samme, og fra søndag var der større dækning af alle de pågældende spørgsmål, som fra og med i går har været rigtig godt dækket.

Sådan ser situationen ud. Sagen er ikke afsluttet. Der går mindst tre eller fire dage, før størstedelen af flyene letter igen. Løsningen med hensyn til økonomien og passagerne er genoptagelse af flyvningerne, hvor luftfartsselskaberne flyver passagererne hjem eller til deres endelige destination. Det er fortsat en vanskelig situation, og vi skal håndtere konsekvenserne.

Mange tak for Deres kommentarer. Vi vil have adskillige andre lejligheder til at drøfte spørgsmålet yderligere.

Formanden. – Forhandlingen, som vi afslutter, er det vigtigste punkt på dagsordenen. Selv om der blot havde været denne forhandling på dagsordenen, ville det have været tilstrækkeligt grundlag for at mødes her i Strasbourg. EU's borgere har forventet denne forhandling og en løsning på de pågældende problemer, og det er netop disse problemer, vi har drøftet siden i morges. Det har været det vigtigste emne.

Jeg ønsker endvidere at takke de 14 kommissærer fra Kommissionen for at have deltaget i vores endelige forhandling. Det er meget vigtigt, at de har hørt alle kommentarerne.

Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Kinga Góncz (S&D), skriftlig. – (HU) Selv om det er på grund af luftfartsmyndighedernes indgriben, at askeskyen fra vulkanen ikke har kostet nogen menneskeliv, har omfanget af oplysninger og koordinering i Europa været mangelfuld. Lukningen af luftrummet har skabt vanskeligheder for mange hundrede tusinde

europæere og forhindret dem i at nå frem til deres endelige destinationer. Alle prøver at løse det uventede problem, men utilstrækkelig formidling af oplysninger har forværret situationen. Ofte har passagererne ikke modtaget tilstrækkelige oplysninger pr. telefon eller via internettet. Der har været stor forvirring, fordi luftfartsmyndighederne og luftfartsselskaberne har formidlet modstridende oplysninger. Der har også været mangel på koordinering mellem luft- og landtransport. Vi har personligt oplevet, hvor vigtigt det er at modernisere de offentlige transportforbindelser mellem medlemsstaterne og udvikle transeuropæiske transportnet. Jeg bifalder Kommissionens målrettede krisestyringsforanstaltninger. Den arbejdsgruppe, der blev oprettet til dette formål, bør fremme koordineringen mellem luftfartsmyndighederne og flyvekontrolltjenesten, og det vil endvidere være hensigtsmæssigt at undersøge, om de sikkerhedsforanstaltninger, der blev truffet i 1980'erne, fortsat er relevante. Jeg anbefaler, at Parlamentet i lignende krisesituationer ikke skaber flere komplikationer for et allerede kaotisk transportsystem ved at rejse frem og tilbage mellem Bruxelles og Strasbourg. Parlamentet bør i stedet afholde alle plenarmøder i Bruxelles.

Filip Kaczmarek (PPE), skriftlig. – (PL) Vores forhandling om situationen for den europæiske luftfart skal ikke begrænses til et trivielt spørgsmål om, hvordan man kommer til Parlamentets delmøde i Strasbourg. Hvis vi fokuserer for meget på dette aspekt, vil medlemmerne af Parlamentet helt uberettiget fremstå som egocentriske. Vi skal tænke os om. De sociale, økonomiske og endog de politiske konsekvenser af at holde det europæiske luftrum lukket i en længere periode kan vise sig at være en kolossal udfordring for hele Europa. I Polen spørger politikere og journalister f.eks., hvorfor nogle rejsende ikke kunne komme til Krakow i søndags, når andre kunne. De spørger også, hvorfor det ikke var muligt at komme til Krakow med bil eller tog i søndags, når det var muligt at komme til Strasbourg med disse transportmidler i mandags. De begivenheder, som er forårsaget af vulkanudbruddet på Island, vil også have en meget stærk politisk dimension globalt. Vi tænker normalt ikke på den store betydning af lufttransport. Alene Etiopiens tab, som er resultatet af at det ikke er muligt at eksportere blomster til Europa, beløber sig til 3 mio. EUR om dagen. Vi skal foretage en meget grundig undersøgelse af, hvordan lukningen af luftrummet vil påvirke arbejdsmarkedet, vores konkurrenceevne og økonomien generelt, og hvordan det vil påvirke EU-borgernes hverdag generelt. Hvem ved – måske vil denne usynlige hændelse være med til at afgøre fremtiden for EU.

Ádám Kósa (PPE), skriftlig. – (HU) Som følge af begrænsninger og aflysninger af flyafgange de sidste par dage på grund af vulkanudbruddet på Island er mange tusinde mennesker strandet i lufthavne under vanskelige forhold. Trods betydelige forsinkelser (over to timer i tilfælde af flyvture på under 1 500 km) har luftfartsselskaberne ydet meget lidt eller slet ingen assistance og har ikke formidlet korrekte oplysninger om borgernes muligheder for at nå frem til deres endelige destinationer. De har ikke gjort noget for at gøre det muligt for passagererne at få adgang til fri telefon, fax, e-mail eller internetadgang og heller ikke sørget for overflytning eller overnatning, selv om passagererne er berettiget til denne støtte i henhold til de gældende EU-bestemmelser. Passagerer med handicap og familier med små børn er endnu mere sårbare i ekstraordinære situationer, og det har også været tilfældet i denne sammenhæng. Den uventede situation har vist, at de passagerrettigheder, der tidligere blev respekteret, i løbet af et øjeblik kan være uden betydning, og at der er stærkt brug for et charter om passagerrettigheder, som jeg også tidligere har opfordret indtrængende til, hvis vi skal undgå en gentagelse af situationen med luftfartsselskabernes og de relevante organers hjælpeløshed. Samtidig anbefaler jeg, at det i tilfælde af uforudsete ændringer automatisk vil være obligatorisk at formidle oplysninger og forslag om alternative løsninger via passagerernes mobiltelefoner.

Jacek Olgiard Kurski (ECR), skriftlig. – (PL) Askeskyen efter udbruddet fra vulkanen Eyjafjöll har effektivt stoppet lufttrafikken i Europa i de seneste par dage. Indtil nu er mange tusinde flyafgange aflyst, således at det har været umuligt for passagererne at rejse. For Europa generelt og for de nationale myndigheder og EU-myndighederne er det en påmindelse om, at vi skal drage konklusioner for fremtiden, herunder således at lignende hændelser i fremtiden ikke lammer indsatsen fra Det Europæiske Råd eller Parlamentet. Blandt de berørte var også medlemmer af Parlamentet, der ligesom jeg selv var ude af stand til at komme frem til delmødet i Strasbourg i denne uge. Der har været nogen polemik omkring vores møde i Strasbourg i denne uge, idet nogle af medlemmerne ganske enkelt ikke kunne komme frem til møderne fra deres valgkredse. Vi vidste ikke før i sidste øjeblik, om delmødet overhovedet ville finde sted. Det vil være gavnligt for alle at få etableret procedurer i fremtiden, så vi har en handlingsplan, hvis der opstår lignende situationer.

Tiziano Motti (PPE), skriftlig. – (IT) Gennem nyhederne er vi vant til plager, naturlige eller forsætlige, som tvinger nationernes strukturer og samfund i knæ og skaber nødsituationer med hensyn til transport og fødevarer. Der er allerede tildelt midler fra EU-budgettet og foretaget koordinering blandt de forskellige civilbeskyttelsesorganer takket være den opnåede erfaring. Man havde imidlertid ikke forudset en nødsituation som denne forårsaget af den islandske vulkan. EU's borgere vil aldrig glemme lufthavnstaverne med alle aflysningerne, eller at de dag efter dag var strandet i lufthavnenes transitområder eller de uendelige køer på

stationerne og ved biludlejningsfirmaerne og taxaholdepladserne. Luftfartsselskaberne har lidt det største økonomiske tab. Borgerne risikerer at blive gjort til grin. Ud over ulejligheden og de uforudsete udgifter, som vil være vanskelige at få erstattet, kan man risikere, at prisen på flybilletter stiger for at udligne luftfartsselskabernes tab. Dette skal undgås. Ligesom med naturkatastrofer skal EU reagere ved at kompensere de borgere, som har haft uforudsete omkostninger i bestræbelserne på at afhjælpe deres problematiske situation, samt luftfartsselskaberne, men EU skal i denne sammenhæng undgå risikoen for at betegne denne kompensation som statsstøtte og dermed uretmæssig bistand. Især borgerne skal forsikres om, at EU vil hjælpe dem, så de føler sig beskyttet, både direkte og indirekte. Indtil nu er der mange, som stadig ikke kan sige, at de føler sig beskyttet. Fra Parlamentet, som er drastisk reduceret på grund af de mange medlemmer, som ikke har kunnet komme frem, opfordrer vi indtrængende til hurtig vedtagelse af en europæisk handlingsplan til koordinering mellem nationale regeringer og organer og en organiseret form for beskyttelse af borgerne. På denne måde vil vi kunne reagere hurtigt på borgernes problemer, som regeringerne underligt nok ikke har været i stand til at garantere i dag.

Ślawomir Witold Nitras (PPE), skriftlig. – (PL) I de sidste par dage har vi alle oplevet lukningen af lufthavne i næsten hele Europa. Der er tale om en usædvanlig situation, da den ikke er opstået på grund af strejker, men på grund af en naturkatastrofe forårsaget af et vulkanudbrud på Island. Denne lammelse af lufttrafikken, som vi alle i et eller andet omfang er involveret i, har medført en række konsekvenser, f.eks. luftfartsselskabernes økonomiske problemer og den stigende betydning af landtransport og søtransport. Det er disse forhold, som jeg ønsker at henlede opmærksomheden på. I de senere år har lufttransporten klart ligget i spidsen for andre former for transport. Det er en hurtigere, mere sikker og mere behagelig transportform for passagererne. I den nuværende situation er det imidlertid nødvendigt at træffe foranstaltninger, som vil gøre det muligt for transportmidler på land og til vands at erstatte lufttransporten, når der opstår en situation, hvor luftrummet lukkes.

Cristian Dan Preda (PPE), skriftlig. – (RO) Der er ikke behov for berettigelse i relation til luftfartssikkerhed. Efter vulkanudbruddet på Island er lufttransport tilsyneladende ikke blot urealistisk, men nærmest en umulighed. Jeg er af den faste overbevisning, at bedre koordinering på europæisk plan ville have kunnet hjælpe de EU-borgere, der var strandet i forskellige lufthavne i verden eller helt ude af stand til at komme videre på deres planlagte rejse. Jeg håber, at det fælles europæiske luftrum bliver etableret en dag.

Som alle ved, har det totale flyveforbud i de seneste par dage også berørt Parlamentet eller snarere afholdelsen af Parlamentets plenarmøder. Jeg mener ikke, at der er nogen begrundelse for at udsætte afstemningen og begrænse mødeperioden med én dag, selv om kun ca. 65 % af parlamentsmedlemmerne var til stede mandag aften, den 19. april. Mødet skal efter min opfattelse afholdes som planlagt.

4. Kommissionens lovgivnings- og arbejdsprogram for 2010 (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er erklæringen fra José Manuel Barroso, formand for Kommissionen, om Kommissionens **lovgivnings- og arbejdsprogram for 2010**.

Jeg ønsker at understrege, at der også er et pænt antal kommissærer til stede i mødesalen. Kommissionen er stærkt repræsenteret, da emnet er uhyre vigtigt for os alle. Vi har været nødt til at begrænse emnet noget på grund af ændringen af dagsordenen, og efter hr. Barrosos indlæg vil der være taler fra formændene for de politiske grupper, som vil afgive politiske udtalelser om Kommissionens forslag for 2010. Derefter vil vi anmode hr. Barroso om at tage ordet endnu en gang og svare på kommentarerne fra formændene for de politiske grupper.

Formanden. - Jeg vil gerne takke hr. Barroso for hans tilstedeværelse i dag. Det har ikke været let for nogen af os at nå frem til Strasbourg. Mange af medlemmerne er ikke nået frem til Parlamentet, så der er en meget lav mødeprocent. Vi har besluttet ikke at stemme ved dette delmøde, da alle skal have mulighed for at stemme, og da en del af medlemmerne slet ikke har kunnet nå frem til Strasbourg. Der er derfor nogle helt nye regler for dette delmøde.

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg har i dag den store ære og glæde at fremlægge denne kommissions første arbejdsprogram. Det er også det første arbejdsprogram siden Lissabontraktaktens ikrafttræden. Det glæder mig at kunne fremlægge arbejdsprogrammet sammen med næsten alle medlemmer af Kommissionen – som et tegn på vores respekt for Parlamentet.

Programmet fremlægges på et afgørende tidspunkt for Europa – nu må der handles. Programmet er det direkte resultat af vores politiske dialog. Efter intensive høringer baseret på de politiske retningslinjer, som jeg fremlagde for de næste fem år, gav Parlamentet mig i september muligheden for et nyt mandat. Inden afslutningen af de detaljerede høringer, som gjorde det muligt for os at få et overblik over de foreslåede foranstaltninger, vandt Kollegiet Deres tillidsvotum i februar. Dette arbejdsprogram er med andre ord helt i tråd med de politiske prioriteter, som Parlamentet har fastsat og givet udtryk for. Arbejdsprogrammet er derfor en solid platform til opnåelse af ambitiøse resultater.

Vores første prioritet skal være at komme ud af krisen og etablere et grundlag for bæredygtig jobskabende vækst. Først og fremmest er der de mest presserende spørgsmål. Vi drøftede for nylig resultaterne af Det Europæiske Råds møde. I mellemtiden blev den foreslåede støttemekanisme for Grækenland endelig etableret den 11. april. Kommissionen vil spille en central rolle i gennemførelsen af denne mekanisme, når Grækenland anmoder om at få den aktiveret. Det er den logiske konsekvens af det faktum, at Kommissionen fra starten har været dybt involveret i bestræbelserne på at finde en løsning på Grækenlands økonomiske problemer og opretholde stabiliteten inden for euroområdet. Vores involvering har altid været i tråd med solidaritetsprincippet, men også med ansvarlighedsprincippet.

Vi skal dog yde en større indsats og spørge os selv, hvorfor disse problemer er opstået, og hvordan de kan undgås i fremtiden. Derfor gennemgår vi Stabilitets- og vækstpakten for at styrke det finansielle tilsyn og udvide dette tilsyn, således at det ikke kun omfatter spørgsmålet om underskud. Der skal være en permanent mekanisme til løsning af kriser. Kort sagt skal vi vise, at EU og især euroområdet kan imødegå de nuværende udfordringer, og vi skal udnytte alle de muligheder, der skabes med Lissabontraktaten.

Derfor vil et af Kommissionens første store initiativer i den kommende måned være at offentliggøre en meddelelse om den forbedrede koordinering af de økonomiske politikker. Vi ved alle, at den fælles interesse i Europa er på spil. EU skal styrke det finansielle system og tage højde for hele spektret af risici og økonomiske ubalancer. Det er nødvendigt at fremme de interne mekanismer. Europa kan med stærkere strukturer og en mere koordineret tilgang hjælpe de offentlige finanser på vej på en ny og bæredygtig måde og skabe rammerne for en bredere og mere bæredygtig genopretning.

Mine damer og herrer, i de seneste 18 måneder har vi gjort enorme fremskridt med hensyn til etableringen af et finansielt system, der er mere etisk, mere robust og mere ansvarligt. Vi skal fortsætte i denne retning, lukke de sidste huller i lovgivningen og sikre, at vores tilsynsstrukturer opfylder kravene til en sektor, der er i konstant forandring.

Jeg er overbevist om, at vores forslag om hedgefonde og kapitalfonde snart vil være færdiggjort. Kommissionen er af den faste overbevisning, at lovgivningsmyndigheden vil tilslutte sig vores fælles mål, som er at sikre at den nye europæiske tilsynsstruktur for den finansielle sektor vil være fuldt funktionsdygtig inden starten af næste år.

Kommissionen vil i 2010 udarbejde flere forslag på vigtige områder, f.eks. derivatmarkeder, garantiordninger og markedsmissbrug. Der vil være særligt fokus på beskyttelsen af de almindelige forbrugere af finansielle tjenester. Vi vil også fokusere på andre vigtige aspekter forbundet med "currency-default swaps" og baissesalg, og vi vil om kort tid fremlægge et forslag om retningslinjer for anvendelse af midler til genoprettelse efter bankkrak.

Hr. formand, kære kolleger! Kommissionen har ydet en hurtig indsats. Med fremlæggelsen af strategien for Europa 2020 lige efter Kommissionens tiltrædelse har vi fokuseret på at hjælpe med at bringe Europa tilbage på sporet – med henblik på at opnå intelligent, bæredygtig og inklusiv vækst. Det er vigtigt, at vi samarbejder – Parlamentet, medlemsstaterne og Kommissionen – om at opbygge og opretholde momentum.

Gennemførelsen af visionen om en bæredygtig, social markedsøkonomi inden udgangen af 2020 vil kræve en stor indsats fra beslutningstagerne på alle planer og samfundet generelt. På europæisk plan skal vores indsats have reel europæisk merværdi. Det er målsætningen for flagskibsinitiativerne for Europa 2020 – en digital dagsorden for Europa, en omfattende industripolitik, en europæisk plan for forskning og innovation, et ressourceeffektivt Europa, nye kvalifikationer til nye arbejdspladser, "Unge på vej", bekæmpelse af social udstødelse. Det er her, at Europa kan gøre en forskel.

Derfor skal vi lette overgangen på vej til en ressourceeffektiv og klimaændringsstærk økonomi. Bekæmpelse af klimaændringerne vil fortsat stå øverst på vores dagsorden, både internt og eksternt. Der vil være særligt fokus på energi- og transportsektorerne i år – som begge er af afgørende betydning for at vende udfordringen i forbindelse med et bæredygtigt Europa til vores konkurrencefordel.

Det indre marked, der understøtter arbejdspladser, konkurrenceevne, rimelige priser og forbrugervalg, vil som hjemmemarked for 500 millioner forbrugere fortsat være grundlaget for den europæiske økonomi. Udnyttelse af det indre markeds fulde potentiale er især vigtigt for små og mellemstore virksomheder, som er de vigtigste kilder til jobskabelse i EU.

Tilpasningen af det indre marked til det 21. århundrede er en prioritet for Kommissionen, som vil fremlægge nye forslag inden udgangen af 2012. Det er også emnet for en betænkning, som jeg har anmodet Mario Monti om at udarbejde, og som vi vil fremlægge snarest.

Jeg ønsker at understrege betydningen af social samhørighed i vores vision for Europa 2020. Samfundets reelle styrke hviler på de muligheder, som det skaber for de svageste borgere. Vi skal gribe enhver chance for at fremme beskæftigelsen og den sociale samhørighed. Det betyder, at vi skal være rede til at udnytte de nye sektorer, som vil skabe nye arbejdspladser. Det betyder, at vi skal gøre det muligt for borgerne at tilegne sig de nødvendige kvalifikationer for at skabe og opretholde høj beskæftigelse og lette den økonomiske overgang. Det betyder, at vi skal yde en indsats for at afhjælpe virkningerne af krisen for de unge gennem fremme af overgangen fra uddannelse og erhvervsuddannelse til arbejdslivet. Til dette formål vil der blive etableret en europæisk platform mod fattigdom ud over det nuværende europæiske år for bekæmpelse af fattigdom og udstødelse. Dagsordenen er naturligvis et bidrag til overholdelsen af vores principper om økonomisk, social og territorial samhørighed.

Kommissionens aktioner vil altid være centreret omkring de europæiske borgeres interesser og velfærd. Gennemførelsen af en omfattende handlingsplan for Stockholmprogrammet, som Kommissionen vil vedtage senere i dag, har netop til formål at sikre, at fordelene af europæisk integration på området for frihed, sikkerhed og retfærdighed vil være mere håndgribelige for borgerne.

Denne handlingsplan er i sig selv et omfattende arbejdsprogram for Kommissionen på området for frihed, sikkerhed og retfærdighed. I handlingsplanen er der i politikkerne fokuseret på borgerne gennem fremme af respekten for deres specifikke rettigheder. Arbejdsplanen vil derudover have til formål at udvikle et åbent og sikkert Europa med særligt fokus på bekæmpelse af grænseoverskridende kriminalitet og indførelse af en fælles indvandrings- og asylpolitik.

Med hensyn til området for frihed, sikkerhed og retfærdighed har EU i de sidste 10 år bevæget sig fra forsøget på at etablere fri bevægelighed for personer til en fælles politik på området. Resultaterne har indtil nu været imponerende, men i denne periode, hvor vi skal kæmpe os ud af krisen, har vi mere end nogensinde brug for at fremme og forsvare de europæiske værdier og ikke mindst udnytte det potentiale, som Lissabontraktaten har skabt. Handlingsplanen indeholder en omfattende liste over foranstaltninger til gennemførelse af vores foruddefinerede prioriteter på dette område, både på europæisk og globalt plan.

Med Lissabontraktatens ikrafttræden har vi også værktøjerne til at vise større ambitioner. Parlamentets stigende rolle, mere effektive beslutningsprocesser i Rådet, perspektivet om mere ensartethed og konsekvens i medlemsstaterne i forbindelse med Det Europæiske Råds beslutninger og EU-Domstolens domstolsprøvelse vil styrke EU's engagement i forsøget på at leve op til borgernes forventninger og fokusere på deres interesser.

Når vi ser fremad til 2020, skal vi også se på en række langsigtede tendenser med direkte betydning for borgernes dagligdag. De foranstaltninger, som vi træffer nu, vil betale sig i fremtiden. F.eks. vil Kommissionen lancere en offentlig debat om pensioner i fremtiden og undersøge mulighederne for at sikre pensionsordningernes bæredygtighed og tilstrækkelighed. På ethvert område som dette vil mange af løftestængerne naturligvis være nationale – men det må ikke afholde os fra at sikre, at EU yder et maksimalt bidrag.

På det eksterne område vil den nye rolle for den højtstående repræsentant/næstformand og Tjenesten for EU's Optræden Udadtil give os værktøjerne til at fastlægge en stærkere og mere sammenhængende udenrigspolitik for EU. Vi vil fastlægge strategiske handelspolitiske prioriteter, indlede handelsforhandlinger og samarbejde med partnere om spørgsmål om markedsadgang, retsgrundlag og globale ubalancer. Vi vil projektere vores målsætninger for Europa 2020 på det globale marked, f.eks. gennem G20.

Kommissionen vil endvidere tackle de geografiske udfordringer vedrørende energi for at garantere sikker og bæredygtig energi til overkommelige priser.

En anden vigtig prioritet for Kommissionen er at følge den internationale udviklingsdagsorden og fremlægge en EU-handlingsplan i opløbet til topmødet i 2015 om millenniumudviklingsmålene. Initiativet vil danne grundlag for Rådets møde i juni, hvor der skal udarbejdes en fælles EU-holdning i lyset af FN's gennemgang på højt plan i september af millenniumudviklingsmålene, som er rettet imod vedtagelsen af en global

handlingsplan med henblik på at nå millenniumudviklingsmålene inden udgangen af 2015. Vi ønsker et Europa, der er åbent, og som i konkrete handlinger viser sin solidaritet med de mest sårbare grupper i verden.

Endelig vil vi som aftalt med Parlamentet offentliggøre budgetrevisionen i tredje kvartal i år. Revisionen vil indeholde de principper og parametre, der efter vores opfattelse er de vigtigste, med henblik på den mest effektive anvendelse af EU's økonomiske midler under fuld hensyntagen til strategien for Europa 2020. Vi vil samtidig foretage mere detaljerede vurderinger af de vigtigste områder, herunder landbrug og samhørighed. Jeg kan forsikre Dem om, at Parlamentet vil være fuldt ud orienteret om alle trin i budgetrevisionen.

Inden jeg slutter, vil jeg helt kort klarlægge en række innovative punkter i arbejdsprogrammet. Programmet og fremtidige programmer skal skabe det rette grundlag for, at institutionerne kan nå til enighed om, hvad Europa skal fokusere på. Vi skal derfor være mere politiske, og vi skal også overveje den flerårige udfordring, som initiativer i den størrelsesorden, vi forudser, vil udgøre. Efter min opfattelse skal udarbejdelsen af arbejdsprogrammerne i fremtiden være en konkret demonstration af det særlige partnerskab, som jeg og Kommissionen ønsker at etablere med Parlamentet under dette mandat.

I programmet identificeres 34 strategiske initiativer, som vi er forpligtet til at fremlægge inden slutningen af december. Jeg er sikker på, at alle er enige med mig i, at det er en ambitiøs dagsorden for de næste otte måneder.

Samtidig omfatter programmet mange andre initiativer for 2010 og fremover. Denne vejledende liste omfatter initiativer, som Kommissionen har til hensigt at fokusere på i de kommende år. Ikke nødvendigvis alle initiativer vil resultere i konkrete forslag. Vi skal i tråd med principperne om intelligent regulering nøje vurdere, hvilke punkter der skal arbejdes videre med, og i hvilke udformninger.

Arbejdsprogrammet vil blive gennemgået hvert år for at identificere nye strategiske initiativer og om nødvendigt tilpasse det flerårige element. Denne flerårige tilgang vil øge gennemsigtigheden og forudsigeligheden for alle interessenter og samtidig bevare den nødvendige fleksibilitet til at reagere på en uforudset udvikling. Én ting, vi har lært i de senere år, er, at vi altid skal forudse det uforudsigelige. De senere år har vist, at man ikke kan fastlægge strategiske planer – de skal kunne tilpasses den reelle situation.

Jeg kan understrege over for Parlamentets medlemmer, at Kommissionens arbejdsprogram for 2010, som vi er stolte over at kunne præsentere i dag, er et ambitiøst, men også nødvendigt og realistisk grundlag for europæisk politik i det kommende år. Det er realistisk, hvis alle institutioner er rede til at samarbejde med henblik på at levere rettidige resultater til Europas borgere. Det er nødvendigt, idet "business as usual" ikke længere er en mulighed, hvis vi ønsker, at 2010 skal være et vendepunkt, og det er ambitiøst, da der mere end nogensinde er brug for et stærkt Europa, hvis vi skal kunne gennemføre de løsninger, som borgerne ønsker. Borgerne forventer det af os, og vi har pligt til at yde en indsats for deres fremgang og velfærd.

Formanden. – Hr. Barroso! Tak for en omfattende redegørelse for Kommissionens vigtigste initiativer for de kommende 8 måneder.

Jeg vil gerne understrege, at det strategiske partnerskab, som De talte om, er meget vigtigt for os. Vi skelner mellem den udøvende og lovgivende myndighed, men det er af afgørende betydning for vores borgere, at vi samarbejder, og jeg har derfor med stor glæde lyttet til det, De sagde om, at der skal være så tæt kontakt som muligt mellem Kommissionen og Parlamentet. Deres og kommissærernes tilstedeværelse her i dag er det bedste bevis på, at Kommissionen også lever op til sine ord.

József Szájer, for PPE-Gruppen. – (HU) Hr. formand! Jeg vil gerne på vegne af Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) udtrykke vores tilfredshed med, at Kommissionen har arbejdet så ambitiøst og fremlagt sit arbejdsprogram for 2010. Vi opfatter Kommissionens tilstedeværelse som et udtryk for respekt for Parlamentet og et udtryk for, at man tager Parlamentet alvorligt, og vi er glade for, at hele Kommissionen er til stede. Samtidig beklager vi, at man allerede har spildt meget tid i år, da forsinkelsen af ratificeringen af Lissabontraktaten betød, at lovgivningsprogrammet ikke kunne passes sammen med budgettet i år. Vi er overbevist om, at denne proces kan genindføres i 2011, efter at nogle mindre vanskeligheder er blevet overvundet.

Lissabontraktaten er nu trådt i kraft, og vi kan ikke længere i Europa-Parlamentet, og det kan Kommissionen og Rådet heller ikke, komme med undskyldninger for ikke at udvise handlekraft og for ikke at påbegynde vores arbejde, dvs. gennemføre Lissabontraktaten og opfylde borgernes ønske, nemlig at sætte dem i centrum for vores politiske arbejde.

Det Europæiske Folkeparti har forberedt to lister vedrørende Kommissionens program. Kommissionen fik tilsendt detaljerne, inden programmet blev fastlagt. De to lister, som jeg nu ganske kort vil komme ind på, består af en liste med ting, som Kommissionen ikke bør gøre, og en liste, der opregner, hvad vi gerne vil have den gør.

For det første vil vi anmode om, at Kommissionen ikke fortsætter sin hidtidige praksis, nemlig at kun 40 % af Kommissionens lovgivningsforslag for året er fremlagt, når man når frem til oktober, for det ville gøre denne forhandling meningsløs. Hvis det fortsætter på denne måde i fremtiden, så er sådanne forhandlinger nyttesløse. Parlamentet kan ikke udøve sin ret til at øve indflydelse på, hvilke forslag Kommissionen skal fremlægge. Derfor er det efter vores opfattelse vigtigt, at man ikke opfatter disse lovgivningsforslag eller arbejdsprogrammer som de gamle kommunistiske femårsplaner, hvor intet var rigtigt fra begyndelse til ende. Og hvor de endelige resultater ikke havde noget som helst med målsætningerne at gøre.

En anden ting, som vi vil anmode Kommissionen om, er, at den ikke tolererer løgne og bedrag. For øjeblikket befinder flere europæiske lande sig i en krise, fordi de fortiede de korrekte data og løj om størrelsen af deres budgetunderskud. De fortiede disse oplysninger for de andre lande, men vi er jo alle i samme båd, og en sådan adfærd rammer mange mennesker. Det var tilfældet i Ungarn, det var tilfældet i Grækenland. Vi forventer, at Kommissionen i sådanne tilfælde ikke holder sig tilbage, men at den afgørende fordømmer disse lande, for ellers opstår der mange problemer senere.

Den berømte ungarske tænker under reformatiden i det 19. århundrede, grev Széchenyi, sagde, at når man skjuler problemerne, bliver de større. Vi skal altså ikke skjule problemerne, men lægge dem på bordet, og dernæst gøre, hvad der er nødvendigt. Kommissionen bør udøve sine beføjelser i den forbindelse. De må ikke misforstå mig. Jeg siger ikke, at det er Kommissionen, der bærer skylden for disse kriser. Det er regeringerne i de pågældende lande, der er ansvarlige for kriserne, men vi burde i almenvellets interesse have talt højere og tydeligere for at opnå resultater.

Jeg skal nu komme ind på, hvad Kommissionen bør gøre. For det første skal Kommissionen handle og træffe beslutninger og udarbejde et ambitiøst jobskabelsesprogram. Kommissionen skal sætte borgerne i centrum for sit arbejde. Arbejdspladser, arbejdspladser, arbejdspladser skal være vores ledetråd. Jeg skal indlede med at sige, at vi, når vi henvender os til borgerne, naturligvis skal tale et sprog, de forstår. Når vi taler om 2020, sætter jeg, som kommer fra et tidligere kommunistisk land, dette i forbindelse med en femårsplan eller de numre, man plejede at tildele fanger. Hvorfor kalder vi ikke 2020-programmet for EU's jobskabelsesprogram? Hvorfor kalder vi ikke Stockholmprogrammet – et navn som ingen ud over os forstår – for det europæiske program for borgernes sikkerhed? Det, jeg ønsker at sige, er, at de ord, vi bruger, også er en vigtig del af hele denne proces.

Vi mener, at det er vigtigt, at de små og mellemstore virksomheder deltager aktivt i jobskabelsesprocessen. De ville ikke synes om, at 2020-jobskabelsesprogrammet blev proppet ned i halsen på Parlamentet. Der er behov for en grundig drøftelse om dette i Parlamentet og også i de nationale parlamenter, og de nationale beslutningstagende myndigheder skal ligeledes inddrages. Vi skal lære af fejltagelserne fra Lissabonprogrammet – endnu et ord, som ingen forstår. Vi skal arbejde for vores borgeres sikkerhed, og vi skal træffe de nødvendige foranstaltninger i den forbindelse. Og blot endnu en bemærkning: Mennesket lever ikke af brød alene – det er også vigtigt at styrke vores fælles værdier. Vi forventer af Kommissionen, at den fortsætter de værdibaserede programmer, som beskæftiger sig med kommunisme, sameksistens mellem nationale mindretal og med Europas fælles fortid. Det Europæiske Folkeparti vil støtte Kommissionen, men vi vil også kritisere den skarpt, hvis den afviger fra det oprindelige program.

Hannes Swoboda, for S&D-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. Barroso, kommissærer! Jeg vil gerne takke Dem for at møde så talstærkt op. Det samme kan jeg desværre ikke sige om mine kolleger. Jeg må med skam melde, at ikke alle, som ikke er her, ikke er her. De er i Strasbourg, men de er ikke i salen, hvor de burde være. Det finder jeg trist.

Da vi ikke har et fælles beslutningsforslag, fremlægger vi vores individuelle synspunkter, og Kommissionen kan så vurdere dem i detaljer. Vi er enige med hr. Barroso om, at det først og fremmest drejer sig om konkurrenceevne kombineret med social sikring i et bæredygtigt Europa. Vi skal naturligvis stadig i første række fortsætte med at bekæmpe fattigdommen og arbejdsløsheden, som stadig stiger i nogle områder eller stadig er på et uacceptabelt højt niveau. Jeg vil gerne takke hr. Barroso for hans udtalelser om dette, da det er noget, som regeringscheferne ikke synes at være overbevist om. Hvordan kan vi sikre, at det sker i en tid med budgetkonsolidering? Det er indlysende, at vi skal konsolidere vores budgetter. Men det skal holdes inden for rimelighedens grænser – og det vil jeg gerne bede Kommissionen om at notere sig – og det skal ske

i kronologisk rækkefølge for at sikre, at andre vigtige målsætninger som f.eks. bekæmpelse af fattigdom og arbejdsløshed ikke lægges i ruiner.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at sige, hvor vigtigt dette spørgsmål er på baggrund af det nylige Roma-topmøde i Cordoba, hvor hr. Barroso ikke var til stede, men hvor to medlemmer af Kommissionen deltog, nemlig fru Reding, næstformand i Kommissionen, og hr. Andor, kommissær for beskæftigelse, sociale anliggender, arbejdsmarkedsforhold og inklusion. Jeg har for nylig besøgt Roma-bosættelser i Serbien, og det er helt ufatteligt, at der stadig eksisterer sådanne steder i Europa. Jeg opfordrer Kommissionen til at sætte alt ind på at bekæmpe fattigdoms- og arbejdsløshedsproblemet også i den forbindelse.

Jeg skal dernæst komme ind på budgetkonsolideringen. Vi har brug for flere investeringer. Vi drøftede dette tidligere på dagen med hr. Kallas. Vi har f.eks. investeret for lidt i de transeuropæiske net. Vi kan nu se, hvor problemerne ligger, fordi vi stadig ikke har gennemført forslagene i den såkaldte Delors-plan. Når hr. Barroso taler om partnerskab, bør det erindres, at vi især har brug for et sådant partnerskab i forbindelse med budgetspørgsmålet og den fremtidige budgetplanlægning, for det står allerede klart, at Rådet har til hensigt at foretage nedskæringer på mindre poster på europæisk plan. Det kan vi ikke acceptere.

Hr. Barroso nævnte Monti-rapporten. Det er naturligvis en vigtig rapport, og det er godt, at han har bedt hr. Monti om at udarbejde den, da han er ekspert på området. Men når vi taler om det indre marked, skal vi også nævne den sociale markedsøkonomi. De offentlige tjenesteydelser er i denne sammenhæng særdeles vigtige for os. Hr. Barroso har lovet at fremlægge forslag om et rammedirektiv. Vi ønsker ikke at komme ind på alle detaljer her og nu, men jeg mener, at vi, når det drejer sig om den europæiske identitet, må sætte vores lid til disse offentlige tjenesteydelser især i lyset af de transportproblemer, vi har haft, og som f.eks. viser, hvor vigtige offentlige jernbanetjenesteydelser er. Uanset om de leveres af den private eller offentlige sektor, skal de reguleres og sikres via en fælles europæisk politik for offentlige tjenesteydelser.

Jeg kommer nu til det sidste og afgørende punkt. Hr. Barroso talte om den økonomiske krise og om Grækenland og andre lande i vanskeligheder. I tidligere drøftelser med hr. Van Rompuy fastslog vi, at Det Europæiske Råds indsats her ikke var det ypperste, som Europa kan tilbyde. Hvis alt dette var blevet gjort for to-tre måneder siden, ville Grækenland ikke skulle betale så høje renter. Hr. Barroso nævnte det, men efter min mening er det ikke nok blot at nævne det. Det er nødvendigt, at Kommissionen kræver disse ting med høj og stærk røst.

Jeg er enig i, at det ikke er et spørgsmål om at gribe ind, når krisen først er der, og når underskuddene er tårnhøje, for det misforstås ofte. Det drejer sig om at hindre, at noget sådant sker, og det skal så vidt muligt gøres ved at holde øje med de økonomiske og budgetmæssige ændringer. Jeg hører allerede nu igen regeringerne sige, at vi ikke kan få indsigt i deres statistikker og budgetprocedurer. Det kan ikke accepteres. Hvis vi ønsker at forhindre, at det, der er sket i de seneste måneder og år, sker igen, så er det nødvendigt at gøre dette. Hvorfor skal regeringerne holde deres statistikker og budgetprocedurer hemmelige? Naturligvis skal regeringerne have et vist spillerum. De skal have et råderum, og især i euroområdet skal dette være i overensstemmelse med de europæiske mål og målsætninger.

Vi er rede til at deltage i det særlige partnerskab, hr. Barroso nævnte. Men dette partnerskab skal bygge på en stærk position for Parlamentet og for Kommissionen. Vi skal i de kommende dage forhandle om rammeaftalen. Den præciserer visse detaljer, men det afgørende er ånden i partnerskabet. Det betyder også, at hr. Barroso, når visse regeringschefer misbruger Lissabontraktaten for at styrke deres egen stilling, klart skal sige, at hensigten med Lissabontraktaten er at styrke Europa. Derfor skal Kommissionen have en stærk stemme. Så vil vi følge Kommissionen og støtte den, også selv om vi ikke altid er enig i detaljerne. Men vi skal begge kæmpe for et stærkt Europa. Det er meget vigtigt især i lyset af visse regeringscheferes adfærd i de seneste dage.

Marielle De Sarnez, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. formand for Kommissionen! Jeg synes måske, at dette program er lidt for forsigtigt i lyset af den uro og de udfordringer, vi står med, og efter min opfattelse har vi ret til at forvente os et mere ambitiøst program fra Kommissionen, og det så meget desto mere fordi Kommissionen havde lovet os det.

Jeg vil først i forbindelse med den finansielle regulering sige, at jeg forstår, hvad det er, hr. Barnier prøver at gøre. Det er et skridt i den rigtige retning, men jeg mener, at vi kunne være gået længere og have overvejet andre løsninger som f.eks. adskillelse af bankaktiviteterne, beskatning af finansielle transaktioner eller simpelt hen et forbud mod derivatprodukter, som nu overvejes i USA.

Men – og det er for mig endnu vigtigere – det er efter min mening aldeles nødvendigt at gøre alt, hvad vi kan for at styrke realøkonomien og bæredygtige investeringer, som rent faktisk skaber beskæftigelse til forskel fra den nuværende økonomi, der i alt for stor udstrækning er båret af de finansielle tjenesteydelser. Det ville glæde mig, hvis vi arbejdede med konkrete projekter, der går i den retning. Men jeg kan ikke se sådanne projekter i dette program i dag.

Jeg mener også, at vi har brug for vidtrækkende projekter. Hvis der er et tidspunkt, hvor vi skal genoplive idéen om et jernbanernes Europa, er det i dag med den krise, vi gennemlever. For øjeblikket har vi 28 000 flyafgange om dagen i EU. Nu er tiden virkelig inde til at genoplive det jernbanernes Europa, som man har talt om i årtier.

Men det er min opfattelse, at man ikke kan opnå resultater uden en reel økonomisk koordinering og økonomisk styring. I den henseende er jeg ked af, at det er en arbejdsgruppe under Rådet, der har ansvaret for dette spørgsmål. Jeg ville have foretrukket en arbejdsgruppe under Kommissionen.

Vi har et presserende behov for en budgetmæssig, økonomisk og industriel koordinering. Det er nødvendigt at oprette en europæisk monetær fond og samtidig hermed at gennemføre foranstaltninger, der kan stabilisere medlemsstaternes offentlige finanser. Selv om det er et ord, der ikke længere anvendes, er det nødvendigt at arbejde for en skattemæssig konvergens. Her tænker jeg især på spørgsmålet om selskabsbeskatning. Derudover skal vi arbejde med spørgsmålet om en egen indtægt for EU-budgettet. Det ville efter min mening være stærke tiltag, der måske igen kunne føre os tilbage til vejen til vækst.

Jeg vil gerne sige endnu en ting om Unionens fremtidige økonomiske strategi for 2020. Vi må ikke opgive at sætte tal på målsætningerne i forbindelse med fattigdom og uddannelse. Jeg tror, at Kommissionen her støttes af hele Europa-Parlamentet. Det drejer sig jo om den europæiske samfundsmodel, som vi ønsker, og som vi elsker.

Rebecca Harms, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. Barroso, kommissærer! Jeg ville også ønske, at Parlamentet havde gengældt den respekt, De har udvist over for Parlamentet, med en større tilstedeværelse. Det må vi gøre noget ved.

Det arbejdsprogram, som Kommissionen har forelagt, er meget omfattende og indeholder overskrifter, der lyder meget ambitiøse. Selv i indledningen er overskriften "En ny epoke". Jeg er imidlertid ikke sikker på, at indholdet under disse overskrifter yder denne positivt klingende tilgang retfærdighed. Det drejer sig stadig om klimakrisen og den finansielle og økonomiske krise. Grækenland har endnu en gang vist, at vi ikke blot står med en voksende økonomisk kløft, men at vi også har en social kløft, fordi levevilkårene for de europæiske borgere i syd, øst og nordvest er meget forskellige. Det betyder, at vi står over for store udfordringer.

Jeg må erklære mig enig med hr. Swoboda, især når det gælder et socialt Europa og mere retfærdighed. Det er et område, som vi helt klart skal arbejde videre med. Vi er ikke alle overbeviste om, at det, der nu ligger på bordet, er tilstrækkeligt til at bekæmpe den stigende fattigdom i EU.

Har vi draget de rigtige konklusioner af finanskrisen og den efterfølgende økonomiske krise? Med henblik på den finansielle og økonomiske integration mener vi, at det rigtige ville være at udarbejde nye forslag om en ændring af selskabsskatten. I Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance har vi længe talt for at gå videre med dette spørgsmål. Vi støtter også en energibeskatning. Kommissionen vil kunne regne med os, hvis dette endelig bliver ført ud i livet. Men i lyset af vores erfaringer med finanskrisen er det vores opfattelse, at vi stadig mangler en klar målsætning for en skat på finansielle transaktioner. Vi kan naturligvis sige, at vi venter på medlemsstaterne, men sommetider er det nødvendigt at fremlægge mere præcise og mere konkrete krav og så kæmpe for dem, som det også blev sagt af hr. Szájer. Det er klart, at vores reaktion på den græske krise har været utilstrækkelig. Vi finder det uacceptabelt, at der ikke er blevet stillet forslag om euroobligationer.

Hr. Barroso understregede i sin kampagne i forbindelse med sin anden embedsperiode betydningen af tjenesteydelser af almen interesse. De politiske grupper i Europa-Parlamentet har også stillet spørgsmål om dette. Jeg mener, at det, hr. Barroso har sagt om de offentlige tjenesteydelser og om, hvordan de skal reguleres under overskriften "Et Europa, der sætter mennesket i centrum" er helt utilstrækkeligt. Det betyder, at han allerede har brudt et af sine løfter.

Hvad angår beskyttelsen af klimaet, arbejder de forskellige generaldirektorater, der for øjeblikket beskæftiger sig med klimabeskyttelse, med forskellige scenarier med forskellige målsætninger for 2050. Når det drejer sig om transport er den langsigtede målsætning en reduktion på 70 %, mens målsætningen for energi er 75 %. Fru Hedegaards folk har endnu ikke truffet en afgørelse. Jeg håber, at de vil fastlægge mere ambitiøse mål. Men det er klart, at Bali og målsætningen på to grader ikke spiller nogen rolle for generaldirektoraterne.

Hvad nytter det med al den snak om et nyt stort europæisk klimadiplomati, når vi helt klart har opgivet Bali og de aftaler, der blev indgået af G8? Programmets indhold er ikke tilstrækkeligt til, at Europa kan optræde med succes i Bonn, i Cancun eller i Sydafrika. Der er stadig meget, der skal gøres.

Timothy Kirkhope, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Når vi taler om programmer, vil jeg gerne minde om det, vi lærte af 1992-programmet, nemlig at Kommissionen, hvis den skal opnå resultater, skal fastlægge én prioritet og koncentrere sig om én politik ad gangen. Bestræbelserne på at oprette det indre marked var en nyttig og rigtig målsætning, som alle implicerede parter – og endnu mere afgørende offentligheden – let kunne forstå, men vi har siden alt for ofte set, at Kommissionen ud fra et nytteløst håb om, at det ville gøre den populær, har startet det ene initiativ efter det andet uden at tage hensyn til, om Europa var det rigtige forum, eller om Kommissionen reelt kunne levere konkrete fordele. Den tilgang var forkert, og den slog fejl. Vi er derfor glade for den nye kurs, hr. Barroso er slået ind på.

Den europæiske økonomi befinder sig stadig i dyb krise, og den situation kan kun ændres, hvis man handler konsekvent. Her tænker jeg ikke kun på den aktuelle krise, der blev udløst af sammenbruddet i banksystemet eller det ekstra pres, vi er underlagt på grund af de akutte problemer i transportsektoren. Jeg tænker på den dybereliggende krise, hvor vi har set, at den europæiske økonomi er blevet overhalet af mere konkurrencedygtige og innovative økonomier på den anden side af Atlanten og i Asien. Vi støtter derfor kraftigt Kommissionens centrale initiativ, dvs. 2020-strategien. Vi mener, at der skal tilføjes flere ting, og der kan foretages flere ændringer, men hovedlinjen i politikken er korrekt. Europa har brug for en strategi for en intelligent, bæredygtig og inklusiv vækst, som kan levere høj beskæftigelse, produktivitet og social inklusion – ros for det! Det bør være Kommissionens altoverskyggende prioritet.

Vores fremtidige økonomiske velstand og de deraf følgende fordele afhænger af succesfulde virksomheder og iværksættere. Det er dem, der skaber velstand og bæredygtige og produktive jobs, og det er den bedste politik til bekæmpelse af fattigdom, der endnu er set. Kommissionen skal være deres allierede og ikke deres modstander. Vi er derfor glade for, at man satser på at sætte fornyet skub i det indre marked og udvide det, at man understreger intelligent regulering og vil sikre, at gennemførelsen af reglerne er konsekvent og retfærdig i hele Unionen, at man vil reducere den administrative byrde betydeligt og begrænse bureaukratiet og gøre noget ved de eksisterende flaskehalse, og at man skal dele bedste praksis inden for uddannelse, modernisere arbejdsmarkedet og reducere handelshindringerne.

Hvis hr. Barroso tager føringen i udviklingen af en robust og dynamisk europæisk økonomi, vil han få vores støtte. Vi kan naturligvis ikke lide alt. Vi nærer bekymring for, at nogle foranstaltninger kunne føre til en krænkelse af medlemsstaternes rettigheder og ansvar. Det gælder f.eks. idéen om et borgernes Europa og visse aspekter af Stockholm-programmet. Vi er glade for udsigten til en reform af den fælles landbrugspolitik og den fælles fiskeripolitik, men er bekymrede for, at dette måske vil føre til mere bureaukrati i stedet for en fair løsning for vores landmænd og fiskere. Og endelig er vi ikke enige i, at de fælles initiativer, som medlemsstaterne tager inden for udenrigspolitikken, helt skal overgå til Kommissionen. Vi ønsker, at de forbliver i Rådet.

ECR blev grundlagt for at opretholde nærhedsprincippet. Vi ønsker et Europa, der koncentrerer sig om sine nøgleopgaver og leverer konkrete resultater, og vi håber, at hr. Barroso og hans kommission – som er fuldtalligt til stede i dag, en for hver af os – vil gribe den lejlighed, der ligger i en stor del af det forelagte arbejdsprogram, til at fremme et Europa, der spiller sin rolle og er med til at udforme den økonomiske genopretning, og som kan lægge fundamentet til vores langsigtede velstand i de vanskelige og krævende år forude.

Miguel Portas, for GUE/NGL-Gruppen. – (PT) Hr. formand! Overskriften for det program, vi drøfter i dag, er "Tid til handling". Når det tog fem dage at organisere en videokonference med Unionens ministre, så må jeg gratulere hr. Barroso med hans humoristiske sans. Men hvorfor er tiden nu inde til handling? Er det, fordi ingen indtil videre har handlet, og er overskriften en form for selvkritik? Eller er det, fordi denne overskrift som alle andre overskrifter i vores bureaukratiske kommunikationssystem blot er et tomt løfte, der skjules af en masse ord?

Jeg skal komme med et eksempel. Vi befinder os i det europæiske år til bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse, men de fattige kender ikke til det. Kommissionens dokument taler om – og jeg citerer – "at sikre, at vækst og jobskabelse kommer så mange til gode som muligt". Er det endnu en vittighed? Hvilken slags initiativ er det, og hvordan kan det opveje den sociale støtte, som medlemsstaterne fjerner som led i deres stabilitetsprogrammer?

Hvordan agter Kommissionen at dele fordelene ved noget, som ikke eksisterer, dvs. økonomisk vækst? Hvordan vil Kommissionen nedbringe antallet af fattige uden at røre ved de riges og de meget riges indtægter? Vi er uenige i Kommissionens politik. En tilbagevenden til underskuddets diktatur fanger økonomierne i en fælde, skærer i lønningerne, skærer i støtten og tvinger de offentlige investeringer på tilbagetog. Det er en opskrift på arbejdsløshed.

Skønt tiden er inde til handling, mener Kommissionen, at Unionen i sidste ende har kunnet stå sammen i bekæmpelsen af krisen. Spørg grækerne, om det er deres opfattelse, om vi har handlet hurtigt, og om vi har handlet retfærdigt. Hvornår får vi det europæiske kreditvurderingsinstitut? Spørg portugiserne, hvis rente stiger, hver gang en kommissær taler om økonomi. Spørg den europæiske offentlighed. Spørg den europæiske offentlighed, hvorfor tingene er, som de er, og de vil se på spørgeren og smile, for der er jo ingen skat på humoristisk sans.

Fiorello Provera, for EFD-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! De små og mellemstore virksomheder, som udgør 99 % af Europas produktionsgrundlag, har brug for fire grundlæggende ting, nemlig lettere adgang til kredit, større arbejdsmarkedsfleksibilitet, mindre bureaukrati i forbindelse med oprettelse og drift af virksomheder og endelig beskyttelse mod illoyal konkurrence.

Vi værdsætter Kommissionens arbejde med at strømline den europæiske lovgivning med annulleringen af 1 600 retsakter under den sidste embedsperiode, og vi støtter de forslag, der er stillet af gruppen på højt plan ledet af Edmund Stoiber.

Et andet vigtigt aspekt for virksomhedernes konkurrenceevne er den internationale handelssituation. I disse krisetider er det vigtigt at styrke EU's handelsforsvarssystem. Virksomhederne kan ikke konkurrere med de sociale og miljømæssige dumpingstrategier, der føres af visse nye økonomier som f.eks. Kina, hvor arbejdskraften er ekstremt billig, og hvor der ikke er nogen socialsikring med dertil hørende omkostninger eller høje standarder for miljøbeskyttelse.

Et andet spørgsmål, som Kommissionen bør tage sig mere aggressivt af, er bekæmpelse af forfalskninger og beskyttelse af de intellektuelle ejendomsrettigheder.

Jeg kan kort sagt ikke se nogen initiativer i Kommissionens arbejdsprogram, der sigter mod at gennemføre de samhörighedsretningslinjer, der er indeholdt i Lissabontraktaten.

Traktatens artikel 174 anerkender for første gang bjergregionernes særlig rolle. Bjergregionerne udgør 40 % af vores territorium og har en befolkning på mere end 90 millioner europæiske borgere. Derfor vil jeg opfordre til, at man i Kommissionens næste lovgivningsprogram medtager et forslag til et rammeprogram til støtte for udvikling af og beskyttelse af bjergregionerne, således at de kan udnytte og drage fordel af de muligheder, de frembyder for vedvarende energikilder.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Hr. formand! I Kommissionens arbejdsprogram for 2010 siges det, at EU skal se de langfristede udfordringer som f.eks. globaliseringen i øjnene, og at det er nødvendigt, at EU genvinder sin konkurrenceevne. Problemet er, at EU ikke har set globaliseringen i øjnene, EU har taget den til sig. Man har tilladt en overflod af import fra de nye økonomier, hvis lønninger ligger på en brøkdel af lønningerne i Europa. Den eneste måde, hvorpå vi kan blive konkurrencedygtige igen, ville være at sænke lønningerne til deres niveau.

Jeg er naturligvis ikke en gang tilhænger af medlemskab af EU. Men hvis jeg var for, ville jeg beskyldte EU's herrer for at forråde deres befolkningers økonomiske interesser. Jeg ville sige, at EU ikke er en europæisk union, men en global union, der forsøger at opnå global bevægelighed for alle varer og tjenesteydelser.

Jeg mener, at de suveræne nationalstater skal genopbygge deres produktionsgrundlag og dernæst beskytte deres markeder og deres borgers arbejdspladser. Men mit budskab er også stilet til EU-tilhængere. Vi kommer til at stå i en farlig situation, hvis Europa ikke kollektivt eller enkeltvis beskytter sin industriproduktion og sit landbrug mod konkurrencen fra den tredje verden. Globaliseringen skal modarbejdes kollektivt eller individuelt, ellers vil den ødelægge os alle.

I Kommissionens dokument nævnes det, at det er nødvendigt at udarbejde yderligere politikker for lovlig indvandring for at afbøde farerne ved den demografiske aldring. Der er ingen tvivl om, at en aldrende befolkning er et problem i mange lande. Men vi skal se på, hvorfor disse problemer er opstået. Mange kvinder vælger et uafbrudt karriereløb og fravælger børn – og det er deres naturlige ret – men mange andre arbejder, fordi det er økonomisk nødvendigt. De arbejder for at betale regningerne, ikke fordi de ringeagter moderrollen.

Der er ingen tvivl om, at denne udvikling har påvirket fødselstallet, som kunstigt er blevet holdt nede under indflydelse af de økonomiske kræfter. Men vi behøver ikke at lade stå til over for de økonomiske kræfter. En økonomisk indgriben kan ændre disse økonomiske kræfter, og en ændring i disse kræfter vil medføre en tilsvarende ændring i familiedemografien. Den idé, at vi kan importere store familier fra den tredje verden som erstatning for ufødte europæiske børn, bygger på en farlig og forkert antagelse, nemlig at vi er et produkt af opfostring, og at den tredje verdens kulturer er som en overfrakke, der kan tages af ved indrejsen og erstattes med en europæisk kulturel overfrakke, som kan uddeles sammen med opholdsdokumenterne og statsborgerskabspapirerne.

Man påstår, at disse indvandreres børn er lige så europæiske som den indfødte befolkning, men det er ikke rigtigt. Distinkte kulturer formes af distinkte befolkninger og ikke omvendt. Vi er ikke et produkt af vores kulturer, vores kulturer er et produkt af vores befolkninger. Når vi erstatter europæere med folk fra den tredje verden, betyder det, at Europa bliver erstattet af den tredje verden. Der sker en langsom, men støt etnisk udrensning af europæere i Europa.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (FR) Hr. formand! Jeg mener at kunne sige, at der generelt i Parlamentet – og her medtager jeg ikke dem, der klart og ærligt har sagt, at de er imod Unionen og imod medlemskab af EU – ikke desto mindre er bred tilslutning til det program, vi lige har fremlagt.

Hvis jeg skal nævne en fællesnævner i de taler, jeg har hørt fra de mest repræsentative politiske grupper, er det idéen om ambition. Vi skal have større ambitioner i Europa. I den forbindelse vil jeg gerne komme ind på et par idéer, der er blevet fremført, og som jeg, skal jeg tilføje, især er enig i.

Vores ven, hr. Szájer, sagde, at man skulle undgå de kommunistiske styrers model med femårsplaner. Det er netop grunden til, at vi ønsker at bibeholde denne fleksibilitet, som er nødvendig, for at vi kan tilpasse os skiftende omstændigheder.

Samtidig vil jeg gerne endnu en gang som svar til hr. Szájer og hr. Swoboda bekræfte, at de har ret i at kræve mere handling fra EU på det økonomiske og finansielle plan, og de har også ret i at understrege, at medlemsstaterne har modsat sig en større rolle for Kommissionen i tilsynet med de nationale offentlige regnskaber.

Den første Kommission, som jeg havde den ære at være formand for, fremlagde et forslag til en særlig forordning, der skulle give Eurostat større revisionsbeføjelser, og det blev forkastet af medlemsstaterne, som ikke ønskede, at Kommissionen skulle spille den rolle.

Jeg håber derfor, at vi kan lære af denne krise og erkende, at vi i stigende grad er afhængige af hinanden, og at den økonomiske politik i Europa ikke kun er et nationalt anliggende. Det er naturligvis et nationalt anliggende, men det er også et spørgsmål af fælles europæisk interesse, i og med at vi har brug for større koordinering. I den forbindelse mener jeg at kunne konstatere, at hr. Szájer, hr. Swoboda, fru De Sarnez og mange andre er enige i, at det er nødvendigt med en øget koordinering af den økonomiske politik.

Det er sådan, vi gør fremskridt, og i den henseende vil jeg især fremhæve hr. Swobodas udtalelser, som jeg takker ham for, om et tættere partnerskab mellem Kommissionen og Europa-Parlamentet, når vi taler om finansoverslagene, og om at, at vi skal undgå fortolkninger, der går i retning af et regeringssamarbejde, som man sommetider hører i dag. En sådan fortolkning er overraskende, for Lissabontraktaten er jo netop det stik modsatte af et regeringssamarbejde, da den styrker den europæiske dimension.

Jeg håber, at den lære, vi drager af denne krise, er, at vi skal bevæge os i retning af mere Europa, ikke mindre. Et eksempel, som fru De Sarnez nævnte, er finansreguleringen. Det er da lidt mærkeligt, for ikke at sige ironisk, at medlemsstaterne efter at have fremsat så mange anmodninger om foranstaltninger vedrørende en finansregulering, så bagefter enstemmigt vedtog at dæmpe ambitionsniveauet i de forslag, Kommissionen fremlagde som opfølgning af de Larosièrere-rapporten.

Dette viser derfor, at der undertiden er en kløft mellem det, der siges, og det, der beslutes. Jeg håber, at Europa-Parlamentet og Kommissionen sammen kan bygge bro over denne kløft, således at vi kan være lidt mere konsekvente på europæisk plan, for det er faktisk nødvendigt med en sådan ambition.

Jeg vil gerne understrege, at det, der er vigtigt nu, er en korrekt forståelse af nærhedsprincippet. Jeg går ind for nærhedsprincippet. Jeg vil også sige til hr. Kirkhope, at jeg højt og tydeligt ønsker at sige, at jeg er enig i nærhedsprincippet, men det er vigtigt at forstå, hvad det reelt betyder. Nærhedsprincippet betyder, at vi skal afgøre, på hvilket niveau en beslutning bedst kan træffes.

Med hensyn til denne krise for lufttrafikken er det, der sker, trods alt lidt underligt. Jeg har set i pressen i dag – og det gælder ikke kun den euroskeptiske eller antieuropæiske presse, det er ikke kun i boulevardpressen, men også i den seriøse presse – at EU nu indrømmer, at det var en fejltagelse at beslutte at indstille flyvningen. Det er utroligt.

Hvis der er et område, der falder ind under den nationale jurisdiktion, er det kontrollen med den europæiske flytrafik. Beslutningen blev truffet af hver enkelt national myndighed. Men alligevel er det de selvsamme mennesker, som er imod beføjelser på europæisk plan, som nu protesterer over for Europa. Man kan sikkert inden længe høre, at det var Kommissionen og Bruxelles, som skabte vulkanen i Island. Det er virkelig ret mærkværdigt.

(Bifald)

Lad os gøre det klart. Der er forskellige ansvars niveauer, nemlig nationale niveauer og europæiske niveauer. I hvert enkelt tilfælde skal vi se, hvad der er det bedste niveau. Jeg kan fortælle Dem, at Kommissionen er rede til at påtage sig sit ansvar, men det er nødvendigt at indgå en alliance med Europa-Parlamentet for klart at sige, hvad der er vores ansvar, og hvad der ikke er vores ansvar.

Uden en sådan alliance vil vi altid instinktivt føle behov for – og vi ved, at det i krisetider er lettere at forfalde til en nationalistisk, populistisk retorik – at sige, som man sommetider gør, at det er Bruxelles' ansvar eller måske Strasbourgs ansvar, når det i virkeligheden helt tydeligt er et nationalt ansvar.

Vi skal udvise sund fornuft. Vi skal koncentrere os om det, vi kan gøre på europæisk plan på områder, hvor vores indsats giver en merværdi, samtidig med at vi naturligvis skal respektere medlemsstaterne, som er demokratiske medlemsstater. Efter min opfattelse fokuserer Europa med 2020-dagsordenen på det, der er vigtigst.

Vi har brug for vækst, men ikke en hvilken som helst vækst. Vi har brug for en mere retfærdig, mere åben, mere bæredygtig og mere intelligent vækst med fokus på fremtiden.

Vi skal skabe nye kilder til vækst, for at vi med succes kan tackle vores største problem, som vi skal diskutere i eftermiddag, nemlig arbejdsløsheden og især ungdomsarbejdsløsheden. Det er på det område, at det er nødvendigt at udbygge en alliance mellem de europæiske institutioner, samtidig med at vi ærligt og loyalt samarbejder med medlemsstaterne om at opnå konkrete resultater for borgerne.

Jeg tror, at vi her har et godt grundlag for vores arbejde i de kommende år, og efter denne forhandling føler jeg mig – og det samme gælder mine kolleger – opmuntret af Deres støtte og i visse tilfælde af Deres krav. Vi skal prøve på at vise, at vi er den opgave voksen, som De har betroet os.

(Bifald)

Formanden. – Hr. Barroso! Mange tak for Deres redegørelse. Jeg vil gerne sige, at Kommissionen har en stor allieret i Europa-Parlamentet i dens arbejde for vores Europæiske Fællesskab. De fleste medlemmer støtter Kommissionens bestræbelser og er enige i, at Kommissionen skal have mere ansvar, især i den kritesituation, som vi drøftede tidligere. Det er i krisetider, at vi forstår, at vi virkelig har brug for Europa og for, at Kommissionen handler. Europa-Parlamentets ansvar er ligeledes blevet markant større efter Lissabontraktatens ikrafttræden, og det glæder os. Vi mener, at det er godt for europæerne – at det er godt for vores borgere. Vi skal nu acceptere mere ansvar og bruge de muligheder, traktaten giver os. Hr. Barroso! Jeg vil endnu en gang gerne forsikre Dem om, at De og Kommissionen har allierede her, og jeg taler for flertallet i Europa-Parlamentet.

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Hr. formand! Jeg vil blot gratulere Kommissionen og dens formand, José Durão Barroso Manuel, med det ambitiøse og meget proeuropæiske program, der er blevet fremlagt her i dag. Det er helt i overensstemmelse med det spanske formandskabs målsætninger og med programmet for den trio af formandskaber, der består af Spanien, Belgien og Ungarn.

Jeg skal understrege, at Rådet arbejder sammen med Kommissionen og også med Europa-Parlamentet, som jeg ligeledes vil takke for de konstruktive taler til støtte for Kommissionens lovgivningsprogram.

Kommissionen har gjort et godt stykke arbejde. Vi ved alle, at den nye Kommission – også kaldet Barroso II Kommissionen – skulle være tiltrådt allerede den 1. november, men det skete af forskellige grunde først nogle måneder senere. Kommissionen arbejder hårdt og konstruktivt på at indhente den forsømte tid, og det er det spanske formandskab meget taknemmelig for. Hr. Barroso og alle medlemmerne af Kommissionen –

næstformænd og kommissærer – ved også, at vi har et positivt samarbejde med Kommissionen, og at vi anerkender de bestræbelser, der gøres.

Jeg er også taknemmelig over for Europa-Parlamentet. Hver gang man har drøftet disse spørgsmål, har Europa-Parlamentet altid indtaget en meget konstruktiv rolle. Jeg vil gerne benytte mig af lejligheden til endnu en gang at bede Europa-Parlamentet om at vedtage disse lovgivningsinitiativer – i dag taler vi hovedsageligt om lovgivningsinitiativer – og jeg vil bede om, at det sker så hurtigt som muligt, således at vi kan indhente den forsømte tid, som jeg sagde før. Jeg er sikker på, at vi også kan regne med Parlamentets samarbejde.

Formanden. – Tak for Deres erklæring på vegne af Rådet og for Deres støtte til Kommissionens program. Jeg vil endnu en gang gerne takke hr. Barroso, alle næstformændene i Kommissionen og kommissærerne for deres tilstedeværelse. Det viser, at Kommissionen lægger stor vægt på samarbejdet med Parlamentet, og det var, hvad vi havde håbet.

Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (Artikel 149)

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) Kommissionens arbejdsprogram for 2010 er et ambitiøst og fleksibelt flerårigt program, hvor følgende vigtige målsætninger fremlægges: tackling af krisen og opbakning om Europas sociale markedsøkonomi, udarbejdelsen af en dagsorden for EU's borgere, som sætter mennesket i centrum for Europas indsats, udviklingen af en ambitiøs og konsekvent udenrigspolitisk dagsorden med en global dimension og sidst, men ikke mindst en modernisering af EU's arbejdsredskaber og -metoder. Et kerneelement i borgernes dagsorden er Stockholm-programmet om et åbent og sikkert Europa, der tjener og beskytter borgerne, som blev vedtaget af Det Europæiske Råd på dets møde i december 2009. Jeg vil udtrykke min glæde over, at Kommissionen har taget initiativ til at fremlægge en handlingsplan for gennemførelsen af Stockholm-programmet, således at vi kan sikre, at de europæiske borgere virkelig kan drage fordel af området med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Programmet fokuserer især på bekæmpelse af grænseoverskridende kriminalitet, og det konsoliderer håndhævelsen af den fælles indvandrings- og asylpolitik, der især dækker områder som bekæmpelse af organiseret kriminalitet, terrorisme og andre trusler gennem et forbedret politi- og retligt samarbejde.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Europa står for øjeblikket med en stigende arbejdsløshed, og næsten 17 % af Europas indbyggere lever under fattigdomsgrensen. Mange europæere, selv dem, der har arbejde, kæmper hver dag med fattigdom, og de har ikke mulighederne for at nyde livet til fulde, da recessionen presser mange folk med mellemindkomster ud i fattigdom. Derfor skal vi først og fremmest koncentrere vores opmærksomhed om problemet med fattigdom for dem, der er i arbejde. For at øge beskæftigelsen skal vi oprette nye arbejdspladser, og det er ikke ligegyldigt, hvilke arbejdspladser der skabes. Vi skal prøve at sikre en beskæftigelse af høj kvalitet, der lever op til arbejdsmarkedets krav. Vi skal være særlig opmærksomme på den stigende ungdomsarbejdsløshed, der er et af samfundets mest akutte problemer. Hvis unge ikke får mulighed for at komme ind på arbejdsmarkedet, løber man en risiko for, at Europa vil tabe en hel generation af unge på gulvet. Europas demografiske situation har også længe tvunget os til at overveje ældre menneskers beskæftigelse. Vi skal sørge for arbejdsmarkedsforhold, der fremmer beskæftigelsen og sikrer muligheden for livslang læring. Jeg vil gerne understrege, at vi også bør drøfte beskæftigelsen for handicappede. Det er vigtigt at skabe de nødvendige forudsætninger for, at de kan komme ind på arbejdsmarkedet, ikke blot på grund af de demografiske ændringer, men for deres egen skyld, for deres værdigheds og deres selv værds skyld. Jeg vil derfor spørge Kommissionen, hvordan man agter at skabe nye arbejdspladser. Hvilke reelle muligheder er der for, at folk kan komme i arbejde? Hvordan kan vi sikre arbejdspladser af høj kvalitet, således at vi kan reducere fattigdommen for dem, der arbejder?

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Kommissionens arbejdsprogram for 2010 består af 14 sider, der indeholder de sædvanlige floskler og banaliteter. Det er rigtigt, at Europa skal reagere i fællesskab på krisen. Men det var på grund af Kommissionens politik og den ubegrænsede liberalisering på alle områder, at denne krise fik så negative følger. Der er imidlertid ingen, der ønsker at ændre noget. Den videre afvikling af handelshindringerne, som Kommissionen vil presse igennem, øger tværtimod globaliseringen, gavner de store virksomheder og skader medlemsstaterne og deres borgere.

Man vil imødegå den aktuelle krise med Europa 2020-strategien. Hvad angår de konkrete foranstaltninger forekommer de økonomiske og finanspolitiske tiltag fornuftige, og det gælder ligeledes udarbejdelsen af en europæisk tilsynsarkitektur, der skal holde øje med finansmarkederne. En strengere kontrol med de offentlige finanser og budgetdisciplinen i medlemsstaterne vil forhåbentlig sætte os i stand til i fremtiden at undgå de

problemer, vi for øjeblikket oplever med Grækenland. Vi bør forkaste Kommissionens nye skatteplan og ligeledes revisionen af direktivet om energiskat, der drejer sig om at beskatte energiprodukter på grundlag af deres energiindhold, for klimaforandringerne, som først og fremmest er et naturligt fænomen, kan ikke afbødes ved blot at fokusere på CO₂. Det ville desuden sætte den europæiske økonomi under endnu større pres i forhold til vores konkurrenter i USA og Asien, hvor der ikke er planer om sådanne initiativer.

Richard Seeber (PPE), *skriftlig*. – (DE) Kommissionens arbejdsprogram for 2010 fastlægger de rigtige prioriteter. Udover at modernisere arbejdsmetoderne, som er en afgørende faktor for en stimulering af økonomien, og en større inddragelse af de europæiske borgere, koncentrerer Kommissionen sig først og fremmest om at bekæmpe finanskrisen. Især de EU-borgere, der har mistet deres arbejde under den nuværende krise, skal hurtigst muligt stilles nye fremtidsmuligheder i udsigt.

Jeg er talsmand for miljøet for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater), og det er mig magtpåliggende, at vi får skabt så mange bæredygtige jobs som muligt, og at vi kan tilføje arbejdsmarkedet en merværdi som følge af den førende rolle, Europa spiller inden for miljøbeskyttelse. For at kunne gennemføre overgangen til en ny og bæredygtig industrialder bør vi ikke længere opfatte jobskabelse og en omfattende miljøbeskyttelse som modsatrettede målsætninger. Kommissionen har efter min mening været lidt for forsigtig i den henseende. Vi kan opnå meget, hvis vi forbedrer anvendelsen af de gældende bestemmelser.

Joanna Senyszyn (S&D), *skriftlig*. – (PL) Jeg gratulerer hr. Barroso med Kommissionens ambitiøse lovgivnings- og arbejdsprogram for 2010. Men det er desværre lidt sent – der er kun otte måneder tilbage. Men jeg håber alligevel ikke, at prioriteterne viser sig at være tomme løfter. Programmets styrke ligger i foranstaltningerne til bekæmpelse af krisen. Desværre vedrører de hovedsagelig den økonomiske situation. I afsnittet om borgernes dagsorden er der intet om initiativer til bekæmpelse af forskelsbehandling, som f.eks. bekæmpelse af vold mod kvinder, intet om større beslutsomhed og en større indsats, når det gælder de sociale målsætninger, og intet om en langsigtet strategi til forbedring af kommunikationen med Unionens borgere. Vi har arbejdet med fænomenet vold mod kvinder i årevis. Det er på høje tid, at vi får effektive europæiske retlige bestemmelser på det område. Det ville glæde mig i Kommissionens program at se et forslag til direktiv om bekæmpelse af vold mod kvinder. Hvad angår de sociale målsætninger, er initiativet om at skabe en europæisk platform mod fattigdom vigtigt. Men desværre indeholder forslaget ingen nærmere præciseringer. Detaljerne fremlægges efter mødet i Rådet i juni. Hvad angår moderniseringen af Unionen og dens redskaber, vil jeg gerne henlede opmærksomheden på spørgsmålet om kommunikation med borgerne. Det skal være en proces og ikke en valgkampagne. Der er en kommunikationskløft mellem EU og borgerne, og den skal vi forsøge at gøre mindre og helt fjerne i fremtiden. Vi skal give EU's borgere en følelse af, at de står i centrum for Unionens indsats. Kun hvis det sker, vil resultaterne af folkeafstemningerne ikke længere komme bag på os.

Nuno Teixeira (PPE), *skriftlig* – (PT) Forhandlingen om Kommissionens arbejdsprogram er særlig vigtig, fordi den falder sammen med begyndelsen til en ny epoke i EU. I disse krisetider er det nødvendigt at træffe foranstaltninger, der kan løse problemerne på lang sigt, og derfor er det afgørende at prioritere jobskabelsen, reguleringen af finansmarkederne og stabiliseringen af euroen, som vil kunne genskabe tilliden i offentligheden og hos de økonomiske og sociale aktører.

Jeg vil gerne understrege samhørighedspolitikken betydning i forbindelse med gennemførelsen af de forskellige europæiske politikker. Europas regioner kan kun opnå en bæredygtig, integreret vækst gennem en samhørighedspolitik, der giver konkrete resultater, og som overholder nærhedsprincippet, og gennem styring på forskellige niveauer, dvs. nationalt, regionalt og lokalt. Unionens indsats skal være styret af økonomisk, social og territorial samhørighed, og dette mål skal nås gennem en tilstrækkelig fællesskabsfinansiering med større gennemsigtighed, forenkling og effektivitet i anvendelsen af strukturfondene.

Det er vigtigt at fastlægge retningslinjerne for samhørighedspolitikken og de finansielle overslag for perioden efter 2013. Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på situationen i de yderste perifere regioner, som på grund af deres permanente strukturelle træk står over for hindringer, der har alvorlige konsekvenser for deres økonomiske udvikling, og de har derfor brug for særlige foranstaltninger.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), *skriftlig*. – (RO) Den vigtigste opgave for EU er at bekæmpe den økonomiske krise og støtte den sociale markedsøkonomi. Arbejdsløsheden i EU nåede op på 10 % ved begyndelsen af året, og ungdomsarbejdsløsheden nåede helt op på 20 %. Stigningen i arbejdsløsheden hænger tæt sammen med EU's industripolitik. Hvilke lovgivningsinitiativer påtænker Kommissionen vedrørende EU's fremtidige industripolitik og vedrørende oprettelse af nye arbejdspladser?

Det Europæiske Råd, som mødtes den 25. og 26. marts 2010, fastlagde for første gang i EU en målsætning om en stigning på 20 % i energieffektiviteten i 2020. Denne målsætning kunne vi ikke finde i Kommissionens arbejdsprogram, selv om det er nødvendigt med initiativer på dette område både rettet mod de europæiske husholdninger og erhvervslivet.

Derudover er der næsten intet afsat i Fællesskabets budget til transportinfrastruktur for perioden 2010-2013, selv om udfordringerne og behovene for udvikling er enorme. Vi skal sikre intermodalitet mellem de forskellige former for transport, udvikling af højhastighedsjernbanenet, der kan betjene alle medlemsstaternes hovedstæder og andre store europæiske byer, udvikling af jernbanetransportkorridorer og det fælles europæiske luftrum samt modernisering af havne og udvikling af søtransporten. Hvornår fremsætter Kommissionen et forslag om den nødvendige finansiering til udviklingen af det transeuropæiske transportnet?

FORSÆDE: Libor ROUČEK

Næstformand

5. koordination af den humanitære bistand og genopbygningen i Haiti (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelse fra Kommissionen om koordination af den humanitære bistand og genopbygningen i Haiti.

Kristalina Georgieva, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne udtrykke min værdsættelse af, at Parlamentet fortsat beskæftiger sig med situationen i Haiti.

Før jeg overlader ordet til Andris Piebalgs, som vil underrette Dem om genopbygningen og udviklingen i Haiti, vil jeg gerne gøre rede for de fire humanitære udfordringer, vi står over for i de kommende måneder, og hvordan Kommissionen agter at håndtere dem.

Det drejer sig i første omgang om at fortsætte den humanitære bistand. Her drejer det sig især om husly, sanitet og sundhedstjenester. Flytning af de 1,3 millioner hjemløse i Port-au-Prince til midlertidige boliger er et meget kompliceret arbejde på grund af praktiske spørgsmål som f.eks. ejerskab til jorden, fjernelse af murbrokker og bygningsaffald, byplanlægning og sikkerhed. Den største bekymring i dag er de ca. 10 000-30 000 mennesker, der bor i midlertidige lejre i oversvømmelsestruede områder. Nu, hvor årstiden for orkaner nærmer sig, haster det med at få dem flyttet. Det er en prioritet i vores program, ligesom det er en prioritet at forbedre administrationen af lejrene. Vi er meget opmærksomme på spørgsmålet om forlods placering af nødhjælpslagrene. De fleste lagre var fuldstændig tomme efter jordskælvet. Vi fylder dem nu op igen, og vi opbygger kapaciteten i Haitis civilbeskyttelsestjeneste, der faktisk er blevet stærkere efter krisen, og som nu kan bruges.

For det andet følger vi en "følg behovet"-tilgang, og for at undgå yderligere masseflugt giver vi bistand der, hvor folk befinder sig. Vi har sørget for, at vores bistand når ud til hele landet og ikke kun Port-au-Prince. Vi har derved været med til at lette presset på hovedstaden. I forlængelse heraf bruger vi også en "hele øen"-logik, enten det drejer sig om spørgsmålet om de haitianske flygtninge eller om logistiske spørgsmål i forbindelse med levering af bistanden eller placering af nødhjælpslagrene forud for orkansæsonen. Den Dominikanske Republik spiller også en rolle og er ikke glemt i vores hjælpeprogram.

For det tredje sørger vi for, at donorkoordinationen fører til, at man bygger videre på hinandens relative fordele. Med de mange aktører i Haiti er det ikke nogen helt let opgave, men vi har konsekvent talt for en koordination af den humanitære bistand under FN. Da jeg var i Haiti, var det mit indtryk, at vi faktisk har klaret det godt, både når det gælder civilbeskyttelsestjenestene fra de enkelte lande og vores eget arbejde.

For det fjerde skal vi sikre overgangen fra den humanitære bistand til rehabilitering og genopbygning. Vi arbejder tæt sammen med Andris Piebalgs for at lette denne overgang, når det er muligt. Jeg skal give Dem to konkrete eksempler. For det første hvad angår fødevarerektoren, tilskynder vi til, at fødevarerne købes lokalt. Vi beder vores partnere – også selv om det er lidt dyrere – om at henvende sig til de lokale landmænd for at skabe en efterspørgsel og hjælpe dem til at komme videre. Det fører så igen til genopbygningsarbejde. For det andet støtter vi et "kontanter for arbejde"-program, således at vi kan bygge bro fra nødhjælp til genopbygning.

Sidst, men ikke mindst er vi meget fokuserede på resultater. Europa er nummer et, når det gælder bistandens størrelse, og vi skal også være nummer et, når det gælder resultater.

Andris Piebalgs, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! På den internationale donorkonference i New York gav EU tilsagn om 1,235 mia. EUR. Vi er den største bidragsyder til Haitis genopbygning, og vi er dermed også den største bidragsyder til den haitianske regerings handlingsplan for genopbygningen. Jeg er også stolt over den måde, vi gjorde det på, fordi det var et fælles EU-tilsagn, som bestod af støtte fra mange EU-lande som f.eks. Spanien, Frankrig og Fællesskabet generelt. Men jeg er også stolt over, at mit land, som ikke har haft særlig stor tilknytning til Haiti, lovede yderligere midler ud over de midler, der blev kanaliseret via Fællesskabets budget.

Konferencen i New York forløb i en god atmosfære. Vi fik et stærkt finansielt resultat. Haitis regering påtog sig sit ansvar, og der var mange aktører. Medlemmerne fra Europa-Parlamentet kunne se, at ngo'erne, herunder også europæiske ngo'er, blev hørt. Europæiske virksomheder var ligeledes involveret, og der blev foreslået en midlertidig koordinationsmekanisme under ledelse af premierminister Bellerive og Bill Clinton. Da alle de involverede parter er med i denne mekanisme, er det sikret, at pengene ikke bliver spildt eller brugt til andre formål.

Det er nu vigtigt, at vi får samlet vores bistand så hurtigt som muligt. Kommissionen og medlemsstaterne er allerede i gang med at udarbejde et landstrategipapir og et nationalt indikativprogram for Haiti. For at underbygge vores fælles indsats fremskynder vi åbningen af et EU-hus i Haiti, som vil give os større synlighed, men som også kan være med til at involvere ikkebosiddende donorer.

Jeg tager til Haiti i denne uge for på første hånd at give konkret støtte til den langsigtede genopbygning på områderne infrastruktur og regeringsførelse. Jeg skal i denne uge underskrive fem finansielle aftaler til et samlet beløb på mere end 200 mio. EUR, og jeg skal også indvie noget af det arbejde, vi allerede har udført, som f.eks. genetableringen af vejen mellem Port-au-Prince og Cap Haitian, hvilket er helt på linje med regeringens handlingsplan og også er i tråd med "hele øen"-tilgangen.

For at styrke regeringskapaciteten skal jeg også indvie genopbygningen af indenrigsministeriet finansieret med EU-midler. Jeg skal ligeledes indvie en skole i Mirabelais. Vi fokuserer især på uddannelse, som præsident Préval har ønsket, og vi annoncerer en større budgetstøtte. Budgetstøtte er ikke en blind støtte. Vi har truffet mange forholdsregler og aflagt mange besøg, og jeg kan garantere Dem, at pengene vil blive brugt som bestemt.

Jeg kan ligeledes love kontrol med byggeprocessen via regelmæssige besøg, og vi vil fremskynde leveringen af bistanden. Jeg skal løbende holde Europa-Parlamentet underrettet om fremskridtet i Haitis genopbygning.

Jeg vil ligeledes gerne understrege, at det ikke kun er et spørgsmål, der vedrører mig, det vedrører hele kollegiet, herunder Kristalina Georgieva, den højtstående repræsentant, Baroness Ashton, og nogle af mine andre kolleger, som skal være med til at føre tilsyn med genopbygningen som f.eks. Michel Barnier, der tager til Haiti om et par måneder.

Det er også nødvendigt, at vi drøfter nogle spørgsmål med myndighederne om, hvordan bistanden kan gøres bedre. En langsigtet indsats fra det internationale samfunds side fører ikke til resultater, hvis Haiti hurtigt falder tilbage til tidligere tiders praksis. For at forhindre, at noget sådant sker, skal vi bestræbe os på at være effektive, og vi har allerede nævnt nogle af de måder, det kan gøres på. Men myndighederne og befolkningen i Haiti har tilsvarende et stort ansvar for at genopbygge et bedre Haiti.

To aspekter skal fremhæves. På den sociale front skal regeringen tilskyndes til at arbejde tæt sammen med oppositionen og med hele civilsamfundet. Derved kan der opnås en ægte national konsensus omkring udviklingsplanen, hvilket skaber den nødvendige stabilitet til, at den kan gennemføres. På den økonomiske front skal den makroøkonomiske ramme, der blev fremlagt i New York, være mere stringent, og den skal ledsages af en klar vej mod beskæftigelse og vækst, således at den onde cirkel med fattigdom og ulighed brydes.

Gay Mitchell, for PPE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke de to kommissærer. Jeg har tre punkter. Det første drejer sig om den metode og den målestok, der skal bruges til at vurdere genopbygningsbehovene i Haiti. Det andet vedrører nødvendigheden af at sikre, at de forpligtelser, vi indgår, bliver overholdt, og det tredje handler om ejendomsretten og sårbarheden hos de mennesker, som f.eks. bor i skure, der er bygget på jord, som de ikke ejer.

Jeg skal først komme ind på genopbygningsarbejdet og vil i den forbindelse sige, at jeg for nylig for Verdensbanken forestod lanceringen af et dokument, der i en fremragende håndbog nøjagtigt forklarer, hvordan genopbygningen bør foregå. Vil vi bruge den håndbog, eller vil vi bruge lignende målestokke for

at sikre, at genopbygningsbestræbelserne i Haiti gennemføres professionelt? Verdensbanken har gjort et fremragende stykke arbejde på det område. Haitis ambassadør var til stede, da jeg lancerede bogen.

Hvad angår vores tilsagn, glædede det mig for det andet at høre, hvad kommissæren kunne fortælle om de 200 mio. EUR, som vi sender med det samme. Men skal vi vende tilbage hertil om et år eller om fem år, eller vil vi endelig leve op til vores donorforpligtelser over for et fattigt land, som vi simpelt hen ikke længere kan lade være knækket?

Det tredje, jeg gerne vil sige, er følgende. Omfanget af ødelæggelserne i Haiti var så overvældende, at vi bliver nødt til ikke blot at se på den forvoldte skade, men også på årsagerne til, at ødelæggelserne blev så omfattende. Folk, som ikke ejede ejendom, levede i kløfter eller på bjergsiderne, i skure, eller hvad de nu ellers kunne få flikket sammen, fordi de ikke ejede den ejendom, de boede i. Hvis folk har ejendomsretten, vil de investere i og bygge ejendomme, som har en chance for at modstå lignende skader i fremtiden. Jeg vil derfor bede om, at dette forhold bliver taget med i betragtning, når vi skal finde en løsning på dette problem.

Jeg vil endnu en gang takke de to kommissærer for deres redegørelser.

Corina Crețu, for S&D-Gruppen. – (RO) Hr. formand! Situationen i Haiti er langt fra stabiliseret, som de to kommissærer, fru Georgieva, som var i Haiti i slutningen af marts, og hr. Piebalgs har understreget. Det samme fortælles også af de humanitære hjælpearbejdere, der befinder sig på stedet og hjælper i genopbygningsprocessen. Selv om det ser ud til, at situationen i hovedstaden igen er normal, i hvert fald når det gælder folks daglige liv, mener jeg, at indsatsen nu bør koncentreres om landdistrikterne, som fortsat oplever store problemer.

Situationen er endnu mere presserende og endnu mere bekymrende, fordi regntiden nærmer sig, og transportinfrastrukturen er i en så dårlig forfatning, at den bistand, der skal sørge for befolkningens daglige behov, risikerer at blive afbrudt. Genopbygningsarbejdet er først ved at komme i gang, som De netop har fortalt os. Det er indlysende, at der vil blive ved med at dukke andre problemer op i forbindelse med infrastrukturen, uden hvilke man ikke kan sikre anstændige levevilkår for befolkningen, og at et minimum af offentlige tjenesteydelser, uddannelse og sundhedstjenester fungerer. Det bliver også et problem at få den nødvendige arbejdskraft med tilstrækkelig uddannelse.

Et andet problem drejer sig om de børn, der er blevet forældreløse eller midlertidigt adskilt fra deres familier, og som befinder sig i en yderst sårbar og farlig situation, hvad deres fremtid angår. Efter min opfattelse bør vi give dette aspekt af den humanitære krise i Haiti meget større opmærksomhed på grund af de eksisterende problemer med børnehandel og ulovlige adoptioner. Sidst, men ikke mindst vil jeg gerne sige, at det glæder mig, at løsningen af Haitis problemer stadig er en prioritet for Kommissionen. Jeg kan forsikre Dem om, at det samme gælder for alle medlemmerne af Udviklingsudvalget.

Charles Goerens, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Orkansæsonen nærmer sig i Haiti, og det betyder, at det er absolut nødvendigt at fortsætte den humanitære indsats, og at der sandsynligvis bliver behov for andre nødforanstaltninger.

I første omgang skal vi sørge for, at der er tilstrækkeligt solide tilflugtssteder, og at der er nok af dem. Det er en nødvendig foranstaltning, for det første fordi det tager tid at genopbygge de ødelagte hjem, og for det andet fordi Haiti er direkte udsat for orkaner, og man kan frygte det værste, som vi har set for nylig.

Det ville simpelt hen være uansvarligt at prøve at trække sig ud af den humanitære indsats nu. En forsinkelse af genopbygningsprocessen ville være lige så uansvarlig. Det hele skal med andre ord gøres samtidig – den humanitære indsats, så vi ikke ser flere unødvendige dødsfald, genopbygningen, således at man så hurtigt som muligt kan få genindført noget, der ligner et normalt liv, genopretning af økonomien, som er nødvendig for at skabe ressourcer på lang sigt, styrkelse af Haitis budgetkapacitet på det meget korte sigt og en fast forpligtelse til decentralisering.

Donorkonferencen, som blev afholdt i FN den 31. marts, var en succes. Hvad bliver der tilbage af den konference, når alt er glemt? Ud over den humanitære indsats skal vi først og fremmest huske på, at det er vigtigt, at økonomien hurtigt kommer i gang igen, og det er noget, som generaldirektøren for Den Internationale Valutafond håber på og beder for, eftersom han regner med en årlig vækstkapacitet på 8 % over de næste fem år.

For det andet er en genoplivning af landbrugssektoren en økonomisk prioritet. Haiti skal i dag bruge 80 % af sine eksportindtægter for at betale for sin import af landbrugsvarer. Vi skal huske på, at der tidligere var tidspunkter, hvor Haiti var selvforsynende med fødevarer.

For det tredje skal vurderingen af Haitis udvikling bygge på kriterier som relevans, effektivitet, ydeevne og bæredygtighed.

For det fjerde er det absolut afgørende for den fortsatte og vedvarende udvikling i Haiti, at befolkningen selv tager ansvaret for den.

For det femte viser jordskælvet i Haiti endnu en gang – hvis det skulle være nødvendigt – at der er behov for med det samme at etablere et hurtigt humanitært bistandssystem, hvor man samler alle EU-medlemsstaternes materielle og menneskelige kapaciteter

Hvad venter man på for at føre forslagene i hr. Barniers rapport ud i livet?

Og endelig vil jeg gerne understrege, at Europas store indsats for at hjælpe Haiti har været afgørende. Jeg vil gerne takke den højtstående repræsentant, kommissær Piebalgs og kommissær Georgieva samt deres generaldirektører, som fortjener vores taknemmelighed.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Hr. formand! Jeg taler på vegne af min politiske gruppe og på vegne af vores gruppes koordinator, hr. Deva. Jeg vil gerne understrege det yderst vigtige faktum, at bistanden til Haiti for øjeblikket er næsten tre gange større, end den haitianske regering og FN havde håbet. Denne bistand beløber sig samlet til 11,5 mia. EUR, og det er værd at understrege, at Haitis regering havde håbet på et beløb på lidt under 4 mia. EUR over de næste to år. Det er helt afgørende at fokusere på genopbygningen af infrastrukturen, som min kollega, hr. Deva, for øvrigt også understregede under sidste forhandling.

Jeg vil gerne understrege en anden vigtig faktor, nemlig tilsynet med bistanden. Regeringen i Haiti er meget svag, og distributionen af bistanden ligger i det store og hele i hænderne på en forskelligartet og meget mærkelig elite, og det er vigtigt, at de internationale organisationer og EU ved, hvem pengene virkelig går til.

Patrick Le Hyaric, for GUE/NGL-Gruppen – (FR) Hr. formand, kommissærer! Vi skal sørge for, at de løfter om donationer, der blev afgivet på donorkonferencen, udmøntes i reelle midler, og at disse midler også når frem til de modtagere, de er bestemt for. Men jeg tror naturligvis ikke, at disse midler er nok til at sikre en varig genopbygning af Haiti, selv om vi skylder Haitis befolkning så meget.

Europas befolkninger har været meget generøse i deres solidaritet, men desværre er der en stor risiko for, at folk glemmer eller lader den store tragedie, som vores haitianske brødre lider under, gå i glemmebogen. Men, som det er blevet sagt, haster det. Det haster, fordi der kan forekomme andre cykloner, og det ville gøre folks vilkår endnu værre. Det haster med at få genopbygget huse og bygninger som f.eks. skoler og hospitaler nu på dette tidspunkt, hvor Haitis regering begynder at evakuere lejrene. Det haster med at få koordineret og distribueret fødevarerhjælpen og lægehjælpen bedre. Og det haster også med at få udviklet et nyt bæredygtigt landbrugs- og landdistriktprojekt for at sikre Haitis fødevarerforsyning.

Al bistand og koordinationen af den internationale bistand skal sigte mod at sikre, at Haitis befolkning har adgang til grundlæggende rettigheder. Man kunne f.eks. kræve, at alle offentlige genopbygningskontrakter skal gøres afhængige af disse rettigheder, og de skal indeholde klausuler om beskæftigelse, boliger, uddannelse og sundhed. Man kan ikke have en ordentlig koordination af bistanden og genopbygningen uden at inddrage befolkningen og fagforeningerne, de ikkestatslige organisationer og landbrugsorganisationerne.

Vi skal opfordre til, at der udarbejdes et nyt projekt for Haiti med sigte på at udrydde eksklusion, fattigdom, afhængighed og økonomisk og politisk dominans.

Vi må aldrig glemme, at Haitis frygtelige fattigdom ikke kun skyldes et frygteligt jordskælv. Det er ligeledes en følge af mange landes dominans og udplyndring af Haiti. Vi skylder landet at udvise reel solidaritet og samtidig respekt for dets økonomiske og politiske suverænitet, den haitianske befolknings økonomiske og politiske suverænitet.

Bastiaan Belder, for EFD-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Kort tid efter katastrofen blev der foretaget en vurdering med henblik på at fastlægge prioriteterne. Men jeg har fra pålidelig kilde, en hollandsk ngo, hørt, at man næsten ikke gjorde brug af den lokale ekspertise. Det burde efter min opfattelse være en første forudsætning, hvis vi skal få den lokale befolknings støtte. Det er derfor absolut nødvendigt, at Haitis myndigheder og organisationer inddrages i genopbygningsbestræbelserne. De europæiske ngo'er kunne her spille en særlig nyttig rolle takket være deres gode lokale kontakter, og det glædede mig at høre, at de to kommissærer også er af den opfattelse. Det er med andre ord nødvendigt at mobilisere støtte hos befolkningen i Haiti.

Jeg vil gerne sige endnu en ting, nemlig at selvom fødevarerhjælpen fra USA og andre lande ligner et velkomment initiativ, har den ikke desto mindre kraftigt reduceret det haitianske landbrug og fødevarer sikkerheden. Det har ført til, at Haiti er afhængig af import for 50 % af fødevarernes vedkommende, og at der ingen efterspørgsel er på 35 % af den lokale høst. Det er nødvendigt at foretage betydelige investeringer i det lokale landbrug, hvis vi skal sikre fødevarer sikkerheden. Jeg kan forstå på de to kommissærers synspunkter, at de har samme opfattelse, og det giver mig anledning til optimisme. Jeg læste i dag i Frankfurter Allgemeine en artikel om den aktuelle situation i Haiti. Det er virkelig hjerteskrænende. Jeg kan forstå, at boliger og uddannelse er Kommissionens prioriteter. Bliv ved med at arbejde på det. Jeg ønsker Dem al mulig succes og frem for alt Guds hjælp.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil også gerne takke kommissærerne for den sunde fornuft, de har udvist. Der er allerede blevet gjort meget, men efter min opfattelse er det ikke nok. Det er mere end nogen sinde før nødvendigt, at vi får et meget langsigtet – ja næsten et permanent – program i lyset af den katastrofale situation, som landet befinder sig i.

Den kritiske periode er sandsynligvis endnu ikke overstået. Lige som i begyndelsen dør folk af sult, tørst og fattigdom, og mere end en million mennesker på øen er stadig hjemløse, og inden længe skal de også kæmpe med regntid og orkaner.

Hvad skal der derfor gøres? Som kommissæren allerede har sagt, skal koordinationen mellem institutionerne forbedres, og der bør etableres et mere produktivt samarbejde med de ikkestatslige organisationer og især de organisationer, som, fordi de arbejder i felten, kan få det bedste ud af Haitis borgere, kan trække på borgernes ansvarsbevidsthed.

Vi skal gøre os klart, at vi, da vi i en vis forstand er Haitis og dets befolknings referencepunkt, skal få dem til at forstå, at vi ønsker at arbejde for hvert eneste menneskes værdi og værdighed, således at de igen kan nære forhåbninger om lykke midt i de enorme lidelser, som jordskælvet har forvoldt.

Enrique Guerrero Salom (S&D). – (ES) Hr. formand, kommissærer! Jeg vil først gerne kondolere og takke familierne og kollegerne til de fire spanske soldater, som døde i Haiti i sidste uge.

De var specialofficerer fra den spanske hær, men de tog til Haiti som menige soldater som led i den internationale bistandsindsats, og de udførte hjælpearbejde, da deres helikopter styrtede ned.

Deres eksempel viser, at der i de fleste tilfælde ikke er noget modsætningsforhold mellem sikkerhed og humanitært arbejde. Og det er desuden vanskeligt at opretholde uafhængighed og neutralitet i det humanitære arbejde uden sikkerhed. Det er en anerkendelse, vi skal vise mange af de væbnede styrker i Europa, og også i Spanien.

I Haiti har vi set, at fattigdom alvorligt forværrer den skade, naturkatastrofer forvolder, og at manglende regeringsførelse også hindrer en effektiv respons.

Fattigdom og dårlig regeringsførelse går ofte hånd i hånd, og det var tilfældet i Haiti, og det betyder, at vi udover at støtte genopbygningsprocessen også skal støtte god regeringsførelse i Haiti, for kun derved vil vi kunne nå det mål, der blev sat i New York, nemlig at det er Haiti selv, der skal stå i spidsen for landets genopbygning, og at civilsamfundet skal deltage i arbejdet.

Louis Michel (ALDE). – (FR) Hr. formand! Jeg vil først og fremmest gerne rose de to kommissærer, der har ansvaret for disse anliggender, for deres taler og deres stadige ønske om at være særdeles lydhøre.

Jordskælvet i Haiti har resulteret i en bølge af solidaritet og broderskab af et usædvanligt og helt berettiget omfang. Jeg glæder mig også over det mod og de bestræbelser, der udfoldes af det haitianske folk, de haitianske myndigheder, civilsamfundet, ngo'er, haitianske indvandrersamfund i udlandet og naturligvis af donorer rundt om i verden.

De strukturelle og institutionelle svagheder i Haiti er velkendte, og denne katastrofe har naturligvis afsløret disse svagheders tragiske omfang. Den 31. marts gjorde donorerne det klart i New York, at deres økonomiske bistand skulle bidrage til Haitis genopbygnings- og udviklingsplan. Der er således givet et principielt tilsagn, således at Haitis befolkning endnu en gang kan have tillid til deres institutioner, hvilket er et presserende krav.

Donorernes bistand skal naturligvis være velkoordineret og af høj kvalitet. Som præsident Préval siger, skal genopbygningen udføres mere effektivt. Det ser ud til, at dette skal ske ved bl.a. at skabe en

interimskommission for genopbygning af Haiti og ved at oprette en multidonortrustfond, der skal føre tilsyn med donorerne generøse bidrag.

En mere effektiv genopbygning betyder også stærkere styring og institutioner baseret på retsstatsprincippet og decentralisering, som er centrale elementer i genudviklings- og genopbygningsplanen. Jeg håber, at kommissærerne vil inddrage denne strategi, og det er jeg sikker på, at de vil.

Michèle Striffler (PPE). – (FR) Hr. formand, fru kommissær, hr. kommissær! Netop i dette øjeblik lever mange tusinde mennesker stadig i nødlejre, og da regn- og orkansæsonen nærmer sig, er situationen virkelig akut.

Over for de talløse humanitære aktører på stedet og i mangel af statslig kapacitet skal alle mulige ressourcer tages i anvendelse for at forbedre koordineringen af hjælpen under FN's auspicier, så støtten kan leveres konsekvent og effektivt.

Jeg tog til den internationale donorkonference i New York den 31. marts, og jeg hilser EU's bidrag på 1,3 mia. EUR til genopbygningen af Haiti over de næste tre år, velkommen. For første gang talte EU med én stemme gennem Baroness Ashton.

Det internationale samfund har ganske vist givet tilsagn om en betydelig hjælpepakke, men vanskelighederne ligger nu i at sikre en hensigtsmæssig anvendelse af disse midler og i at træffe beslutninger om metoderne til implementering af bistanden samt de involverede organer, eftersom de vigtigste aktører i denne genopbygningsproces skal være Haitis befolkning.

Landbrugssektoren skal være et indsatsområde, og vi må styrke landets landbrugsproduktionskapacitet. Europa-Parlamentet vil overvåge genopbygningsprocessen og anvendelsen af disse midler meget nøje, og jeg vil gerne understrege, hvor vigtigt det er i det mindste at overveje at oprette den civile beskyttelsesstyrke, som vi har ventet så længe på.

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Hr. formand, fru kommissær, hr. kommissær! Den humanitære katastrofe i Haiti fremhævede og fortsætter desværre med at fremhæve problemerne med de europæiske beredskabsforanstaltninger i tilfælde af internationale humanitære kriser. Vi har brug for at skabe faste finansieringsordninger. Kort sagt har vi stadig ikke faste poster på EU-budgettet til økonomisk bistand til tredjelande, og bistanden til Haiti blev hovedsagelig givet af EU-landene på bilateralt niveau. Bistanden skal komme omgående, og for de mennesker, der blev ramt af jordskælvet i Haiti, var bistanden stadig ikke kommet frem en uge senere. EU-ressourcer skal bruges effektivt. Vi har brug for specialister, der kan udforme og gennemføre humanitære bistandsprogrammer hurtigt og effektivt.

Det var naturligvis et jordskælv, der skabte katastrofen i Haiti. Lignende humanitære kriser kan imidlertid meget vel blive forårsaget af andre vejrfænomener, såsom tyfoner, tropiske storme, oversvømmelser og tørke, som er fænomener, hvis frekvens og intensitet vil øges betydeligt i forbindelse med klimaforandringen.

Vi ved alle, at klimaforandring er et fænomen, som vi i de udviklede lande har forårsaget. Desværre er det imidlertid ofte de fattige lande, der mærker følgerne heraf. Vi har en klimagæld over for de sårbare lande, og vi må lære af vores fejl i håndteringen af krisen i Haiti, så vi kan reagere på vores stigende globale forpligtelser i fremtiden.

Ria Oomen-Ruijten (PPE). – (NL) Hr. formand, kommissær Georgieva og kommissær Piebalgs! Efter den enorme tragedie i Haiti har vi brug for at se frem, som De begge har bemærket. På donorkonferencen i New York for fjorten dage siden blev der rejst 7 mia. EUR, eller det var i det mindste det beløb, der blev givet tilsagn om. På grundlag af den haitianske regerings handlingsplan har EU givet tilsagn om 1,6 mia. EUR. Mit spørgsmål til begge kommissærer er nu: Hvordan vil det nu blive udmøntet i varig og stabil genopbygning af øen? Det vil efter min mening blive en lang proces.

Mit andet spørgsmål til begge kommissærer er: Hvordan er Deres vurdering af den haitianske regerings genopbygningsplan, og kan De sikre, at de betydelige beløb, der er givet tilsagn om, vil blive brugt effektivt? Når alt kommer til alt, har haitianerne ikke kun kortsigtede behov, men også langsigtede behov. Hvordan kan vi yderligere intensivere støtteindsatsen for de 1,3 mio. hjemløse og sikre, at infrastrukturen kan blive genopbygget på mellemlang sigt? Det er vigtigt, ikke kun for den ramte befolkning, men også for den politiske stabilitet på denne ø, hvis regering er utrolig skrøbelig i øjeblikket. Det har De selv bekræftet. Det er befolkningens opfattelse, at hjælpen ikke når ud til de steder, hvor der er brug for den. Hvordan kan vi sikre, at den politiske situation i dette land og dens regerings strategi forbedres?

Jeg vil gerne spørge, hvordan De opfatter inputtet af både menneskelige og finansielle ressourcer til den midlertidige haitianske genopbygningskommission, som Bill Clinton er formand for?

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne takke fru Striffler, fordi hun har rejst denne sag på dagens møde, og fru Georgieva og hr. Piebalgs for deres udtalelser. Jeg mener, at mange af de foranstaltninger, der er foreslået i beslutningen om Haiti, som blev vedtaget i februar, er et skridt i den rigtige retning og kan danne grundlag for genopbygning af et land, der er ramt af katastrofen. Disse foranstaltninger har to grundlæggende trin, og vi taler om disse to trin i dag. Den første fase handler om nødhjælp på kort og mellemlang sigt for at hjælpe mennesker med deres mest presserende behov, og det talte fru Georgieva om. Den anden fase vedrører den permanente genopbygning, som skal koordineres, og vurderingen af behovene for denne genopbygning, samtidig med at vi aldrig må overse, at Haitis befolkning og regering skal have ejerskab til processen. Hr. Piebalgs fortjener ros, fordi han kan se, at ansvaret også skal bæres af haitianerne.

Den tredje fase er noget, der kun vedrører os. Jeg taler om de konklusioner, der bør drages, således at vores bistand bliver koordineret bedre, og det glæder mig, at Kommissionen arbejder på det.

Philippe Juvin (PPE). – (FR) Hr. formand! EU har bidraget med millioner af euro, telte, fødevarer, soldater og læger. Det er alt sammen udmærket, men jeg vil gerne citere borgmesteren for Port-au-Prince, Jean-Yves Jason, der i februar brugte ordet "katastrofe", ikke om følgerne af jordskælvet, men til at beskrive den fuldstændige og totale mangel på organisering af det humanitære arbejde, der fulgte.

Vi bør stille os selv følgende spørgsmål: Hvordan kan vi forebygge en gentagelse af denne mangel på organisering, der har kostet Haiti dyrt? Der er ét svar på det spørgsmål, og det er et, vi alle kender, og som er blevet sagt her, nemlig ved at oprette en europæisk civilbeskyttelsesstyrke.

Jeg vil spørge igen. Hvornår vil Kommissionen endelig beslutte at foreslå Parlamentet at oprette en specifik styrke af denne art, én styrke, der har de samme operationsregler og de samme kommando-, transport- og kommunikationssystemer? Det er muligt. Den kan oprettes hurtigt før den næste katastrofe. Jeg opfordrer Dem nu til at holde op med at tale om koordinering og til at handle.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg er tilfreds med udfaldet af donorlandenes møde, fordi de store beløb, der blev stillet til rådighed, er et glimrende resultat. Endnu vigtigere var dog det overordnede princip for anvendelsen af midlerne, dvs. ikke kun "build back", men "build back better".

Haiti skal komme stærkere ud af krisen med offentlige bygninger og private boliger, som er mere avancerede end dem, der eksisterede, før jordskælvet udsløttede dem. Vi skal ikke tro, at genopbygningen vil betyde en tilbagevenden til barakbyerne eller de socioøkonomiske betingelser som dem, der herskede før.

Som sådan er der bestemt brug for penge, men da de betydelige ressourcer, der blev stillet til rådighed af nationale institutioner og EU, kun er et første skridt, er der også brug for en langsigtet plan og for stærk og handlekraftig koordinering.

Da Parlamentet også har kritiseret visse indledende forsinkelser, hvor EU, nærmere bestemt EU's udenrigspolitiske repræsentation, hverken udviste særlig effektivitet eller særlig spontanitet, kan vi i dag se positivt på det fortrinlige arbejde, vores institutioner gør i forbindelse med koordinering, og håbe, at indsatsen på grundlag af denne holdning og dette engagement vil fortsætte med en langsigtet plan, der kan virkeliggøres gennem vores institutioners handlekraftige tilstedeværelse.

Anna Záborská (PPE). – (SK) Hr. formand! Jordskælvet i Haiti blev omgående fulgt af international humanitær bistand. Ud over det amerikanske og canadiske militær må jeg også rose den hurtige og effektive udsendelse af grupper fra Slovakiet og den internationale militære malteserorden. Ikke mange lande sørgede for hurtig og effektiv bistand.

I dag må det efter de indledende vurderinger foretaget af prof. MUDr. Krčmár, som er ekspert og doktor og forstår sig på humanitær bistand, erklæres, at der kom mange mennesker og betydelige finansielle ressourcer fra Europa, men uden det nødvendige udstyr, maskineri, fødevarer, vand og brændstof, der var nødvendig til en effektiv intervention ved redning af ofre, der lå under faldne træer. Flere redningsholds erfaringer var ikke engang tilstrækkelige. Gode hensigter kræver også en praktisk side for at være effektive.

Jeg opfordrer derfor de kompetente nationale EU-institutioner til hurtigst muligt at oprette en fælles humanitær bistandstjeneste, som vi anmodede om i beslutningen om Haiti. Endvidere finder jeg det meget vigtigt at

støtte uddannelse i humanitær bistand og at have det nødvendige materiel og udstyr klar i tilfælde af en naturkatastrofe.

Franziska Keller (Verts/ALE). – (EN) Hr. formand! Tak til kommissærerne for deres redegørelse og for alle de kræfter, de lægger i Haiti-sagen. Jeg er også enig i, at det vil være godt at fokusere på hele øen. Selv om jeg er meget kritisk over for hele EU-tilgangen, kan jeg udmærket være enig i strategien for "hele øen".

Jeg vil også opfordre Dem til ikke at glemme de fremtidige forpligtelser, vi må indgå. Vi må holde de løfter, vi afgiver nu. Hvis vi ser, at medlemsstater ikke tager det så nøje med at overholde deres tilsagn på 0,7 %, må De virkelig være skrappe her og sørge for, at de fremlægger deres planer. Vi skal også sikre, at vi ikke gør de aktuelle fremskridt i Haiti forældede ved at iværksætte andre EU-politikker, der faktisk forhindrer fremskridt i Haiti og andre steder. Vi skal virkelig sørge for sammenhæng i foranstaltningerne, så vi ikke har succes i Haiti for blot at få alle vores fremskridt ødelagt på grund af andre skadelige politikker.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE). – (FI) Hr. formand! EU har hjulpet Haiti, hvilket er en god ting, men denne katastrofe har efter min mening tydeligt vist, at EU skal have hurtige humanitære indsatsgrupper, og at vi skal udvikle civil krisestyring.

Det er ikke nok at give penge, EU bør også kunne træffe hurtige foranstaltninger til at sørge for bistand og sende folk ud i den form for katastrofesituation. Folk skal modtage konkret hjælp og ikke først efter lang tid. Selv om denne hjælp afgjort er vigtig, mangler EU i øjeblikket kapacitet til lokal hjælp og hurtigt hjælp.

Jeg håber, at folk vil fokusere på denne sag, og at der vil blive etableret hurtige indsatsgrupper.

Kristalina Georgieva, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Med Deres tilladelse vil jeg levne lidt tid til hr. Piebalgs, så han kan tage sig af nogle af spørgsmålene om langsigtet genopbygning.

Dette har været meget nyttigt og meget opmuntrende for os. Før jeg går over til spørgsmålene, vil jeg gerne tilslutte mig hr. Guerrero Salom og udtrykke sympati for familierne til de fire spanske soldater, der døde, og også for alle dem, som mistede livet under katastrofen og nu i genopretningsbestræbelserne i Haiti.

Jeg vil gerne begynde med det største politiske spørgsmål om, at EU skal forbedre sin reaktionskapacitet. Det glædede mig at se min kollega, kommissær Barnier, i salen, fordi han har lagt en stor indsats i dette spørgsmål. Den 26. april vil vi få lejlighed til at drøfte arbejdsprogrammet nærmere i Udviklingsudvalget, idet programmet for 2010 omfatter en styrkelse af reaktionskapaciteten og en meddelelse om emnet.

Jeg kan forsikre om, at det har meget høj prioritet for vores hold. Vi vil arbejde meget tæt sammen med medlemsstaterne og med Parlamentet for at komme med en løsning, som forbedrer vores kapacitet til at reagere på katastrofer, og det er der en helt enkelt logisk grund til. På et tidspunkt hvor katastrofernes intensitet og frekvens er stigende, og vores landes budgetter bliver stramme i mange år fremover, er der ingen anden udvej end at styrke europæisk koordinering og opbygge et grundlag af aktiver, der kan bruges effektivt med hensyn til virkninger, omkostninger og resultater. Jeg kan fortælle, at vi i morgen tager på vores første landebesøg om dette emne. Det bliver en meget høj prioritet for vores hold i de kommende måneder.

Lad mig gå over til fire spørgsmål, der er blevet rejst.

Det første vedrører spørgsmålet om at kombinere en reaktion på umiddelbare behov med langsigtet genopbygning og udholdenhed. Det er virkelig vigtigt, for hvis vi for hurtigt går over til genopbygning væk fra støtte til mennesker i nød, risikerer vi en meget alvorlig tragedie. Det var vi nødt til at forholde os til i forbindelse med fødevarelevering, hvor Haitis regering foreslog, at vi gik væk fra fødevarelevering og over til kun at give penge-for-arbejde og mad-for-arbejde, hvilket er stærkt ønskværdigt, men ikke kan gøres alle steder på samme tid. Det er noget vi følger meget nøje.

Stort set er vores nye EU-politik om fødevarer sikkerhed meget progressiv, fordi vi understreger alt andet lige og tilskynder til lokale indkøb af fødevarer til humanitær bistand, når som helst det er muligt at få lokalt. Vi satte dette emne på dagsordenen for en drøftelse på et morgenmøde i New York, hvor vi inviterede både haitianske og internationale ngo'er, og jeg var meget stolt over, at det var de europæiske ngo'er, der bragte spørgsmålene om landbrugsikkerhed for Haiti og højt udbytte af landbrugsproduktionen op til drøftelse i Haiti.

Jeg vil gerne tage spørgsmålet om husly op. Det er slet ikke et trivielt spørgsmål, for mennesker ønsker faktisk ikke at flytte fra det sted, de er nu. De ønsker ikke at flytte af mange forskellige grunde. En er, at selv om deres huse er sikre, er de bange for at vende tilbage på grund af det trauma, de oplevede. En anden grund er, at de

flyttede som hele kvarterer, og de derfor er bange for at miste det sociale netværk, der holder dem sammen. Så det er ikke bare dårlig politik eller manglende ønske. Det er også det sociale fænomen, som følger med en katastrofe af den art, og som gør, at det ikke er så let at få folk til at flytte fra oversvømmelsestruede områder til sikrere steder. Men vi tager fat på det som et højt prioriteret område.

Lad mig slutte af med spørgsmålet om langsigtet bæredygtighed. Det er bæredygtig regeringsførelse, det er også økologisk bæredygtighed. Jeg havde det tvivlsomme privilegium at flyve over Haiti og Chile med nogle få ugers mellemrum. I Haiti påvirkede det naturligvis omfanget af denne ødelæggelse, at det er en økologisk set ødelagt ø. I Chile har regeringen i årevis gennemført et skovgenplantningsprogram, der har stabiliseret jordbunden og som følge heraf har skabt et bedre miljø, der naturligvis hjælper befolkningen meget. Vi tænker langsigtet, når vi tænker på Chile.

Det ligger ikke inden for mit område, men jeg er nødt til at tage det op som tidligere ansat i Verdensbanken. Jeg er helt enig i, at det, Verdensbanken foreslår om denne koordinering i multidonortrustfonden, men også som en institutionel tilgang til projektstyring, er noget, vi skal tage til os og følge.

Andris Piebalgs, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Hvis jeg kun havde ét ønske i mit politiske liv, ville det som sædvanlig være at have mere tid i Parlamentet til at besvare de spørgsmål, jeg får stillet. Jeg vil ikke kunne besvare alle de spørgsmål, der er stillet i dag, men jeg vil gå igennem nogle af dem.

Parlamentets støtte er meget vigtig for Kommissionen, fordi Haiti ikke er en sag, som kun Kommissionen er opmærksom på. Den følte, at hele det europæiske samfund ønskede, at EU skulle gøre en stor indsats for genopbygningen.

Det er ligesom en lærebog. Der blev foretaget en vurdering på internationalt plan, regeringerne lavede planer, disse blev drøftet med ngo'er, der var forskellige godkendelser, og der er en midlertidig kommission, som koordinerer hele processen. Vi skaber bestemt ikke nogen parallel. Vi arbejder på samme grundlag og på et velforberedt grundlag.

Med hensyn til EU's engagement, så har vi givet et politisk tilsagn, og det vil vi leve op til. Jeg mener, at det samme også gælder for de andre deltagere. Vi arbejder med ejendomsrettigheder. Det er et af risikoelementerne. Vi har en matrikel, og vi vil arbejde på den, men der kan være risici.

Risiciene kan bestemt komme fra ejerskabet til den politiske proces. Genopbygningsindsatsen kan opretholdes, hvis der er en politisk proces til støtte for den langsigtede udvikling i Haiti, og hvis befolkningen tror på den. Det er her, den store udfordring ligger, og alt, hvad vi kan gøre, er at støtte den haitianske befolkning og Haitis politiske samfund heri. Jeg mener, at det kan iværksættes og kan blive en succes.

Med hensyn til processens gennemsigtighed er hele den internationale donorstruktur blevet etableret på en meget klar og strømlinet måde med stor gennemsigtighed. Alle EU-processer er afgjort gennemsigtige og vil give fuld sikkerhed for, at pengene bliver brugt ikke blot til formålet, men også godt og effektivt.

Til sidst mener jeg, at vi ikke skal undervurdere de mennesker, der arbejder på stedet – fra medlemsstaterne, Fællesskabet og også det bredere internationale samfund. Jeg vil også gerne kondolere over for familierne til de mennesker, der er døde, mens de hjalp med at genopbygge Haiti. Der er mange flere mennesker, som stadig arbejder og prøver at gøre deres bedste. De er garantien for, at processen vil lykkes, hvis den er velorganiseret.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

(Mødet udsat kl. 13.10 og genoptaget kl. 15.05)

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) Det er nu på tide, at vi foretager en foreløbig undersøgelse af bistandsindsatsen i Haiti. De vigtigste spørgsmål, vi skal stille os selv, er følgende: Hvor hurtigt og effektivt blev og bliver hjælpen ydet? Støtter hjælpen bæredygtig udvikling i Haiti? Hvordan blev hele bistandsindsatsen koordineret? Hvordan var EU repræsenteret udenrigspolitisk? Jeg er særlig interesseret i de to sidste spørgsmål, fordi det ødelæggende jordskælv var den første test for den højtstående repræsentant, Baroness Ashton. Formålet med embedet som højtstående repræsentant er at styrke EU's rolle som en global aktør. Imidlertid fandt Baroness Ashton det ikke umagen værd at rejse til Haiti kort tid efter jordskælvet for at yde en symbolsk støtte, og hun var heller ikke i stand til at sikre, at den hjælp, der blev ydet til Haiti, blev koordineret effektivt. Nogle medlemsstater iværksatte individuelle hjælpekampagner, og andre handlede i fællesskab. Baroness

Ashton skulle have været ansvarlig for at sikre en bedre koordinering. Endvidere har Haitis regering ikke været inddraget i tilstrækkelig grad. Den højtstående repræsentant bør nu endelig forstå, hvad hendes job handler om. Hun bør fremsætte konstruktive forslag til at strukturere den humanitære og økonomiske bistand efter store katastrofer. Der skal gøres en hel del udviklingsarbejde i de næste par måneder, og det gælder også Baroness Ashton.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE), *skriftlig. – (PL)* Vi er samlede her i dag for at drøfte EU-koordinering af hjælpen til Haiti. I mellemtiden kritiserer internationale kommentatorer vores ukoordinerede indsats. Der er allerede gået tre måneder siden det tragiske jordskælv, og det ser ud til, at vi stadig er ude af stand til at udarbejde en fælles holdning til støtte til Haiti. I januar lyttede vi til mange taler om EU's rolle på den internationale scene, men det er en skændsel at se, hvor svagt og ubeslutsomt EU har handlet indtil nu. EU's bevilling af 1,2 mia. EUR til hjælp til Haiti er prissværgig. Verdens donorer har erklæret, at de vil give 5,3 mia. USD til genopbygning af Haiti over to år. På længere sigt skal værdien af deres støtte stige til 9,9 mia. USD. Det er meget optimistiske beløb. Naturkatastrofen i Haiti fik mig imidlertid til at stoppe op og tænke over et land, der egentlig kollapsede for længe siden. Jordskælvet var en naturkatastrofe, men fattigdommens nuværende omfang i Haiti er resultatet af økonomisk, politisk og socialt kollaps. Sammenbruddet og volden i Haiti i de senere år er resultatet af brutale relationer med verden udenfor – med visse stater og internationale koncerner – som går flere hundrede år tilbage. Det internationale samfund har svigtet Haiti. Lad os gøre mere for at rette op på det nu.

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

6. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

7. Spørgetid til formanden for Kommissionen

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er Spørgetid til Formanden for Kommissionen.

Spørgsmål om alle emner for politiske grupper.

Herefter anden del af mødet – spørgsmål om beskæftigelsessituationen i EU.

Othmar Karas, for PPE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. Barroso! Centret for europæisk forskning, Grækenlands problemer, Europa 2020-strategien og søgningen efter svar på den finansielle og økonomiske krise viser tydeligt, at vi, når det gælder om at træffe de nødvendige foranstaltninger, snart når grænserne for, hvad der er muligt under de eksisterende traktater. På den anden side søger mange medlemsstater tilflugt i en ny form for mellemstatslighed, nationalisme og protektionisme i stedet for at rette blikket mod Europa.

Hvad planlægger De at gøre for at overvinde disse problemer, for at fastlægge de nødvendige fælles mål og skabe troværdige EU-instrumenter, så vi kan handle effektivt og give de rette svar?

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Det er rigtigt, at nogle nationale politikere, ganske overraskende, foretager en mellemstatslig fortolkning af Lissabontraktaten. Lissabontraktaten blev vedtaget netop for at øge den europæiske dimension, styrke Europa-Parlamentets beføjelser, gøre det lettere at træffe beslutninger med kvalificeret flertal og styrke Kommissionens rolle med hensyn til økonomisk overvågning og eksterne anliggender. Denne fortolkning er derfor ganske overraskende, men den finder sted.

Kommissionens rolle er naturligvis at være traktaternes vogter i overensstemmelse med Lissabontraktatens artikel 117, at beskytte EU-lovgivningen og sikre overholdelsen af EU-lovgivningen, for den dag EU ikke længere er et retsfællesskab, vil der ikke længere være en reel union.

For det andet skal den fremme initiativer og være primus motor for initiativerne. Med henblik herpå vil den gøre sit arbejde og prøve at fremlægge forslag, som forhåbentlig vil blive bakket op af Parlamentet. I mine politiske retningslinjer nævnte jeg det særlige forhold til Parlamentet, og jeg har virkelig til hensigt at gøre det til en realitet.

Othmar Karas, for PPE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Hr. Rehn foreslog en pakke i Madrid, som endnu ikke er blevet vedtaget, men som omfattede en drøftelse af sanktioner lige i begyndelsen af forhandlingen. Efter min mening bør vi ikke indlede vores drøftelser med sanktioner mod medlemsstaterne, for det ville være at

sætte vognen for hesten. I stedet bør vi fastlægge fælles mål, fælles projekter og fælles instrumenter, som vi har brug for ud over det, der allerede er på plads, og først derefter bør vi overveje sanktioner mod adfærd, som viser manglende solidaritet. Hvad mener De om den fremgangsmåde?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Som hr. Karas sagde, er der ikke taget nogen beslutning endnu. Der var en første forhandling med finansministrene, og Kommissionen vil faktisk fremlægge en meddelelse i næste måned om styrket økonomisk styring. Vi sigter mod at styrke stabilitets- og vækstpagtens forebyggende og korrigerende våben. Vi vil fremsætte forslag til en mere effektiv og bredere overvågning af makroøkonomiske ubalancer inden for euroområdet, og vi vil udforske mulighederne for at skabe en kriseløsningsmekanisme, men vi vil koncentrere os om substansen.

Vi mener, det er muligt med de nuværende traktater at gøre langt mere med hensyn til overvågning i euroområdet og i Den Økonomiske og Monetære Union, hvis der faktisk er vilje hos medlemsstaterne til at samarbejde og respektere traktaterne.

Martin Schulz, *for S&D-Gruppen*. – (DE) Hr. formand! Artikel 125 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde er den såkaldte "no bail-out"-klausul, med andre ord forbuddet mod, at EU-medlemsstater påtager sig andre medlemsstats gæld. Hvad mener De om, at den hjælpepakke, der er udformet til Grækenland, nu resulterer i, at lande som f.eks. Forbundsrepublikken Tyskland låner penge til den græske stat i tre år til en rente på 5 %, mens de selv låner pengene på et treårigt tilsagn på 1,5 %? Med et anslået samlet beløb på 8,4 mia. EUR giver det en gevinst på 620 mio. EUR. Indeholder "no bail-out"-klausulen ikke også et krav om, at, hvis en medlemsstat ikke kan overtage en anden medlemsstats gæld, kan den heller ikke tjene penge på en anden medlemsstats gæld? Er De rede til at drøfte det, der forekommer mig at være en helt uacceptabel mekanisme, med den tyske regering eller med andre regeringer?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Det er rigtigt, at den såkaldte "bail-out" af medlemsstater ikke er tilladt i henhold til Lissabontraktaten. Den løsning, der er fundet indtil nu – og som endnu ikke er blevet aktiveret, fordi der endnu ikke er blevet anmodet herom – er ifølge Kommissionen helt på linje med traktaten. Jeg ønsker at understrege dette. Jeg ved, at der er en debat i gang i visse kredse i Tyskland – og også i nogle andre medlemsstater, men især i Tyskland – og jeg vil gerne sige, at det simpelthen er forkert, at det, vi har overværet, er en form for "bail-out". Det er det ikke. Det er en samordning af lån. Kommissionen vil have dette ansvar. IMF vil også indgå i ordningen, som, jeg er nødt til at sige, er en kreativ ordning. Det er en løsning, som først blev mulig efter omfattende drøftelser med medlemsstaterne, men den er helt i overensstemmelse med traktaterne, og den overholder naturligvis Lissabontraktatens bestemmelser.

Lad mig slutte af med en bemærkning af politisk karakter og sige, at jeg finder det helt usædvanligt, at det var så vanskeligt at finde en solidarisk løsning for Grækenland, når der kunne findes en for Letland, Ungarn og Rumænien. Når vi kan finde frem til disse solidariske og ansvarlige løsninger uden for euroområdet, finder jeg det helt indlysende, at vi også bør kunne finde dem inden for euroområdet.

Martin Schulz, *for S&D-Gruppen*. – (DE) Hr. formand, hr. Barroso! Jeg forstår, at De forsøger at undgå at besvare mit spørgsmål, for det er et ubehageligt spørgsmål. Derfor vil jeg gentage det.

Der er i det mindste en mulighed for, at medlemsstater, der kan låne penge på bedre vilkår end dem, de udlåner dem til, vil kunne profitere af et andet lands gæld. Da "no bail-out"-klausulen går ud på, at medlemsstater ikke kan påtage sig andres gæld, bør de heller ikke have lov til at tjene penge på en sådan gæld. Er De parat til at sige åbent til f.eks. fru Merkel eller hr. Sarkozy eller til alle andre, at De er imod denne linje?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Jeg har talt om denne sag med de pågældende ledere og andre i mange uger, så jeg kan sige helt ærligt, at den eneste mulige løsning desværre var denne. Kommissionen havde fra begyndelsen bedt om et mere konkret signal om solidaritet med Grækenland, naturligvis stadig med respekt for princippet om ansvarlighed. Men det, vi skal gøre nu, er at sikre, at Grækenland kan tilskyndes til at vende tilbage til markedsfinansiering så snart som muligt, og den løsning, vi fandt, var en, hvor euroområdets medlemsstats lån bliver ydet til rentesatser, der ikke ligger under markedsrenten. IMF's prisfastsættelse for lån blev anset for at være et passende benchmark for euromedlemsstaternes bilaterale lånebetingelser, om end med nogle justeringer, der blev vedtaget den 11. april.

Guy Verhofstadt, *for ALDE-Gruppen*. – (FR) Hr. formand, hr. formand for Kommissionen! For det første hvad angår "no bail-out"-klausulen, så står der ikke det i traktaten. Der står i traktaten, at en medlemsstat ikke kan tvinges til at påtage sig gæld. Der står ikke i traktaten, at det er forbudt at påtage sig gæld. Dette skal

gøres klart, ellers bliver det bare en kakofoni om traktaten. Jeg gentager: Der står tydeligt i traktaten, at en medlemsstat ikke kan tvinges til at påtage sig gæld. Derfor indebærer alt det, der er opstillet for Grækenland, noget, der er muligt i henhold til traktaten, og som kan fuldbyrdes.

Mit spørgsmål er lidt anderledes. Rentesatser på græske lån er steget igen til 7,6 %, med andre ord 450 basispoint over den tyske sats. Der er derfor brug for andre foranstaltninger, og jeg tænker på meget betydelige grundlæggende reformer, nemlig en europæisk valutafond, et europæisk obligationsmarked, en mere ambitiøs 2020-strategi.

Jeg har følgende spørgsmål til Kommissionens formand: Hvornår har De tænkt at forelægge Rådet en reformpakke med den slags reformer, herunder dem, som hr. Rehn allerede er gået i gang med? For det er det, der er brug for nu, at fremlægge en ambitiøs reformpakke sammen med de specifikke foranstaltninger for Grækenland.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (FR) Hr. formand! Lad os for det første, hr. Verhofstadt, og også som svar til hr. Schulz, være helt åbne og ærlige over for os selv. Hvis der er spørgsmål, De ønsker at stille fru Merkel, må De stille dem. Jeg er her ikke for at svare for fru Merkel. Jeg er her for at for Kommissionen. Det skal være helt klart.

Lad os også være klare om Kommissionens synspunkt. Den løsning, der er fundet, overholder nøje det, der er kendt som "no bail-out"-klausulen. Det har vi naturligvis været meget forsigtige med. For så vidt angår de foranstaltninger, vi skal træffe, bliver den meddelelse og de forslag, vi skal arbejde med, forelagt næste måned. Jeg ønsker at tale om meddelelsen om styrket styring af euroområdet. Der har allerede været en politisk debat, og hr. Rehn har fået mandat fra Kommissionen til en indledende drøftelse med finansministrene. Jeg kan derfor fortælle, at De i løbet af maj vil vide, hvilken slags foranstaltninger vi vil præsentere for fremtiden for at bidrage til at styrke styringen i euroområdet og i EU generelt.

Guy Verhofstadt, *for ALDE-Gruppen*. – (FR) Hr. formand! Må jeg spørge Kommissionens formand, om idéen om den europæiske monetære fond vil indgå i dette forslag?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (FR) Hr. formand! For at give et konkret svar på det punkt kan jeg sige, at vores holdning går imod idéen om at oprette en ny institution i forbindelse med Den Økonomiske og Monetære Union.

I det mindste set ud fra min synsvinkel er jeg ikke sikker på, at det er en god idé, men jeg kan fortælle Dem – og det er min personlige mening, eftersom kollegiet endnu ikke har truffet en beslutning – at idéen om en facilitet til at sikre finansiell stabilitet i euroområdet forekommer mig at være god. Jeg kan tilføje, at vi er ved at undersøge forskellige måder til at skabe og styrke forsikringsmekanismer såsom dem, der skulle imødegå de bekymringer, som gav anledning til idéen om den europæiske monetære fond.

Daniel Cohn-Bendit, *for Verts/ALE-Gruppen*. – (FR) Hr. formand, hr. Barroso! Jeg kunne have ønsket mig en kommissionsformand, som simpelthen siger, at man skal bede Tyskland om at låne penge ud til den rente, det skal låne dem, dvs. 3 %. Det kunne De i det mindste sige offentligt. Det ville indgå i debatten i Tyskland, men De er ude af stand til at sige disse enkle ting.

Jeg vil gerne stille et andet spørgsmål om ACTA. De har forhandlet ACTA-aftalen vedrørende bekæmpelse af forfalskning siden 2008. I marts fik De via en beslutning fra Europa-Parlamentet besked på at nedtrappe ACTA-forhandlingerne om bekæmpelse af forfalskning. I morgen vil De offentliggøre vurderingen af debatterne og en tekst vedtaget ved afslutningen af New Zealand-topmødet – og tak for det, vi har ventet på det i et år.

De ved, at Parlamentet vil skulle sige "ja" eller "nej" ved udløbet af disse forhandlinger. Ville det ikke være mere fornuftigt at få Parlamentet til at deltage mere synligt og dermed sikre en vis åbenhed om forhandlingerne? Ellers vil De stå i den samme situation med Parlamentet, som De oplevede med SWIFT. Jeg vil derfor bede Dem udvise større åbenhed fra nu af og lade os få forhandlingsteksterne, ligesom De lader store virksomheder få dem. Parlamentet er lige så vigtigt som en stor virksomhed.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (FR) Hr. formand! Der er ingen tvivl om det, hr. Cohn-Bendit, og jeg har den største respekt for Parlamentet. Jeg kunne tilføje, at det er derfor, Kommissionen og nærmere bestemt hr. De Gucht fik tilladelse fra vores partnere i disse forhandlinger til at offentliggøre alle tekster fra forhandlingerne. Som De ved, vil de blive offentliggjort i morgen den 21. april.

De er uden tvivl også klar over, at disse forhandlinger begyndte før Lissabontraktatens ikrafttræden, og vi ønsker også at inddrage Parlamentet tæt i forhandlingerne. Der findes nye beføjelser for Parlamentet i forbindelse med internationale forhandlinger, og Kommissionen går ind for, at Parlamentet spiller en større rolle i sådanne forhandlinger.

Daniel Cohn-Bendit, *for Verts/ALE-Gruppen*. – (FR) Hr. formand, hr. Barroso! Lad os undgå at lege med ord. Uanset om De bad om det eller ej, kan De ikke fortsætte med forhandlingerne, medmindre De offentliggør åbenheden, eftersom De har Lissabontraktaten.

Spørgsmålet er derfor ikke, at De bad Deres partnere om at offentliggøre rapporterne for Parlamentet. Det skal De gøre, for ellers vil Parlamentet aldrig sige "ja" til Dem, fordi De nu er bundet af Lissabontraktaten.

I henhold til Lissabontraktaten er De nu derfor tvunget til at være åben over for Parlamentet, fordi De i sidste ende skal have grønt lys fra Parlamentet, og det er ikke givet på baggrund af forhandlingernes art og af den tekst, vi har med at gøre.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (FR) Hr. formand! De talte om Lissabontraktatens ikrafttræden. Jeg går stærkt ind for, at Europa-Parlamentets rolle bliver styrket også på dette område, og den tekst, der skal offentliggøres i morgen, hvilket vi skulle have tilladelse til fra vores forhandlingspartnere, er forhandlingsteksten, udkastet til forhandlingstekst. Vi vil gøre det. De er uden tvivl klar over, at nogle internationale forhandlinger er mere følsomme og kræver en forsigtig tilgang til visse områder, men vi ønsker så vidt muligt at inddrage Parlamentet, som i henhold til Lissabontraktaten med rette har fået beføjelser med hensyn til internationale forhandlinger.

Timothy Kirkhope, *for ECR-Gruppen*. – (EN) Hr. formand! Europa-Kommissionen bebudede i marts, at den ville gennemføre en anden revision af arbejdstidsdirektivet, efter at den tidligere revision faldt. Det var Parlamentets insisteren på at fjerne de nationale opt-out-muligheder fra direktivet, der førte til den fastlåste situation. Som vi alle husker, stemte de britiske Labour-medlemmer af Europa-Parlamentet, som er i lommen på deres fagforeninger, for at afskaffe Det Forenede Kongeriges opt-out-mulighed til trods for, at deres egen regering havde givet dem besked på det modsatte.

Nu hvor vi har endnu en revision, og i betragtning af at mange EU-lande ønsker, at deres arbejdstagere får valget om en mere fleksibel arbejdstid, kan formand Barroso så bekræfte, at denne Kommission vil foreslå et direktiv, der respekterer nationale opt-out-muligheder fra den 48 timers arbejdsuge?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Jeg har endnu ikke et udkast til lovgivningsforslag i lommen. Det er for tidligt på nuværende tidspunkt at have faste idéer om indholdet af eventuelle forandringer. Som bekendt er der et høringsdokument, som er bevidst åbent i sin tone. Jeg ønsker også at høre arbejdsmarkedets parter synspunkter.

De nye regler skal beskytte arbejdstagerne mod sundheds- og sikkerhedsrisici ved en overdrevent lang arbejdstid og utilstrækkelig hvile. De skal også være fleksible nok til at gøre det muligt at forene arbejde og familieliv og fremme virksomheders konkurrenceevne, især små og mellemstore virksomheder.

Jeg tror helt ærligt, vi er nødt til at have en løsning på det, hr. Kirkhope, fordi der som bekendt er sager for Domstolen, som tvinger os til at finde en løsning.

Så vi vil prøve at finde bred opbakning til et nyt forslag og undgå de lange diskussioner, der prægede det sidste forsøg på at revidere direktivet.

Timothy Kirkhope, *for ECR-Gruppen*. – (EN) Hr. formand! Jeg forstår, at kommissionsformand Barroso ikke ønsker at foregribe udfaldet af Kommissionens høring. Imidlertid er der mange mennesker i EU – ikke mindst de tre mio. mennesker i Det Forenede Kongerige, som i øjeblikket benytter sig af opt-out-muligheden – der ser frem til et tilsagn fra ham om, at hans Kommission under en økonomisk nedtur ikke ønsker at gøre det sværere for folk at arbejde. Jeg er bange for, at kommissær Andor ikke gav os den forsikring ved sin høring, men jeg har tillid til, at formand Barroso vil gøre det nu.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! De er meget venlig, hr. Kirkhope, men ud over Storbritannien er der faktisk også 26 andre medlemsstater i EU, så De må forstå, at selv om vi er meget lydhøre over for de bekymringer, De har givet udtryk for, er jeg også nødt til at lytte til andre legitime bekymringer.

Det er et meget vanskeligt og også et særdeles følsomt spørgsmål. Vi skal finde den rette balance mellem den fleksibilitet, De fremhæver for små og mellemstore virksomheder, og beskyttelsen af arbejdstagerne, som jeg er sikker på, De også går ind for. Det er det, vi vil gøre. Det er derfor, vi opfordrer arbejdsmarkedets parter til også at fremsætte et konstruktivt forslag.

Lothar Bisky, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. Barroso! De har talt om Deres arbejdsprogram, og det er blevet drøftet i Parlamentet. De har sagt, at De ønsker at følge op på de kritiske bemærkninger. Jeg har et spørgsmål. Vi har for nylig talt en hel del om krisen, og om hvordan vi overvinder den. Jeg har imidlertid indtryk af, at meget lidt har ændret sig i den måde, bankerne driver forretning på.

Det ville også interessere mig at høre svaret på et andet spørgsmål. Synes De, at vi og Kommissionen har gjort nok? Hvis ikke, hvad mener De så, det stadig er nødvendigt at gøre med henblik på at bekæmpe årsagerne til finanskrisen på længere sigt, således at bankerne ikke kan fortsætte med at drive forretning på den måde, de gør det i øjeblikket?

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Netop i dag har vi i arbejdsprogrammet fremlagt vores foranstaltninger i den finansielle sektor. Vi har gjort en stor del af det, men der mangler stadig at blive gjort en anden vigtig del.

Jeg mener, Kommissionens forslag var de rigtige. Faktisk beklager jeg, at medlemsstaterne i nogle tilfælde har sænket ambitionsniveauet, f.eks. vedrørende tilsynsordninger, som nu overvejes af Parlamentet, og vi vil fremsætte nogle forslag i den nærmeste fremtid – jeg har præsenteret Parlamentet for en fuldstændig liste i dag.

Men jeg mener, at der er nogle specifikke ting, vi kan gøre for at være mere konkrete. F.eks. støtter jeg idéen om en bankafgift. Jeg mener, det bør være en sag for G20. Jeg synes, det er rimeligt, at banksektoren efter alle de problemer, den har skabt for den samlede økonomiske situation, også giver et bidrag til vores økonomiers fremtid.

Så det er som altid et spørgsmål om balance. Vi ønsker ikke at underminere det, som er en meget vigtig sektor i vores økonomier – finanssektoren – men vi mener, at nogle flere foranstaltninger er vigtige for at genoprette tilliden til finanssektoren.

Lothar Bisky, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Jeg har et andet kort spørgsmål til hr. Barroso. Formanden for Deutsche Bank, Dr. Ackermann, er en mand, det er vanskeligt at gøre indtryk på. Han har for nylig sagt lige ud, at han ønsker et afkast på 25 %. Mener De ikke, at det trods de foranstaltninger, Kommissionen og enkelte regeringer har truffet? Han ændrer ingenting. Han har sagt, at han endnu en gang ønsker afkast på 25 %. Det er det, Dr. Ackermann siger, og han er formand for Deutsche Bank, som er en særdeles vigtig bank.

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg beklager, jeg har ikke fulgt udtalelserne fra formanden for Deutsche Bank, og jeg kan ikke kommentere noget, jeg ikke kender til.

William (The Earl of) Dartmouth, for EFD-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Fordi finanskrisen var en kreditkrise og en bankkrise, der fandt sted og udgik fra de store forretningsbanker – Royal Bank of Scotland, IKB, Fortis og den slags – accepterer De så, at direktivet om forvaltere af alternative investeringsfonde ud over, at det er stærkt skadeligt for Det Forenede Kongerige, er et fejlagtigt og misforstået lovgivningsinitiativ, Kommissionen har taget, og som sigter mod det helt forkerte mål?

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Absolut ikke. Jeg synes, det er et rigtig godt initiativ, der netop sigter mod at genoprette tillid til det, som er en meget vigtig sektor på vores finansmarkeder. Jeg synes, det er i finanssektorens interesse at have troværdighed. Lad os være åbne og ærlige omkring det. Der er nu et troværdighedsproblem i finanssektoren, og det skyldtes nogle store aktørers – lad os kalde det – uansvarlige adfærd i sektoren, ikke kun i Storbritannien, som De sagde, men også i andre lande i Europa, bortset fra den situation, der stammede fra USA. Vi har brug for et ordentligt reguleringsniveau. Vi mener, at den regulering, vi har foreslået, er en passende balance, og den sigter ikke mod at skabe vanskeligheder for finanssektoren. Tværtimod har den til formål at opbygge tillid. Finanssektoren har brug for den form for troværdighed for at finansiere økonomien.

William (The Earl of) Dartmouth, for EFD-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Hvordan vil direktivet om forvaltere af alternative investeringsfonde genoprette tilliden til finanssektoren, når problemet ligger hos de store forretningsbanker? Det er mit spørgsmål.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Jeg beklager, men jeg er ikke enig i, at problemet kun ligger hos de store banker.

Faktisk blev det problem, der blev skabt i USA, ikke kun forårsaget af store banker. Det blev også skabt af andre end forretningsbanker, af investeringsselskaber og også af hedgefonde. Så vi er ikke enige i den analyse, at det blev skabt af store banker. Faktisk var nogle af de store traditionelle forretningsbanker ikke ansvarlige for krisen.

Der var mange slags aktører, som har en form for ansvar for det – lad os sige det helt klart – rod, der blev skabt i finanssektoren. Vi mener, at et passende reguleringsniveau er den bedste måde at løse problemet på, både for banker og andre former for instrumenter eller operatører på markedet.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Hr. formand! Tjenesten for EU's Optræden Udadtil skal stå til ansvar for den højtstående repræsentant. Ifølge artikel 18 har den højtstående repræsentant til opgave at varetage Unionens fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik som Rådets bemyndigede. Alle sine fejl til trods omfatter Rådet i det mindste repræsentanter for medlemsstaterne.

Imidlertid anfører indflydelsesrige stemmer blandt de politiske grupper i Parlamentet, at Kommissionen skal spille en langt mere afgørende rolle i tjenesten. Især hævdes det, at Kommissionen bør levere mindst 50 % af udenrigstjenestens medarbejdere, og at tjenesten ikke bør underkastes mellemstatslig indflydelse. Jeg beklager det ord. Det er ikke mit, men jeg ser det som en kode for Rådet og Det Europæiske Råd. Endvidere er den højtstående repræsentant naturligvis automatisk næstformand i Kommissionen.

Alt det ser ud til at pege i retning af, at EU's udenrigspolitik sandsynligvis i realiteten vil blive ført af Kommissionen, og idéen om, at den føres af den højtstående repræsentant med bemyndigelse fra Rådet, vil være juridisk fiktion. Er De ikke enig?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Jeg er ikke enig. Der er vi ikke. Som De jo ved, er oprettelsen af den institutionelle stilling som højtstående repræsentant/næstformand i Kommissionen en af de vigtigste nyskabelser i Lissabontraktaten, og idéen er at samle det, vi typisk kalder for mellemstatslige kompetencer og fællesskabskompetencer.

For så vidt angår den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik vil den fortsat grundlæggende være mellemstatslig, idet det er medlemsstaternes beføjelse. Men der er andre fællesskabskompetencer, der ikke nu skal gå til den mellemstatslige arm. De bør naturligvis holdes i det fællesskabsretlige samarbejde.

Så den højtstående repræsentant/næstformand i Kommissionen har normalt, som vi siger, to kasketter. Hun skal under anvendelse af de bedste synergier samle disse to kompetencer. Så der vil naturligvis være kompetencer, hun vil kunne udvikle inden for Kommissionen som næstformand i Kommissionen, samtidig med at hun arbejder tæt sammen med medlemsstaterne og Rådet. Jeg tror, det vil bidrage til, at EU kan få mere sammenhængende og konsistente eksterne forbindelser, styrke forsvaret af vores interesser og fremme vores værdier i verden.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Hr. formand! Jeg kan se den indre sammenhæng i det, De siger som eurointegrationsfundamentalist, men det er jeg ikke.

Men det, De foreslår, er faktisk, at vi skal gå videre end Lissabontraktaten, hvilket er slemt nok, og næsten udelukke Rådet, der, som jeg siger, til trods for alle sine fejl i det mindste omfatter repræsentanter for nationalstaterne.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Jeg kunne aldrig foreslå, at Kommissionen skulle gå imod traktaterne, for det er dens pligt at sikre, at traktaterne overholdes. Det, jeg virkelig beder medlemsstaterne om at gøre, er at respektere traktaten, og alle institutioner skal respektere traktaten.

Traktaten skaber balance, og den balance skal respekteres. Den repræsenterer fremskridt sammenlignet med tidligere, hvor vi havde helt anderledes institutioner til at tage sig af det, der faktisk er en meget vigtig fælles interesse – nemlig forsvaret for europæiske værdier i verden. Jeg anser det for muligt med fuld respekt for traktaten at opnå nøjagtig det, traktaten har til formål at opnå. Det kan gøres i en god samarbejdsånd mellem alle institutioner og naturligvis med fuld respekt for vores medlemsstater.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg kommer fra det sydlige Italien, og i vores region er økonomien baseret på små og mellemstore virksomheder, på tekstil-, beklædnings- og fodtøjsvirksomheder samt på landbrug.

I dag er den slags erhverv i alvorlige vanskeligheder på grund af indstrømningen af varer fra Kina og de asiatiske markeder. I vores region, Syditalien, koster det 13 EUR at fremstille en sko. Prisen på det færdige produkt fra Kina er 5,50 EUR. En sparkedragt fremstillet af os koster 4-5 EUR, mens en fra Kina koster 1 EUR.

Iværksættere flytter ud for at overleve eller lukker, og når de lukker, mister vi i tusindvis af job, og det forårsager også en forbrugskrise og forarmelse af regionen.

Når jeg møder iværksættere, spørger de mig altid: "Hvad hindrer jer i at opkræve told?" For i Kina er produktionen billig, fordi 12-årige børn arbejder 10 timer om dagen uden socialsikringsydelse, uden forsikring og uden sundhedsrettigheder.

Jeg ved, at protektionistiske foranstaltninger ikke er ønskelige, men hvad er svaret? Når jeg møder iværksættere, hr. Barroso, hvad skal jeg så fortælle dem, at EU gør for at bekæmpe en uafvendelig krise, hvor så mange virksomheder går konkurs, så mange arbejdspladser går op i røg, og hele regioner i Europa, bl.a. de fattigste regioner, Syditalien, gennemgår en alvorlig og uafvendelig krise? Jeg vil gerne kunne give nogle svar, hr. Barroso, og jeg vil gerne høre dem fra Dem.

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg forstår Deres bekymring, og det er en meget berettiget bekymring, og jeg vil gerne sige et par ord om de små og mellemstore virksomheder, der som bekendt faktisk er den vigtigste drivkraft for jobskabelse i Europa.

Se, hvordan kan man reagere på det problem med konkurrence fra andre dele af verden, der har lavere standarder både for arbejdskraft og miljø? Jeg synes bestemt ikke, at løsningen er at lukke vores grænser, for EU er langt den største eksportør i verden. Så løsningen er at fremme anstændigt arbejde og opgradere sociale standarder overalt i verden. Det er en sag, vi har arbejdet for inden for G20, det er en sag, vi har arbejdet for sammen med Den Internationale Arbejdsorganisation (ILO), og det er en del af vores dialog med andre partnere. Men jeg synes virkelig ikke, det er en løsning – medmindre der sker dumping – at benytte antidumpinginstrumenter, og det er heller ikke en løsning at lukke vores grænser for andre meget vigtige handelspartnere i Europa. Det vil virke mod hensigten for os.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Hr. formand! For at tage tråden op fra før om håndteringen af det græske problem forstår alle vi, der nøje følger udviklingen i og håndteringen af disse problemer, og mange af os har fornemmelsen af, at Rådet har skubbet Kommissionen til side.

Kommissionen var fra begyndelsen, tror jeg, en afbalancerende faktor for mellemstore og mindre EU-medlemsstater over for Rådet. I dag tror jeg, at dens rolle med hensyn til de problemer, Grækenland, men ikke kun Grækenland, står over for, er begrænset til foranstaltninger og udtalelser af teknokratisk art.

Mit specifikke spørgsmål er: Vi taler om økonomien, om en monetær union med mere skarpe overnationale elementer. Vi taler også om, at den ambitiøse Europa 2020-strategi bliver udarbejdet af Kommissionen, og vi taler om at bekæmpe arbejdsløshed og fattigdom. Hvordan vil det være muligt at gennemføre disse ambitiøse strategier, når Kommissionen ikke har den rolle, der passer sig for den?

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Spørgsmålet om beskæftigelse afhænger som bekendt af den overordnede økonomiske situation. Lad mig sige det helt klart. Vi kan ikke genoprette de beskæftigelsesniveauer, vi havde før krisen, før vi vender tilbage til mere vækst i Europa.

Det er derfor, vi koncentrerer vores bestræbelser om de nye kilder til vækst og faktisk prøver at genoprette denne vækst, som er afgørende vigtig for EU.

Det er vores prioritet nu. Når det er sagt, blev der truffet nogle foranstaltninger specifikt for beskæftigelsen. Vi har nogle forslag i vores Europa 2020-strategi til nye færdigheder, til nye job, til programmer for unge, men det grundlæggende er at genoprette betingelserne for vækst, bl.a. tillid til vores økonomi.

Hvad den græske situation angår, handler meget som bekendt også om tilliden til den græske økonomis fremtid. Derfor afhænger den så meget af, at der bliver rettet op på nogle fiskale ubalancer.

Frédéric Daerden (S&D). – (FR) Hr. formand, hr. kommissionsformand! Beskæftigelsessituationen i Europa er meget bekymrende, som mine kolleger lige har understreget. I 2009 mistede 2,7 mio. mennesker i euroområdet deres arbejde. Endvidere er fattigdomsrisikofrekvensen for den arbejdende befolkning steget

til 8 % af arbejdstagerne i Europa for ikke at nævne, at næsten 17 % af befolkningen lever under fattigdomsgrænsen.

Mener De ikke, at der i denne situation burde gennemføres en tostrengt strategi? På den ene side ved at styrke anstændigt arbejde – det ville have været værd at inkludere det i 2020-strategien frem for beskæftigelse udelukkende for vækstens skyld. Regner De yderligere med at fremme oprettelsen af grønne intelligente job for at udvikle et bæredygtigt forenet samfund? – På den anden side ved at øge den samlede beskæftigelsesfrekvens i Europa med særlig vægt på job til unge – det talte De om – men også til personer på 50+.

I den forbindelse sætter stigningen i antallet af ansøgninger til Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen samt omstruktureringen i forskellige sektorer fokus på behovet for at udvikle en global erhvervs politik.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (FR) Hr. formand! Alle de spørgsmål, De rejser, bliver behandlet i 2020-strategien, hr. Daerden. Jeg talte allerede om anstændigt arbejde i mine politiske retningslinjer, ligesom jeg talte om en ægte industripolitik for EU – ikke den gamle industripolitik, men en politik, der sigter mod at give EU en bæredygtig industri, en mere moderne politik, der fokuserer på bæredygtighed.

Med hensyn til unge er mindst to af flagskibsinitiativerne helliget dem, nemlig initiativerne "Youth on the move" og "New skills for new jobs". Vi har fremhævet en række målsætninger, f.eks. i forbindelse med uddannelse, bekæmpelse af fattigdom og kampagnen for social integration. Dette aspekt fremgår af 2020-strategien, netop fordi vi mener, at bekæmpelsen af arbejdsløshed nu skal have første prioritet. Jeg mener, at udviklingen af denne strategi vil sætte os i stand til at nå betydelige resultater i bekæmpelsen af arbejdsløsheden.

Sergio Gaetano Cofferati (S&D). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Som De ved, er arbejdsløsheden steget i de seneste par år i alle lande i Europa – om end på forskellig måde fra det ene land til det andet – og den ventes at stige yderligere.

Alle økonomer er enige om, at det vil vare mindst to år, før de spæde tegn på opsving, der er synlige hist og her, bliver normen, og at opsvinget under alle omstændigheder i mindst 10 år vil være så begrænset, at det ikke vil skabe nogen yderligere beskæftigelse. Det betyder, at vi vil få stigende arbejdsløshed med jobtab blandt dem, der i dag er i beskæftigelse, og at vi samtidig vil få generationer af unge mennesker, som ikke er og heller ikke vil kunne komme ind på arbejdsmarkedet.

Jeg vil spørge Dem, om De ikke mener, at det er nødvendigt i en sådan situation at fremme en foranstaltning med det formål at sikre en standardindkomst i EU for alle, der mister deres job, og betragte problemet med de unge som en slags nødsituation og derfor tage initiativ til en specifik uddannelsesrelateret foranstaltning, som vil gavne dem i al den tid, de forbliver uden for arbejdsmarkedet.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! De har grundlæggende ret i Deres analyse af situationen på arbejdsmarkedet. Situationen bliver faktisk fortsat værre, selv om det sker i et mere moderat tempo end tidligere. Vi begynder også at se mere sammenhængende tegn på stabilisering i nogle medlemsstater.

Men det er ni måneder siden, økonomien begyndte at rette sig efter den dybe recession, og det kan tage nogen tid i år, før den skrøbelige stigning i den økonomiske aktivitet bevirker, at tendensen på arbejdsmarkedet vendes. Derfor er vores prioritet nu beskæftigelsen. For unge er arbejdsløsheden særlig bekymrende, som De sagde. Vi har over 20 % unge arbejdsløse i EU. Vi har derfor lanceret tre initiativer for i år. To af dem har jeg allerede nævnt. Der er også "Youth Employment Initiative". Blandt de specifikke initiativer, vi vil udvikle, er netop optrapningen af erhvervsuddannelse gennem flere lærlingeordninger finansieret af Den Europæiske Socialfond og også etablering af læringserfaring af høj kvalitet på arbejdspladsen efter eksamen, de såkaldte praktikophold, herunder muligheden for praktikophold i andre medlemsstater.

Graham Watson (ALDE). – (EN) Hr. formand! I sidste uge lancerede European Climate Foundation sin "køreplan 2050". Denne plan viser tre måder, hvorpå EU kan nedbringe sine CO₂-udledninger med 80 % inden 2050 i overensstemmelse med Kyoto-målene. Vi kan gøre det for lidt mere end omkostningerne ved at køre videre, som vi plejer. Vi kan blive næsten helt selvforsynende med energiressourcer, og vi vil opleve en betydelig nettojobskabelse ved at fjerne kulstof fra vores økonomi.

Men det kan kun ske på EU-niveau. Vil Kommissionen tilslutte sig denne køreplan? Vil den vove at give EU et nyt skub fremad ved at foreslå de nødvendige politiske foranstaltninger? I betragtning af mulighederne for jobskabelse vil De, formand Barroso, udnytte idéen til at opildne medlemsstaterne til den nødvendige indsats?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Jeg kender rapporten fra European Climate Foundation, og under 2020-strategien har vi faktisk foreslået et ressourceeffektivt EU-flagskibsinitiativ, der netop har til formål at gøre vækst uafhængig af ressourcer og dermed give EU en konkurrencefordel sammenlignet med andre internationale partnere.

Dette formål blev også fuldt ud omsat i Kommissionens arbejdsprogram for 2010 og videre frem. Det er Kommissionens hensigt at udvikle en vej til EU's overgang til en kulstoffattig, ressourceeffektiv og klimamodstandsdygtig økonomi inden 2050, især ved at nedbringe energi- og transportsektorens CO₂-emissioner og således sikre langsigtede rammer for politik og investering. Jeg understreger ordet investering.

Vi mener, at klimadagsordenen – ligesom den vedvarende energisektor – også kan være en måde, hvorpå vi kan skabe flere job i Europa af den slags, vi normalt kalder ”grønne job”.

Helga Trüpel (Verts/ALE). – (EN) Hr. formand! Flere meddelelser for nylig om nye it-værktøjer som Google Books eller iPad vil lette adgangen til kulturelt indhold i digitalt format, især de såkaldte ”e-bøger”. Men de fleste af disse initiativer kommer fra USA. Hvad gør Kommissionen for at fremme digitaliseringen af vores kulturarv på det europæiske kontinent?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Det europæiske digitale bibliotek er svaret på udfordringen om at gøre vores nationale bibliotekers og museers samlinger og arkiver tilgængelige online, og det er vor tids store opgave at digitalisere og bevare vores kulturrigdom og gøre den tilgængelig. Men vi skal gøre det uden at bringe forfatteres og forlæggeres rettigheder i fare, og det gælder også udsolgte og såkaldt forældreløse værker. Vi skal også vurdere, om vores økonomiske bestræbelser og de offentlig-private partnerskaber, som der gøres forsøg med hist og her, kan tage denne meget vigtige samfundsmæssige udfordring op.

I lyset heraf har jeg bedt næstformand Kroes og kommissær Vassiliou om at nedsætte et vismandsudvalg. Det glæder mig at meddele her i dag, at Maurice Lavie, Elizabeth Nigerman og Jacques Decare vil få betroet denne opgave. Som vismandsudvalg skal de fremme idéen om at bevare vores meget vigtige arv gennem digitalisering, naturligvis med fuld respekt for ejendomsrettighederne. Jeg ser frem til at modtage deres anbefalinger om disse vigtige spørgsmål inden årets udgang.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Hr. formand, hr. Barroso! Jeg vil gerne vide, hvordan beskæftigelsen i luftfartssektoren efter Deres mening vil blive påvirket af de lukninger af lufrummet, som nu har været i flere dage? I dag står der på forsiden af den indflydelsesrige avis Financial Times, at lukningerne, der har ramt næsten 7 mio. passagerer og har forårsaget aflysning af 80 000 flyvninger, har givet luftfartsindustrien tab på 200 mio. USD om dagen. Hvordan vil det efter Deres mening påvirke beskæftigelsen i denne sektor? – for jeg forstår, at det var hovedårsagen til Deres fravær og hr. Van Rompuys fravær ved den polske præsidents begravelse i Krakow.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! For det første vil jeg holde spørgsmålet om begravelsen fuldstændig adskilt fra resten.

Jeg havde stor respekt for præsident Kaczyński. Jeg arbejdede meget loyalt sammen med ham. Jeg gjorde alt for at være til stede ved hans begravelse.

Jeg var til stede ved alle de ceremonier, jeg kunne deltage i, til minde om præsident Kaczyński, hans hustru og alle, der blev dræbt i den tragiske ulykke. Jeg forstår virkelig ikke, hvordan det er muligt at fremsætte den form for kritik mod EU-institutionerne ved at udnytte så mange menneskers død.

Jeg prøvede at tage til præsident Kaczyńskis begravelse indtil det allersidste øjeblik. Problemet er, at jeg først lørdag meget sent om aftenen modtog oplysning om, at den flyvning, de belgiske myndigheder havde organiseret, blev aflyst. Det var ikke længere muligt for mig at komme af sted.

Så jeg vil gerne gøre det helt klart, at jeg har gjort alt, hvad jeg kunne for at ære ikke blot de mennesker, der døde i den tragiske ulykke, men Polen som nation.

Med hensyn til spørgsmålet, hvis jeg nu må bruge det andet minut til at besvare spørgsmålet om luftfartssektoren, er vi klar over den meget store virkning dette vulkanske problem har på sektoren, og derfor arbejder vi allerede på at finde ud af, hvordan vi rent faktisk kan hjælpe de europæiske luftfartsvirksomheder, hvis der er behov for det.

De lider alvorlige økonomiske tab, der skyldes, at de i flere dage ikke har kunnet få lov til at udføre deres kommercielle aktiviteter. Det er nødvendigt at se efter en global løsning for at hjælpe sektoren ud af krisen, og vi har faktisk et tidligere tilfælde, nemlig krisen efter 11. september. Så vi er i gang med at se på muligheder for lempelse af statsstøttereglerne, som vi har gjort det tidligere. Vi drøftede dette på mødet i kollegiet i dag.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand, hr. Barroso! Ifølge officielle statistikker svingede arbejdsløsheden i EU mellem 8 og 9 % mellem 2000 og 2006 til ære for Lissabonstrategien, hvor der tales om fuld beskæftigelse.

Kommissionen udtaler i en rapport for nylig, at arbejdsløsheden vil nå op på 10 % og derover i 2010, en "social vulkan" for at bruge et aktuelt udtryk.

Endvidere er arbejdsløsheden i en række lande, der gennemfører økonomiske stramningsprogrammer såsom Irland og Grækenland samt i lande som Rumænien, Ungarn og Letland, hvor Den Internationale Valutafond er blevet involveret, steget til rekordhøjder.

På baggrund af det spørger jeg Dem: Har Kommissionen studeret følgerne af disse stramningspolitikker, som De har presset på for og presser lande til at følge med henblik på at komme ud af krisen? Har De studeret følgerne for beskæftigelsen og for økonomien i et land, hvor Den Internationale Valutafond arbejder? Tror De, at arbejdsløsheden vil falde i Europa som et resultat af disse politikker?

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Vi tvinger ikke nogen til at træffe nogen foranstaltninger. I Grækenland blev beslutningerne truffet af de græske myndigheder, men De vil sikkert forstå, at denne situation med makroøkonomiske ubalancer i den græske økonomi er meget negativ for væksten og også for beskæftigelsen.

Det er klart, at der uden en genopretning af tilliden til Grækenlands offentlige finanser ikke kommer nogen investering eller vækst i Grækenland. Uden vækst kan vi ikke skabe beskæftigelse. Derfor bør vi ikke sætte makroøkonomisk stabilitet og stramninger op som modsætninger til vækst eller som noget, der modvirker vækst. Problemet er at se, hvordan vi kan forvalte en overgang, hvordan vi kan opretholde stimuleringen af de økonomier, der har plads til det, og samtidig overholde de nødvendige makroøkonomiske stabilitetsfremmende balancer. Det er derfor, det er i den græske økonomis og de græske arbejdstageres interesse, at Grækenlands offentlige finanser bliver troværdige så snart som muligt.

Paul Rübzig (PPE). – (DE) Hr. formand! Mit spørgsmål vedrører vulkanudbruddet, som naturligvis vil påvirke udledningerne af partikler og CO₂. Mener De, at det er muligt at vurdere, hvilke partikelniveauer man bør regne med i fremtiden for at forhindre, at job bliver bragt i fare? I vores luftkvalitetsdirektiver er der fastsat betydelige restriktioner på det område.

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Dette vulkanproblem ligger afgjort uden for EU-institutionernes og de nationale regeringers kontrol. Det skete, og nu må vi reagere på følgerne heraf.

Med hensyn til luftfartssektoren har vi allerede sagt, at vi ser på, hvad vi kan gøre, også på grundlag af den præcedens, der allerede var der efter den 11. september.

Vedrørende den økonomiske situation synes jeg, det er for tidligt at foretage en samlet vurdering af skaden, og det er sandsynligvis bedre at undgå meget dramatiske, – eller lad os sige paniske – scenarier. Det, der efter vores mening er vigtigt nu, er at gøre noget ved skaderne og prøve at se på, hvad vi kan gøre på EU-niveau, idet vi skal huske på én vigtig ting, nemlig at vi på EU-niveau er ansvarlige for én procent af det offentlige budget. De øvrige 99 % er i medlemsstaternes hænder. Så jeg synes, det er uretfærdigt at forvente, at EU skal prøve at løse alle problemerne, når vi ikke har midlerne til det.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Hr. formand, hr. Barroso! I 2020-strategien har De præsenteret meget ambitiøse stigningstakter for beskæftigelsen, fra 63 % til 76 %, og en nedsættelse af arbejdsløsheden blandt unge, der går tidligt ud af skolen, på 10 %, men der lægges også vægt på uddannelse, hvilket er nøglen til udvikling, således at 40 % af EU's borgere i fremtiden skal have gennemført en videregående uddannelse.

I den forbindelse vil jeg gerne stille følgende spørgsmål: Vil Den Europæiske Socialfond og midler til forskning og udvikling blive opretholdt i det fremtidige EU-budget. For det er faktisk centralt for at kunne lægge vægt på moderne metoder, innovation og øget beskæftigelse. Synes De ikke, at vi også bør understrege udviklingen af mikrovirksomheder? For det er den bedste måde til at fremme selvstændig beskæftigelse, og de selvstændige beskæftigelsesfrekvenser er stadig for lave i dag. Så i den sammenhæng forekommer disse spørgsmål berettigede.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Ja, De ved, at vi har foreslået uddannelse som et af målene i Europa 2020, herunder bekæmpelse af skolefrafald og fremme af videregående uddannelse. Vi mener, det er umuligt at diskutere europæisk konkurrenceevne uden at gøre noget ved spørgsmålet om uddannelse.

Derfor prøver vi at overbevise alle medlemsstater om at acceptere dette mål, og bagefter skal der afgjort ske en mobilisering af ressourcer, nogle fra medlemsstaterne og nogle fra EU. Derefter skal vi drøfte det finansielle overslag. Så langt er vi ikke endnu, men jeg synes bestemt også, der skal træffes nogle foranstaltninger på EU-niveau til at supplere de nationale regeringers bestræbelser. I Socialfonden har vi allerede nogle foranstaltninger for unge med hensyn til lærlingeuddannelser og praktikophold. Det er vores hensigt. Vi kan ikke forudse, hvilke midler der vil være til rådighed for Socialfonden, men vi mener afgjort, at vi bør have tilstrækkelige ambitioner for EU-instrumenterne.

Jutta Steinruck (S&D). – (DE) Hr. formand! I går hørte vi gennem medierne, at Opel-fabrikken i Antwerpen bliver lukket. Det er blot et af mange eksempler på, at vi mister job i Europa. På torsdag afholder de europæiske industriforbund en dag med demonstrationer i hele Europa. De kræver, at arbejdspladser og Europas fremtid som industriområde sikres. Fagforeningsmedlemmerne ønsker fuld beskæftigelse, men de ønsker også effektive EU-politikker og definitive svar i dag, ikke om fem år.

Deres arbejdsprogram indeholder ikke særlig konkret information om det. De har kun henvist til retningslinjerne og Europa 2020-oplægget. Efter min mening er det ikke specifikt nok. De bør give eksempler. Hvad har De planer om at gøre for at genetablere vores strategisk vigtige industrisektorer i EU, og hvilken rolle spiller Kommissionen med hensyn til at fremtids sikre bilindustrien og bevare arbejdspladser?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Beskæftigelsesretningslinjerne er meget afhængige af den samlede økonomiske vækst, men vi har til hensigt at styrke beskæftigelsesaspektet i vores Europa 2020-strategi. Faktisk har vi fire retningslinjer: større deltagelse på arbejdsmarkedet og reduktion af strukturarbejdsløsheden, udvikling af en kvalificeret arbejdsstyrke, fremme af jobkvalitet og livslang læring, sikring af effektive uddannelsessystemer og øget deltagelse i uformel uddannelse samt bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse.

Det er generelle retningslinjer, som nu skal følges af EU-institutionerne med alle de instrumenter, de har til rådighed, og af de nationale regeringer. Det er rigtigt, at der ikke er nogen mirakelkur, der er ingen magisk løsning eller et universalmiddel mod arbejdsløshed i Europa. Den skal også komme fra de overordnede vækstfremmende foranstaltninger, der træffes med henblik på at respektere den finansielle stabilitet og genoprette tilliden til vores markeder og sikre fuld udnyttelse af det indre markedes potentiale. Det er den eneste måde at gøre det på.

Hvad bilindustrien angår, ved vi naturligvis, at der var overkapacitet ikke kun i Europa, men i verden, og vi følger dette meget tæt sammen med industrien selv og også med fagforeningerne i sektoren.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Hr. formand, hr. kommissær! Arbejdsløshed og udstødelse blandt unge er et stort problem. Som De sagde, er 20 % af de unge arbejdsløse.

Problemet er også, at selv om mange mennesker nu bliver afskediget, er en stor del af de afskedigede over 50. Samtidig siger folk i nogle medlemsstater imidlertid, at vi skal forlænge arbejdstiden, at vi skal forhøje pensionsalderen, og folk siger også, at vi har brug for flere arbejdstagere udefra. Det vil derfor kræve en omfattende indvandring af arbejdskraft. Efter min mening er det noget af en modsigelse.

Jeg vil gerne spørge om følgende: Hvis folk ønsker at forlænge den periode, de arbejder, hvorfor bliver personer på 50+ så ikke tilbudt muligheden for at fortsætte med at arbejde, hvorfor bliver de i stedet for afskediget? Hvorfor skaber vi ikke muligheder for vores unge mennesker, men fortæller dem i stedet for, at vi har brug for indvandring af arbejdskraft fra oversøiske lande?

Hvad er EU's strategi på dette område? Kan vi ikke udvikle en sådan strategi? Jeg mener, at vi alle er af den opfattelse, at dygtige unge mennesker skal have arbejde, og at de ikke skal udstødes. Vores samfund vil altid betale en høj pris for udstødelse.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Jeg ønsker at vinde denne kamp om konkurrencedygtighed globalt. En ting er sikker. Vi har brug for flere mennesker, der arbejder mere og længere – og vil jeg tilføje – bedre og mere konkurrencedygtigt.

Der er ingen modsigelse imellem at have længere arbejdsliv og en vis indvandring til Europa. Faktisk er det helt usædvanligt, men i dag er der næsten en mio. ledige job i Tyskland og næsten en halv mio. i Det Forenede Kongerige. Det viser, at der er et problematisk misforhold mellem udbud af og efterspørgsel efter arbejdskraft.

Der er meget at gøre på det område. Jeg mener, at pensionsreformer også er en måde, hvorpå vi kan bidrage hertil. Jeg ønsker at understrege, at medlemsstaterne under denne krise ikke tyede til den traditionelle politik med at få folk til at forlade arbejdsstyrken tidligere. Det har de ikke gjort. Faktisk har der været muligt at holde folk i arbejde i længere tid. Dette er vigtigt, for hvis Europa skal forblive konkurrencedygtig, har vi brug for at øge beskæftigelsesfrekvensen i Europa.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE). – (PL) Hr. formand, hr. Barroso! De sagde i Deres tale i dag, at det er et prioriteret område i Kommissionens beskæftigelsespolitik bl.a. at hjælpe kandidater og unge mennesker med effektivt at komme ind på arbejdsmarkedet.

Vi ved, at arbejdsløsheden i denne socialgruppe i øjeblikket er meget høj. I Spanien er den nu på næsten 40 %, mens den i Polen er på 20 %, og den er desværre stadig stigende. Jeg tror, at ét problem er, at de fag, der undervises i, ikke svarer til arbejdsmarkedets behov, og der er også dårlig adgang til indledende erhvervs erfaring.

Kan vi efter Deres mening tale om, at Leonardo da Vinci-programmet har været ineffektivt på det almene uddannelses- og erhvervsuddannelsesområdet? Hvordan vurderer De programmet? Forbereder Kommissionen nye foranstaltninger med henblik på at imødegå den stigende ungdomsarbejdsløshed, og hvad går de i bekræftende fald ud på? Hvad kan De tilbyde og foreslå EU's unge mennesker i dag, hr. Barroso?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Ungdomsarbejdsløsheden er det mest dramatiske problem nu, når vi ser på arbejdsløshed i EU, fordi den er på over 20 %.

Derfor har vi bebudet tre konkrete initiativer: "Youth on the move", "Youth employment" og "New skills for new jobs". "Youth on the move" for at forbedre effektivitet og retfærdighed i de almene uddannelsessystemer og erhvervsuddannelsessystemerne i EU, "Youth employment" for at undersøge, hvordan vi kan overvinde krisens virkninger for unge, og "New skills for new jobs" for bedre at matche udbud af kvalifikationer og arbejdskraft med efterspørgslen.

Jeg har lige sat fokus på situationen i to af de største EU-medlemsstater, for inden 2020 vil 16 mio. flere job kræve høje kvalifikationer, og f.eks. vil Den Europæiske Socialfond bruge 13,5 mio. EUR mellem 2007 og 2013 til at fremme tilpasningsforanstaltninger for arbejdstagere og virksomheder.

Så der er nogle foranstaltninger, vi kan træffe på europæisk plan, på fællesskabsplan for at supplere medlemsstaternes indsats mod ungdomsarbejdsløshedsproblemet.

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand, hr. Barroso! Jeg må være uenig med Dem. De sagde, at Europa 2020 omfattede foranstaltninger til at udnytte potentialet for oprettelse af grønne job i EU. Det er ikke sandt. De har simpelthen undladt at inkludere dette i strategien, og jeg undrer mig over hvorfor. Det er indlysende, at De ønsker at skabe beskæftigelse, og omlægningen til grøn økonomi er en væsentlig mulighed for jobskabelse. Hvorfor indgår det ikke i Europa 2020? Hvad planlægger Kommissionen at gøre for at udnytte jobskabespotentialet i en bæredygtig økonomi i EU fuldt ud, især i betragtning af, at formanden for Det Europæiske Råd har inkluderet dette som et vigtigt punkt i sit koncept, fordi han mener, at det giver en vigtig mulighed? Hvad har Kommissionen til hensigt at gøre?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Jeg er nødt til at minde Dem om, at det var Kommissionen, der iværksatte klima- og energipakken, og at vi har fremhævet det store potentiale for jobskabelse i nogle sektorer inden for den såkaldt grønne økonomi, og at prioriteringen af fremtiden som sådan er et af de vigtigste mål for Europa 2020.

Vi har gjort vores klima- og energimål til kernen i Europa-2020, fra 20 % reduktion i drivhusgasser til 20 % vedvarende energikilder og 20 % energieffektivitetsforbedringer

F.eks. skal vi for at nå målet om 20 % vedvarende energikilder skabe job i hele sektoren for vedvarende energi. Så det er afgjort et væsentligt element i vores økonomiske strategi for fremtiden, og vi har faktisk sat det som et af vores kernemål. Vækst, ikke kun intelligent vækst og retfærdig vækst, men også bæredygtig vækst.

Liisa Jaakonsaari (S&D). – (FI) Hr. formand! Der er blevet sagt meget her om unge mennesker, og det er kun rimeligt. Der er en anden gruppe mennesker, som bliver meget alvorligt ramt af denne beskæftigelseskrise, og det er kvinder. Det vil sige, at når nationale økonomier i øjeblikket sætter sig i gæld, og medlemsstaterne skærer i deres budgetter, er disse budgetneds skræninger ofte rettet mod områder som sundhedspleje og uddannelse, hvor kvinder arbejder.

Jeg vil gerne spørge hr. Barroso, hvad De vil sige, og hvad De har til hensigt at gøre ved de medlemsstater, der skærer ned på menneskelige ressourcer, uddannelse og sundhedspleje til trods for, at vi i henhold til 2020-strategien skal investere i disse områder? Eftersom omkvædet i medlemsstaterne i øjeblikket er "skær ned, skær ned, skær ned" og ikke "invest, invest, invest i mennesker", hvad har De så til hensigt at gøre ved de medlemsstater?

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! For kvinder var den steget til 9,3 % i februar 2010 sammenlignet med 9,8 % for mænd, så den var lavere end for mænd. Det er dog rigtigt, som De sagde, at kvinders beskæftigelse i fremtiden kan give anledning til mere bekymring, da nogle af de sektorer, der bliver hårdest ramt af den kommende finanspolitiske stramning netop er dem, hvor der arbejder flest kvinder.

Det, vi skal prøve at gøre, er at bede medlemsstaterne om at lade det komme til udtryk i deres politikker og ikke acceptere, at kvinder bliver stillet dårligere i denne overgang. Vi mener, at målet for beskæftigelsen – og det har vi også drøftet med medlemsstaterne i Det Europæiske Råd – bør være at fremme beskæftigelsen for både mænd og kvinder. Faktisk er der et stort potentiale herfor i nogle medlemsstater. Der er nogle medlemsstater, hvor beskæftigelsesfrekvensen for kvinder stadig er meget lavere end for mænd.

Formanden. – Hr. Barroso! Tak for Deres svar, og fordi De er til stede ved Spørgetiden her i Europa-Parlamentet. Jeg synes, det var interessant.

Tak, kære kolleger, fordi De har været aktive i den sidste time.

Vi vil mødes igen næste måned til Spørgetid med formand Barroso.

FORSÆDE: Dagmar ROTH-BEHRENDT

Næstformand

8. EU's strategi for forbindelserne med Latinamerika (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A7-0111/2010) af hr. Salafranca Sánchez-Neyra for Udenrigsudvalget om EU's strategi for forbindelserne med Latinamerika (2009/2213(INI)).

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, ordfører. – (ES) Fru formand, fru højtstående repræsentant! Jeg vil gerne sige, at betænkningen, som udvalget har vedtaget, dels anerkender indsatsen fra det spanske EU-formandskab – som jeg ikke kan se her i salen, hvilket overrasker mig, eftersom vi taler om en latinamerikansk sag – og dels ser positivt på Kommissionens meddelelse med titlen "Den Europæiske Union og Latinamerika: et partnerskab mellem globale aktører". Jeg tror, det er vanskeligt at finde to regioner, der har mere til fælles med hensyn til værdier og interesser end Europa og Latinamerika.

Tallene er velkendte. Til sammen har de over en mia. borgere, tegner sig for over 25 % af verdens bruttonationalprodukt og omfatter sammen med de caribiske lande næsten en tredjedel af landene i FN.

Det er også velkendt, selv om tallene viser et let fald, at EU er den største donor af udviklingsbistand, den største investor i regionen og den næststørste handelspartner i Latinamerika og den største i Mercosur og Chile.

Mere vigtigt end tallene er det dog, at vi anser Latinamerika for at være mere end et marked for EU, og vi deler derfor en hel række principper og værdier såsom pluralistisk og repræsentativt demokrati, respekt for

menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder, ytringsfrihed, retsstatsprincippet, overholdelse af retten til retfærdig rettergang og afvisning af enhver form for diktatur og autoritært styre.

Dette topmøde kommer på et meget bemærkelsesværdigt tidspunkt i kalenderen for EU og Latinamerika. Det er et bemærkelsesværdigt tidspunkt for EU, fordi vi efter at have gennemgået reformprocessen med Lissabontraktatens ikrafttræden er lidt opslugt af at overvinde og betragte vores egne problemer med den økonomiske og monetære krise. Vi har oplevet, at Den Internationale Valutafond for første gang ikke skal redde et latinamerikansk land, men en EU-medlemsstat, som er med i ØMU'en.

Når vi ser på EU's vækstrater for sidste år, ser vi, at vi gennemsnitligt havde en negativ vækst på 5 %, mens Latinamerika havde en negativ vækst på 1,8 %. Når vi ser på vækstprognoserne for næste år, ser vi, at EU forventes at have en gennemsnitlig vækst på 0,7 % og Latinamerika på 5 %. Det betyder, at det næste topmøde ikke bliver et Nord-Syd-topmøde som de tidligere topmøder, men et topmøde mellem ligeværdige parter. I den forbindelse synes jeg, at vi bør se tilbage ganske kort, og være tilfredse med det, der er opnået i løbet af de sidste par år.

Det er dog klart, at der stadig mangler at blive gjort en del. I den forbindelse indgik EU mellem 2000 og 2010 associeringsaftaler med Mexico og Chile, men USA indgik aftaler med hele Centralamerika, med Columbia og Peru og også med forskellige Mercosur-lande. Vi må derfor indhente det forsømte hurtigt, og på en eller anden måde søge strategiske partnerskaber med Mexico og Chile, anvende udviklingsklausulen i disse aftaler og indgå aftaler med Centralamerika, hvor vi må indføre mere generøse foranstaltninger. Samtidig hilser Parlamentet de initiativer velkommen, som De har fremlagt med henblik på at oprette Europa-Latinamerika-fonden og også den finansielle investeringsfacilitet.

Dette topmøde er imidlertid blot et nyt topmøde, fru Ashton. På dette her gælder det et meget klart spørgsmål. Hvis vi fortsætter med at tabe vores handelsandel med regionen, der er faldet fra 25 % til lige over 15 % på grund af lande som Kina, bliver vi irrelevante. Derfor beder jeg ligesom det spanske formandskab om, at De som højtstående repræsentant og næstformand i Kommissionen udsender et klart og meget tydeligt budskab om den forpligtelse, det nye EU, vi er ved at opbygge, har over for vores gamle venner i Latinamerika.

Catherine Ashton, næstformand i Kommissionen og EU's højtstående repræsentant for udenrigs- og sikkerhedspolitik.
– (EN) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg er glad for at være tilbage i Europa-Parlamentet, og jeg ser meget frem til denne forhandling om relationerne med Latinamerika.

Jeg vil gerne begynde med at sige tak til hr. Salafranca for hans glimrende betænkning. Jeg synes, den udmærket illustrerer de sammenfaldende synspunkter mellem vores to institutioner om betydningen af – og som han ganske rigtigt sagde, udsigterne for – EU's partnerskab med denne region. Jeg ser meget positivt på Parlamentets ønske om at styrke relationerne med Latinamerika, også gennem interparlamentariske dialoger. Vores fælles bestræbelser er centrale for udviklingen af en sammenhængende politik og en stærk tilstedeværelse i regionen. Jeg er enig i, at det kommende topmøde er en god lejlighed til at gentage vores engagement i regionen og vise, at vi er fast besluttede på at uddybe partnerskabet.

Som det med rette fremhæves i betænkningen, har dette partnerskab været en succes. I dag er EU Latinamerikas næststørste handelspartner og den største investor i regionen. Vi udvider vores samarbejde ud over økonomiske spørgsmål, så det også dækker centrale strategiske spørgsmål som klimaforandring, ikkespredning, narkotikabekæmpelse, fremme af fred og sikkerhed i hele verden.

I den forbindelse fastlagde Kommissionen sidste år sin strategi for Latinamerika i den meddelelse, der har titlen "Den Europæiske Union og Latinamerika: et partnerskab mellem globale aktører". Vores vigtigste konklusioner var at optrappe den regionale dialog og støtte regional integration, at styrke bilaterale forhold – under hensyntagen til regionens mangfoldighed – og tilpasse samarbejdsprogrammerne for at gøre dem målrettede og resultatorienterede.

Jeg er glad for, at vi har taget en række initiativer siden da. Vi har arbejdet meget tæt sammen med Brasilien og Mexico om strategiske partnerskaber og med Chile om en associering med fokus på udvikling og innovation. Med Peru og Columbia har vi gennemført forhandlinger om en flerparthandelsaftale, og vi forventer at afslutte forhandlinger om en associeringsaftale med Centralamerika i den nærmeste fremtid og arbejder på at genoptage forhandlinger med Mercosur. Vi har intensiveret vores politiske dialoger om en række spørgsmål – bæredygtig udvikling, migration og bekæmpelse af ulovlige stoffer. Det er vigtige forhandlinger og dialoger. De styrker vores forhold.

Der er også meget, vi kan gøre i praksis for regional integration. Det er meget vigtigt, at EU og Latinamerika med deres samlede vægt kan fokusere på prioriterede områder. Med hensyn til topmødet er jeg meget enig

i, at det er en vigtig anledning. Vi ønsker at få en handlingsplan, som dækker samarbejde om nøglespørgsmål – videnskab, teknologi og innovation, miljø, klimaforandring osv. For det andet ønsker vi at anerkende de fremskridt, der er sket med de forskellige subregioner, og styrke bilaterale partnerskaber. For det tredje ønsker vi, som hr. Salafranca sagde, at lancere investeringsfonden og oprette Europa-Latinamerika-Caribien-fonden. Vi arbejder hårdt på at styrke disse forhold mellem EU og Latinamerika i det, der naturligvis er en verden under hastig forandring, og hvor vi kan maksimere det potentiale, vi har.

Jeg vil meget gerne høre synspunkter fra medlemmerne af Parlamentet og besvare evt. spørgsmål.

Catherine Grèze, *ordfører for udtalelsen fra Udviklingsudvalget*. – (FR) Fru formand, mine damer og herrer! På baggrund af finansiel, social og miljømæssig krise har EU en rolle at spille, en rolle for samarbejde om udvikling forud for topmødet i Madrid.

Som officiel mester i menneskerettigheder og udviklingsbistand må det løfte sine mange udfordringer i Latinamerika. Vi må huske på, at EU er den største donor og har givet tilsagn om næsten 3 mia. EUR på 10 år. Udviklingsudvalget er begejstret over Kommissionens tilsagn om at sikre, at millenniumudviklingsmålene bliver overholdt, især med hensyn til uddannelse.

Det glæder mig også, at man i Udenrigsudvalgets betænkning anerkender kvindedrab og prioriteringen af bekæmpelse af klimaforandring.

Alligevel beklager jeg, at der mangler konkrete foranstaltninger og en egentlig udviklingsstrategi. Efter København opfordrede Udviklingsudvalget EU til at være opmærksom på innovative projekter i Latinamerika som dem, der blev præsenteret på topmødet i Cochabamba i denne uge eller Yasuni ITT-projektet i Ecuador.

Respekt for oprindelige folks politiske, sociale, miljømæssige og kulturelle rettigheder skal være kernen i vores transatlantiske relationer. Vi har også understreget, at ILO-konventionerne, som der lades hånt om i Colombia, skal overholdes. Minimumsnormerne på miljøområdet og det sociale område skal overholdes.

Endelig beklager vi, at der mangler henvisninger til offentlige tjenesteydelser, vand og sundhed i Udenrigsudvalgets betænkning. Personligt tror jeg ikke på knopskydning af studieorganisationer med latterlige budgetter, som ikke giver mulighed for en ægte dialog med civilsamfundet. Jeg tror ikke på nytten af at oprette flere budgetposter, der reducerer posterne til udviklingsbistand til fordel for uklare mål. Jeg tror ikke på nogen aftale, der ikke prioriterer respekt for menneskerettigheder og miljø.

Målet med partnerskabet mellem EU og Latinamerika er ikke kun at beskytte forretningsmæssige fortjenester. Frihandelsaftalerne med Peru og Colombia er et meget dårligt modargument. Vores pligt er at fremme regional integration og at modsætte os enhver underskrevet aftale, der kan svække denne integration.

Det er vores ansvar frem for alt at forsvare menneskerettigheder og respekt for miljøet i alle vores eksterne forbindelser.

Pablo Zalba Bidegain, *for PPE-Gruppen*. – (ES) Fru formand, fru højtstående repræsentant, mine damer og herrer! Jeg er af den faste overbevisning, at Latinamerika skal anses for at være en handelspartner af enorm stor betydning.

Vi mener, at forhandlingerne bør genåbnes med hensyn til aftalen mellem EU og Mercosur, der berører 700 mio. mennesker, og som vil blive verdens mest ambitiøse biregionale aftale.

Vi mener også, at forhandlingerne om aftalen mellem EU og Mellemamerika bør afsluttes inden Madrid-topmødet i maj.

Det er ligeledes nødvendigt at udvikle associeringsaftalerne med Mexico og Chile, der har været en stor succes. Vi udtrykker derfor tilfredshed med indgåelsen af frihandelsaftalen med Colombia, der i høj grad vil gavne både Europa og Colombia.

Efter vores mening er det nu op til Parlamentet at ratificere disse aftaler rettidigt og sikre, at intet land i Det Andinske Fællesskab, der ønsker at indgå en aftale, udelukkes herfra.

Vi mener naturligvis også, at frihandelsaftaler kan og skal være et nyttigt redskab til fremme af udviklingen af borgernes rettigheder og frihedsrettigheder.

Vi mener endelig, at vi fremover skal sigte mod dels at udvikle EU's aftaler med de forskellige lande og regionale grupper, dels at fremme de interregionale integrationsaftaler i selve Latinamerika.

Emilio Menéndez del Valle, for S&D-Gruppen. – (ES) Fru formand, Baroness Ashton! Lad mig først og fremmest lykønske hr. Salafranca Sánchez-Neyra med det meget vellykkede resultat af hans betænkning.

De er klar over, at topmødet i maj er en fremragende mulighed for at udvikle forholdet mellem de to parter. Det spanske formandskab skal lykønskes for sin indsats i denne henseende. Jeg mener ikke desto mindre, at det, der er vigtigt, er at forholdet fortsat fremmes og styrkes efter formandskabets afslutning. I denne forbindelse ligger der også en stor opgave foran Baroness Ashton, da ingen anden region i verden har en større historisk, kulturel og institutionel samhørighed med Europa end Latinamerika. En endnu væsentligere grund til at fremme forholdet er, at disse institutioner har opnået en høj grad af konsolidering som følge af den sydamerikanske befolknings eget ønske, men ligeledes som følge af Europas vedvarende støtte til de demokratiske institutioner.

Denne betænkning, som jeg tror, jeg kan sige, at min gruppe har bidraget i tilfredsstillende grad til, er et godt budskab til majtopmødet i Madrid, og jeg håber, at den vil bidrage til resultaterne af dette topmøde og bidrage til at fremhæve det forhold, at det er afgørende at styrke det strategiske forhold mellem EU og Latinamerika og Vestindien.

Vi støtter naturligvis vedtagelsen af den latinamerikanske investeringsfacilitet og oprettelsen af EU-LAC-fonden med henblik på topmødet.

Selv om vi er bekendt med de senere års vanskeligheder, håber vi desuden, at Madrid-topmødet kan medføre, at der gives et kraftigt skub til forhandlingerne med Mercosur.

Vi glæder os ligeledes over de væsentlige skridt fremad med hensyn til de afsluttede forhandlinger om en flerpartsaftale med Peru og Colombia, og vi er overbevist om, at der, når tiden er inde til det, kan udvikles en god og intelligent formel, som vil gøre det muligt, som det ønskes, at lade Ecuador undertegne aftalen, og at vi til enhver tid vil lade en dør stå åben for Bolivia.

Man kan endelig spørge sig selv, hvorfor vi ikke skulle fejre den mere end sandsynlige og glædelige aftale med Mellemamerika og den nu accepterede medtagelse af Panama i denne aftale og disse forhandlinger?

Jeg vil afslutningsvis sige, at alt dette naturligvis skal ses inden for rammerne af det, som Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet anser for at være den grundlæggende sociopolitiske filosofi inden for dette område. Denne filosofi indebærer, at der ydes støtte til de forskellige integrationsprocesser i Latinamerika, at der stilles krav om overholdelse af menneskerettighederne, og at der anlægges en inklusiv udviklingsstrategi, samtidig med at vi til enhver tid forpligter os til at holde dialogkanalerne åbne på trods af de vanskeligheder, der måtte opstå, og styrker forbindelserne med vores strategiske partnere for at opnå fremskridt med hensyn til disse målsætninger.

Vladko Todorov Panayotov, for ALDE-Gruppen. – (BG) Fru formand, Baroness Ashton, mine damer og herrer! Jeg ønsker først og fremmest at udtrykke glæde over hr. Salafrancas enorme bidrag til udviklingen af forbindelserne mellem EU og Latinamerika og over den ekstraordinære indsats, han har ydet i forbindelse med udarbejdelsen af denne betænkning. Det strategiske partnerskab mellem EU og Latinamerika i perioden indtil 2015 vil udvikle sig på baggrund af "Agenda 2020"-strategien, som er den globale aftale, der er udarbejdet med henblik på bekæmpelse af klimaændringerne og fremme af vores bestræbelser på at skabe en grøn, miljøvenlig økonomi. Jeg ønsker derfor at fremhæve, at Latinamerika er en strategisk partner, i forhold til hvem Europa i endnu højere grad skal fokusere sin økonomiske og kulturelle indflydelse. Dette partnerskab kan, navnlig i den aktuelle globale finanskrisen, være af afgørende betydning og åbne for større muligheder for handelsmæssig, videnskabelig og teknologisk udveksling, som kan gøre det muligt for os at komme styrket ud af krisen i en mere stabil position.

Ulrike Lunacek, for Verts/ALE-Gruppen. – (ES) Fru formand! Jeg ønsker at tale på spansk, i det mindste for så vidt angår den første del af mit indlæg.

Jeg ønsker ligeledes at anerkende den proces, der er blevet lagt til grund for forhandlingerne, siden hr. Salafranca Sánchez-Neyras betænkning blev fremlagt, og det, som vi har opnået nu. Efter min mening har det været en god proces, da De har godkendt adskillige af vores holdninger, selv om jeg må sige, at betænkningen, hvis den var blevet udarbejdet af Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance, af indlysende grunde ville have været anderledes, men sådan er det i Parlamentet.

De, hr. Salafranca, sagde, at De ønskede, at forholdet mellem EU og Latinamerika blev et forhold mellem ligemænd, og jeg må sige, at jeg er tilhænger af denne idé, men at problemet består i at fastslå, hvem disse ligemænd er, nemlig om vi taler om regeringerne, der ligeledes er forskellige, eller om vi taler om de mennesker,

der beder om flere oplysninger eller om flere rettigheder, som det er tilfældet med kvinderne, eller om, at fattigdommen bekæmpes?

Dette skal defineres, og jeg mener på en måde ikke, at det endnu er afklaret i betænkningen. Jeg indrømmer imidlertid, at vi har nået vores mål med hensyn til nogle aspekter. Jeg glæder mig også over, at det er lykkedes Verts/ALE-Gruppen at få medtaget de indfødtes kulturelle rettigheder på forslag fra Udviklingsudvalget. Problemet med kvindedrab, der er et meget alvorligt aspekt af vold mod kvinder, er også blevet taget med, og dette gælder også afgørelsen fra Den Interamerikanske Menneskerettighedsdomstol. Jeg mener, at disse skridt udgør et betydeligt fremskridt. Også klimaændringerne berører begge kontinenters befolkninger lige meget, f.eks. i forbindelse med det, der sker med gletsjerne.

Med hensyn til et aspekt er der forskel på det, som Verts/ALE-Gruppen ønskede, og det, som andre grupper ønskede, og det er, at vi ikke er tilhængere af at fortsætte med associeringsaftalerne, som vi har gjort hidtil. Vi ville ønske en aftale med hele Det Andinske Fællesskab, en bred aftale, og ikke kun en aftale med Colombia og Peru.

Afslutningsvis har jeg et konkret spørgsmål til Baroness Ashton:

Jeg fortsætter på engelsk. Dette konkrete spørgsmål, der rettes til Dem, fru højtstående repræsentant, er et spørgsmål, som vi desværre ikke kunne medtage i betænkningen. Vil De tale rent ud af posen med hensyn til megaprojekter som dæmningen i Del Monte ved Shingu-floden i Brasilien, der ved at blive planlagt, og som vil ødelægge enorme leveområder for de indfødte, og som heller ikke er den bedste energimæssige løsning?

Der vil blive gennemført en protest i Brasilien med deltagelse af hundredvis af organisationer i civilsamfundet. Der vil også blive anlagt retssager i Brasilien. Jeg beder Dem oplyse om, hvad Kommissionen, og hvad De i Deres egenskab af højtstående repræsentant, gør for at bevare miljøet i Amazonområdet for de mennesker, der bor der, og for alle os på denne planet?

Charles Tannock, for ECR-Gruppen. – Fru formand, fru højtstående repræsentant! Jeg lykønsker hr. Salafranca Sánchez-Neyra med den fremragende betænkning om EU's strategiske forbindelser og partnerskab med Latinamerika.

Efter udvidelsen i 2004, som omfattede central- og østeuropæiske lande, har EU forståeligt nok på ny rettet fokus i FUSP mod øst, f.eks. Rusland, Centralasien og Kina, men ikke desto mindre fortsætter handelen mellem Latinamerika og EU med at stige hurtigt. Derfor må denne demokratiske region, som vi har meget til fælles med, ikke blive glemt.

Senere i år vil Brasilien markere en anden fase i sin udvikling til at være en verdensøkonomisk og -politisk kæmpe, når landet afholder præsidentvalg, og præsident da Silva træder tilbage efter sine maksimale to valgperioder. Brasilien er i lighed med Mexico nu udpeget som EU's strategiske partner. Colombia er også et lovende eksempel på, hvordan demokrati virkelig kan blomstre i Latinamerika, og er nu i færd med at forhandle en frihandelsaftale med EU. I Colombia vil der også blive afholdt præsidentvalg, og den colombianske befolkning vil uden tvivl komme til at savne Álvaro Uribes visionære lederskab.

Som kontrast ledes Venezuela af en populistisk demagog, Hugo Chávez, der har knap tager hensyn til demokratiet og ytringsfriheden. Bolivia og Ecuador har også vist bekymrende tegn på at ville følge de berygtede eksempler, som Chávez og Castros Cuba udgør.

Endelig er det yderst beklageligt, at Argentinas præsident Kirchner har valgt at bortlede opmærksomheden fra indenrigspolitikken og hendes dårlige resultater som præsident ved at anvende et krigerisk sprogbrug over for Falklandsøerne, hvis indbyggere ønsker at fortsætte med at høre under Det Forenede Kongerige.

Bastiaan Belder, for EFD-Gruppen. – (NL) Fru formand! For så vidt angår hr. Salafrancas værdifulde betænkning om EU's strategi for forbindelserne med Latinamerika, anmoder jeg om, at Rådet og Kommissionen, der begge nu er repræsenteret ved Baroness Ashton, iværksætter akutte tiltag i forhold til tre problemer.

For det første skal vi kræve, at de latinamerikanske lande, herunder især Brasilien, som roterende medlemmer af Sikkerhedsrådet fuldt ud samarbejder i alle de internationale forsøg på at opnå en fredelig løsning på konflikten med Iran over atomvåben. Vi har virkelig brug for samarbejde og støtte for at opnå dette.

For det andet skal vi kræve de latinamerikanske landes fulde samarbejde med hensyn til den fortsatte bekæmpelse af de islamiske terrornetværk. Dette gælder især Venezuela, da det om Hizbollah ikke ligefrem bare kan siges, at de sidder og passer sig selv, og dette er også tilfældet med Iran.

For det tredje skal vi kræve de latinamerikanske landes fulde samarbejde med hensyn til bekæmpelsen af et af verdens onder, antisemitismen. Igen er det en bestemt person, der vækker bekymring i denne henseende, og det er Venezuelas præsident Chávez, men han er desværre ikke den eneste. Stephen Roth Institute offentliggjorde for nylig en rapport, hvori der fremhæves adskillige temmelig ubehagelige aspekter af dette problem.

Endelig var den europæiske presse sidste uge hørligt stille, for så vidt angår Kinas stigende indflydelse i Latinamerika. Betyder dette, at EU til tider vil blive fanget som en lus mellem to negle mellem disse af EU's strategiske partnere?

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Fru formand! Hr. Salafranca Sánchez-Neyras betænkning indeholder mange interessante aspekter. Den er meget omfattende. Europa kan ikke vende ryggen til forbindelser med en region, der, som erindret om i betragtning J i betænkningen, består af 600 millioner mennesker, tegner sig for 10 % af verdens BNI, og som vi er knyttet sammen med i form af særlige historiske bånd, hvilket navnlig gør sig gældende for de latinske lande Spanien, Portugal og Italien, hvor en stor del af borgerne rejste til Argentina for at bo, og sågar Frankrig, der stadig er til stede i Guyana.

Jeg beklager imidlertid, at to emner af afgørende betydning, ikke er behandlet mere direkte.

For det første er det et problem, at globalisering, frihandel, der påtvinges i hele verden, og den internationale arbejdsfordeling fejlagtigt fremstår som en universalløsning, selv om den forårsager særdeles alvorlige økonomiske og samfundsmæssige problemer i ikke blot Europa, men også Latinamerika.

Det andet problem består i uafhængigheden fra Big Brother, altså i form af USA. Vi er ikke USA's fjende, men desto mere er det vigtigt, at vi stadig husker på, at Monroe-doktrinen, hvis udtrykte mål det dengang var at hindre, at EU på ny koloniserede Latinamerika, udviklede sig til et de facto-protektorat, hvis konsekvenser vi så for få år siden, og som frem for alt afspejlede sig i den brutale invasion af Panama.

Jeg er derfor enig i, at vi bør håndtere problemer såsom narkoproduktion, men det er ikke vores opgave hverken at diktere lov, begrundelser, retfærdighed eller ligestilling mellem mænd og kvinder i Latinamerika.

Vi er af den opfattelse, at vi bør holde os til de spørgsmål, der er strengt taget nødvendige.

Elena Băsescu (PPE). – (ES) Fru formand! Jeg ønsker for det første at lykønske hr. Salafranca Sánchez-Neyra med hans fremragende indsats med hensyn til denne betænkning.

(RO) Parlamentet sender nu et klart budskab om at styrke forbindelserne mellem EU og Latinamerika, som desto mere understreges af det forhold, at topmødet mellem EU og Latinamerika finder sted om en måned. Samtidig er forbindelserne mellem EU og Latinamerika en af det spanske formandskabs prioriteringer. Jeg mener imidlertid, at der en hel del uudnyttet potentiale for at sætte skub i handelen mellem begge regioner.

EU skal derfor tilvejebringe ressourcer for at fremme europæiske produkter på det latinamerikanske marked. I denne forbindelse findes der allerede forretninger med nogle rumænske produkter i Latinamerika. Vores nationale bilmærke, Dacia, er et eksempel herpå. Rumænien har en lang tradition for et godt samarbejde med Latinamerika, da vores latinske arv er et værdifuldt aktiv, vi har til fælles.

Jeg vil fremhæve, at jeg glæder mig over den nye trepartsstrategi, som ordføreren nævnte, og som er med deltagelse af EU, Latinamerika og USA. Vi skal samtidig tage højde for samarbejdsprojekter, der vil konsolidere IMF's juridiske status og lige adgang til uddannelse og arbejdsstyrken.

Hr. Salafrancas betænkning og Madrid-topmødet skal lægges til grund for den langsigtede udvikling af det strategiske partnerskab mellem EU og Latinamerika.

Ramón Jáuregui Atondo (S&D). – (ES) Fru formand! Jeg ønsker også at lykønske hr. Salafranca Sánchez-Neyra. Jeg mener, at denne betænkning er af meget stor betydning.

Jeg vil sige, at der er millioner af årsager til, at vi bør anse Latinamerika for at være et meget vigtigt kontinent for Europa, for der er millioner af europæere, der bor i Latinamerika, og der er millioner af latinamerikanere, der er kommet til vores lande, til Europa, og har søgt tilflugt og opnået asyl i Frankrig, Tyskland, Sverige og Spanien som følge af befolkningernes lidelser.

Latinamerika er meget vigtig for EU, og jeg glæder mig derfor meget over, at det, måske som følge af Baroness Ashtons og ligeledes det spanske formandskabs indsats, inden for de næste par måneder måske vil være muligt at indgå fire omfattende og meget vigtige aftaler med Colombia, Peru, Mercosur og Mellemamerika. Dette vil være af utrolig stor betydning for EU og frem for alt for Latinamerika.

Vi er imidlertid nødt til at hjælpe Latinamerika. De latinamerikanske lande har et svagt statsapparat med stadig meget svage offentlige tjenesteydelser, da de har et meget lavt skattegrundlag, de har demokratier, der stadig er meget skrøbelige, og der er menneskerettighedsproblemer. Vi bliver nødt til at hjælpe den latinamerikanske befolkning. Vi bliver altid nødt til at have denne vision for øje.

Jeg ønsker at viderebringe to budskaber til Baroness Ashton, eller to henstillinger, som efter min mening er af meget stor betydning. For at kunne arbejde i Latinamerika bliver vi også nødt til at have de europæiske virksomheders støtte. Vores udenrigspolitik skal føres med en meget stærk økonomisk tilstedeværelse af vores største virksomheder i Latinamerika, hvilket kan bidrage en del til udviklingen af disse lande med en kultur bestående af socialt ansvar og en forpligtelse til disse landes udvikling.

Endelig bliver vi nødt til at danne en global alliance med Latinamerika for at samarbejde i verden om globale styreformer. Lad os gå sammen med dem, så vi kan blive stærkere.

Gesine Meissner (ALDE). – (DE) Fru formand, Baroness Ashton, hr. Salafranca! I min egenskab af medlem af Den Euro-Latinamerikanske Parlamentariske Forsamling glæder jeg mig meget over Deres betænkning, da det virkelig er vigtigt for os at fortsætte med at styrke forbindelserne mellem EU og Latinamerika.

Vi har gjort store fremskridt siden 1999. Latinamerikas befolkning udgør 600 millioner, og der bor næsten også 600 millioner personer her i EU. Vores værdier og menneskerettigheder svarer til hinanden, og vi er også knyttet sammen af ønsket om demokrati og fred. Den faktiske tilstand på de to kontinenter er imidlertid meget forskellig. I et partnerskab er det i alle mulige henseender vigtigt at sikre, at begge partnere er lige stærke, og dette er endnu ikke tilfældet.

Der er mange problemer i Latinamerika, herunder analfabetisme, men ligeledes manglende infrastruktur, en generel mangel på uddannelse, demokratiske underskud og krænkelse af menneskerettighederne. Vi har heldigvis ikke så mange problemer. I Latinamerika brødføder narkohandelen mange mennesker, og dette skal naturligvis ændres. Som en stor handelspartner, der deltager aktivt i udviklingsstøtte, er det vores opgave at sikre, at Latinamerika får mere hjælp til sine demokratiseringsprocesser. Jeg ønsker, at partnerskabet skal føre til, at Latinamerikas befolkning får et liv i fred på samme måde, som vi har det i EU, og at de også får mulighed for at lære og få gavn af hinanden, som vi gør det.

Derfor kan jeg rigtig godt lide idéen om et euro-latinamerikansk charter for fred og sikkerhed og en EU-LAC-fond. Efter min mening ville dette udbygge partnerskabet yderligere og virkelig hjælpe os med at gøre flere fremskridt.

Edvard Kožušník (ECR). – (CS) Fru formand! Hr. Salafranca Sánchez-Neyra nævnte ved forhandlingernes begyndelse i dag, at Europa og Latinamerika har meget ens værdier. Der er imidlertid en undtagelse.

I marts drøftede Parlamentet situationen i Cuba. I forbindelse med forhandlingerne om en EU-strategi vedrørende forbindelserne med Latinamerika må Cuba, der spiller en væsentlig rolle i denne region, ikke glemmes. Cubas stalinistiske regime forsøger med sine totalitære metoder at skade forbindelserne mellem EU og denne region som helhed. Dette fortjener regionen imidlertid ikke. Latinamerika er en betydningsfuld partner for EU, selv hvis vi ser bort fra det cubanske regime. EU's partner på Cuba bør ikke være det nuværende Castro-regime, men derimod personer, der arbejder for forandringer, og den demokratiske opposition. Jeg nærer den største respekt for alle modstanderne af Cubas kommunistiske diktatur, og jeg ønsker at takke kardinal Jaime Ortega for de modige ord, han – i går, tror jeg – udtalte med adresse til regimet.

Jeg er af den opfattelse, at demokrati, overholdelse af menneskerettighederne og frihedsrettighederne, ytringsfriheden, retsstatsprincipperne, retstilstanden og afvisningen af enhver form for diktatur eller autoritært regime ikke blot danner grundlaget for det biregionale strategiske partnerskab, men at disse faktorer ligeledes udgør en nødvendig forudsætning herfor.

John Bufton (EFD). – (EN) Fru formand! Ved forhandlingernes begyndelse sagde Baroness Ashton venligt, at hun ville besvare ethvert spørgsmål. Jeg anmoder kraftigt Baroness Ashton om at besvare det følgende spørgsmål.

Forslag, der er dokumenteret af Udenrigsudvalget, omfatter forhandlinger om oprettelsen af et euro-latinamerikansk charter for fred og sikkerhed, der bygger på FN's charter.

Hvilke interesser beskytter De i forhold til Argentina, når De formelt anmoder FN's generalsekretær, hr. Ban Ki-moon, om at sætte spørgsmålstegn ved den britiske suverænitæt over Falklandsøerne?

Argentinas udenrigsminister, Jorge Taiana, har anmodet FN om bistand til at sætte en stopper for yderligere unilaterale tiltag fra Det Forenede Kongeriges side med hensyn til olieboringer i området.

På et møde, der for nylig blev afholdt mellem de latinamerikanske og vestindiske ledere, var der enstemmig støtte fra alle de 32 lande til Argentinas krav om Falklandsøerne.

Er De på baggrund af FN-chartrets princip om selvbestemmelse, enig i, at Det Forenede Kongerige bør bevare suveræniteten over øerne, og vil De beskytte Det Forenede Kongeriges interesser i overensstemmelse med international ret? Dette ønsker jeg et svar på.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Der har eksisteret et biregionalt strategisk partnerskab mellem EU og Latinamerika siden 1999. De grundlæggende principper for dette partnerskab omfatter overholdelse af menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder samt retten til uddannelse. Det forholder sig imidlertid sådan, at disse principper ofte krænktes. Desuden er ca. 42 millioner personer i Latinamerika analfabeter. EU er både Latinamerikas største investor og en vigtig handelspartner.

Afslutningsvis ønsker jeg at gøre opmærksom på, at det forhold, at kvinder er socialt dårligt stillet, og at forskelsbehandlingen af den indfødte befolkning fortsætter, for blot at fremhæve to problematiske områder, udgør en overtrædelse af de universelle menneskerettigheder. Der er stadig mange opgaver, der skal løses på dette område, og det er stadig nødvendigt at foretage forbedringer.

Marietta Giannakou (PPE). – (EL) Fru formand! Jeg ønsker at lykønske hr. Salafranca med hans yderst integrerede og underbyggede betænkning. Jeg er ligeledes enig med Kommissionens næstformand og højtstående repræsentant i, at denne indsats er vigtig for at kunne fremme et tættere partnerskab.

Der er faktisk sket en udvikling i Latinamerika i løbet af de forgangne 20 år, og det er sandt, at vi ikke længere behøver at nære bekymring, som i 1980'erne, over de talrige diktaturer. Vi nærer imidlertid stadig bekymring over narkohandelen, hvidvaskningen af penge, terroren og de enorme problemer, som fattigdommen afføder, usikkerheden og arbejdsløsheden i regionen.

I samarbejde med Parlamentet og Baroness Ashton opfordrer vi derfor til, at sektorer vedrørende uddannelse og kultur får særlig bevågenhed. De latinamerikanske lande er de eneste lande, som vi kan sige er så tæt knyttede til Europa, mere end andre tredjelande, med hensyn til historie, uddannelse og kultur, og jeg mener, at der bør lægges særlig vægt på disse områder.

Hr. Salafrancas betænkning indeholder en integreret plan og et forslag om stiftelsen af en fond, hvilket også er af enorm betydning for Europa-Parlamentet, og endvidere opfordres der naturligvis til, at Parlamentet påtager sig en ny og styrket rolle i forbindelse med disse lande. Efter min mening er det det, vi skal hæfte os ved i den betænkning, vi behandler i dag.

Emine Bozkurt (S&D). – (NL) Fru formand! I løbet af de seneste måneder er EU begyndt at anse Latinamerika for at have en stadig mere klar og konkret betydning, efter at EU i årevis har tildelt kontinentet alt for lidt opmærksomhed. Kommissionen fremlagde en meddelelse, hvori den betegnede begge de latinamerikanske regioner som globale medspillere og partnere, og forhandlingerne om associeringsaftalerne er nu godt i gang. Jeg bliver nødt til at fremhæve den strategiske betydning af gode forbindelser med Latinamerika. Her tænker jeg navnlig på de igangværende forhandlinger om en associeringsaftale med Mellemamerika, hvor der blevet taget hul på den sidste forhandlingsrunde i går. Målet med forhandlingerne er at sætte de sidste prikker over i'erne og afslutte forhandlingerne.

Selv om jeg grundlæggende vil glæde mig over en associeringsaftale med Latinamerika, lægger jeg meget vægt på at understrege, at overholdelsen af menneskerettighederne er det, som er allervigtigst i denne henseende. Denne aftale bør bidrage til en forbedring af menneskerettighedssituationen i Mellemamerika, og den skal anvendes til konstant at tilskynde disse lande til at overholde menneskerettighederne. Der er ikke blot tale om indgåelsen af en handelsaftale, men ligeledes om forseglingen af en indbyrdes aftale gennem politisk dialog og samarbejde.

Associeringsaftalen er vigtig for Mellemamerika. Regionen kendetegnes ved udbredt fattigdom, og denne aftale skal bidrage til økonomisk fremskridt blandt befolkningen. Under forhandlingerne må EU således ikke se bort fra, at EU og Mellemamerika ikke er ligeværdige partnere i aftalen. I aftalen skal der tages tilstrækkelig højde for de to regioners forskellige udgangspunkter, og asymmetrien i aftalen er derfor meget væsentlig. Resultatet skal kort sagt være en afbalanceret aftale og en aftale, der ikke blot er til fordel for Europa og store virksomheder, der har etableret sig i Mellemamerika. Nej, aftalen skal frem for alt bidrage til at forbedre den almindelige borgers og de små virksomheders situation.

Afslutningsvis har vi valgt en regionsbaseret fremgangsmåde, og jeg understreger, at vi skal afslutte forhandlingerne på en måde, som indebærer, at ikke et eneste land bliver stillet ringere end nabolandene.

Liam Aylward (ALDE). – (GA) Fru formand! Jeg glæder mig over denne betænkning og roser ordføreren for et fremragende stykke arbejde. Jeg henleder opmærksomheden på handelsforbindelserne mellem EU og Latinamerika.

Det skal sikres, at handelsforbindelserne drøftes på lige vilkår. EU's landbrugere og producenter skal følge mange regler, og de producerer levnedsmidler og varer af høj kvalitet. Disse høje standarder medfører højere produktionsomkostninger for EU's landbrugere og producenter, og dette kan være en ulempe på markedet, da der indføres produkter af en ringere kvalitet og til en lavere pris.

Vi gavner ikke blot de europæiske producenter ved at kigge på dette problem. EU har gjort en fremragende indsats med hensyn til beskyttelse og styrkelse af forbrugerrettighederne og sundheden. Vi er forpligtet til at sikre, at varer og produkter, der indføres i EU, ikke er i strid med disse rettigheder og ikke bringer de europæiske forbrugeres helbred i fare...

(Formanden afbrød taleren)

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Fru formand! Jeg vil faktisk forsøge at begrænse mig til et minut. Francis Fukuyama tog muligvis fejl, da han sagde, at liberaldemokrati er historiens endeligt, men han havde bestemt ret i sin påstand om, at liberaldemokrati er det bedste, der kan ske for folk. Jeg ville ønske, at alle virkelig levede under sådanne forhold.

I Latinamerika er demokrati desværre blevet erstattet af populisme, og kapitalismen af socialismen eller den økonomiske populisme. Jeg henvender mig derfor til Baroness Ashton fra Kommissionen, idet jeg inderligt anmoder om, at vores erfaring, de europæiske skatteyderes penge og vores knowhow frem for alt kanaliseres til de lande, som bevæger sig i retning af demokrati og opbygningen af en fri markedsøkonomi, og ikke til de lande, der opbygger populistiske diktaturer.

Corina Crețu (S&D). – (RO) Fru formand! Strategien til fremme af forbindelserne med Latinamerika har i perioden fra lanceringen heraf og indtil nu vist sig at være uvurderlig. Dette strategiske partnerskab har gjort forbindelserne mellem vores to regioner mere sammenhængende og har medvirket til at fremme projekter og programmer til over 3 mia. euro i løbet af de seneste ti år.

Heldigvis har de latinamerikanske lande formået at håndtere den økonomiske og finansielle krise bedre end visse industrilande. Fattighedsraten er imidlertid fortsat enorm høj eller sågar stigende blandt den ugunstigt stillede del af befolkningen som følge af regionens kroniske sociale polarisering og politiske og institutionelle dysfunktion. Eksempelvis lever 60 % af befolkningen i Bolivia under fattighedsgrænsen. De tal, der er indberettet for den andel af befolkningen, der lever under fattighedsgrænsen i Brasilien og Argentina, er henholdsvis 26 % og 13,9 %. Derfor er jeg fuldstændig enig i, at det er nødvendigt at målrette udviklingsstøtten oprettelsen af institutionelle faciliteter i disse lande med henblik på at udjævne de sociale uligheder.

Det er vigtigt, hr. Salafrancas betænkning medvirker til at fremme dialogen, således at der kan fastlægges metoder til at nå milleniumudviklingsmålene. Jeg er imidlertid af den opfattelse, at det er af afgørende betydning, at vi sikrer, at denne strategi omfatter inddragelse af civilsamfundet og ngo'erne i denne dialog og i de tiltag, der iværksættes til gennemførelse af strategimålene.

Emma McClarkin (ECR). – (EN) Fru formand! I min egenskab af medlem af EuroLat roser jeg det spanske formandskab og hr. Salafranca for at fremme betydningen af vores forbindelser med Latinamerika.

Klimaændringerne og den globale opvarmning bør fortsat prioriteres på den politiske dagsorden for EU og landene i Latinamerika og Caribien, og der bør afgives et mere fast løfte om at opfylde målsætningerne i Københavnserklæringen.

Desuden bør der sættes skub i dialogen om energi og energiforsyning for at bekæmpe klimaændringerne og for at bidrage til et bæredygtigt energiforbrug.

Der er imidlertid meget, vi kan udveksle, ikke blot inden for handelsområdet, men ligeledes med hensyn til kultur og uddannelse, og det endelige mål er, at der sættes skub i vores handelsforbindelser med Latinamerika som følge af øget innovation og et højere uddannelsesniveau i såvel EU som Latinamerika, og jeg understreger behovet for yderligere at øge og fremme Erasmus-programmet for latinamerikanske deltagere og fremhæver de fantastiske muligheder, som dette program kan bibringe såvel personligt som fagligt og med hensyn til fremtidige kontakter og styrkede handelsforbindelser mellem EU og Latinamerika.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Jeg glæder mig over styrkelsen af forbindelserne mellem EU og Latinamerika, som er en af det spanske formandskabs prioriterede områder, da det er til fordel for begge regioner og kan medføre fordele for EU's medlemsstater og landene i Latinamerika.

Latinamerika har et enormt befolkningsgrundlag med sine mere end 600 mio. indbyggere samt sine naturlige ressourcer og et BNP, der udgør 10 % af verdens samlede BNP.

EU bør som den største yder af udviklingsstøtte og Latinamerikas hovedinvestor og næststørste handelspartner systematisk konsolidere sin position i regionen.

Et fuldt ud funktionsdygtigt regionalt samarbejde, der bygger på fælles værdier, som f.eks. demokrati, retsstatsprincippet og overholdelsen af menneskerettighederne, forudsætter en målrettet forbedring af de nuværende mekanismer i det biregionale partnerskab. Jeg vil ligeledes slå til lyd for denne strategi på EuroLat-forsamlingens forestående plenarmøde i Sevilla i maj.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (ES) Fru formand! Jeg ønsker ligeledes at benytte lejligheden i disse forhandlinger til at fremhæve et emne, der vækker stor bekymring, og som er en situation, som vi blot blev bekendt med for at par dage siden, og som vedrører Colombia.

Det er blevet opdaget, at Colombias statslige sikkerhedstjeneste er direkte involveret i forfølgelser, affattelse af falske vidneforklaringer og kriminalisering af oppositionsmedlemmer.

Det drejer sig om førstehåndsviden fra senator Piedad Córdoba. Oplysningerne indgår i det dossier, som den colombianske sikkerhedstjeneste er i færd med at udarbejde vedrørende hendes sag. Vi blev informeret om, at den colombianske regering eller under alle omstændigheder det organ forsøger at fabrikere forbindelser mellem hende guerillagrupper, nemlig FARC. Hvad alvorligere er, indebærer den operation, der benævnes "Operation Europe", desuden den udtrykkelige hensigt om at forfølge, tydeligvis at angribe og miskreditere menneskerettighedsmyndighederne i Europa, herunder Underudvalget om Menneskerettigheder i Parlamentet, og jeg anmoder direkte Baroness Ashton om at hæfte sig ved dette.

Jeg mener, at dette er alvorligt, meget alvorligt, og jeg forlanger en forklaring fra den colombianske regering. I lyset af denne betænkning anser jeg det for at være yderst relevant, at vi finder ud af, nøjagtigt hvad der er op og ned i denne sag, og hvorvidt de colombianske myndigheder faktisk har planer om at gøre noget ved det.

FORSÆDE: Gianni PITTELLA

Næstformand

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Hr. formand! Fra at have levet under kolonistyre i mere end 300 år og fra at have fungeret som en kampplads i den kolde krig, har Latinamerika nu udviklet sig til en af verdens ekspanderende regioner. Det forhold, at Ruslands præsident, hr. Medvedev, har besøgt Mellem- og Sydamerika viser tydeligt, at han forsøger at styrke Ruslands økonomiske forbindelser med Sydamerika. Det viser også, at EU er på rette spor med hensyn til at forbedre sine forbindelser med Latinamerika, hvis befolkningstal er højere end i EU's 27 medlemsstater.

Det drejer sig imidlertid ikke bare om at indlede forhandlinger med Mercosur-handelsblokken. Vi skal ligeledes inddrage alle de små lande, der ikke tilhører denne økonomiske region eller Det Andinske Fællesskab. EU er ikke blot den største investor eller den største eller næststørste handelspartner, men ligeledes den største yder af udviklingsstøtte. Fra et økonomisk synspunkt spiller vi allerede en vigtig rolle, og efter min mening skal vi udnytte denne fordelagtige stilling til at udbygge forbindelserne mellem Europa og Latinamerika.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! For et stykke tid siden udviklede EU og Latinamerika et strategisk partnerskab med henblik på at opnå et effektivt partnerskab mellem de to regioner.

Jeg erindrer om, at der er blevet afholdt bilaterale topmøder siden 1999, og at 2010 ikke vil blive en undtagelse. Faktisk er der planlagt endnu et møde mellem EU og Latinamerika i Madrid i den kommende maj måned.

Jeg kan derfor med glæde kraftigt støtte og bakke op om hr. Salafranca Sánchez-Neyras betænkning her i dag. Jeg tilslutter mig den ros og de lykønskninger, som alle, eller næsten alle, talere har givet udtryk for. Jeg kan kun tilslutte mig disse lykønskninger og mener, at de bestemt er berettigede. Formålet med betænkningen er faktisk at konsolidere de allerede stærke politiske, historiske, kulturelle og økonomiske bånd mellem de to regioner, og jeg anser derfor fondsinitiativet for at være passende og fuldt ud relevant i den nuværende situation.

Som medlem af Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter er det vigtigt for mig at fremhæve dette særlige aspekt af økonomien og oplyse om nogle tal, der viser, at dette er et område af primær interesse, som er inde i en hastig udvikling, og som tegner sig for 600 mio. forbrugere og producerer yderst nødvendige råmaterialer.

Priserne på landbrugsråvarer i Latinamerika er for nylig blevet positivt påvirket af mindre atmosfæriske forstyrrelser, hvilket har medført konstante og rigelige forsyninger i mange af områdets produktionslande, samt at mange investorer generelt er vendt tilbage. Jeg erindrer ligeledes om, at EU er den primære investor i Latinamerika og den primære donor af udviklingsstøtte, idet investeringerne forventes at komme til at udgøre 3 mia. euro i perioden 2007-2013.

For at vende tilbage til en del af denne beslutning, som har min fulde støtte, ønsker jeg som en endelig og afsluttende bemærkning at nævnte klimaændringerne, som er et vigtigt emne, og som ligeledes blev behandlet for nylig i de relevante udvalg med vedtagelsen af væsentlige betænkninger.

Jeg opfordrer derfor til drøftelser og samarbejde med Latinamerika om bekæmpelsen af klimaændringer, således at målsætningerne fra Københavnskonferencen hurtigere kan nås. Et samarbejde med de største udviklingslande er af afgørende betydning, hvis EU skal nå de klimamål, som vi selv har fastsat.

Peter Skinner (S&D). – (EN) Hr. formand! Jeg ønsker blot at sige, at jeg roser det arbejde, der er blevet udført, og de bemærkninger, der allerede er blevet fremsat.

Nogle mennesker ville måske påpege, at der stadig mangler svar på nogle vanskelige spørgsmål om Colombia og menneskerettighedssituationen i dette land. Da en eller to af mine kolleger, herunder Richard Howitt, der som følge af vulkanudbruddet er hindret i at være her i dag, ikke er til stede, bliver jeg nødt til at henvise til det, som han har påpeget, nemlig at fagforeningsfolk i Colombia har haft særlige problemer. Jeg anmoder kommissæren og andre om at have dette i tankerne i forbindelse med enhver strategi og deltagelse, som EU bidrager med i Latinamerika.

Catherine Ashton, *EU's højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, næstformand i Kommissionen.* – (EN) Hr. formand! I lighed med medlemmerne ønsker jeg indledningsvis at lykønske hr. Salafranca med den fremragende betænkning, og i lighed med hr. Salafranca og andre at takke det spanske formandskab med den indsats, som det også har ydet, og som ikke blot omfatter arbejdet forud for topmødet, men alt det arbejde, formandskabet har udført for at støtte de initiativer, der er blevet taget.

Det kommende topmøde er væsentligt. Det gør det muligt for os at styrke de forbindelser, som medlemmerne har talt om. Sideløbende med topmødet vil vi ligeledes afholde et udenrigsministermøde, som jeg anser for at være særlig vigtigt. Jeg håber, at vi vil kunne benytte denne lejlighed til at udbygge forbindelserne med en række stater, der vil være til stede på mødet.

En række medlemmer har ligeledes talt om handelens betydning og de europæiske virksomheders rolle, og jeg er fuldstændig enig heri. Vi er den største investor i Latinamerika. Det glædede mig især, at kollegerne talte om innovationens rolle, som jeg mener også er af særlig stor betydning. Som forventet blev der lagt enorm stor vægt på menneskerettighederne og betydningen af at sikre, at dette aspekt tydeligt udgør en del af alle vores dynamiske forbindelser, der spænder over vores arbejdsområder.

Nogle medlemmer talte om den særlige vægt, der i betænkningen blev lagt på kvindedrab og naturligvis den indfødte befolkning. Kommissionen har altid været en forkæmper for de indfødte befolkningers rettigheder og vil fortsat føre tilsyn med de projekter, der blev beskrevet.

Med hensyn til Colombia er jeg fuldt ud bekendt med synspunkterne i ikke blot Parlamentet, men naturligvis i de europæiske fagbevægelser og i den internationale fagbevægelse, som jeg havde forbindelse til i min tidligere stilling. Vi følger fortsat situationen på meget tæt hold. Vi har bemærket de væsentlige fremskridt, som er blevet gjort. Inden for rammerne af handelsaftalen vil medlemmerne kunne se betydningen af den stærke menneskerettighedsklausul og forpligtelserne i denne aftale, som vi vil overvåge, og som jeg håber, faktisk vil lindre bekymringerne i et vist omfang, men som afgjort vil udgøre et element i vores fortsatte samarbejde med Colombia.

Jeg er ligeledes enig i, at vi spiller en væsentlig rolle i samarbejde med disse lande i større internationale spørgsmål. Brasilien og Iran var konkrete eksempler, som blev anført. Jeg har netop drøftet dette spørgsmål med den brasilianske udenrigsminister, Celso Amorim, og vi vil fortsat holde tæt kontakt og drøfte dette vigtige emne.

Spørgsmålet om Falklandsøerne blev taget op. Medlemsstaterne har ratificeret FN's havretskonvention. Falklandsøerne er et associeret territorium til EU, og retsstatsprincippet finder anvendelse.

Klimaændringerne er ligeledes et meget vigtigt emne. Vi bør huske på, at vi har en indgående dialog med denne region. Endelig glædede det mig meget, at Erasmus og betydningen af uddannelsesprogrammer i denne forbindelse blev nævnt.

Afslutningsvis ønsker jeg igen at lykønske hr. Salafranca.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, *ordfører*. – (ES) Hr. formand! Jeg ønsker at takke alle medlemmerne for deres indlæg.

Til Baroness Ashton vil jeg sige, at det afgørende element, der vil sikre en styrkelse af disse forbindelser i de kommende år, vil være mobiliseringen af politisk vilje. Politiske begrundelser lå til grund for ministerdialogen i San José i 1985, politiske begrundelser lå til grund for institutionaliseringen af dialogen med Rio-gruppen i 1990, og politiske begrundelser lå til grund for forbedringerne i forhold til dette i topmødemekanismen.

Som svar til hr. Kožušník vil jeg sige, at vi så afgjort har et værdifællesskab, og jeg ønsker at påpege, at vi i sidste mødeperiode vedtog en vigtig beslutning om Cuba, hvor vi opfordrede til en omgående og ubetinget frigivelse af politiske fanger. Jeg ønsker at benytte lejligheden til at anmode Baroness Ashton om at gå i forbøn for en systemkritiker, Marta Beatriz Roque, der er prøveløsladt, og som er syg. Hun har lige fået tildelt spansk statsborgerskab i en sag, der blev fremmet af parlamentsmedlem Fernando Fernández Martín, således at hun kan komme under behandling i Spanien.

Vi er imidlertid nødt til at bevæge os fra ord til handling, og dette fremgår af associeringsaftalerne. Efter min mening har Baroness Ashton forhandlet sig frem til en god aftale med Colombia og Peru. Selv om menneskerettighedssituationen i Colombia stadig vækker bekymring, er den efter min mening blevet væsentligt bedre. Den colombianske befolkning kræver fred, og denne aftale er bestemt som fortjent. Jeg er også oprigtig af den opfattelse, at et flertal i Parlamentet kan tilslutte sig denne aftale.

Vi bliver nødt til at give Latinamerika et pusterum i forhandlingerne. Vi tegner os for 25 % af deres eksport, og de tegner sig for 2 % af vores. Vi bliver nødt til at være generøse og, som Baroness Ashton sagde, bliver vi nødt til at relancere aftalen med Mercosur.

Afslutningsvis tror jeg, at det dels går økonomisk ned ad bakke for EU, og dels at EU styrkes med den højtstående repræsentants tilstedeværelse.

Vi bliver derfor nødt til at anmode den højtstående repræsentant om at gøre en betydelig indsats for at vise vores politiske vilje på Madrid-topmødet og fortsat sætte forbindelserne med Latinamerika højt på EU's dagsorden.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i den første mødeperiode i maj.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

George Sabin Cutaş (S&D), *skriftlig*. – (RO) EU er Latinamerikas vigtigste handelspartner og den næststørste handelspartner for Mercosur og Chile. EU's medlemsstater udgør ligeledes den største kilde til direkte investeringer i Latinamerika. Forbindelserne mellem EU og Latinamerika rækker dog længere end til det kommercielle aspekt, da de ligeledes omfatter historiske, institutionelle og kulturelle elementer.

På denne baggrund mener jeg, at det er nødvendigt at udarbejde en handelsaftale, der omfatter et tættere samarbejde med Latinamerika. Den vedvarende indsats for at undertegne en associeringsaftale med Mercosur markerer faktisk det første skridt i denne retning.

Associeringsaftalen udgør et instrument, der vil bidrage til at fremme begge regioners fælles økonomiske, sociale og geopolitiske interesser. Den ville ligeledes være den første interkontinentale associeringsaftale mellem nord og syd, der ville udgøre et alternativ til andre mindre retfærdige integrationsforsøg, som f.eks. Det Amerikanske Frihandelsområde.

Et tættere handelssamarbejde mellem Latinamerika og EU ville fremme gennemførelsen af økonomiske og sociale samhørighedspolitikker, der har til formål at fremme den økonomiske udvikling og velstand i begge regioner. Jeg håber, at en række tilfredsstillende konklusioner i denne retning vil blive præsenteret på topmødet mellem EU og Mercosur den 17. maj.

9. Dagsorden (fortsat): se protokollen

10. Kirgisistan (forhandling)

Formanden. – Det næste punkt er en redegørelse fra næstformanden i Kommissionen/EU's højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik om Kirgisistan.

Catherine Ashton, *EU's højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, næstformand i Kommissionen.* – (EN) Hr. formand! Jeg glæder mig over at få lejlighed til at afgive en redegørelse om Kirgisistan. Som det er Parlamentet bekendt er situationen i landet noget ustabil og spændt. Kirgisistan har tiltrukket sig mange mediers opmærksomhed, og jeg har fuldt udviklingen tæt fra begyndelsen og har afgivet to redegørelser henholdsvis den 7. april og den 8. april.

Jeg sendte næsten omgående en delegation ledet af EU's særlige repræsentant, Pierre Morel, til Kirgisistan, og vi holdt tæt kontakt under hele hans besøg.

EU, FN og OSCE's koordinerede indsats, der blev indledt sidste uge i Bishkek, fortsætter i øjeblikket og vil fortsætte, indtil krisen og konsekvenserne heraf er overstået. I går talte jeg med Kasakhstans udenrigsminister, hr. Saudabajev, der i dag besøger Bishkek som formand for OSCE, og som bogstavelig talt lige har sendt mig en meddelelse om, at han har udført sine opgaver.

Præsidentens tilbagetræden, der er hjemlet i artikel 50 i Kirgisistans gældende forfatning, og hans udrejse af landet ventes at mindske den politiske spænding. Dette er imidlertid ikke ensbetydende med, at krisen er slut, og vi har et vigtigt stykke arbejde foran os.

For det første bliver vi nødt til at sikre stabilitet og offentlig orden, og selv om situationen generelt er faldet til ro, fortsætter volden. I går blev der rapporteret om så mange som fem dræbte som følge af uroligheder i Bishkeks forstæder. Alle sider skal være forsigtige og undgå provokationer. Genindførelsen af lov og orden skal prioriteres. Borgerne og virksomhederne i Kirgisistan skal kunne have en hverdag, som ikke er præget af frygt for deres liv eller fysiske integritet.

Det andet problem vedrører den midlertidige regerings legitimitet. Selv om præsident Bakijev officielt er trådt tilbage, er det nødvendigt, at den midlertidige regering forpligter sig til en klar plan for, hvordan en tilbagevenden til den forfatningsmæssige og demokratiske orden og retsstaten skal ske.

Der er blevet offentliggjort elementer af en sådan "køreplan", idet der er ved at blive udarbejdet en ny forfatning, som sendes til folkeafstemning, og der skal afholdes præsident- og parlamentsvalg.

Vi vil med glæde se på sådan en plan. Det, der i denne forbindelse er væsentligt for os, er, at forfatningsprocessen er inklusiv, og at befolkningen bliver inddraget. Repræsentanter for alle parter og etniske grupper bør kunne bidrage til et nyt forslag til en forfatning, før dette sendes til folkeafstemning.

Jeg må sige, at de tidlige takter er opmuntrende. Jeg håber, at de også vil blive bekræftet de følgende dage, og jeg vil drøfte dette med ministrene i Luxembourg på mandag.

Hvis vi får vished for, at den midlertidige regering vil forpligte sig til en hurtig tilbagevenden til legitimitet og virkelig ønsker at blive en del af den demokratiske familie, vil vi være rede til at yde den nødvendige politiske, finansielle og tekniske støtte.

Med Europarådets Venedigkommission kan vi bidrage til arbejdet med forfatningsreformen og ajourføringen af valglovgivningen. Sidste års præsidentvalg viste os, at der er betydelig plads til fremskridt.

I samarbejde med OSCE er vi villige til at gøre en indsats med hensyn til forberedelserne af og metoderne til overvågningen af valgene, og i samarbejde med Kirgisistans befolkning er vi klar til at gøre, hvad vi kan, for at bidrage til at gøre deres ønsker om et demokratisk og åbent samfund til virkelighed.

For det tredje er det tydeligt, at Kirgisistan mangler materiel bistand. På meget kort sigt er vi villige til at yde enhver form for humanitær bistand, som de seneste begivenheder måtte have nødvendiggjort.

På grundlag af oplysningerne fra vores partnere i området, Røde Kors og FN's Udviklingsprogram, synes der på nuværende tidspunkt ikke at være omfattende humanitære behov, der ikke er opfyldt. Der kan imidlertid være særlige behov for lægelig assistance. Kommissionen vil gennem GD ECHO, naturligvis fortsat holde øje med den humanitære situation i landet og foretage de nødvendige tilpasninger.

Vi vil fortsat yde den bistand, der allerede er sat i gang, herunder især vedrørende menneskerettighederne, uddannelse og fattigdomsbekæmpelse.

Efter de sidste to ugers dramatiske begivenheder er det for det fjerde nødvendigt med ansvarlighed og retfærdighed. Over 80 personer døde, og mange hundrede blev såret, da der blev åbnet ild mod demonstranter i Bishkek. Disse begivenheder kan ikke blot betragtes som et afsluttet kapitel. Vi har brug for, at der bliver skabt klarhed om det, der faktisk sket, om hvem der var ansvarlig, og om hvad der skal gøres for at undgå, at dette nogensinde gentager sig i fremtiden.

Den nylige krise har endelig vist, at der er behov for virkelige økonomiske og sociale reformer. Desværre viser eksemplet Kirgisistan, hvordan dårlig regeringsledelse og manglen på virkelige reformer kan føre til politisk ustabilitet og i sidste ende vold.

Omvæltningerne og de efterfølgende udbredte plyndringer samt nu stigningen i den organiserede og omfattende kriminalitet forværrer situationen yderligere.

På mandag vil jeg sammen med ministrene drøfte den politiske ramme for EU's vilje til at tage hånd om de mest presserende behov, men i dag er jeg naturligvis meget interesseret i at høre medlemmernes syn på sagen.

Elmar Brok, for PPE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, Baroness Ashton, mine damer og herrer! Mange tak for Deres vurdering af situationen. Efter min mening er Deres vurdering korrekt, nemlig at vi først og fremmest skal forsøge at genindføre lov og orden og beskytte menneskelig og herefter begynde at bygge videre på dette fundament.

På den anden side er det, som nævnt i den sidste bemærkning, tydeligt at se, i hvor høj grad der er behov for økonomisk og social udvikling, da dette ligeledes er en vigtig målestok for politisk stabilitet. Dette omfatter naturligvis også lighed, idet dette aspekt ofte er taberen som følge af korruption og andre tilsvarende faktorer. Uanset om dette er berettiget eller ej, er det indlysende, at lighed var en af årsagerne til sammenstødene.

Vi skal klar over, at disse lande er tilstrækkeligt ustabile til, at vores indsats for at bibringe stabilitet gennem bidrag til en forbedring af statsopbygningen, demokrati og retsstaten er af afgørende betydning. Hele denne region er af stor strategisk betydning for os, og det gælder ikke blot de enkelte lande. Årsagen hertil er ikke blot de tilgængelige energikilder, men området som helhed, og især hvis vi tager den religiøse overbevisning i hovedparten af Sovjetunionens tidligere republikker i betragtning. Hvis denne overbevisning udviklede sig til fundamentalisme, kunne resultaterne blive katastrofale for os.

Det er derfor særdeles vigtigt for os at yde bistand til disse lande, og dette skyldes ikke selve bistanden, men ligeledes vores interesser.

Vi bør huske, at nabolandene i regionen, og nogle af disse er meget store, er ansvarlige for at sikre, at disse svagheder ikke udnyttes med henblik på at genetablere gamle magtforhold, der ikke ville muliggøre en moderne udvikling.

Hannes Swoboda, for S&D-Gruppen. – (DE) Hr. formand, Baroness Ashton! Jeg ønsker ligeledes at takke Dem for Deres redegørelse. En diktator eller en præsident, der opfører sig som en diktator, er blevet fjernet fra magten. Hans efterfølger fejrer det og glæder sig til at indføre demokrati for sine undersåtter. Efter et par måneder befinder han sig i samme situation, og det virker som om, demokratiet kun er blevet genindført for at bane vej for behagelige, vellønnede stillinger til hans søn eller andre familiemedlemmer.

Vi håber, at denne cyklus ikke begynder igen, og at fru Otunbajeva har en anden tilgang. Hendes fortid og den holdning, som hun ofte har gjort til kende, er tegn på, at dette er tilfældet. Tegn er imidlertid ikke nok. Vi har brug for rigtige beviser. Hvis hun ikke skal lide samme skæbne som sin forgænger, skal hun lægge en anden strategi og sikre, at hun hjælper sit lands befolkning. Jeg håber, at præsidenten, der er blevet sat fra bestillingen, vil være fornuftig nok og undlade at give anledning til nye uoverensstemmelser, og at han vil gøre et reelt forsøg på at leve et fredeligt liv i eksil, hvilket vil give den kirgisiske befolkning en chance for at opbygge en demokratisk stat.

Desværre er den situation, som jer beskrev, ikke kun kendetegnende for Kirgisistan. Der kan ligeledes findes tilsvarende forhold i andre lande. Vi ønsker Kasakhstans repræsentant held og lykke med opgaven på vegne af Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa (OSCE). Situationen i Kasakhstan er imidlertid også langt fra ideel. Det samme gælder Usbekistan og andre lande. Vi skal følge op på spørgsmålet om, hvordan vi kan tilskynde til udviklingen af demokrati i disse lande, da det ikke er et produkt, som vi bare kan levere, men som derimod skal spire i disse lande. Det er, som nævnt af hr. Brok, en meget følsom region. Hr. Morel udfører et godt stykke arbejde som særlig repræsentant, men det er ikke nok.

Jeg ønsker at erindre alle om, at der i løbet af det tyske formandskab med dr. Steinmeier blev udarbejdet en strategi for Centralasien, som vi har hørt meget lidt om for nylig. Jeg anmoder Dem derfor om at tage denne strategi op igen og omdanne den til en stabilitetsstrategi for regionen. Dette omhandler ikke blot energiforsyningen fra Turkmenistan og hele vejen til Kasakhstan. Det drejer sig ligeledes om stabilitet og især den politiske stabilitet i en region, der ligger meget tæt på Afghanistan. Vi ved, at situationen i nogle lande såsom Usbekistan er meget skrøbelig og problematisk. I sidste ende er det naturligvis et spørgsmål om menneskelighed, da der faktisk ikke burde være nogen ofre overhovedet.

I lyset heraf bliver vi nødt til at gøre et nyt forsøg på at fastlægge en strategi for Centralasien, som omfatter økonomi, demokrati og menneskelighed. Jeg anmoder om, at De bruger eksemplet Kirgisistan som påskud for at forny denne strategi for Centralasien og give den nye impulser.

Niccolò Rinaldi, for ALDE-Gruppen. – (IT) Hr. formand, Baroness Ashton, mine damer og herrer! Der er en vidunderlig afsluttende passage i det kirgisiske epos "Manas", der ikke er et lille litteraturværk, idet det er 20 gange mere omfangsrigt end Odysseen og Illiaden tilsammen og ligeledes er en hjælp til at forstå dette lands historie, hvor hustruen til den helt, der repræsenterer hele befolkningen, drager ud for at værne om mindet om helten og beskytte det mod fjendtlige angreb samt for at beskytte heltens gravsted.

Denne form for hengivenhed over for fællesskabet og over for befolkningen er det, vi burde forvente af Kirgisistans nye herskende klasse, der faktisk ikke er så ny igen. Naturligvis vil jeg råde den højtstående repræsentant til at indtage en konstruktiv og så at sige positiv, om end forsigtig, holdning over for den midlertidige regering, men ligeledes at opfordre til vedtagelsen af en række reformer og en vifte af tydelige foranstaltninger.

Vi skal ikke blot anmode om en international kommission, der skal efterforske hændelserne, eller om en entydig plan for genindførelsen af demokrati, da denne midlertidige regering i sagens natur ikke godkendes som en legitim regering i offentligheden, men ligeledes om reformer til en konsekvent og effektiv bekæmpelse af korruption, og endelig skal vi anmode om, at Kirgisistan gøres uafhængig af den dømmende magt, hvilket langt fra er tilfældet i dag.

I tilknytning til problemet vedrørende både den dømmende magt og korruptionen skal der endvidere gennemføres effektiviseringer i den særdeles undertrykkende og bureaukratiske nomenklatur og offentlige forvaltning. Dette er i realiteten den første rigtige prøve på EU's nye strategi for Centralasien i en kritisk nødsituation af den art, der for øjeblikket råder i Kirgisistan.

Vi må ikke lade dette land, hvor USA's indflydelse nu er meget begrænset, ende med blive fanget i det nuværende Ruslands temmelig kvælende favntag, og jeg er således af den opfattelse, at vi nu har en mulighed for at forpligte os.

Ulrike Lunacek, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, Baroness Ashton! Vi ved, hvor stort et håb, befolkningen havde i 2005, hvor Tulipanrevolutionen fandt sted, om at alt ville ændre sig, når der blev indsat en ny præsident, som virkelig tog befolkningens behov og interesser alvorligt med hensyn til demokrati og medbestemmelse. Desværre blev disse håb ikke indfriet, og nu har denne præsident lidt samme skæbne som sin forgænger.

EU skal gøre væsentlig indflydelse gældende i denne situation. Baroness Ashton! Jeg glæder mig over Deres oplysning om, at De har sendt den særlige repræsentant, hr. Morel, til regionen. Efter min mening er det både fornuftigt og nyttigt. På nuværende tidspunkt er det imidlertid lige så nødvendigt for EU at revidere sin Centralasien-strategi og derved virkelig gøre den effektiv. Jeg håber, at Rådet vil tage fat på denne opgave på mandag.

Kan De oplyse mig om, hvordan De agter at håndtere denne opgave? Hvordan har De planlagt at sikre, at der igangsættes en virkelig omfattende proces med henblik på udarbejdelse af en forfatning med inddragelse af alle, som De har foreslået? Vi bliver nødt til at hjælpe denne region og Kirgisistan med at bevæge sig i retning af samarbejde og væk fra konfrontation. Jeg mener, at dette er vigtigt for fremtiden i hele regionen og generelt set.

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL). – (FR) Hr. formand, fru næstformand, mine damer og herrer! Situationen i Kirgisistan er faktisk særdeles ustabil. Dette land har været og er måske stadig et af de lande, der syntes at være mest åbent over for oprettelsen af demokratiske institutioner.

Tulipanrevolutionen i 2005 gav igen et uendelig stort håb. Hr. Bakijev er dumpet. Han har været ude af stand til at opfylde befolkningens behov og krav. Han har ladet korruptionen blomstre og har selv deltaget heri med en vis slægtsfølelse. Han har tømt skabe og skuffer, hvis man skal tro visse forlydender, og han har indsat et stadigt mere autoritært regime, som politiske modstandere, menneskerettighedsforkæmpere og journalister har betalt en høj pris for.

Efter optøjerne den 7. april blev der indsat en midlertidig regering, men på trods af alt det, lader det ikke til, at hr. Bakijev har kastet håndklædet i ringen, selv om han har forladt landet, og i går var der som sagt faktisk nye optøjer i den sydlige del af landet og rundt om hovedstaden.

Fru kommissær! Dette land har faktisk en væsentlig strategisk betydning og ikke kun i militære henseender. Det må ikke udvikle sig til en legeplads for visse stormagter. På trods af nogle drøftelser er EU stadig ikke til stede i et tilstrækkeligt omfang i denne region. EU's støtte og diplomatiske tilstedeværelse er fortsat halvhjertet. Man behøver blot at læse dagens reportager om situationen i Kirgisistan for at blive overbevist om, at dette er tilfældet. Dette drejer sig ikke blot om USA, Rusland eller Kasakhstan, som for nuværende er formand for OECD. EU's støtte er af afgørende betydning for at sikre landets uafhængighed. Baroness Ashton har ret i, at det skal prioriteres at genindføre retsstaten, men vi skal meget hurtigt gå længere end det og, som bemærket af nogle af de øvrige medlemmer, gennemføre en rigtig strategi for denne region.

Ja, vi skal hjælpe dette land med at bekæmpe fattigdom, for 40 % af den kirgisiske befolkning lever under fattigdomsgrænsen. Ja, vi skal fremme den økonomiske udvikling og som sagt især med hensyn til uddannelse, sundhed, men ligeledes vand, der er af afgørende betydning i denne del af verden. Ja, naturligvis skal vi støtte demokratiet og beskytte menneskerettighederne. Dette er nu yderst presserende.

Vores opgave, fru kommissær, kan og skal være at hindre dette land i at svinge i retning af fundamentalisme og et nyt autoritært regime. Dette indebærer ikke, at vi skal blande os i Kirgisistans interne anliggender, men derimod, at vi skal hjælpe Kirgisistans befolkning med at genvinde troen på demokratiet. Dette er vejen til at sikre, at landet kommer til at spille en væsentlig rolle i denne region.

Fiorello Provera, for EFD-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Situationen i Kirgisistan er af meget stor betydning for stabiliteten i Centralasien, som er en region af særlig interesse for EU som følge af forsyningen med råmaterialer og energi.

Efter urolighederne den 7. april er det nødvendigt at genskabe forhold, der vil føre til et frit, lovligt og hurtigt valg af et demokratisk styre, hvis dette er muligt i lyset af situationen i området. Det vækker bekymring, at kriminelle bander har stjålet en betydelig mængde våben med alle de risici for øget lovløshed, væbnede konflikter og terror i området, som dette indebærer.

Europa og andre, herunder OSCE kunne medvirke til at hjælpe landet med at udvikle institutioner, der er stabile, funktionsdygtige, mindre korrupte og mere demokratiske. En sådan støttegestus kunne være i form af en observatørmmission i forbindelse med det kommende valg.

Vi kan imidlertid ikke foregive, at en ny forfatning eller et parlamentarisk styre vil være tilstrækkeligt til at sikre ægte demokrati. Dette afhænger uvægerligt af borgernes politiske udvikling og en udbredt overholdelse af loven og individets rettigheder. Vi skal yde langsigtet bistand til dette område.

Inese Vaidere (PPE). – (EN) Hr. formand! Sidste uges optøjer har ført Kirgisistan ind i en politisk, retslig og økonomisk krise. Landets forfatningsdomstol blev praktisk talt opløst, og den midlertidige regerings tiltag forekommer at være ukoordinerede. I mellemtiden har broderen til Kurmanbek Bakijev meddelt, at den håndskrevne afskedsbegæring er falsk, og at det ikke var Bakijev selv, der tog sin afsked.

Ifølge øjenvidner er der opstået nye lokale grupper, der forsøger at overtage styringen i regionerne. Desuden opstår der etniske grupperinger, der skaber frygt for mere vold mellem etniske grupper. Kriminelle grupper opererer uhindret i landet. Et stort antal våben er i omløb, og der gennemføres røverier. Beskyttelsen, sikkerheden og EU-borgernes interesser i Kirgisistan er stadig i fare.

Den nuværende midlertidige regering er ikke i stand til at modarbejde nogen af disse trusler. Situationen er fuldstændig uoverskuelig for lokalbefolkningen. EU's højtstående repræsentant, Baroness Ashton, har afgivet to redegørelser, hvori hun udtrykker bekymring, men der er i stedet et presserende behov for mere aktive og praktiske tiltag. Det er vigtigt, at EU indtager en målrettet holdning til situationen i Kirgisistan i dette strategisk vigtige land. Vi bliver nødt til at være til stede i landet i højere grad og samarbejde med FN, USA og OSCE for at beskytte de kirgisiske og EU's borgeres interesser, idet disse borgere på nuværende tidspunkt ikke er i stand til at beskytte deres liv og forsvare deres ejendom. Det er klart, at EU skal søge at få igangsat en uafhængig undersøgelse af årsagerne til og virkningerne af optøjerne.

Med hensyn til de materielle ressourcer i Kirgisistans nationalbank og i agenturet for investeringer og udvikling er det nødvendigt at foretage en vurdering af disse ressourcer, før der bevilges yderligere finansiell bistand. Passivitet og tøven fra EU's side og en manglende reel strategi og taktik kan resultere i en meget farlig udvikling og underminere EU's egne økonomiske og politiske interesser og troværdighed i denne region og i resten af verden.

Eleni Theocharous (PPE). – (EL) Hr. formand, Lady Ashton! I de 20 år, Kirgisistan har været uafhængigt, har det været ledet af et korrupt regime, og der er kun gjort beskedne fremskridt med hensyn til at forbedre landets demokratiske institutioner. Det har jeg ved selvsyn kunnet konstatere i de seneste 15 år, hvor jeg har været personligt involveret som OSCE-medlem mv.

De folk, der ledede landet frem til i går, og de folk, der omstyrkede dem, er alle brikker i det samme korrupte system. Hæren er i hovedstaden, hvor den i dette øjeblik foretager eftersøgninger og arrestationer. Vi er ikke desto mindre nødt til at give det nuværende regime en chance, da vi befinder os i sidste fase inden en borgerkrig og landets sammenbrud.

Befolkningen i Kirgisistan er et fredselskende folk, og jeg vil tro, at mange af Europa-Parlamentets medlemmer kender dem fra bogen af den berømte forfatter Chingiz Aitmatov, der var ambassadør i Bruxelles indtil for fire år siden. Finansielle bekymringer og sociale uligheder samt fremmede landes interventioner har imidlertid skabt eksplosioner, der i påkommende tilfælde kan føre til borgerkrig, og her er jeg lidt uenig i, hvorvidt den kirgisiske befolkning kan forhindre terrorisme.

Der er som sagt en reel fare for, at Kirgisistan opdeles i nord og syd, og udenlandske agenter puster til ilden, mens landets medlemskab af OSCE samt OSCE's konstante tilstedeværelse i Kirgisistan ikke synes at bære frugt i form af en demokratisering. Der er selvfølgelig en permanent humanitær krise, der måske ikke er akut, men de demokratiske institutioner er ikke blevet moderniseret eller forbedret i alle disse år. Folk lever et godt stykke under fattigdomsgrænsen.

Derfor er Europa-Parlamentet nødt til at intervenere sammen med de øvrige EU-institutioner – sammen med Kommissionen og Rådet – og revidere den hidtidige strategi på området.

En stærk delegation fra Europa-Parlamentet skal overvåge udviklingen i demokratiseringsprocessen og bevilge penge på kontrolleret vis med henblik på at udvikle institutioner og uddannelse, da destabiliseringen af Kirgisistan udgør en alvorlig fare for en destabilisering af hele det centrale og vestlige Asien samt af Europa. Hvis EU ønsker at spille en effektiv, fredsbevarende rolle, skal det handle nu.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Hr. formand! Situationen i Kirgisistan er særligt bekymrende. Landet har strategisk betydning i Centralasien. Det huser en amerikansk militærbase, der i høj grad bidrager til operationerne i Afghanistan, såvel som russiske tropper.

Det er uheldigt, at de seneste ugers protester har udartet til vold med tab af menneskeliv til følge. Myndighederne skal træffe foranstaltninger for at beskytte civile liv. Ikke desto mindre fandt der så sent som i går nye sammenstød sted mellem etniske kirgisere, russere og tyrker. I betragtning af at der bor store russiske

og usbekiske samfund i dette land, vil stabiliteten i hele regionen blive berørt, hvis de interetniske konflikter fortsætter.

Til fru Ashton vil jeg sige, at EU skal være særlig opmærksom på konflikten i Kirgisistan, og at det skal levere humanitær bistand og involvere sig i en stabilisering af situationen.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Hr. formand, fru Ashton! Vi er samlet for at diskutere de alarmerende begivenheder i Kirgisistan og for at gøre vores yderste for at stabilisere situationen i landet. Det er særlig vigtigt, at EU har en præventiv strategi over for Kirgisistan, men det er også vigtigt, at vi i princippet bevarer et særligt engagement i et andet emne, der er fjernet fra dagsordenen for dette møde. Da det er aktuelt, og da der står menneskeliv på spil, føler jeg mig imidlertid forpligtet til at gøre Dem opmærksom på det. Jeg taler om forfatningen hos de saharanske aktivister – de fredsbevarende aktivister fra Vestsahara, der tilbageholdes i marokkanske fængsler, og som sultestrejker og risikerer deres liv. Amnesty International har også gjort os opmærksom på deres forfatning. Jeg vil derfor bede fru Ashton og hendes kolleger om straks at se på dette problem, da det ellers risikerer at være for sent.

Charles Tannock (ECR). – (EN) Hr. formand! De seneste begivenheder i Bishkek er alarmerende og en tragisk afslutning på tulipanrevolutionen eller farverevolutionen fra 2005, hvor præsident Bakiyev havde lovet demokrati og menneskerettigheder og i stedet leverede korruption, nepotisme og øget autokrati.

Kirgisistan er fortsat det mindste og fattigste land i Centralasien, og det har været udsat for en bekymrende infiltrering af radikale islamister i Ferganadalen i de seneste år, så stabilitet skal være EU's prioritet for regionen.

Det er ret og rimeligt at anerkende den nye Otunbayeva-regering. Det er et usædvanligt eksempel, hvor vi har en fælles interesse med Rusland, der faktisk støttede revolutionen og væltede Bakiyev-regimet. Præsident Roza Otunbayeva var i en kort periode ambassadør i Det Forenede Kongerige, så hun ved udmærket, hvordan EU fungerer.

Endelig er Centralasien en strategisk region på grund af energi og global sikkerhed, og den amerikanske luftbases operationelle kapacitet har også stor betydning med hensyn til at støtte ISAF i Afghanistan.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Hr. formand! Fem år efter tulipanrevolutionen, hvor præsident Akayev trådte tilbage, har en blodig revolution fundet sted. Der kan selvfølgelig gives to grunde hertil. For det første problemet med nepotisme og korruption og for det andet landets finansielle og økonomiske problemer.

Fru Ashtons initiativ, der betyder, at hr. Morel i dag kan give os en udførlig beretning om, hvad der virkelig foregår i Kirgisistan, forekommer at være rimelig vigtig. Jeg har en inderlig opfordring vedrørende situationen i Kirgisistan. Landet er som bekendt under russisk indflydelse, ligesom det også har en amerikansk militærbase. EU's aktive deltagelse bør primært baseres på fundamentet for et demokratisk land, ligesom det skal sikre den interne sikkerhed. Mere end 80 dødsulykker er et dårligt signal for Kirgisistans opbygning. Jeg vil derfor gentage min inderlige opfordring og krydse fingre for fru Ashtons mission.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Hr. formand! Kurmanbek Bakiyev er hverken den første eller sidste politiske leder, der skaber skuffelse og desillusionering og behandles som en diktator efter det indledningsvis svage håb, hvor hans navn i begyndelsen blev forbundet med demokratisk optimisme.

Der er en enkel forklaring på denne situation. På grund af manglende stabile institutioner vil politikerne sandsynligvis skabe skuffelse og blive involveret i denne cyklus af konflikt, korruption og afpresning. Ingen af os skal glemme, at præsident Bakiyev har udnyttet det faktum, at der findes en russisk og en amerikansk militærbase på kirgisisk område, til fortsat afpresning af Vesten.

Løsningen består derfor i at oprette institutioner på basis af bred enighed, en bred høringsproces samt stor kompromisvilje blandt de politiske kræfter. Førsteprioriteten er imidlertid hurtigst muligt at bringe volden til ophør, sådan som den højtstående repræsentant sagde. Volden er alvorlig, og den skal hurtigst muligt bringes til ophør, da den ellers vil forhindre opbygningen af en politisk konstruktion.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Hr. formand, Baroness Ashton, mine damer og herrer! Situationen i Kirgisistan er mildest talt alarmerende – særligt hvis vi tænker på udtalelserne fra den tidligere udenrigsminister, der mener, at Kirgisistans skæbne mere end nogensinde tidligere læner sig op ad det russiske økonomiske område og grænseområde.

En uge efter faldet af regeringen under ledelse af den tidligere præsident Bakiyev, der flygtede ud af landet i fly den 15. april, er der ingen, der har nogen idé om landets endelige politiske destination eller fremtidige

politiske intentioner. Det står imidlertid klart, at den russiske forsvarsminister lettede den tidligere præsident Bakiyevs flyvetur, efter at folk gik på gaderne for at kræve hans afgang.

Der cirkulerer mange våben i Kirgisistan, der er et lille land med blot 5,3 mio. indbyggere, der som det eneste land i verden huser både en amerikansk og en russisk militærbase. Spændingen breder sig nu til nabolandene, og EU skal notere sig den prioritering og den mulighed, der opstår i denne tid, der først og fremmest handler om at undgå en mulig borgerkrig og hjælpe landet med at blive en demokratisk parlamentarisk republik med et stabilt præsidentskab inden for de næste seks måneder.

Som Baroness Ashton sagde, er alt dette muligt, hvis vi yder to former for præventive bidrag: for det første et diplomatisk bidrag, og for det andet – som den højtstående repræsentant sagde – et væsentligt materielt bidrag. Vores betimelighed med hensyn til at medvirke til at reducere og svække alle sociale spændinger vil have afgørende betydning.

Jeg vil opfordre Baroness Ashton til at gøre en hurtig og effektiv indsats, da dette bliver endnu en vigtig test for Europa. Vi befinder os ikke i Haiti, men i Kirgisistan. Lad os i det mindste forsøge at nå frem i tide denne gang.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Hr. formand! Da Sovjetunionen gik i opløsning i starten af 1990'erne, troede mange, at de unge demokratier ville udvikle sig næsten af sig selv. Nu ved vi alle, at disse nye stater har arvet enorme problemer fra Sovjetunionen. Under den sovjetiske æra blev forskellene mellem de etniske grupper i det store hele undertrykt, hvilket er grunden til de mange religiøse og kulturelle konflikter i landene i dag. Demokrati opstår ikke bare fra den ene dag til den anden, og det opstår slet ikke, så længe korrupte klaner bliver rige på bekostning af landet og dets indbyggere.

Der går rygter om, at de snigskytter, der skød ind i mængden i Bishkek, var usbekiske og tadsjikiske lejermordere. Det ser ud til, at det var et forsøg på at fremprovokere en international konflikt, der kunne true hele Centralasien. Den europæiske udenrigspolitik bør medvirke til at afdramatisere situationen. Militær indgriben er imidlertid en forkert tilgang, hvilket tydeligt fremgår af den tyske tilstedeværelse i Afghanistan. Det er helt afgørende at levere intelligent og målrettet økonomisk bistand og udviklingsbistand. Vi skal prioritere korruptionsbekæmpelse og berøve de lokale klaner deres magt. Først når vi gør det, har demokratiet en reel chance i Centralasien.

Malika Benarab-Attou (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Europeana-projektet åbner for en ny og ambitiøs dimension. Med dette digitale bibliotek bliver diversiteten og rigdommen af vores kultur gjort tilgængelig. Det er afgørende, at vores forskellige lande bliver dybt involveret i dette projekt. Et afgørende aspekt af dette initiativ vedrører en grundlæggende værdi: respekten for kulturel og sproglig mangfoldighed.

En af vores kontinents horisonter er Afrika, men vi har tilsmudset denne horisont med slaveri og kolonialisme. Vi har pligt til at give anerkendelse og erstatning til de afrikanske folk. Dette behov kan ikke opfyldes af finansiel kompensation alene, men takket være Europeana-projektet kan vi være med til at give de afrikanske folk en del af deres kultur tilbage i form af deres mundtlige litteratur.

En malisk intellektuel ved navn Amadou Hampâté Bâ sagde engang: "Når et gammelt menneske dør i Afrika, er det et bibliotek, der brænder". Arbejdet med at digitalisere mundtlig litteratur – der ofte indsamles af hold af etnologer og antropologer – for efterfølgende at sikre fri adgang til den og gøre den universel gennem Europeana-projektet, er en metode til at beskytte og give liv til menneskehedens kulturelle mangfoldighed, som vi alle er knyttet til.

Catherine Ashton, næstformand i Kommissionen og højtstående repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. – (EN) Hr. formand! I dag sidder jeg også på Kommissionens plads. De ærede medlemmer har fremsat en række vigtige punkter, og i min korte taletid vil jeg forsøge at kommentere flest mulig af dem.

Hr. Brok, hr. Tannock og flere andre talte om betydningen af, at det er et af de fattigste lande i Centralasien samt en af de vigtigste modtagere af EU-bistand pr. indbygger. Jeg er helt enig i, at social og økonomisk udvikling er helt afgørende som en del af den strategi, vi skal følge. Fru Swoboda talte også om betydningen af at sørge for, at vi har en ægte politisk reform. Vi arbejder meget tæt sammen med FN og OSCE. De folk, der har været i regionen i de seneste par dage, har vedholdende sagt, at vi er nødt til at se på reformernes betydning for det næste, der sker, og jeg er helt enig med hensyn til regionens politiske stabilitet. Det er yderst vigtigt.

Vi er nødt til at se meget nøje på sagen. Der findes en strategi for denne del af Centralasien. Den bliver revideret, men jeg ser på den i forbindelse med tjenesten for EU's optræden udadtil samt det, vi skal gøre i denne region for at samle de forskellige elementer af støtte fra Kommissionen og Rådet. Efter min mening beskrev hr. Rinaldi og flere andre med rette, at vi skal være forsigtige, positive og konstruktive i vores holdning, og jeg er også enig med en række parlamentsmedlemmer, der talte om retsstatsprincippernes værdi og betydning. Det har afgørende betydning for alt, hvad vi gør i landet, at vi sørger for at retsstatsprincipperne overholdes og respekteres i både det juridiske system og i den politiske og forfatningsmæssige reform, der er så vigtig.

Hr. Lunacek talte om, at valgene langt fra levede op til de ønskede internationale standarder. Det var vist den præcise ordlyd i den briefing, jeg fik. De elementer, som jeg vil putte ind i blandingen af ting, vil naturligvis omfatte retsstatsprincipper, politiske og forfatningsmæssige reformer, valg samt den økonomiske forbindelse, som vi også ønsker at skabe. Et lille eksempel herpå er naturligvis det faktum, at det er et af de lande i området, der har store vandressourcer, og at det leverer vand til regionerne, hvilket de ærede medlemmer vil vide. Vi har hjulpet dem med deres vandforvaltning i mere end fem år, og forhåbentlig vil vi kunne vende tilbage til dette meget vigtige arbejde, så snart krisen er overstået, og en legitim regering er kommet ordentligt på plads.

Det er blot nogle af de elementer, jeg vil medtage. Efter min mening har vi en passende tilstedeværelse i regionen. Pierre Morel har været der i adskillige dage. Han er netop vendt tilbage. Han vil orientere hr. Borys fra Udenrigsudvalget den 27. april for at opdatere udvalget om alle begivenhederne. Vi skriver sammen med timers mellemrum og har talt sammen adskillige gange, og han har naturligvis også været i kontakt med andre kolleger. Han har været en stærk repræsentant for os, og jeg vil rose ham og hans hold for deres indsats.

Som hr. Provera sagde, kan man aldrig undervurdere demokratiets betydning. Efter min mening skal vi nå ud over nogle af de spørgsmål, som hr. Vaidere talte om: ustabiliteten, rygterne og usikkerhederne, der tydeligvis har enorm betydning. Som jeg tidligere har sagt, har vi tilkendegivet, hvad vi ønskede at gøre i løbet af de første afgørende dage, hvilket De forhåbentlig finder tilfredsstillende.

Afslutningsvis vil jeg sige, at nogle af de nuværende medlemmer af den regering, der er under dannelse, er de tidligere menneskerettighedsforkæmpere fra oppositionen, der blev undertrykt af den tidligere præsident, og som fik støtte fra EU inklusive naturligvis Europa-Parlamentets medlemmer. Så skønt jeg ikke nærer illusioner om politikens natur i dette land og i denne region, er vi efter min mening nødt til at give regeringen en chance for at blive ordentligt sammensat, for at nå til enighed om de afgørende politiske og forfatningsmæssige reformer og for at afholde de lovede valg. Hvis den er villig til at gøre dette, bør vi også støtte den fremover. På denne baggrund er jeg meget taknemmelig for medlemmernes kommentarer, og vi vil forfølge den tidligere beskrevne strategi.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i første mødeperiode i maj måned.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Paolo Bartolozzi (PPE), skriftlig. – (IT) Den folkelige uro, der er brudt ud i de seneste dage i Kirgisistans hovedstad, har standset fremskridtene i "tulipanrevolutionen", der vakte håb om demokratiske ændringer i den tidligere sovjetiske republik i 2005.

Europa-Parlamentet følger nøje udviklingen i landets politiske krise, ikke kun på grund af landets afgørende geostrategiske betydning for Rusland og USA, men også fordi Centralasiens stabilitet samt politiske og økonomiske udvikling og det interregionale samarbejde har betydning for EU – ikke mindst på grund af Centralasiens betydning for vores energiforsyning og vores økonomiske og handelsmæssige partnerskab.

Vi skal forhindre en borgerkrig og et "nyt Afghanistan". Vi sætter vores lid til den diplomatiske mægling fra præsidenterne i USA, Rusland og Kazakhstan – sidstnævnte som formand for OSCE – i deres forhandlinger med den midlertidige kirgisiske regering om at få skabt lov og orden samt forfatningsmæssig legalitet, så man kan afholde frie valg og løse landets problemer.

Som formand for EU-Centralasien-delegationen håber jeg, at vi trods de seneste etniske sammenstød vil gøre vores yderste for at skabe national fred og en varig tilbagevenden til demokratiske tilstande i Kirgisistan.

Krzysztof Lisek (PPE), skriftlig. – (PL) En stabilisering af situationen i Centralasien vil sikre et godt samarbejde med EU. Ingen er i tvivl om, at Kirgisistan spiller en særlig rolle her. Kirgisistan er vigtig for EU af strategiske årsager – fordi det har energikilder og naturressourcer, og fordi det huser en amerikansk militærbase, der

støtter NATO-styrkerne i Afghanistan. Samtidig har den manglende indførelse af passende reformer, efter at Kirgisistan fik sin uafhængighed, ført til den aktuelle dramatiske situation. Lad os i øjeblikket koncentrere os om at sikre civilbefolkningens sikkerhed og give dem humanitær bistand. Vi bør også gøre vores yderste for at forhindre en radikalisering af landet. Vi må ikke tillade, at der udbryder borgerkrig. På lang sigt er det helt afgørende at udvikle en ny strategi for hele regionen. Vi har brug for en hurtig udvikling af en særlig EU-holdning, der dækker centrale aspekter såsom forebyggelse af religiøs fundamentalisme, fattigdoms- og korruptionsbekæmpelse, opbygning af civilsamfundet, forsvar af menneskerettigheder og demokratisering. Vi bør i særdeleshed udsende et hold observatører til det næste valg. Vi skal være på forkant med det, der sker, og vi skal både undgå at blande os i indre anliggender og samtidig hjælpe Kirgisistan med at blive et demokrati og – når situationen stabiliseres – gennemføre effektive reformer. Efter min mening skal mere hjælp fra EU til Kirgisistan gives på betingelse af, at der indføres reformer, der sikrer lov og orden samt respekt for menneskerettigheder.

Kristiina Ojula (ALDE), skriftlig. – (ET) Jeg glæder mig over, at EU's særlige repræsentant er sendt til Kirgisistan. Vi skal kende den foreløbige regerings planer, vi skal have garantier for voldens ophør i Kirgisistan, og endelig skal der indføres demokrati og retsstatsprincipper. Under revolutionen i Kirgisistan beskyldte de nye magthavere præsident Bakiyev for begrænsninger af den frie presse, vold mod journalister, arrestationer af oppositionsledere, korruption, nedprioritering af demokratiske værdier samt for landets dårlige økonomiske situation. Vi bør således forvente, at Kirgisistan inden længe udvikles til et demokratisk land med retsstatsprincipper. Samtidig vil vores håb kun have sin berettigelse, hvis vi selv er villige til at bevilge ressourcer til planens gennemførelse, da der med Kirgisistans skrantende økonomi ikke er råd til at yde den nødvendige støtte til gennemførelse af de længe ventede sociale, økonomiske og politiske reformer. Med målsætningen om at skabe en bæredygtig udvikling i den centralasiatiske region skal vi ud over at tilbyde økonomisk bistand også tilbyde den midlertidige regering vores knowhow med hensyn til at gennemføre reformer på samme måde, som vi har gjort i Kosovo, Makedonien og andre steder. På dette område er det værd at bemærke, at Estland har ydet denne form for hjælp til både Ukraine og Georgien, hvilket viser, at man ikke skal undervurdere vores erfaringer med at kommunikere med befolkningen i de tidligere sovjetiske områder. Med det aktuelle regimeskifte kan vi ikke forpasse nogen chance for at fremme en tilnærmelse til demokratiske værdier i Kirgisistan. Det ville derfor være uansvarligt af os, hvis vi ikke støttede Kirgisistan og dermed gjorde det afhængigt af nogle af dets store naboer.

11. Topmøde EU - Canada (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelse fra næstformand i Kommissionen og Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik om topmødet mellem EU og Canada.

Catherine Ashton, næstformand i Kommissionen og Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik. – (EN) Hr. formand! Canada er en af EU's ældste og mest ligesindede partnere. Vi samarbejder om en lang række emner både bilateralt og selvfølgelig også rundt omkring i verden.

Vores forhold er forankret i en fælles historie, der går langt tilbage i tiden, samt i dybt rodfastede fælles værdier. Det er på dette grundlag, at vi samarbejder om at beskytte vores fælles interesser. Det gør vi selvfølgelig af hensyn til borgerne i Europa og Canada, men også for at fremme sikkerheden og velstanden på verdensplan.

Derfor er det et vigtigt forhold. Vi er nødt til at nære det og investere i det, så vi udnytter dets fulde potentiale. Det er formålet med det næste topmøde mellem EU og Canada, der finder sted i Bruxelles den 5. maj.

Timing er god, for da Canada er formand for G8- og G20-topmødet i slutningen af juni, kan vi på topmødet EU-Canada gøre status og trimme vores strategier for de globale temaer, der kommer til debat på G8- og G20-topmødet – f.eks. om fremme af et bæredygtigt økonomisk opsving, samarbejde om finansmarkedsreformer og -reguleringer, klimaforandring og bekæmpelse af atomvåbenspredning.

For nylig deltog jeg i G8-udenrigsministrenes møde i Canada, hvor man debatterede mange af disse emner.

Vi får også chancen for at diskutere de bilaterale forbindelser mellem EU og Canada samt vores samarbejde om regionale kriser. Vi stræber efter at få et fokuseret og forretningsmæssigt topmøde.

Med vores bilaterale forbindelser vil topmødet handle om indsatsen for at opgradere og modernisere forbindelserne mellem EU og Canada. Det vil give os en fortræffelig mulighed for snarest muligt og på højeste politiske niveau at fremme mulighederne for at indgå en ambitiøs og omfattende økonomisk og handelsmæssig aftale.

Vi vil gøre status over fremskridtet under de første tre forhandlingsrunder, men vi vil også sætte nyt liv i disse forhandlinger med tanke på fremskridtets betydning for at øge handelen og jobskabelsen. Med hensyn til handelen på et mere generelt plan bør topmødet sende et klart signal om, at EU og Canada afviser protektionisme med tanke på vores tilsagn om at nå frem til en ambitiøs, omfattende og afbalanceret afslutning på Doha-udviklingsrunden.

Topmødet skal også tage fat på emnet om gensidig visumfrihed i forbindelse med rejser. Vores mål er klart: Vi ønsker snarest muligt at få visumfri rejser til Canada for alle EU-borgere.

Vi får også mulighed for at diskutere vores krisestyringssamarbejde, der heldigvis er i hastig fremmarch. Vi har også adskillige igangværende krisestyringsoperationer – navnlig vores politimission i Afghanistan, hvor vi har et eksemplarisk samarbejde med Canada.

Haiti kommer også på dagsordenen for topmødet af indlysende årsager. Canada spiller en meget vigtig rolle i Haiti, og et af de områder, hvor vi kan og bør styrke vores fælles indsats, er inden for sammenkædning af krisestyring med langsigtet udvikling. Det var også dette punkt, jeg fremhævede under New York-konferencen om Haiti den 31. marts, der som medformænd havde både EU og Canada sammen med Frankrig, Spanien og Brasilien.

Sammen med mine kommissærkolleger, Andris Piebalgs (udvikling) og Kristalina Georgieva (internationalt samarbejde, humanitær bistand og krisestyring), kunne jeg i New York med glæde bekendtgøre, at EU vil bidrage med over 1,2 mia. EUR til Haitis genopbygning og udvikling.

EU og Canada har begge en langsigtet forpligtelse om at hjælpe Haiti på vejen til genopbygning og en bedre fremtid.

Topmødet vil dække klimaændring. Under hensyntagen til konteksten efter klimakonferencen i København vil tilpasning til samt bekæmpelse af klimaændringer fortsat være øverst på dagsordenen og kræve støttende energipolitikker. Der er bred opbakning til tanken om, at et samarbejde mellem EU og Canada skal fokusere på finansieringsmekanismer samt på støtte til ren udvikling i tredjelande.

Klimaændringernes konsekvenser for Arktis bliver et andet vigtigt element af vores diskussioner på topmødet. Ingen andre steder mærker man så stærkt effekten af klimaændringerne som i den arktiske region. Miljømæssige forandringer har en voksende effekt på Arktis' befolkning, biodiversitet og landskab – både til lands og til vands. Beskyttelse af regionen og dens befolkning er et vigtigt mål for EU's udvikling af den arktiske politik, som De måske kan huske fra min præsentation på plenarmødet i marts måned. Med mere end 40 % af sin landmasse i nord deler Canada vores interesse i at beskytte det arktiske miljø og sikre en bæredygtig økonomisk og social udvikling af regionen.

Endelig, når vi taler om at opgradere og modernisere forbindelserne mellem EU og Canada, har vi rammeaftalen fra 1976 mellem EU og Canada. Den gælder fortsat, men den er forældet. Samarbejdet mellem EU og Canada er udvidet til andre områder som f.eks. udenrigs- og sikkerhedspolitikken samt et tættere samarbejde om retlige og indre anliggender.

Vi har derfor brug for en moderniseret rammeaftale, der kan fungere som en paraply for alle vores sektoraftaler inklusive den omfattende økonomiske og handelsmæssige aftale, og i øjeblikket afholder vi sonderende drøftelser med Canada for at føre denne aftale up to date.

Der er store udfordringer i verden, og hvor forandringen er konstant, har vi brug for partnere. Canada er en af EU's vigtigste partnere. Vi stiler efter et frugtbart topmøde med klare resultater.

Elisabeth Jeggle, for PPE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, Baroness Ashton, mine damer og herrer! Jeg vil takke Baroness Ashton for hendes omfattende redegørelse. Som næstformand for Europa-Parlamentets delegation for forbindelserne med Canada er jeg specielt glad for, at vi her i Europa-Parlamentet diskuterer det kommende topmøde mellem EU og Canada. Som bekendt er afstemningen desværre blevet udskudt til starten af maj. Jeg vil imidlertid gerne kort præsentere de punkter, der er vigtige for Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristlige Demokrater).

Canada har siden 1959 været en af EU's nærmeste og ældste partnere. Canada og EU har mange fælles værdier, og begge er stærke tilhængere af en multilateral tilgang til håndteringen af globale udfordringer. I 2010 har Canada formandskabet for G8, og det er også vært ved det næste G20-topmøde. Med hensyn til de aktuelle forhandlinger om en omfattende økonomisk og handelsmæssig aftale mellem EU og Canada er det vigtigt for os at udbyde og styrke det gode forhold mellem de to partnere på det kommende topmøde.

Derfor opfordrer vi i vores fælles beslutning til en koordineret og sammenhængende tilgang til de udfordringer, vi står over for med hensyn til den økonomiske og finansielle krise, udenrigs- og sikkerhedspolitik, udviklingssamarbejde, klima- og energipolitik samt forhandlingerne i Doha-runden. Vi opfordrer imidlertid også til, at man på det kommende topmøde mellem EU og Canada finder en løsning på problemet med det visumkrav, som den canadiske regering delvis har genindført over for EU-borgere fra Tjekkiet, Bulgarien og Rumænien. På baggrund af dette glæder vi os meget over åbningen af et visumkontor på den canadiske ambassade i Prag samt over oprettelsen af en ekspertgruppe om dette emne.

Endelig vil jeg endnu en gang understrege, at jeg er overbevist om, at topmødet mellem EU og Canada vil styrke det allerede tætte politiske forhold mellem de to parter. Mange tak for Deres engagement og opmærksomhed.

Ioan Enciu, for S&D-Gruppen. – (RO) Hr. formand! Som den højtstående repræsentant også har sagt, er Canada en af EU's ældste partnere, og dette års topmøde er vigtigt for at fortsætte og konsolidere dette samarbejde inden for alle områder: økonomi, handel, klimaændringer og militær. Jeg glæder mig også over de foranstaltninger, der hidtil er truffet med henblik på at underskrive en handelsaftale mellem EU og Canada, og forhåbentlig vil dette års møde give det nødvendige incitament til at få aftalen i hus.

I betragtning af den aktuelle økonomiske situation og klimaets tilstand må jeg understrege behovet for et tæt samarbejde om at finde alternativer til de traditionelle kilder til energiproduktion, der vil respektere de særlige træk hos både EU og Canada, der er involveret i udviklingen og brugen af lavemissionsteknologi. Samtidig bør man også fremme et samarbejde i energiklimasektoren og den maritime sektor i den arktiske region.

På topmødet vil der også være følsomme emner. Her tænker jeg på økologiske emner, global opvarmning, ACTA, CETA, banksektoren, en stabilisering af de finansielle og økonomiske markeder, CITES-konferencen og aftalen mellem EU og Canada om PNR-oplysninger. I betragtning af tidligere tiders erfaringer tror jeg, at det vil lykkes for EU og Canada at finde en løsning på flest mulige af disse problemer. Man skal imidlertid nærme sig disse emner med takt og forståelse og uden gensidige beskyldninger og ganske enkelt se fremad og tage hensyn til interesserne hos borgerne på begge sider. En sikring af gensidighed i bilaterale forbindelser er et af EU's grundprincipper. Vi håber, at Canada i den nærmeste fremtid vil opgive visumkravene til borgere fra Rumænien, Tjekkiet og Bulgarien og dermed sikre ligebehandling af alle EU-borgere.

I betragtning af at Europa-Parlamentet skal udtale sig forud for underskrivelsen af enhver international traktat, skal det involveres og høres helt fra starten af ethvert projekt. Jeg benytter lejligheden til at bede Kommissionen om at etablere en effektiv kommunikation med Europa-Parlamentet for at skabe bæredygtige resultater.

Wolf Klinz, for ALDE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Partnerskabet mellem EU og Canada fungerer fint, ikke kun på det økonomiske område, men også med hensyn til udenrigspolitiske spørgsmål som f.eks. Iran, Afghanistan, Haiti mv.

Trods dette står vi med en række alvorlige udfordringer. Jeg er sikker på, at vi kan klare dem, fordi vi har så tæt et venskab og partnerskab. Jeg tænker især på fem punkter. For det første skal vi indføre en ordentlig regulering af finanssektoren. G20 har lovet meget, og efter min mening er det vigtigt, at man på G20-topmødet i Toronto, der har Canada som vært, viser, at G20-landene træffer konkrete foranstaltninger og ikke kun giver løfter.

Mit andet punkt er allerede blevet nævnt. Vi har meget ens klimapolitiske målsætninger. Vi europæere kan helt sikkert lære noget af Canada om projekter vedrørende opsamling og oplagring af CO₂ og andre landvindinger i denne sektor. Vi kan forhåbentlig blive enige om fælles reduktionsstandarder.

Mit tredje punkt vedrører behovet for en ny handelsaftale, og jeg synes også, at vi har meget ens målsætninger på dette område. Jeg vil gerne fremhæve to punkter, hvor der er brug for en indsats, og hvor vi ønsker at komme tættere på hinanden, men hvor vi fortsat står et stykke fra hinanden. Et af disse anliggender drejer sig om visumfri rejser, som Baroness Ashton allerede har nævnt. Det bliver forhåbentlig muligt at behandle etniske minoriteter fra EU's medlemsstater på samme måde som alle andre EU-borgere.

Mit sidste punkt vedrører den aftale om passagerdata, der udløb sidste efterår. I praksis gælder den stadig, men den har ikke længere et retsgrundlag. Vi har brug for et nyt retsgrundlag, så vi kan indgå en ny aftale. Dette nye retsgrundlag skal sikre respekt for borgerlige rettigheder. De moderne teknologiske muligheder for netværkssamarbejde skal ikke bruges til at gøre alle disse oplysninger om navne, fødselsdatoer,

flyvemæssige detaljer, kreditkort mv. så lettilgængelige, at oplysningerne kan misbruges. Vi håber, at vi kan samarbejde om at skabe et retsgrundlag, der svarer til vores europæiske opfattelse af borgerlige rettigheder.

Reinhard Bütikofer, *for Verts/ALE-Gruppen.* – (DE) Hr. formand, Baroness Ashton! Canada er EU's gode ven og vigtige partner. Det er også en vigtig international aktør, der i lang tid har været et modent demokrati, som vi kan lære meget af, men da det er lang tid siden, vi har vedtaget en beslutning om Canada her i Europa-Parlamentet, bør vi benytte lejligheden til at se nærmere på forholdet mellem Europa og Canada, end denne beslutning gør.

Jeg finder det temmelig pinligt, at beslutningen kun refererer til de mange fælles udfordringer, men ikke medtager politikken om Arktis iblandt dem. Der nævnes ikke noget om at beskytte Arktis ved hjælp af målsætninger og standarder. Arktis nævnes kun en passant, og man overser fuldstændig det faktum, at Canada i marts måned på en ganske uvenlig måde forhindrede Sverige, Finland, Island og de oprindelige indbyggere i at deltage i et internationalt møde om Arktis

Jeg er flov over, at man ikke ser på problemerne med tjæresand, tun og forbuddet mod slagtning af sæler. Det handler ikke kun om at provokere Canada, men hvis vi har en seriøs drøftelse med en ven, er det tåbeligt og skændigt ikke at nævne vores problemer. Der tales ikke om det faktum, at Canada ikke spillede en særlig positiv rolle i København. Man bør sætte større fokus på problemet med visumpolitikken i forhold til specielt Tjekkiet og dets romaer.

Vi skal samarbejde i venskab, men vi skal ikke feje problemerne ind under gulvtæppet, da det ikke gavner nogen. Derfor vil min gruppe under afstemningen forsøge at sørge for, at problemerne med tjæresand og import af sælprodukter kommer med i beslutningen.

Philip Bradbourn, *for ECR-Gruppen.* – (EN) Hr. formand! Som formand for delegationen for forbindelserne med Canada glæder jeg mig meget over denne beslutning, der faktisk er første del af et topmøde mellem EU og Canada. Som tidligere nævnt er Canada en af Europas ældste partnere, og en styrkelse af vores forbindelser på tværs af Atlanten er blevet en prioritet for begge parter. Som den ædle frue sagde i sine indledende bemærkninger, sker der fremskridt i samtalerne med Canada om en omfattende aftale om handel og økonomi, der forhåbentlig vil sætte standarden for fremtidige handelsaftaler mellem EU og tredjelande.

Parlamentet skal godkende disse aftaler, og forhåbentlig vil Kommissionen holde medlemmerne og specielt den interparlamentariske delegation og Udvalget om International Handel fuldt informeret og involveret på hvert trin af disse samtaler.

Jeg kan fuldt ud støtte nærværende beslutning, der er koncis og trofast mod topmødets emner og vores forbindelser med den canadiske regering. Beslutningen anslår en positiv tone for fremtidige samtaler og illustrerer Europa-Parlamentets vilje til at engagere sig i vores ældste handelspartner. Der kan bygges videre på dette for at fremme ikke kun Parlamentets rygte, men også de fremtidige forhandlinger med andre tredjelande.

Joe Higgins, *for GUE/NGL-Gruppen.* – (EN) Hr. formand! Der har ikke været nogen vurdering af de sociale, miljømæssige og økonomiske effekter af en økonomisk aftale mellem EU og Canada.

Den canadiske fagforening for offentligt ansatte, der har 600 000 medlemmer inden for områder som f.eks. sundhedspleje, uddannelse, lokaladministration, offentlige tjenesteydelser og transport, bekymrer sig meget om virkningerne af en sådan aftale. Den nationale sammenslutning af offentligt og privat ansatte, der har 340 000 medlemmer i Canada i de offentlige og private sektorer, samt alliancen for offentlige tjenester med 165 000 medlemmer er ligeledes bekymrede.

Disse arbejdstagere er bekymrede, fordi de forstår, at en sådan aftale primært vil blive implementeret i storkapitalens interesse i både Canada og EU og ikke primært af hensyn til arbejdstagerne eller social retfærdighed.

Nu ønsker både europæiske og canadiske multinationale selskaber at kaste sig ud i leveringen af offentlige ydelser i Canada – naturligvis med henblik på profitmaksimering. De ser en aftale mellem EU og Canada som et middel til at gennemtvinge en omfattende privatisering inden for områder som offentlig transport, vandforsyning og elektricitet. En sådan udvikling vil være ildevarslende for de canadiske arbejdstageres løn- og arbejdsforhold. Det kunne være begyndelsen på et væddeløb mod bunden på præcis samme måde, som vi har set i Europa, hvor Kommissionen selv støtter rettighederne for de private virksomheder, der leverer tjenesteydelser for at udnytte arbejdstagere, sådan som man f.eks. så, da Kommissionen søgte Luxembourg for at ville give vandrende servicearbejdere samme beskyttelse som luxembourgske arbejdstagere.

Nu er canadisk vand et særligt mål for de multinationale vandselskaber. Nogle EU-baserede multinationale selskaber har tidligere skabt ravage i lande som f.eks. Bolivia med vandprivatisering, og deres ødelæggende indflydelse mærkes allerede i Canada.

Heldigvis er almindelige mennesker i Canada villige til at kæmpe for at beskytte deres offentlige vandforsyning. De er nødt til at være på vagt.

De europæiske fagforeninger for arbejdstagere i den offentlige sektor er også bekymrede, og jeg opfordrer både canadiske og EU-baserede fagforeninger til at iværksætte en ægte kampagne for at beskytte offentligt ejerskab af offentlige tjenester med demokratisk kontrol frem for privat profitmaksimering, men der skal ikke kun være tale om et møde på ledelsesniveau, men om et ægte engagement fra de menige medlemmer for at beskytte deres offentlige tjenester.

Anna Rosbach, for EFD-Gruppen. – (DA) Hr. formand! Europa og Canada har i mange år haft et godt samarbejde, og derfor er det naturligt, at vi søger at øge den frie handel. Men er den nuværende metode den bedste, når forhandlingerne har taget så lang tid? Er EU's apparat for tungt og bureaukratisk til at løfte opgaven?

Canada vil gerne have en frihandelsaftale med EU, men samtidig ønsker Canada ikke at forbyde den grufulde metode til slagting af sæler, hvilket er helt imod alle dyrevelfærdsregler.

Ligeledes ønsker Canada ret til at beskatte søtransporten ad en isfri nordvestpassage. Men en vej nord om Amerika må være til fri rådighed for alle. Nordvestpassagen er ideel for at kunne spare tid, penge og brændstof og tjene miljøet. Det styrker konkurrencemuligheden for alle lande på den nordlige halvkugle. Derfor vil jeg opfordre Canada til, at man følger tankerne for frihandelsaftalen og dropper alle ideer om en eventuel beskatning af brugen af det åbne hav.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Hr. formand! Som om det ikke var pinligt nok, at der er sivet oplysninger ud midt under forhandlingerne om den omfattende økonomiske og handelsmæssige aftale (CETA), er der også fremsat beskyldninger om, at Canada tvinges til at tilpasse sin ophavsretslovgivning til USA's og EU's standarder som en del af CETA og handelsaftalen vedrørende bekæmpelse af forfalskning (ACTA). Det ser ud til, at CETA refererer til en betydelig privatisering, deregulering og omstrukturering. Det betyder, at de lokale myndigheder forhindres i at anvende konkrete lokale eller etniske retningslinjer for indkøb. Det giver selvfølgelig mening at sende større kontrakter i udbud, og der skal selvfølgelig være regler, der kan sikre, at korruption og nepotisme ikke går i svang.

Når vores lokale myndigheder allerede klager over, at de ikke har lov til at bruge virksomheder, der udviser socialt engagement, men i stedet generelt tvinges til at give kontrakter til de markedsledende virksomheder, bliver det endnu mere uforståeligt, at vi tvinger andre lande til at anvende lignende bestemmelser. Når frihandelsaftaler tillader multinationale selskaber at sagsøge regeringer for at få skadeserstatning på grund af deres miljømæssige og sundhedspolitiske beslutninger, er det klart, at EU har lært alt for lidt af den finansielle og økonomiske krise, og at det fortsætter sin forkerte, neoliberale kurs.

Hvis EU virkelig ønsker at være der for borgerne, sådan som folketalerne altid siger, skal det holde op med at tage den forkerte vej og gøre sig selv til et bolværk mod globalisering, mens det støtter venlige magter som f.eks. Canada.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Hr. formand! I lighed med andre kolleger vil jeg først og fremmest understrege, at topmødet mellem EU og Canada er en vigtig mulighed for at uddybe vores partnerskab med dette vigtige demokrati. Forholdet er utrolig vigtigt for EU, da det involverer partnere, der har de samme værdier, og som har samarbejdet i lang tid.

Samtidig vil jeg gerne minde Dem om erklæringen fra det forrige topmøde mellem EU og Canada i Prag i maj 2009, hvor man gentog partnernes fælles mål om, og jeg citerer, "at forbedre personers frie og sikre bevægelighed mellem EU og Canada med henblik på hurtigst muligt at give alle EU-borgere mulighed for at tage på visumfri rejser til Canada".

Et år senere må vi konstatere, at vi er langt fra at nå dette mål. I øjeblikket er ikke kun rumænere og bulgarere fortsat underlagt et tvunget visumkrav, idet visa som bekendt blev genindført for Tjekkiet sidste år.

Efter min mening er her først og fremmest tale om et gensidighedsproblem. Som De alle ved, har alle EU's medlemsstater fritaget canadiske statsborgere for et visumkrav i overensstemmelse med vores lovgivning,

mens vi på den anden side har et – om jeg så må sige – konsistensproblem, da Canada har fjernet visumkravet for et af ansøgerlandene, Kroatien, mens det bibeholder visumkravene for borgere fra EU's medlemsstater.

Efter min mening bør der på topmødet i maj gøres betydelige hvis ikke afgørende fremskridt i spørgsmålet om at fritage alle borgerne fra EU's medlemsstater for visumkravet. Efter min mening er der behov for særlige foranstaltninger, og dette mål skal placeres højest muligt på dagsordenen, da vi ikke længere er tilfredse med principerklæringer. Denne form for diskrimination er ekstremt urimelig – specielt i den EU-medlemsstat, jeg kommer fra, og som har gjort betydelige tekniske fremskridt med hensyn til visumfritagelse.

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) Hr. formand! Hvorfor mon jeg altid føler, at jeg skal mistænke Kommissionen for ikke at ville fremlægge ting for Europa-Parlamentet? Det er tilfældet med den frihandelsaftale, der er til forhandling med Canada. Jeg vil gerne tilslutte mig kritikken fra mine kolleger, der har sagt, at nogle fakta er mistænkelige – især det, som hr. Higgins nævnte, og som jeg er helt enig i.

Efter min mening er handelsaftaler gode, hvis de fremmer generel velstand på begge sider, men ikke når de næsten udelukkende tjener nogle få store multinationale selskabers interesser. Når man opdager, at områder som sundhed, uddannelse eller offentlig sikkerhed pludselig er blevet genstand for handelsaftaler, og at de skal dereguleres og privatiseres, begynder man at få mistanke om, at aftalen er til gavn for de få og til skade for mange andre. Jeg vil gerne advare de mennesker, der forsøger at omgå Europa-Parlamentet i forbindelse med indførelsen af sådanne aftaler.

Jeg vil gerne fremsætte endnu et punkt. Hvis man mødes til forhandlinger med en langsigtet partner som f.eks. Canada, er man nødt til at komme ind på visse ubehagelige emner. Efter min mening bør en samtale og en aftale af denne type omfatte spørgsmålet om slagtning af sæler. Det er ikke for at genere nogen, men for at præcisere Europas holdning og finde en løsning, der kan gøre en ende på den rystende profittagning på bekostning af små dyr.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Hr. formand! Min kollega Sebastian Bodu kunne ikke komme til Strasbourg i dag, og jeg træder derfor i hans sted.

I øjeblikket er 39 millioner europæiske borgere fra Rumænien, Tjekkiet og Bulgarien ude af stand til at rejse til Canada uden visum. Mere end halvdelen af disse – 22 mio. – er rumænere. At bevare visumordningen for adgang til Canada, sådan som det også er tilfældet i den amerikanske ordning, skaber en situation, hvor nogle europæere er andenklassborgere.

De europæiske statsborgeres frie bevægelighed skal behandles ensartet. Visumspørgsmålet påvirker forholdet mellem EU og Canada. På det forrige møde bad Kommissionens formand om en beslutning om denne sag. Emnet skal fortsat behandles.

I tilfældet med Rumænien er andelen af afviste visumansøgninger fra rumænske statsborgere faldet fra 16 % til 5 % mellem 2004 og 2008. Der bor omtrent 200 000 rumænere i Canada, og langt størstedelen af dem er kommet ind i landet via den canadiske stats officielle immigrationsordninger. Jeg forstår ikke, hvorfor Canada har forskellige strategier. I 2009 blev der indført visumfritagelse for et europæisk land, der ikke er en EU-medlemsstat, fordi et stort antal borgere fra det pågældende land allerede boede i Canada.

Jeg mener også, at Tjekkiet atter skal nyde godt af visumfritagelsen. Årsagerne til genindførelsen af visa skal ikke blive en faktor for de øvrige stater. Europa-Parlamentet har fået visumemnet på dagsordenen for topmødet mellem EU og Canada. EU skal bevare sin holdning fra oktober 2009 om at håndhæve solidaritetsklausulen, hvis ikke problemet løses inden udgangen af 2010.

Det vil være en stor succes for Kommissionens næstformand, hvis hun kan få indført en visumfritagelse for EU-medlemsstaterne, og jeg ønsker hende al mulig held og lykke hermed.

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Hr. formand! Canada er af EU's ældste og tætteste allierede siden 1959. Vores samarbejde skal imidlertid altid baseres på fælles værdier og gensidig respekt.

Canada er en af verdens 10 værste udledere af drivhusgasser og det eneste land, der efter sin underskrivelse og ratifikation af Kyoto-protokollen offentligt bekendtgjorde, at det ikke agtede at leve op til sine retlige forpligtelser. I stedet for at reducere emissionerne med 6 % i forhold til 1990 er Canadas emissioner steget med 26 %. Det skyldes primært produktionen af tjæresand. Emissioner af drivhusgasser fra produktionen af tjæresand er 3-5 gange større end ved konventionel produktion af olie og naturgas. Produktionen af tjæresand kræver også 2-5 tønder vand for hver tønde udvundet tjære, og så skaber det en række affaldsprodukter, der truer både biodiversiteten og de indfødtes liv. Denne produktion ødelægger også den

boreale skov, der er en af klodens største CO₂-dræn. I 2020 vil tjæresand sandsynligvis have produceret flere emissioner end Østrig og Irland. Canada bruger blot 77 USD pr. person til grøn støtte sammenlignet med 1 200 USD for Korea, 420 USD for Australien og 365 USD for USA.

Det er utrolig vigtigt, at man beskytter den boreale skov, og det er vigtigt, at vi beder Canada om at overholde de internationale aftaler, som vi i fællesskab har underskrevet, men som kun vi ensidigt respekterer, og det skal være grundlaget for ethvert videre samarbejde.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Hr. formand! Canada har siden 1959 været en af EU's nærmeste og mest stabile partnere. Jeg er glad for, at Canadas økonomiske situation er forbedret under den nuværende højreorienterede regering, hvilket ikke er sket i landets foregående valgperioder.

Den forbedrede økonomiske situation og den stærkere canadiske dollar, der giver større velstand for de canadiske borgere, sender også et positivt signal til andre lande og skaber gunstige forhold for udviklingen af ikke kun et politisk, men også et økonomisk samarbejde. Efter min mening vil topmødet i Bruxelles mellem EU og Canada føre til konkrete fremskridt i forhandlingerne om en kompliceret aftale om økonomisk partnerskab.

Canada er EU's ellevtestørste handelspartner og tegner sig for op til 1,7 % af EU's samlede udenrigshandel, og EU er den andenstørste investor i Canada, mens Canada er den fjerdestørste investor i EU.

I 2008 nåede værdien af den samlede varemængde næsten op på 50 mia. EUR, mens tjenesteydelserne tegnede sig for 20,8 mia. EUR. Liberaliseringen af handelen med varer og tjenesteydelser mellem EU og Canada vil sammen med større markedsadgang gøre det muligt at styrke og uddybe den bilaterale handel, hvilket helt sikkert vil give markante fordele for både EU's og Canadas økonomi.

Jan Březina (PPE). – (CS) Hr. formand, Baroness Ashton, mine damer og herrer! EU's fælles visumpolitik står nu over for en stor udfordring i form af det visumkrav, som Canada i de seneste 10 måneder har stillet til borgerne fra Tjekkiet. Canada har med sin ensidige foranstaltning over for Tjekkiet også på helt uacceptabel vis omgået de EU-organer, der er ansvarlige for den fælles visumpolitik. Det truer rettighederne for borgerne i en medlemsstat samt prestigen hos de EU-institutioner, der værner om disse rettigheder. Den canadiske regerings hidtil usete aktion over for en EU-medlemsstat stiller hele EU over for en solidaritetstest.

De tjekkiske borgere stoler på, at Kommissionen meget snart påtager sig rollen som repræsentant og forsvarer for en medlemsstat og dens legitime interesser. Der er en enestående mulighed for at manifestere dette på det kommende topmøde mellem EU og Canada, hvor visumspørgsmålet er blandt debatpunkterne. Det er på høje tid at tage alle mulige skridt til at skabe et gennembrud i denne langvarige affære. Det glædede mig, at Kommissionen i oktober 2009 vedtog en rapport, hvori den opfordrede Canada til at åbne et visumkontor i Prag og opstille en tidsplan for at ophæve visumkravet. Canada har opfyldt det første krav, men endnu ikke det andet, og derfor bør hverken Kommissionen eller Rådet være tilfredse med den hidtidige udvikling. Presset på Canada bør ikke lettes, men tværtimod øges. I denne forbindelse vil jeg gerne opfordre Kommissionen til at udsende en klar erklæring vedrørende dens forpligtelse til i tilfælde af utilstrækkelige fremskridt at foreslå modforanstaltninger, der omfatter indførelsen af visumkrav for canadiske embedsmænd og diplomater.

Jeg mener helt sikkert, at vi skal holde op med at slæbe på fødderne. Tjekkiske borgere forventer ikke fine løfter og forståelse fra EU's organer, men konkrete og målrettede aktioner. Efter min mening ligger bolden nu hos Kommissionen og i særdeleshed hos dens formand, hr. Barroso, der bliver den primære forhandlingspartner med den canadiske premierminister på topmødet. Hvis ikke vi begynder at optræde selvsikkert og magtfuldt over for den canadiske regering, vil enhver indsats fra vores side miste sin effekt, hvilket vil resultere i en voldsom underminering af de tjekkiske borgeres tiltro til EU-institutionerne, og de vil opfatte vores tale om europæisk solidaritet som varm luft.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Hr. formand, Baroness Ashton, mine damer og herrer! Som medlem af EU's delegation for forbindelserne med Canada vil jeg gerne understrege, at Canada og EU har fælles værdier. Vores fælles værdier danner grundlaget for vores samfundsstruktur, og de har grundlæggende betydning i denne henseende. Vi skal gøre større brug af dette fælles fundament for at tage et fælles ansvar for en omstrukturering af de grundlæggende globale vilkår. Vores tætte historiske og kulturelle forbindelser og vores respekt for multilateralisme inklusive vores støtte til De Forenede Nationers pagt danner grundlaget for vores partnerskab. Vi skal forbedre og styrke vores forbindelser på en række planer – selvfølgelig primært på det politiske plan.

Den aftale, vi drøfter i dag, bliver den første, der bygger på den nye traktat, hvilket Kommissionen skal være opmærksom på. Hovedkravene for en vellykket beslutningsproces i forbindelse med denne aftale er gennemsigtighed, samarbejde og inddragelse af Parlamentet. To vigtige emner er kommet på bordet under denne drøftelse. De ensidige visumregler for tjekiske borgere er uacceptable og bør afskaffes. Canadas kritik af de skrappe bestemmelser vedrørende salg af sælprodukter er ikke en indikation af, at vi skal ændre noget, men at Canada skal ændre noget.

Et af målene med aftalen mellem EU og Canada er imidlertid, at vi skal samarbejde om at skabe et stærkere handelsområde end det område, der dækkes af den nordamerikanske frihandelsaftale (NAFTA). Det handler ikke kun om et økonomisk samarbejde, men også om at udsende et klart signal om, at protektionisme er uacceptabel. Det er et heldigt sammentræf, at Joe Biden taler i Europa-Parlamentet samme dag, som topmødet mellem EU og Canada finder sted, da et effektivt og professionelt samarbejde med begge dele af det nordamerikanske kontinent er vigtigt for os, og da vi sammen ønsker at tage et større ansvar i verden.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Hr. formand, Baroness Ashton! Jeg vil gerne pointere over for Dem, at akilleshælen vedrørende en vellykket ratifikation af aftalen mellem EU og Canada er det unilaterale visumkrav til Tjekkiet, Rumænien og Bulgarien, da det skaber en uacceptabel form for andenklassens statsborgerskab i EU. Ikke alene de andre lande, der er solidariske med os, men også mange medlemmer af Europa-Parlamentet vil være i deres gode ret til at blokere en ratifikation, hvis Canada løber fra sit løfte om at stramme sin slappe asylpolitik, der angiveligt er en forudsætning for at hæve visumkravene. Har Baroness Ashton over for Canada pointeret, at det er uacceptabelt for landet at udskyde en opstramning af dets generøse asylpolitik – der kan misbruges – indtil 2013, og at det snarest muligt skal ændre loven i betragtning af dets fælles værdier og gode økonomiske forbindelser med EU, hvilket skal afspejles i den nye handelsaftale? Og ser De det som Deres opgave at stille spørgsmålet om en fremrykning af denne tidsfrist på topmødet med Canada om to uger og at få visumkravet ophævet, inden aftalen med Canada underskrives? Hvis ikke det er tilfældet, ved De så, at denne vigtige aftale risikerer ikke at blive ratificeret her i Europa-Parlamentet, fordi vi ikke agter at acceptere en sådan opførsel fra Canada over for de tre EU-medlemsstater?

Jeg vil endnu en gang på vegne af millioner af borgere takke de tilstedeværende i mødesalen for deres solidaritet og hylde det faktum, at udkastet til den fælles beslutning, som vi stemmer om i Bruxelles, omfatter en klar opfordring til at ændre det canadiske asylsystem og til, at visumkravet for næsten 50 mio. EU-borgere snarest muligt ophæves.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Hr. formand, højtstående repræsentant, mine damer og herrer! Efter min mening er drøftelserne og forhandlingen her i mødesalen med til at styrke Europa-Parlamentets aktioner vedrørende topmødet i maj.

Der er ingen tvivl om de tanker, som alle har givet udtryk for: betydningen af vores forbindelser med Canada, betydningen af partnerskabet og vores fælles værdier med et stort demokratisk land, med hvilket vi har et strategisk behov for at samarbejde.

Der er imidlertid stillet nogle spørgsmål, der efter min mening og på baggrund af Europa-Parlamentets mandat bestemt skal besvares og om muligt løses, da det er løsningerne og ikke kampene, der i sidste ende tæller.

Det første af disse spørgsmål vedrører behovet for at understrege gensidighedsprincippet vedrørende fri bevægelighed for canadiske og europæiske borgere. Jeg er hverken tjekke, rumæner eller bulgarer, og rumænske kolleger har talt før mig, men som europæisk statsborger føler jeg mig ikke desto mindre i lige så høj grad snydt for mine rettigheder, hvis ikke europæiske borgere kan bevæge sig frit rundt i Canada – jeg taler hurtigt, fordi formanden forstår mig, men han vil sikkert gerne have mig til at gentage det af hensyn til oversættelsen – men ikke desto mindre føler jeg mig snydt, hvis ikke andre borgere fra andre europæiske lande kan bevæge sig frit omkring i Canada, mens canadiske statsborgere kan rejse frit rundt i alle europæiske lande.

Nu vil jeg gå videre til spørgsmålet om sælmassakren. Det berører os altid, når fjernsynsprogrammer eller presseundersøgelser viser de ondsksfulde og frygtelige aktioner i forbindelse med visse former for jagt. Her i Europa-Parlamentet har vi mulighed for at give vores mening til kende, og efter min mening skal vi ikke længere være rystede og protestere, men skride til handling.

I vores forhold til et stort demokratisk land som Canada skal det også være muligt at tale om problemer og opfordre til moratorier. Jeg takker Baroness Ashton for den indsats, hun vil gøre, samt for hendes tilbagemeldinger til Europa-Parlamentet i forbindelse med topmødet i maj.

Olga Sehnalová (S&D). – (CS) Hr. formand, fru næstformand for Kommissionen, mine damer og herrer! I forbindelse med det kommende topmøde mellem EU og Canada vil jeg gerne nævne et af de grundlæggende principper, som EU bygger på, nemlig solidaritetsprincippet. Denne værdi skal under alle omstændigheder respekteres, hvis EU ønsker at bevare borgernes tillid – selv i sager, der kun er et problem for en enkelt medlemsstat. Som det allerede er blevet sagt, introducerede Canada i juli 2009 et visumkrav for borgere fra Tjekkiet. På Tjekkiets anmodning blev spørgsmålet om visumforbindelserne med Canada medtaget som et punkt på februars møde i Rådet (retlige og indre anliggender). Rumænien, Bulgarien, Ungarn, Slovakiet samt det spanske formandskab udtrykte i klare vendinger deres solidaritet med Tjekkiet på dette møde. Kommissionen proklamerede også sin solidaritet, skønt der ikke er nogen konkret løsning i syne selv efter forhandlingerne mellem ekspertgrupperne. Tiden går, og den arbejder bestemt ikke til fordel for EU og dets borgere. For unionsborgere fra Tjekkiet er det hårdt at vente på vedtagelsen af en ny canadisk asyllov som en forudsætning for at ophæve visumkravet med den nærmeste realistiske deadline i 2013. I denne forbindelse forventer de ægte hjælp fra EU. Hvis vi ofte taler om borgere, der har en tillidskrise til de europæiske institutioner, bør vi også søge efter årsager til denne krise i en strategi, der desværre ikke hidtil har været helt solidarisk.

Chris Davies (ALDE). – (EN) Hr. formand! Forhåbentlig vil den højtstående repræsentant lykønske canadierne med deres diplomatiske evner, da de kan lære os noget. På den nyligt afholdte konference om handel med udryddelsestruede arter (CITES) slog de sig sammen med deres japanske allierede for eftertrykkeligt at forpurre vores forsøg på at indføre et handelsforbud mod almindelig tun.

CITES-konferencen gav tydelige mindelser om klimakonferencen i København, hvor EU's holdning var uklar. Vi syntes at have brugt lang tid på at diskutere indbyrdes i stedet for dagligt at diskutere med andre, og vi endte med at blive eftertrykkeligt kasseret.

Forinden havde Japan og dets canadiske allierede brugt måneder på at tage på besøg, vinde venner og købe lidt indflydelse her og der for at få de nødvendige stemmer til at nå de ønskede resultater. Vi endte med at se usammenhængende, desorganiserede og svage ud.

Kommissæren for miljø har sagt, at det aldrig må ske igen. Han er fast besluttet på at skabe forandring. Der finder imidlertid konstant sådanne konferencer sted i hele verden, og vi er nødt til at sørge for, at vi fuldt ud udnytter EU's diplomatiske evner til at sikre en langsigtet strategi, at vi anvender vores ressourcer effektivt, og at vi holder op med at lægge fingrene imellem.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne fremhæve et meget alvorligt problem med håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder under disse forhandlinger. Kritiske kommentarer fra canadiske juraprofessorer og fra Harvard indikerer, at den planlagte aftale kan føre til en fuldstændig revision af de canadiske love om ophavsrettigheder, patenter og varemærker.

På den ene side mener canadierne, at deres suverænitet og deres ret til at udnytte deres egen intellektuelle ejendomsret begrænses. På den anden side er det imidlertid nødvendigt med strenge og præcise regler vedrørende kopibeskyttelse og en udvidelse af denne beskyttelse til at omfatte film.

Jeg finder det særligt afgørende at medtage internettet i alle drøftelser om håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder, da det er umuligt at beskytte intellektuel ejendomsret på internettet uden grænseoverskridende aftaler. Jeg går ind for et specifikt forbud mod videooptagelser i biografer. Det bør håndhæves i Canada. Det er imidlertid vigtigt for os at finde en mellemvej. Vi bør støtte beskyttelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder, men gå imod en generel overvågning og forfølgelse på internettet.

Det er selvfølgelig også vigtigt at tage højde for, at Canada har en anderledes juridisk tradition og et anderledes retssystem. Det er et meget vanskeligt problem at løse, men forhåbentlig kan vi finde en effektiv løsning.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Hr. formand, Baroness Ashton, mine damer og herrer! Vi skal primært bekymre os om at yde støtte til små og mellemstore virksomheder – specielt under en økonomisk krise. Disse virksomheder beskæftiger to tredjedele af alle arbejdstagere og genererer 80 % af skatteindtægterne. Det er derfor meget vigtigt, at de offentlige udbud fokuserer på at give små og mellemstore virksomheder mulighed for at få offentlige kontrakter. Selvfølgelig skal der i denne aftale også tages tilstrækkeligt hensyn til de tekniske forskrifter eller med andre ord de handelsfremmende foranstaltninger. Jeg vil gerne vide, om der er en aftale med Verdenshandelsorganisationen om at integrere de grundlæggende principper fra Doha-forhandlingerne i denne frihandelsaftale.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Hr. formand, fru kommissær! Lufttransport er afgørende for at bringe EU og Canada tættere på hinanden ved at fremme transporten af varer og personer. Lufttransportaftalen mellem EU og Canada, der blev underskrevet den 18. december 2009, og aftalen om den civile luftfartssikkerhed mellem EU og Canada, der blev underskrevet i Prag den 6. maj 2009, er to vigtige elementer i den transatlantiske dialog mellem EU og Canada. Den første aftale håndhæves provisorisk indtil dens ikrafttræden efter ratifikationen. Rådet har endnu ikke modtaget nogen indberetning herom.

Den anden aftale håndhæves ikke provisorisk. Rådet skal sende forslaget til en rådsafgørelse og aftaleteksten til Europa-Parlamentet, så det kan komme med en udtalelse.

I betragtning af lufttransportens betydning i samarbejdet mellem EU og Canada vil jeg gerne spørge Kommissionens næstformand, hvornår de to aftaler mellem EU og Canada træder rigtigt i kraft.

Fiona Hall (ALDE). – (EN) Hr. formand! Canada er en tæt allieret, men EU skal være en kritisk ven, hvor det er nødvendigt. Canada har et dårligt generalieblad med hensyn til klimaændringer, og Canada hang i bremsen under klimakonferencen i København. Som hr. Arsenis sagde, er tjæresandsindustrien særligt bekymrende. Olieudvinding fra tjæresand kræver langt mere energi end andre former for olieudvinding, ligesom den er meget forurenende for lokalmiljøet.

I betragtning af, at den canadiske regering i øjeblikket prøver hårdt på at svække Kommissionens strategi for kulstofmåling i gennemførelsen af direktivet om brændstofkvalitet, vil jeg gerne spørge den højtstående repræsentant, om hun vil rejse spørgsmålet om tjæresand under topmødeforhandlingerne?

Catherine Ashton, næstformand i Kommissionen og Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik. – (EN) Hr. formand! Det har været en meget nyttig og værdifuld forhandling om forberedelserne forud for topmødet. Medlemmerne af Europa-Parlamentet har dækket en lang række forskellige emner, og jeg vil ikke mindst sørge for, at de to formænd (formanden for Kommissionen og formanden for Rådet), der selvfølgelig vil stå i spidsen for EU på topmødet, er helt opmærksomme på de emner, der har været debatteret i dag.

Jeg er meget taknemmelig for, at medlemmerne af Europa-Parlamentet har været meget behjælpelige med at give mig oplysninger og stille spørgsmål på områder, som jeg må indrømme, at jeg ikke ved meget om – f.eks. lufttransport, som jeg er nødt til at indhente oplysninger om til dem.

Jeg vil gerne samle op på to eller tre af de nøgleområder, der har været debatteret. I denne sammenhæng syntes der at være en generel opfattelse blandt medlemmerne af, at det er en vigtig forbindelse. Nogle af de frustrationer, jeg bemærkede i mødesalen, skyldtes måske erkendelsen af Canadas betydning samt betydningen af vores fælles værdier. Frustrationen hos medlemmerne fra de lande, der er hårdest ramt af visumspørgsmålet, er derfor helt forståelig.

Lad mig starte med handelen, da ganske mange af indlæggene handlede om den. Vi går med rette efter en ambitiøs handelsaftale. Det bliver ikke let, og vi erkendte fra starten – og jeg startede faktisk handelsforhandlingerne – at det på grund af EU's og Canadas særlige interesser aldrig bliver en let forhandling. Vi bør imidlertid være ambitiøse på begge sider.

Et eksempel er intellektuelle ejendomsrettigheder, hvor jeg er meget optaget af, at Canada er nødt til at sikre sig en ordentlig ordning. Jeg ved, at landet ser på det, at drøftelserne og runderne hidtil har været utrolig positive og konstruktive, og at tingene bevæger sig i et godt tempo.

Jeg er enig i, at vi er nødt til at holde Udvalget om International Handel fuldt informeret – såvel som folk med en særlig interesse i Canada, sådan som hr. Bradbourn sagde. Der bliver en konsekvensanalyse – som der allerede nu arbejdes med – og selvfølgelig vil Parlamentet spille sin rolle ved at sige ja eller nej til aftalen, når den bliver præsenteret. Her kommer Parlamentet til at spille en meget tydelig og afgørende rolle.

Så vil jeg blot tilføje to ting. For det første vil en god handelsaftale faktisk gavne vores indbyggere. Det er det, den er der for. Den skal sikre flere valg til forbrugerne og større muligheder for arbejdstagerne. Vi skal sikre os, at alle vores handelsaftaler giver ægte muligheder i hele EU.

Med hensyn til de små og mellemstore virksomheder – som jeg også finder meget betydningsfulde – blev jeg mindet om en af de statistikker, som jeg altid har fundet meget interessant, og ifølge hvilken kun 8 % af vores små og mellemstore virksomheder faktisk handler, mens kun 3 % af dem handler uden for EU.

Jeg har altid følt, at hvis vi kunne hæve disse tal og give muligheder – og de offentlige indkøb kan bestemt være et af de områder, hvor det er muligt – vil det være en gavnlig mulighed i begge retninger for vores små og mellemstore virksomheder.

En række af parlamentsmedlemmerne talte om Arktis, og vi har også haft drøftelser herom i Parlamentet på det seneste. Jeg erkender, at det er et meget vigtigt emne, ikke mindst fordi det kædes sammen med det andet vigtige emne, jeg vil ind på, inden jeg nævner visa, nemlig klimaændringer.

Som vi ser det, hørte Canada til i den gruppe af lande, der under klimakonferencen i København slet ikke gik langt nok. Vi kan tale mere om klimakonferencen i København, og der bliver utvivlsomt mulighed for at gøre det under andre samtaler med den ansvarlige kommissær. Vi fandt det interessant, at den canadiske regering i sin trontale den 3. marts erklærede, at den fuldt ud støtter klimaændringsaftalen fra København. Det er bemærkelsesværdigt, og i forbindelse med topmødet ønsker vi at tilskynde og opfordre Canada til at være ambitiøst – specielt med hensyn til at hæve dets målsætning for at begrænse udslippet frem mod 2020.

Det internationale CO₂-marked er vigtigt for at få flere investeringer dirigeret i retning af en lavemissionsøkonomi, og noget af det, vi kan gøre i vores bilaterale forbindelser, er at være vedholdende i de strategiske spørgsmål om investeringer, grøn teknologi og samarbejde i vores bestræbelser på at støtte alle de foranstaltninger, vi skal træffe for at mildne problemerne med klimaændringer.

Det sidste emne – og der var mange, men jeg vil blot kommentere tre af dem – som jeg selvfølgelig gerne vil tale om, er hele visumspørgsmålet. Det er utrolig vigtigt, og som lande, der er repræsenteret ved deres medlemmer her i mødesalen, har sagt, er tre af medlemsstaterne faktisk berørt heraf.

Der arbejdes hårdt på at forsøge at løse problemerne. Vi har haft mange samtaler med Canada, og mange af emnerne er velkendte, og der er mange problemer, som Canada skal løse for at få den nødvendige lovgivning på plads for fremtiden. Parlamentsmedlemmerne gjorde ret i at tage sagen op, og den bliver en del af drøftelserne.

Ekspertgruppens andet møde fandt sted i Prag, hvor man diskuterede de spørgsmål, der var særlig relevante for Tjekkiet, og Kommissionen lavede denne proces, så Kommissionen er fuldt ud involveret.

Jeg bemærkede frustrationen hos de parlamentsmedlemmer, der har nævnt behovet for at arbejde hurtigere og se på dette problem og anerkende det vigtigste element heraf, nemlig delen om, at det ikke er et bilateralt spørgsmål, men en sag mellem EU og Canada, som vi skal behandle som sådan.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted under den første mødeperiode i maj.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) I øjeblikket er 39 mio. borgere fra Rumænien, Tjekkiet og Bulgarien ude af stand til at rejse til Canada uden et visum. Over halvdelen af disse – 22 mio. – er rumænere. At bevare visumordningen for indrejse til Canada er for nogle af os en uholdbar situation, da den skaber to klasser af europæiske borgere. De europæiske borgeres frie bevægelighed skal behandles på en fælles og ensartet måde, mens visumspørgsmålet vedrører forholdet mellem EU og Canada og ikke bilaterale forbindelser mellem Canada og de respektive stater.

I tilfældet med Rumænien er andelen af afviste visumansøgninger fra rumænske borgere faldet fra 16 % til 5 % mellem 2004 og 2008. Der bor ca. 200 000 rumænere i Canada, og nogle af dem er kommet ind i landet via de officielle canadiske immigrationsordninger. Det er en af årsagerne til et stort antal visumansøgninger. Det var Europa-Parlamentet, der satte visumtemaet på dagsordenen for topmødet mellem EU og Canada.

EU bør anvende solidaritetsbestemmelsen, hvis ikke problemet er løst inden udgangen af 2010. Visumfritagelse for medlemsstater bliver den højststående repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitikens første resultat.

Corina Crețu (S&D), skriftlig. – (RO) Efter min mening bør et af de vigtigste spørgsmål på dagsordenen for topmødet mellem EU og Canada, der finder sted i Bruxelles den 5. maj, være at opgive visumkravet til alle EU-borgere på baggrund af gensidighed og for at eliminere den aktuelle forskelsbehandling, der forhindrer rumænske, bulgarske og tjekkiske borgere i at besøge Canada uden et visum.

Situationen er endnu mere underlig i betragtning af, at de canadiske myndigheder i fjor fjernede det obligatoriske krav om korttidsvisa til statsborgere fra Kroatien, der fortsat forhandler om en tiltrædelse af EU. Rumænien har gjort betydelige fremskridt i de seneste år – bl.a. med hensyn til visse importkriterier for fjernelse af visumordningen. Frekvenserne for afvisning af visumansøgninger, den retlige bopælsperiode og antallet af asylansøgninger er i støt tilbagegang.

Derfor vil en visumfritagelse afspejle denne udvikling for ikke at nævne det faktum, at ligebehandling af europæiske og canadiske borgere vil medvirke til at styrke den gensidige tillid.

(Mødet blev udsat et kort øjeblik)

FORSÆDE: Stavros LAMBRINIDIS

Næstformand

12. Spørgetid (spørgsmål til Kommissionen)

Formanden. – Det næste punkt på dagsordenen er spørgetiden (B7-0207/2010/rev. 1). Følgende spørgsmål er stilet til Kommissionen.

Del et:

- Spørgsmål nr. 25 af **Georgios Papastamkos** (H-0124/10)

Om: Oprettelse af en europæisk myndighed for vurdering af kreditværdighed

Agter Kommissionen at foreslå, at der oprettes en europæisk myndighed for vurdering af kreditværdigheden af medlemsstaterne i euroområdet og/eller disse medlemsstaters finansieringsinstitutter?

Michel Barnier, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne takke hr. Papastamkos for dette spørgsmål om et emne, som jeg i min nuværende kapacitet finder yderst vigtigt for, at økonomien og de finansielle markeder kan fungere korrekt.

Kreditvurderingsbureauer spiller en afgørende rolle for vurderingen af de risici, der er forbundet med virksomhedernes og for den sags skyld også medlemsstaternes situation, og krisen har – mildt sagt – vist, at deres måde at operere på har været og fortsat er problematisk, nogle gange med meget alvorlige konsekvenser til følge. Det er grunden til, at G20-landene med rette traf svære beslutninger om at indføre tilsyn og nye regler for styring.

Jeg vil gerne minde om, at Kommissionen, da krisen indtraf, meget hurtigt påtog sig sit ansvar i denne henseende og har prioriteret regulering af kreditvurderingsbureauernes aktiviteter i de seneste to år. I september 2009 – med andre ord et år efter Lehman Brothers' kollaps – blev reguleringen af kreditvurderingsbureauerne vedtaget med Parlamentets støtte. Jeg vil især gerne rose hr. Gauzès' arbejde i hans egenskab af ordfører med at løse de problemer, som disse bureauers funktionsmåde medførte, hvilket har bidraget væsentligt til finanskrisen.

Med den regulering, jeg taler om, blev der indført et system med obligatorisk registrering for alle kreditvurderingsbureauer etableret på EU's territorium. Der blev indført en række strenge krav med denne regulering: For det første skal det sikres, at potentielle interessekonflikter bringes til ophør. For det andet skal kvaliteten af vurderingerne og den metode, der anvendes, gennemgås og forbedres. Og endelig skal det sikres, at disse vurderingsbureauer opererer på en gennemsigtig måde.

Jeg har tiltro til, at de nye regler for kreditvurderingsbureauerne, som jeg netop har redegjort for, helt klart vil forbedre vurderingsprocessens uafhængighed og integritet, de vil gøre kreditvurderingerne mere gennemsigtige og vil forbedre kvaliteten af sådanne vurderinger, herunder vurderingerne i tilknytning til medlemsstaternes –EU-landenes – og EU's finansielle institutioners suveræne gæld. Det er her, vi befinder os i øjeblikket.

Hvad angår oprettelsen af et europæisk offentligt kreditvurderingsbureau, som det hr. Papastamkos anmoder om, er det en idé, der bliver en del af debatten om mulige alternativer til kreditvurderingsbureauernes aktuelle økonomiske model, som er kendt som "udstederen betaler"-modellen. Virkningerne af en sådan idé skal evalueres nøje, navnlig med hensyn til ansvar.

Min første prioritet i dag er helt klart at sikre, at forordningen fra 2009 gennemføres korrekt, og at få det aktuelle reformerede system til at fungere. Jeg udelukker dog ikke tanken om oprettelse af en europæisk myndighed. Den skal overvejes i lyset af evalueringen af forordningen fra 2009 og af dens virkninger på kreditvurderingsbureauerne. Denne evaluering indgår desuden i forordningen, og Kommissionen skal fremsende den til Parlamentet og Rådet inden december 2012.

Jeg kan bekræfte, at Kommissionen snart vil fremsætte et ændringsforslag til forordningen om kreditvurderingsbureauer for at give den nye Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA) det overordnede ansvar for tilsyn med disse bureauer. Europa-Parlamentet anmodede herom, da forordningen blev forhandlet, og stats- og regeringscheferne er nået frem til en aftale om dette princip. Vi vil derfor foretage denne ændring. Jeg er overbevist om, at overdragelsen af ansvaret for tilsyn med kreditvurderingsbureauerne til den nye myndighed vil styrke og forbedre de lovrammer, der står til vores rådighed i EU.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Hr. formand! Jeg vil gerne takke kommissær Barnier for hans svar og sige, at dette er et emne, som jeg gentagne gange har underlagt parlamentarisk kontrol siden 2006, med andre ord før den internationale økonomiske krise brød ud.

Efter min mening er der to paradokser: Der findes internationale vurderingsbureauer, men de er ikke underlagt internationalt tilsyn. Det andet paradoks er, at private ordninger og interesser uden for Europa opfører sig dominerende over for europæiske institutioner og medlemsstater.

Jeg så gerne – og hr. kommissær, jeg opfordrer til – at Europa handler hurtigere, og endelig vil jeg gerne vide, hvor det geografiske hovedsæde er, og hvordan disse kreditbureauers omsætning vil blive fordelt?

Michel Barnier, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Jeg er bekendt med hr. Papastamkos' langvarige engagement, og derfor hilser jeg denne dialog, som han i dag for første gang har indledt mellem os, velkommen, fordi jeg personligt kun har siddet på posten i nogle få uger.

Jeg tager hensyn til denne nye forordning, som blev foreslået af den tidligere Kommission under hr. Barroso, og som forbedrer tingene. Jeg har nævnt de nye krav, som vil blive pålagt kreditvurderingsbureauerne, og jeg har talt om de seneste fremskridt, der vil blive gjort i forbindelse med det forslag, jeg i overensstemmelse med Parlamentets ønsker skal forelægge for det om Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndigheds (ESMA) tilsyn.

Hr. Papastamkos har ret, når han siger, at dette er ikke det eneste område, hvor vi i et nu yderst integreret fælles og indre marked ser, at der er virksomheder, særlig finansielle virksomheder, der ikke længere ejes nationalt. Jeg vil gerne minde om, at 50 % af banksektoren i halvdelen af EU-landene tilhører koncerner fra andre lande.

Vi befinder os derfor på et integreret marked med virksomheder, der i bredt omfang er transnationale, men tilsynet er forblevet nationalt. Vores opgave er derfor at sikre integration, og det er det, vi vil arbejde på at gøre. Med de nye beføjelser, der indrømmes ESMA, vil det internationale – eller lad os sige europæiske – tilsyn, hr. Papastamkos efterlyser, i højeste grad blive en realitet.

Med hensyn til Grækenland, der har oplevet dette chok, må vi være meget årvågne. Jeg vil ikke drage forhastede konklusioner om, hvad der skete. Vi må være årvågne i alle sager, hvor kreditvurderingsbureauerne træffer beslutninger om medlemsstaterne og vurderer deres økonomiske situation og deres offentlige rolle. Hvorfor? Fordi der rent faktisk er tale om en suveræn stat, udgifterne til dens gæld og i sidste ende situationen for dens skatteydere, som jeg mener alt for ofte må stå for skud. Dette var i øvrigt emnet for de forslag, jeg fremsatte for Økofinrådet i Madrid i lørdags om forudsigelse, forebyggelse og håndtering af fremtidige kriser, så skatteyderne ikke altid skal stå for skud.

Jeg er helt klar over virkningerne af de beslutninger, som kreditvurderingsbureauerne træffer, og over den virkning, som disse beslutninger har på investorernes adfærd. Derfor har vi brug for streng, krævende lovgivning, og disse bureauer må opveje alle deres ansvar, og der skal føres tilsyn med dem for at sikre dette. De vil blive overvåget af europæiske myndigheder i henhold til de forslag, jeg vil fremsætte ved årets udgang.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne takke for den fremragende betænkning. Jeg føler mig ret optimistisk ved tanken om, at oprettelsen af en europæisk kreditvurderingsmyndighed endelig vil gøre os uafhængige af private amerikanske bureauer. Det, der interesserer mig i denne sammenhæng, er dog ikke blot placeringen, men også den funktionelle og strukturelle sammensætning af denne europæiske kreditvurderingsmyndighed. I sidste ende er det vigtigt for en organisation af denne art, at den er skarp. Jeg

er naturligvis også interesseret i de forventede konsekvenser af procedurerne og i konsekvenserne af, at et medlem af euroområdet får en dårlig kreditværdighedsvurdering.

Michel Barnier, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Jeg skal gøre hr. Obermayr opmærksom på, at hr. Papastamkos spurgte mig om muligheden for at oprette et europæisk kreditvurderingsbureau, som han støtter. Dette bureau skulle, hvis jeg har forstået hans tanker rigtigt, være offentligt.

Jeg har ikke taget stilling til dette spørgsmål. Jeg kan tilføje, at det ikke var den retning, Kommissionen gik i, da dens forslag – via den forordning, som Parlamentet vedtog – fokuserede på reformen af det aktuelle system med bureauer, som er private, og på den meget strenge konsolidering af gennemsigtskravene for at undgå interessekonflikter, pålidelighedskonflikter i deres kreditvurderingsarbejde. Det er her, vi befinder os i øjeblikket. Denne forordning er nu fremlagt, den vil træde i kraft snarest muligt, uden forsinkelse – og jeg nævner dette en passant – og vi vil så færdiggøre denne plan ved at tildele Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed en tilsynsrolle.

Med hensyn til dette nye bureau, som hr. Papastamkos ønsker så højt, så udelukker jeg det ikke. Men vi har virkelig brug for tid til at evaluere den ændring i virksomhedsmodellen, som tanken om et europæisk kreditvurderingsbureau medfører. Det er en idé, som jeg finder interessant, men den skal evalueres nøje. Jeg vil derfor ikke sige, hvem der skal deltage i den, eller hvordan den skal arbejde, for det ved jeg ikke. Der er også spørgsmålet om de offentlige myndigheders indgriben i et sådant bureaus arbejde. De strenge vilkår, der gælder for private kreditvurderingsbureauer, bør også gælde for et europæisk, offentligt agentur, navnlig reglerne om interessekonflikter.

Disse spørgsmål vil opstå, hvis vi arbejder på at oprette et nyt europæisk, offentligt agentur. Helt ærligt bør vi, for at arbejde seriøst med dette spørgsmål uden at improvisere, først tage den tid og træffe de beslutninger, der er nødvendige for at gennemføre det reformsystem, Parlamentet har vedtaget med denne forordning, og for det andet tage os tid til seriøst at behandle alle spørgsmål, og navnlig dem, jeg lige har nævnt.

Formanden. – Reglen er, at spørgsmålet udgår, hvis spørgeren ikke er til stede. På grund af de særlige omstændigheder i forbindelse med denne plenarforsamling vil vi læse navnene på de medlemmer, der ikke er til stede, og de vil modtage et skriftligt svar på deres spørgsmål. Der vil dog ikke være nogen forhandling i plenarforsamlingen.

Så de medlemmer, der er fraværende, men som vil modtage et skriftligt svar i den rækkefølge, spørgsmålene blev indgivet, er hr. Balçytis og fru Morkūnaitė-Mikulėnienė.

Del to:

– Spørgsmål nr. 28 af **Liam Aylward** (H-0155/10)

Om: Valgfrihed for forbrugerne og smartphone-teknologi

Smartphone er blevet et stadig mere populært produkt og har skabt et nyt marked for teknologi, software og applikationer. Nogle operatører af smartphone- og smartdevice-tjenester stavnsbinder forbrugerne og har indrettet markedet således, at de fuldstændig kontrollerer brugernes råderum, hvad angår adgang til software, browsere og applikationer. Disse omstændigheder begrænser således forbrugernes valgfrihed. Har Kommissionen til hensigt at undersøge forbrugernes rettigheder og valgfrihed inden for det voksende digitale marked, og kan den udtale sig om, hvorvidt åbne styringssystemer bør være vejen frem for smartphone-forbrugere?

Joaquín Almunia, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Kommissionen overvejer udviklingen i forbindelse med smartphones og tilknyttede markeder nøje. Som hr. Aylward siger i sit spørgsmål, skabes der i nogle tilfælde nye markeder.

Kommissionen går fuldt ud ind for at sikre, at de generelle EU-regler og -principper for konkurrence overholdes, samtidig med at der tages hensyn til de dynamiske forhold på markedet, der ændrer sig hurtigt. Som nyere sager såsom Microsoft og Intel har vist, vil Kommissionen træffe håndhævelsesforanstaltninger og sikre, at konkurrence på kvalitet, hvor det er nødvendigt, gør det muligt for forbrugerne at vælge mellem forskellige alternativer og derfor at drage fordel af den teknologiske udvikling og innovationer. Kommissionen erkender, at generisk teknologi er det centrale element i Europas succes inden for mobilteknologier af anden og tredje generation, men er samtidig bekendt med den fremragende teknologiske udvikling, der drives af almenyttige teknologier.

Vi må overlade det til industrien at træffe beslutning om de specifikke virksomhedsmodeller, den ønsker at anvende, og til markedet at vælge vinderen, men Kommissionen understreger betydningen af interoperabilitet i forbindelse med tilskyndelse til konkurrence på kvalitet mellem teknologier fra forskellige virksomheder og hjælp til at forhindre lock-in. I denne forbindelse hilser Kommissionen brugen af åbenhedsspecifikationer, der kan forhindre en uretfærdig overførsel af dominerende stillinger mellem nabomarkeder, velkommen. Åbne platforme, der tjener dette formål og tillader etableringen af konkurrencedygtige markeder og softwaresystemer.

Liam Aylward (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke kommissæren for hans svar. Med få ændringer har der været en række nye historier på det seneste om indholdsbaseret censur, der optræder sammen med denne teknologi. Operatører og softwareproducenter har afvist nogle applikationer på grund af deres politiske indhold.

Hvad kan Kommissionen gøre for at sikre, at der er øget konkurrence i adgangen til information via nye teknologier, og at ytringsfriheden ikke tilsidesættes?

Antonio Tajani, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg ved, at de punkter, hr. Aylward henviser til i sit andet spørgsmål, kan skabe problemer for konkurrencen på markedet.

Vi overvåger hele tiden spørgsmålet nøje, men jeg kan ikke kommentere bestemte undersøgelser, der gennemføres eller planlægges. Jeg er dog helt klar over, at de spørgsmål, hr. Aylward rejser, og de problemer, han har præsenteret for Parlamentet, er reelle, og min og konkurrencemyndighedens rolle går ud på at overvåge situationen og undgå en form for dominerende stilling med lukning af markedet, hindringer for nye aktører på markedet og i sidste ende problemer for forbrugerne og brugerne af disse nye teknologier, som skulle drage fordel af og ikke lide under udviklingen og forbedringen af teknologier.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Hr. formand! I den første roaming-forordning om dataudveksling og telefoni indførte vi en "must-carry"-forpligtelse, der betyder, at alle operatører i Europa skal kunne nå alle forbrugere. Nu opstår der pludselig konflikter, fordi operatører fjerner disse tjenester fra netværk og ikke er parate til at levere den nødvendige support. Mener kommissæren, at det er nødvendigt, at de nationale lovgivningsorganer træffer foranstaltninger i denne forbindelse?

Franz Obermayr (NI). – (DE) Hr. formand! Jeg glæder mig over, at Kommissionen beskæftiger sig med dette emne ud fra et konkurrencemæssigt perspektiv. Mit spørgsmål er følgende. Har EU-Domstolen pådømt tilsvarende sager, og kan disse sager gøres gældende i forbindelse med denne form for adgangsbegrænsning? Er der brugere af smartphones, som allerede har forsøgt at anlægge sag mod deres tjenesteydere?

Joaquín Almunia, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! I forbindelse med dette spørgsmål mener jeg, at vi, når det er hensigtsmæssigt, skal kombinere lovgivnings- og konkurrenceinstrumenter.

Med hensyn til nogle af de aspekter, der blev rejst i spørgsmålene og i hr. Obermayrs indlæg, har konkurrenceinstrumenterne været nyttige og vil fortsat være nyttige, men jeg udelukker ikke, at Kommissionen på et hvilket som helst tidspunkt, hvor det forekommer hensigtsmæssigt, vil anvende de lovgivningsbeføjelser, den har. Det har vi gjort tidligere, og vi kan gøre det igen i fremtiden.

Jeg mener, at den bedste løsning er en passende blanding af konkurrence og lovgivning, ikke som alternativer, men som instrumenter, der supplerer hinanden. Undskyld mig, hr. Obermayr, jeg er ikke advokat. Jeg aner intet om individuelle borgeres sagsanlæg. Under alle omstændigheder modtager vi nogle oplysninger og nogle gange klager, og hver gang de oplysninger, vi har modtaget, eller de klager, der er blevet sendt til Kommissionen, fortjener en reaktion fra os, så reagerer vi – og De har set vores instrument.

Som jeg sagde i mit tidligere svar på dette område, gennemfører vi nu nogle undersøgelser af disse problemer, men jeg kan ikke offentligt redegøre herfor, da jeg naturligvis skal være diskret.

Formanden. – Den næste spørger, hr. Toussas, som er fraværende, og hr. Ziobro, vil som tidligere oplyst modtage skriftlige svar.

- Spørgsmål nr. 32 af **Nikolaos Chountis** (H-0125/10)

Om: Kreditvurderingsbureauers aktiviteter

Dagen efter meddelelsen af de skrappe foranstaltninger, som den græske regering har truffet, truer vurderingsbureauet Moody's Investors Service med at nedsætte de fem største græske bankers kreditværdighed.

Ifølge det internationale kreditvurderingsbureau kan den voksende arbejdsløshed og faldet i den disponible indkomst føre til yderligere pres på det græske banksystem, som allerede oplever faldende rentabilitet og formuetab.

Udsendelse af den slags budskaber giver under de nuværende omstændigheder ny næring til spekulationer. Hvordan vurderer Kommissionen situationen i det græske bankvæsen?

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe som reaktion på kreditvurderingsbureauernes "virksomhed"?

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Finanskrisen i Grækenland havde ikke sin oprindelse i banksektoren, men i den offentlige sektor. Banksektorens sårbarhed er dog vokset som følge af bankernes risici i forbindelse med græske statsobligationer og endnu vigtigere som følge af udsigterne til lav økonomisk vækst.

Kommissionen tager i sin egen analyse af den græske økonomi og det græske finansielle system hensyn til en lang række informationskilder, herunder kreditvurderingsbureauerne. I denne forbindelse overvåger Kommissionen nøje gennemførelsen af de supplerende fiskale foranstaltninger, som de græske myndigheder annoncerede den 3. marts 2010, og som det græske parlament vedtog den 5. marts 2010 med henblik på at nå budgetmålene for 2010.

Kommissionen overvåger udviklingen i den græske banksektor nøje. Omkring 8 % af bankernes aktiver udgøres af statsobligationer eller lån, selv om statslånene og de misligholdte lån ikke forventes at overstige 8 % i 2010 som følge af den svage økonomi.

Desuden er de græske banker meget afhængige af, at ECB's markedsoperationer for kortsigtet finansiering afskæres fra de internationale pengemarkeder. Kommissionen tager sit ansvar for at sikre makrofinansiell stabilitet i euroområdet og EU som helhed seriøst. Banker i andre EU-lande rammes således hovedsagelig af den græske krise via deres beholdning af statsobligationer, idet Frankrig og Tyskland er de hårdest ramte.

Selv om disse risici ikke er store med hensyn til BNP, vil de sandsynligvis få større betydning i de enkelte bankers statusopgørelser. I mellemtiden er omkring 10 % af de græske bankers balance investeret i Syd- og Østeuropa, hvilket antyder, at der findes en anden transmissionskanal.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand! Jeg vil gerne takke kommissæren for hans svar. Der er naturligvis problemer med bankerne i Grækenland. Der er den likviditet, som den græske offentlige sektor har skabt, og som desværre ikke tilgår realøkonomien. Jeg vil dog gerne påpege, at disse famøse kreditvurderingsbureauer kommer og nedvurderer Grækenlands og de græske bankers kreditvurdering, hver gang Grækenland meddeler visse foranstaltninger, visse former for låneoptagelse.

Det er en sørgelig rolle. Der blev tidligere gennemført en debat, og jeg har intet ønske om at åbne den igen. Disse kreditvurderingsbureauer, som er private amerikanske virksomheder, er yderst upålidelige, og jeg finder det uacceptabelt, at Den Europæiske Centralbank og de europæiske institutioner – selv i dag – anser dem for at være betydningsfulde. Det spørgsmål, der rejser sig, og de svar, som vi hørte tidligere, er følgende. Spørgsmålet reguleres måske i 2013. Kan EU og institutionerne for nuværende stoppe med at tage hensyn til disse bureauers vurderinger?

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Som jeg netop har sagt, tager Kommissionen i sin egen analyse hensyn ikke blot til kreditvurderingsbureauernes, men også til dens egne analyser. Kommissionen følger begivenhederne i den offentlige sektor og banksektoren i Grækenland meget nøje, så vi kan drage vores egne konklusioner og fremsætte forslag for Rådet på grundlag af disse konklusioner. Der er naturligvis noget andet, og det er kreditvurderingsbureauernes aktivitet. Der er tale om private virksomheder, som er meget indflydelsesrige, når det gælder finansmarkederne, men det er naturligvis ikke Kommissionens ansvar.

Morten Messerschmidt (EFD). – (DA) Hr. formand! Vi er alle sammen meget optaget af, hvad man kan gøre for at afhjælpe problemerne efter finanskrisen. Jeg så, at De, hr. kommissær, var ude i medierne forleden dag og kom med det forslag, at medlemslandene fremover skal indlevere deres forslag til finanslove til Kommissionen, inden de nationale parlamenter foretager en debat og en vedtagelse af de pågældende forslag til finanslove. Og jeg vil gerne have, om De kunne uddybe dette, altså det forhold, at Kommissionen fremover skal have mulighed for at forholde sig til medlemslandenes finanslove, inden de nationale parlamenter gør det. Det lyder meget interessant. Det vil jeg gerne have en uddybning af.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Hr. formand! Jeg vil gerne takke kommissæren for hans svar. Jeg har lyttet meget opmærksomt til de oplysninger, han har givet os, og til hans redegørelse for Kommissionens holdning.

Jeg forsøger at nå frem til en konklusion. Hvis et andet land i euroområdet på et eller andet tidspunkt i umiddelbar fremtid står over for tilsvarende problemer med kreditvurderingsbureauer og markedspress, vil vi så fortsætte ad den samme velkendte vej? Vil vi indtage en "vent og se"-holdning? Vil vi antage, at vi med den strategi, vi til dato har anvendt over for Grækenland, generelt løser strukturelle problemer i euroområdet, som på et eller andet tidspunkt kan blive et problem for andre medlemsstater?

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Lad mig først minde om, at jeg besvarer disse spørgsmål på vegne af kommissær Rehn, som er syg, så det er ikke min egen portefølje, men jeg kan med hensyn til de spørgsmål, der er blevet rejst vedrørende de nationale budgetter, som vi drøftede for første gang i kommissærkollegiet i sidste uge, sige, hvilke foranstaltninger der bør træffes med henblik på fremtidig overvågning. Det er naturligvis et af de emner, der vil blive taget op, men det står på nuværende tidspunkt klart, at der endnu ikke er truffet nogen beslutning. Det er blot blevet drøftet, at det skal sikres, at spørgsmålet drøftes behørigt i kommissærkollegiet, og den ansvarlige kommissær vil inden længe fremsætte sine forslag. Så kan Parlamentet naturligvis drøfte dem direkte med ham.

Med hensyn til det andet spørgsmål er der ingen grund til, at Kommissionen skulle indtage en anden holdning over for Grækenland end over for en anden medlemsstat, så jeg håber, at disse spørgsmål ikke vil blive stillet igen. Hvis de bliver stillet igen, vil vi have nøjagtig samme holdning.

Formanden. – Spørgsmål nr. 30 af **Brian Crowley** (H-0172/10)

Om: EU's bredbåndsstrategi

Kan Kommissionen skitsere, hvilke foranstaltninger den vil træffe for at fremme højhastighedsadgang til internettet i EU og navnlig i landområderne?

Neelie Kroes, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! I en verden, der hurtigt bevæger sig ind i den digitale tidsalder, skal Europa være forberedt med den mest avancerede bredbåndsinfrastruktur, som reelt vil drive fremtidens vækst. Rådet fastsatte i marts 2009 et vejledende mål for opnåelse af 100 % dækning i 2013. Europa 2020-strategien har taget udfordringen et skridt videre ved at sætte 2020-målene for højhastighedsbredbånd til 30 megabit pr. sekund for alle europæere, herunder mennesker, der bor i landdistrikter, og 100 megabit pr. sekund for 50 % af de husholdninger, der opkoblet til internettet.

I den digitale dagsorden for Europa, der er et af de syv flagskibsinitiativer under Europa 2020, fastlægges strategien for fremme af højhastighedsinternet i Europa, og den skal efter planen vedtages inden længe. Dagsordenen vil blive fulgt op af tre dokumenter om bredbånd, nemlig for det første bredbåndskommunikation, hvori redegøres nærmere for gennemførelsen af dagsordenen for bredbånd, for det andet henstillingen om næstgenerationsnetadgang, der sigter mod at klarlægge grundlaget for at fremme investering i højhastighedsinternet, og for det tredje det første program for radiospektrumpolitikken, der vil udgøre grundlaget for Kommissionens strategi for at frigøre nok spektrum til trådløst bredbånd.

Aktionerne for at fremme højhastighedsbredbånd i den digitale dagsorden omfatter ikke blot Kommissionens engagement, men også forslag til medlemsstaterne. Disse forslag fokuserer på udviklingen af nationale bredbåndsstrategier, der omfatter fremme af private investeringer ved hjælp af byplanlægningsbestemmelser, kortlægning af infrastruktur og klarlæggelse af anlæggelsesrettigheder. Dermed kan medlemsstaterne nedbringe investeringsomkostningerne betydeligt og gøre dem mere bæredygtige. De vil også fokusere på at slå bro over den finansielle kløft ved at anvende de tilgængelige strukturfonde til finansiering af højhastighedsbredbånd og direkte offentlig finansiering, der, hvor der ikke findes nogen incitamenter til privat finansiering.

Kommissionen ser på de tilgængelige muligheder for at øge private og offentlige investeringer i næstgenerationsnetadgang for at nå de fastsatte mål. Finansieringsteknik vil være blandt de muligheder, der overvejes for at nedbringe kløften mellem det, der kræves, og det, markedet er parat til at investere.

Liam Aylward, stedfortræder for spørgeren. – (EN) Hr. formand! Da vi lever i en stadig mere digitaliseret verden, som kommissæren har erkendt, hvor så meget af vores daglige virksomhed udføres online, er der en gruppe, som efter min mening er blevet glemt, og det er de ældre borgere, som har begrænset eller ingen adgang til internettet. Hvad kan vi gøre for at sikre, at de ikke udelukkes fra samfundet, og hvad kan vi gøre for at hjælpe dem?

Neelie Kroes, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Det var ikke blot Kommissionen, men også Rådet, der traf den kloge beslutning så at sige at sætte et vejledende mål for realisering af 100 % dækning i 2013. 100 % er 100 %, så uanset, hvem man tænker på, så skal de være dækket 100 %.

Malcolm Harbour (ECR). – (EN) Hr. formand! Jeg er meget glad for hr. Crowleys spørgsmål, og jeg er meget interesseret i, at der i Irland foregår en ny udbredelse af trådløst bredbånd for at give førstegenerationsnetadgang til landdistrikterne, som jeg mener er et spændende initiativ.

Jeg ville gerne specifikt spørge om et emne, der er dukket op i mit arbejde, og som vedrører statsstøttekriterierne for støtte til lokale bredbåndsinitiativer. Nogle lokale myndigheder, som jeg ved har forsøgt at arbejde sammen med de offentlige myndigheder om konsolidering af efterspørgslen for at nå frem til en bæredygtig pakke for en investor.

I nogle tilfælde anses dette dog tilsyneladende for at være en overtrædelse af statsstøttekriterierne. Så kan jeg bede kommissærens tjenestegrene støtte nogle af disse lokale projekter ved at opstille nogle klare retningslinjer for statsstøttekriterierne for at hjælpe de offentlige/private partnerskaber, der også efter min mening kunne være afgørende for realiseringen af universelt bredbånd.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Hr. formand! I den økonomiske genopretningsplan er der afsat et beløb på 1 mia. EUR til dækning af 100 % bredbåndsinfrastruktur. Jeg vil gerne spørge kommissæren om, hvor langt man er kommet med gennemførelsen af dette projekt, når man holder sig vigtigheden af indførelsen af denne infrastruktur for øje.

Neelie Kroes, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg er glad for det første spørgsmål, for når vi taler bredbånd, handler det ikke blot om kabelfibre, men også om trådløs teknologi via satellitter osv. Så når jeg svarer parlamentsmedlemmet ved at sige 100 % dækning, nævner jeg ikke, hvordan problemet vil blive taget op eller løst.

Men jeg ser meget positivt på Irland og dets investeringsniveau. Da der var mulighed for at bruge strukturfondene med særlig fokus på og investering i denne type spørgsmål, udnyttede Irland denne mulighed maksimalt. Det lå lidt under 50 %. Sammenlignet med andre medlemsstater var jeg fortvivlet, for nogle gange var der tale om en tredjedel, eller man benyttede sig ikke af denne mulighed. Investering i denne form for infrastruktur er virkelig et arbejde for fremtiden og for genopretning af økonomien og jobskabelse.

Nogle gange glæder jeg mig over små ting, og jeg glæder mig over mit livs erfaringer. Med min tidligere portefølje havde jeg den glæde at revidere statsstøttereglerne. En af disse reviderede statsstøtteregler havde f.eks. forbindelse til bredbånd. Det, vi gjorde med revisionen, var at indføre mere vejledning om, hvordan, hvornår og på hvilken måde den kunne håndteres.

For resten undersøger Kommissionen også i samarbejde med Den Europæiske Investeringsbank mulighederne for at udnytte deres midler og støtte finansieringen af anlægsvirksomhed. Med den seneste revision af statsstøttereglerne mener jeg, at det står ret klart, hvad der er muligt, og hvad der ikke er acceptabelt. De kan altid bede Joaquín Almunias tjenestegrene om vejledning, så tøv ikke med at rette henvendelse til dem, hvis der er usikkerhed.

Alt i alt skal vi være opmærksomme på, at et offentligt-privat partnerskab virkelig gør en stor forskel i forbindelse med et emne af denne art. Det er naturligvis op til medlemsstaten og afhænger af, hvad der står på spil, men alt i alt mener jeg, at vi med 100 % dækning – og jeg gentager mig selv – tjener et fremragende mål, når vi taler om 50 %. Jeg ved, hvad 100 megabyte er, men hvad kan jeg forestille mig? Et blink med øjet er mindre en 100 megabyte, så vi taler om et enormt fremskridt. Så bredbåndsforanstaltninger, og det, der interesserer os i denne debat, skal altså efter planen finde sted tidligere end 2011.

Formanden. – Spørgsmål nr. 33 af **Bernd Posselt** (H-0128/10)

Om: Storbritannien, Sverige og euroen

Hvordan bedømmer Kommissionen de risici, der opstår for EU som fælles økonomisk område, som følge af at medlemsstater som Storbritannien og Sverige stadig ikke har indført euroen, og hvilke foranstaltninger og initiativer har Kommissionen planlagt på området med henblik på sin nye mandatperiode?

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! De økonomiske fordele ved at indføre euroen gælder både de medlemsstater, der tilslutter sig euroområdet, og euroområdet som helhed. En detaljeret analyse og drøftelse af dette spørgsmål kan f.eks. findes i Kommissionens EMU10-rapport fra 2008.

I henhold til traktaterne er alle EU-medlemsstater forpligtet til at tilslutte sig euroområdet, når de opfylder de nødvendige betingelser. Danmark og Det Forenede Kongerige har dog forhandlet sig frem til en undtagelsesbestemmelse, der tillader dem at stå uden for euroområdet.

Hvis Danmark og Det Forenede Kongerige beslutter sig for at ansøge om medlemskab af euroområdet, vil de blive underlagt den samme konvergensvurdering som alle andre ansøgere, som det skete med de øvrige medlemsstater, der allerede har tilsluttet sig euroområdet. Kommissionen vil støtte landenes forberedelser fuldt ud, herunder forberedelserne til den faktiske omskiftning af pengene.

Sverige har ikke en undtagelsesbestemmelse. I øjeblikket opfylder Sverige ikke kriterierne for indførelse af euroen. Det er navnlig ikke medlem af valutakursmekanismen, og nogle elementer i landets centralbanklovgivning skulle gøres forenelige med medlemskab af euroområdet. Kommissionen mener dog, at de medlemsstater, der i øjeblikket ikke er i stand til at opfylde konvergenskriterierne for tilslutning til euroen, bør bestræbe sig på at opfylde disse betingelser.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Hr. formand! Jeg har blot to supplerende bemærkninger til det, kommissær De Gucht sagde. Vil Kommissionen for det første forsøge at tilskynde Sverige til at leve op til sine forpligtelser? Sverige har en forpligtelse i henhold til traktaterne, og de kan ikke blot fortolkes vilkårligt.

For det andet, hvad sker der med Estland? Mener kommissæren, at Estland vil blive medlem i en forudsigelig fremtid, måske endog i år?

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Som jeg med rette nævnte, opfylder Sverige ikke visse kriterier. Jeg nævnte to kriterier. Det er ikke medlem af valutakursmekanismen, og nogle elementer i landets centralbanklovgivning skulle gøres forenelige med medlemskab af euroområdet. Lad os sige det sådan, at jeg mener, at det er kriterier, som det er muligt at opfylde. Det er ikke økonomiske kriterier med hensyn til gæld eller overholdelse af underskud. Om Kommissionen vil tage skridt i denne retning, er et spørgsmål, De bør stille til den ansvarlige kommissær, hr. Rehn, som desværre er syg i øjeblikket.

Estland indberetter, så vidt jeg ved, fortsat om overholdelse af konvergenskriterierne, og Kommissionen har ikke truffet nogen endelig afgørelse herom.

Formanden. – Spørgsmål nr. 34 af **Georgios Papanikolaou** (H-0130/10)

Om: Udvidelse af nedskæringerne til også at omfatte den private sektor

Den 4. marts erklærede Kommissionens repræsentant, Amadeus Alfataj, at nedskæringerne i den græske offentlige sektor højst sandsynligt ville blive fulgt af tilsvarende nedskæringer i den private sektor.

Ud fra et økonomisk synspunkt vil en sådan udvikling yderligere forværre afmatningen, eftersom den nationale efterspørgsel efter varer og det nationale forbrug ville falde betydeligt. En direkte følge af dette kredsløb vil være et fald i statens indtægter. Kan Kommissionen oplyse, hvad der ligger til grund for dens optimistiske formodning om, at en svækkelse af købekraften i Grækenland vil hjælpe landet ud af krisen? Jeg mener ikke, at man behøver at have særlig megen forstand på økonomi for med sikkerhed at kunne sige, at en indskrænkning af købekraften blot vil føre til en yderligere forværring af afmatningen.

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Forskellige indikatorer tyder på, at der i det seneste tiår er sket en afkobling mellem udviklingen i løn og produktivitet i Grækenland. Dette har medført tab af konkurrenceevne, hvilket har vist sig i vedvarende underskud på betalingsbalancens løbende poster og et fald i andele på eksportmarkederne. Manglende fleksibilitet på arbejdsmarkedet og lønfastsættelse er blevet påvist som en vigtig faktor bag den alt for store lønstigning i Grækenland, og den deraf følgende kløft i enhedslønsmkostninger i forhold til landets vigtigste handelspartnere.

I de senere år har den indenlandske efterspørgsel været den vigtigste faktor i den økonomiske vækst, fremmet af den kraftige vækst i de generelle offentlige udgifter og husholdningernes indkomst. Udgifterne til det private endelige forbrug pr. indbygger steg med over 80 % i det seneste tiår. Denne model har tydeligvis været uholdbar og har resulteret i opbygningen af betydelige fiskale underskud, dvs. et højt offentligt finansielt underskud og en stigning i den offentlige gæld, stigende rentebetalinger og makroøkonomi, hvilket indebærer store underskud på betalingsbalancens løbende poster og indkomstubalancer, der fører til udlandsgæld.

Statens stigende finansieringsbehov har resulteret i, at den offentlige sektor har absorberet en stor del af den tilgængelige finansiering, hvorved den private sektor presses ud, hvilket påvirker økonomiens vækstudsigter i negativ retning. Løntilbageholdenhed i hele økonomien med lønnedskæringer i den offentlige sektor spiller

en vigtig signalrolle for den private sektor, og stramme fiskale foranstaltninger er derfor nødvendige for at give den græske økonomi et stærkere grundlag ved at genoprette konkurrenceevnen og opnå fiskal konsolidering.

Kommissionen er klar over, at stramme fiskale foranstaltninger og løntilbageholdenhed kan have en negativ virkning på efterspørgslen på kort sigt. På grund af den aktuelle situation i Grækenland er disse foranstaltninger dog nødvendige for at genoprette markedets tillid og skabe grundlaget for en mere bæredygtig vækstmodel for den græske økonomi på lang sigt.

Grækenland har vedtaget et ambitiøst program for genopretning af underskuddet og reform af den offentlige forvaltning og økonomien. De konsolideringsforanstaltninger, som Grækenland har truffet er vigtige for at øge den fiskale bæredygtighed og markedets tillid og er blevet hilst yderst velkomne af Kommissionen, Eurogruppen, Den Europæiske Centralbank og Den Internationale Valutafond.

De modige foranstaltninger, der indgår i stabilitetsprogrammet, og den pakke, der blev meddelt i februar og marts 2010 omfatter ikke blot de planlagte lønnedskæringer gennem en reduktion af de ydelser, der udbetales til offentligt ansatte, og påske-, sommer- og julebonusser, men også foranstaltninger til forbedring af skatteopkrævningsmekanismen, udvidelse af skattegrundlaget og en øget skatteoverensstemmelse.

I den meddelelse, der blev vedtaget den 9. marts 2010, konkluderede Kommissionen, at Grækenland gennemfører Rådets afgørelse af 16. februar 2010, og at de fiskale foranstaltninger, de græske myndigheder meddelte den 3. marts, på grundlag af de tilgængelige oplysninger ser ud til at være tilstrækkelige til at bibeholde budgetmålene for 2010.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Hr. formand, hr. kommissær! Det nationale statistiske kontor i Grækenland meddelte i sin seneste – jeg tror, det var dagens – meddelelse, at arbejdsløsheden i Grækenland er steget til 11,3 %, hvoraf næsten halvdelen (45 %) er unge op til 34 år. I den mest produktive alder fra 25-34 år er arbejdsløsheden 14,6 %. Jeg vil også gerne påpege, at denne generation af unge i Grækenland modtager meget lave lønninger, et godt stykke under det europæiske gennemsnit. De er 700 EUR-generationen, som de kaldes i Grækenland, og vi er bekymrede over, at lønningerne vil falde yderligere.

Så jeg mener, vi må være meget forsigtige, når vi foretager disse generaliseringer, navnlig på et så vanskeligt tidspunkt for arbejdsløsheden, fordi det græske samfund, som alle vil kunne forstå, er bekymret. Mener kommissæren, at vi kan komme tilbage til vækst med nye nedskæringer og nye afskedigelser, mens arbejdsløsheden er så høj, og vi har alle disse problemer i Grækenland.

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Vi er naturligvis meget bekymrede over arbejdsløsheden i Grækenland og ikke blot i Grækenland, men også i resten af EU. På den anden side er det også meget vigtigt, at grundlæggende økonomiske krav respekteres, og når lønningerne i en periode stiger hurtigere end produktiviteten, så har man et problem, og det er i det væsentlige det, der skete i Grækenland. Jeg er klar over, at dette er et massivt problem, navnlig for unge, og vi overvåger aktivt situationen, men vi mener også, at den finansielle bæredygtighed på lang sigt i et land, der er medlem af Den Europæiske Økonomiske Union, er meget vigtig.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand! Mit spørgsmål handler om princippet bag og grunden til min kollegas spørgsmål.

Han sagde, at hr. Rehns repræsentant foreslog, at der blev foretaget nedskæringer i den private sektor i Grækenland. Spørgsmålet er således følgende. Med hvilken ret taler, foreslår, forudsiger og udøver Kommissionens tilsynstjenestemænd, Kommissionens talsmænd og muligvis kommissærerne pres med hensyn til, hvad Grækenland bør gøre i sektorer, der ikke har noget at gøre med fællesskabspolitikken såsom lønninger, pensioner, offentlig forvaltning og sundhed? Hvem godkender disse udtalelser, og hvor kommer kompetencen og ansvaret fra til at sætte spørgsmålstejn ved, til at forfølge og til at foreslå sådanne bestemmelser for den græske økonomi?

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Vi kræver helt sikkert ikke, at beskæftigelsen i den private sektor nedbringes, men vi ser, at arbejdsløsheden stiger, ikke blot i Grækenland, men også i størstedelen af EU som et resultat af den finansielle og økonomiske krise.

Det, vi siger, er, at vi må genoprette den græske økonomi, hvis vi ønsker, at den græske økonomi skal være bæredygtig på længere sigt. Vi bør også bevare Den Økonomiske og Monetære Union, som er af uvurderlig betydning for hele den europæiske økonomi. Det er det, vi siger, vi siger helt sikkert ikke, at arbejdsløsheden skal stige. Desværre er dette resultatet af politikker, der er blevet gennemført over en vis periode.

Formanden. – Spørgsmål nr. 35 af **Ádám Kósa** (H-0133/10)

Om: Kompetencestridigheder mellem medlemsstaterne og EU ved aftaler med IMF

Kommissionen har, hvad angår SMV'ers støtteberettigelse, blandt andet midlertidigt ændret reglerne for statsstøtte og indført væsentlige forenklinger for at forhindre en omfattende krise (det europæiske konjunkturprogram). Ungarn er i den senere tid kommet ud i en særlig vanskelig finanskriser på grund af sin økonomiske politik. På grund af den aftale, der er indgået med IMF, om ca. 20 milliarder euro er Ungarn tvunget til at handle i modstrid med værdier, som det selv har tilsluttet sig som EU-medlemsstat, og som er forankret i traktaterne, nemlig et højt beskæftigelsesniveau og beskyttelse af de vanskeligst stillede grupper. Konkret kan der stilles følgende spørgsmål: Kan en sådan aftale være retmæssig? Hvem er ansvarlig, hvis beskæftigelsessituationen i en medlemsstat forringes drastisk på grund af en aftale med en international organisation, der ikke har nogen forbindelse med Den Europæiske Union, og dette også indvirker på situationen med hensyn til fremme af beskæftigelsen for mennesker med handicap?

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Da den globale finanskriser ramte Ungarn særlig hårdt i efteråret 2008, besluttede Kommissionen og Rådet meget hurtigt at støtte Ungarn med en omfattende EU-støttepakke på op til 6,5 mia. EUR, hvilket var mere end halvdelen af de midler, der stod til rådighed for lande uden for euroområdet på det pågældende tidspunkt, og sammen med lån fra IMF og Verdensbanken blev det til et samlet beløb på 20 mia. EUR.

Jeg vil gerne understrege, at Ungarn uden denne bistand ville have oplevet langt større problemer med sin økonomi end det fald på 6 %, landet oplevede sidste år og den forventede stabilisering i år. Da regeringen desuden ikke længere havde adgang til finansmarkederne, ville manglende støtte have betydet, at skattepolitikken ville have været endnu mere restriktiv, end det har været tilfældet under programmet, og udgiftsbegrænsningerne ville have været endnu mere alvorlige. Ved således at begrænse omfanget af recessionen, undgå en større stigning i arbejdsløsheden og støtte finansieringen af underskuddet, har denne internationale bistand direkte bidraget til at begrænse de sociale konsekvenser af krisen, herunder blandt de sårbare grupper i samfundet.

For at det økonomiske program kunne være troværdigt og for at forsikre investorerne om, at Ungarn med tiden ville vende tilbage til sunde offentlige finanser og en bæredygtig vækst, var det naturligvis vigtigt, at regeringen gennemførte en økonomisk strategi, der omfattede finansielle konsolideringsforanstaltninger. I henhold til subsidiaritetsprincippet har medlemsstaterne ansvaret for udformning og gennemførelse af socialpolitiske foranstaltninger. Når det er sagt, støttede bistanden regeringens foranstaltninger for at foretage budgetbesparelser og en bedre målretning af udgifterne og navnlig bistanden til de fattige og lavindkomstgrupperne.

Kinga Gál, stedfortræder for spørgeren. – (HU) Hr. formand! Jeg vil gerne takke kommissæren for svaret. På vegne af hr. Kósa vil jeg gerne tilføje en bemærkning. Når alt kommer til alt, var årsagen til, at Ungarn ikke kunne udnytte den stimulus på mange milliarder euro, der blev tilbudt med den europæiske økonomiske genopretningsplan, netop at regler som disse ikke muliggjorde en større økonomisk stimulus, og dette gik hånd i hånd med en yderligere forringelse af beskæftigelsen. Især kunne støtten til beskæftigelse af handicappede ikke realiseres, så her opstår en underlig modsigelse. Jeg vil gerne høre kommissærens holdning hertil.

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg er ikke ansvarlig for denne sag i Kommissionen, men jeg tror, parlamentsmedlemmet henviser til en pakke på 100 mia. EUR, men det er en pakke, som blev finansieret af medlemsstaterne selv, og som medlemsstaterne fik tilladelse til at gennemføre. Det var ikke penge, der blev stillet til medlemsstaternes rådighed. De 100 mia. EUR findes på debetsiden i deres nationale budgetter.

Det, der er sket med Ungarn, fordi det var nødvendigt, er, at der blev stillet en supplerende støtte på 20 mia. EUR til rådighed for landet, hvilket er noget, som ikke er sket for andre økonomier. De har blot fået tilladelse til at træffe foranstaltninger, så de kunne overvinde krisen, men der er ikke foretaget nogen udbetalinger til disse medlemsstater.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand! Kommissærens svar afspejler efter min mening ikke problemet, og de overvejelser, der lå til grund for spørgsmålet, og i lyset af situationen i Grækenland vil jeg gerne spørge om følgende: Er kommissæren ikke bekymret over Den Internationale Valutafonds, en ekstern organisations, indblanden i EU's indre anliggender? Uanset hvor Den Internationale Valutafond har været, har den så at sige sået ødelæggelse. Så spørgsmålet er nu, er Kommissionen bekymret over, hvorfor Den

Internationale Valutafond har blandet sig i EU-anliggender, og i hvilken traktat og i hvilken artikel findes der bestemmelser om deltagelse af Den Internationale Valutafond i EU's procedurer? Hvorfor vælger den ikke en europæisk løsning i forbindelse med Grækenland, som det bestemmes i artikel 122, stk. 2, i traktaterne?

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Ganske kort. Hvis IMF skulle gribe ind i Grækenland, ville det naturligvis blive på Grækenlands anmodning. De griber ikke ensidigt ind, og som det vil være parlamentsmedlemmet bekendt, er der indgået en europæisk aftale mellem medlemsstaterne og medlemmerne af Den Økonomiske og Monetære Union om en fælles indsats mellem EU's medlemsstater og IMF. Men det er kun på en medlemsstats, i dette tilfælde Grækenlands, anmodning, at det rent faktisk vil ske, og det er, så vidt jeg har forstået, det, der drøftes i øjeblikket.

Formanden. – Spørgsmål nr. 36 af **Eleni Theocharous** (H-0139/10)

Om: Finansielt underskud i Cypern

Den økonomiske krise plager hele verden, herunder landene i euroområdet.

Har Kommissionen data vedrørende budgetunderskuddet og andre indikatorer for Cyperns økonomi?

Er udviklingen i den cypriotiske økonomi og følgelig dens økonomiske indikatorer foruroligende? Mener Kommissionen, at der bør træffes foranstaltninger, hvad angår den finansielle situation i Cypern, og i givet fald hvilke og over hvilken periode?

Har der fundet nogen drøftelse sted, og er EU's og navnlig Kommissionens holdninger og henstillinger blevet forelagt den cypriotiske regering?

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Må jeg bede Dem sætte en stopper for denne forhandling. Jeg vikarierer for hr. Rehn, og normalt slutter spørgetiden kl. 20. Jeg har andre forpligtelser, så jeg kan ikke blive. Det er virkelig et problem for mig. Jeg har ikke tid og kan ikke blive.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg er med store vanskeligheder rejst hertil fra en del af EU, og jeg kan ikke acceptere kommissærens svar om, at han ikke har tid. Hvis De ikke har tid, så gå ud ad døren nu. Jeg er medlem af Parlamentet, jeg har et spørgsmål til besvarelse her. Jeg har også mange forpligtelser. Jeg har siddet her meget længe og ventet på mit spørgsmål, mens alle mulige supplerende spørgsmål blev besvaret. Jeg vil gerne have, at Parlamentet bærer mig med et svar. Jeg finder det meget arrogant af kommissæren at sige, at han ikke har tid.

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Det er op til formanden at træffe beslutning herom. Lad det også stå helt klart, at jeg ikke i øjeblikket besvarer spørgsmål stilet til mig, men jeg vikarierer for hr. Rehn, som ikke kan være her, fordi han er syg. Det må parlamentsmedlemmet sige til formanden. Jeg respekterer formanden for Parlamentets autoritet. Det er ikke op til mig.

Formanden. – De gjorde rigtigt i at påpege problemet. De vikarierer for kommissær Rehn, hvilket er uheldigt, da der er mange spørgsmål. Spørgetiden er dog fastsat til kl. 20.30 i vores dagsorden. Selv om jeg ikke kan binde Dem til stolen, kan jeg oplyse Dem om, at De, da De har fået den uheldige rolle at skulle vikariere for hr. Rehn, forventes at gøre dette i hele spørgetiden.

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg havde forstået, at det var indtil kl. 20., men som jeg allerede har sagt, er det Dem, der er formand, og det er op til Dem at afgøre, hvad jeg skal gøre, så jeg vil fortsætte.

Finanskrisen, der også har udviklet sig til en makroøkonomisk krise, har været den værste siden Anden Verdenskrig både i omfang og global dækning. Krisen har været en meget stor belastning for verdensøkonomien, herunder EU og landene i euroområdet. Den ramte også uundgåeligt Cypern, en meget lille, åben økonomi.

Ifølge foreløbige skøn offentliggjort af Cyperns statistiske kontor er Cyperns bruttonationalprodukt i faste priser faldet med 1,7 % i 2009. Det er første gang i de seneste 35 år, at den økonomiske aktivitet i Cypern har fremvist en negativ vækstrate.

Disse ugunstige økonomiske forhold kombineret med asset booms ophør og en ekspansiv skattepolitik, der til dels skyldtes foranstaltninger vedtaget inden for rammerne af den europæiske økonomiske genopretningsplan, førte til en forringelse af de offentlige finanser. Ifølge den seneste indberetning af BNP-relaterede data fra de cypriotiske myndigheder fremsendt i marts 2010, som i øjeblikket vurderes af

Eurostat, nåede den offentlige saldo et underskud på 6,1 % af BNP, og den offentlige bruttogæld nåede 56,25 % af BNP i 2009.

I henhold til stabilitets- og vækstpakten skal Kommissionen udarbejde en rapport, når en medlemsstats reelle eller planlagte underskud overstiger 3 % af BNP-referenceværdien. Kommissionen er i øjeblikket ved at udarbejde en sådan rapport for Cypern. Når rapporten foreligger, vil den blive fremlagt for Rådet, som beslutter, om underskuddet er for stort. Hvis Rådet konkluderer, at dette er tilfældet, vil det fremsætte henstillinger over for Cypern, og det vil fastsætte frister for, hvornår der skal træffes effektive korrigerende foranstaltninger.

I mellemtiden har den cypriotiske regering også sendt sit opdaterede stabilitetsprogram. I programmet fastlægges budgetstrategien på mellemlang sigt frem til 2013. Kommissionen er i øjeblikket ved at vurdere ajourføringen og ved at forberede sin henstilling til Rådets udtalelse om programmet.

Eleni Theocharous (PPE). – (EL) Hr. formand! Det vil være yderst pinligt, hvis kommissæren ikke lige med det samme svarer på det stillede spørgsmål. Jeg vil dog gerne have, at kommissæren fortæller mig, om Cypern er i fare for at blive sat under overvågning, og om kommissæren er tilfreds med konvergensprogrammet. Kommissæren sagde naturligvis noget om skøn, men jeg vil gerne vide, om han er tilfreds med det konvergensprogram, som regeringen har fremlagt.

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg kan kun gentage det, jeg har sagt, nemlig at vi vil vurdere det, og dette er den normale procedure, som vi anvender på alle medlemsstater, herunder Cypern.

Hvis Kommissionen når frem til den konklusion, at dette underskud er for stort, vil den fremsætte henstillinger vedrørende Cypern.

Formanden. – Spørgsmål nr. 37 af **Morten Messerschmidt** (H-0142/10)

Om: Grækenland og den aktuelle krise i euro-samarbejdet

Grækenland oplever i dag bagsiden af euro-samarbejdet. I de gode år gav man EU et indtryk af, at alt var i sin skønneste orden. Men da finanskrisen ramte Europa, gik det grueligt galt. Det græske statsunderskud var i 2009 12,7 procent af bruttonationalproduktet, hvilket må siges at være en betydelig overskridelse af de tre procent, som stabilitetspakten for euro-landene tillader. Og regeringen i Athen har nu måttet vedtage en spareplan, der skærer 4,8 milliarder euro i statsbudgettet. Grækerne må spænde livremmen ind, og det kommer til at gøre ondt på alle lige fra offentligt ansatte til pensionister.

Som udgangspunkt er flydende kurser ikke en god ting. De gavner ingen, og de løser heller ingen grundlæggende, strukturelle problemer. Men vi er nødt til at erkende, at penge som alle andre ting har en "pris". I Grækenland har prisen manifesteret sig i skikkelse af skyhøje renter med en fastfrysning af al økonomisk aktivitet som resultat. Når en situation udvikler sig så drastisk, må et land kunne trække i nødbremsen og "sænke" prisen på penge. Er Kommissionen ikke enig heri, og i så fald anerkender man dermed ikke euroens iboende svaghed?

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Parlamentsmedlemmet synes at antyde, at en uafhængig pengepolitik i Grækenland ville være en måde, hvorpå den krise, der har ramt landet, kan mindskes. Dette er ikke korrekt. Den græske regerings høje rentesatser skyldes ikke pengepolitiske faktorer, men snarere høje risikopræmier i tilknytning til bekymring på markedet med hensyn til gældsberedygtighed.

ECB's rentesatser er historisk lave, og Den Europæiske Centralbank har stillet megen likviditet til rådighed for euroområdet finansielle system, herunder de græske institutioner. Deltagelsen i euroen kræver naturligvis økonomisk tilpasning via andre kanaler end vekselkursen, som det fremgår af Kommissionens dokumenter, f.eks. den detaljerede rapport fra 2008 om EMU10.

Tilpasningen i euroområdet har ikke været tilstrækkelig gnidningsfri. Derfor har Kommissionen understreget behovet for at styrke EU's multilaterale tilsynsprocedurer baseret på intensivt gruppepres for at identificere og håndtere medlemsstaternes sårbare punkter på et tidligt tidspunkt. Kommissionen er i øjeblikket ved at udarbejde forslag med henblik herpå, som jeg allerede nævnte i mit svar på et tidligere spørgsmål.

Morten Messerschmidt (EFD). – (DA) Der er masser af forskellige muligheder for at regulere sin valuta, hvis man vel at mærke har sin uafhængighed. Men det har medlemmerne af euroen netop ikke, fordi man har deponeret en lang række af de instrumenter, man tidligere havde, i Frankfurt. I øvrigt er det ikke rigtigt,

at renterne ikke er forskellige inden for eurozonen, for den private både mellem- og langfristede rente varierer stort, og den græske obligationsrente er langt højere end eksempelvis den danske på trods af, at vi har vores egen valuta.

Men det, jeg søger Kommissionens svar på eller indrømmelse af her, er, om ikke man godt vil se i øjnene, at havde Grækenland ikke været fastlåst i forhold til den position, der udstikkes fra Frankfurt, så ville Grækenland have devalueret, og en devaluering ville have afhjulpet en stor del af de problemer, som Grækenland befinder sig i.

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Helt sikkert ikke. Hele tanken bag en monetær union er naturligvis, at man ikke længere kan devaluere sin valuta, fordi man reelt ikke længere har en valuta – og alle er helt klar over dette, når de bliver medlemmer af Den Europæiske Monetære Union. Der er kun den fælles valuta.

Der findes ikke længere noget, der hedder en græsk valuta. Grækerne har euroen som deres valuta. Så en individuel devaluering er fuldstændig i strid med hele tanken bag en europæisk monetær union, og det er ikke et tilfælde, at Grækenland er medlem af Den Europæiske Monetære Union. Det er medlem, fordi det gjorde alt – bogstavelig talt alt – for at komme ind.

Formanden. – Spørgsmål nr. 38 af **Gay Mitchell** (H-0145/10)

Om: Den Europæiske Monetære Fond

Man har drøftet tanken om en europæisk monetær fond inden for de seneste uger som en mekanisme til at tackle kriser som f.eks. den, som har ramt Grækenland i begyndelsen af dette år.

Hvor langt er man kommet med dette forslag? Hvordan skulle en sådan fond fungere rent praktisk? Hvilke er de vigtigste hindringer for oprettelsen af en EMF? Ville det f.eks. være muligt under de gældende traktataftaler?

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Krisen har vist, at der er behov for at fastlægge en kriseløsningsramme for euroområdet.

På grund af behovet for at tage hensyn til alle økonomiske, juridiske og institutionelle implikationer er dette en spørgsmål, der skal tages op på mellemlang sigt, og ikke et, der kan tages op lige nu.

Stats- og regeringscheferne i euroområdet sendte et stærkt signal den 25. marts, da de opfordrede til, at der blev oprettet en task force vedrørende foranstaltninger for euroområdets ramme for kriseløsning inden årets udgang.

Den offentlige debat om en europæisk monetær fond har berørt en række elementer, der er relevante i denne henseende. Kommissionen er navnlig enig i, at der er behov for at indføre en ramme for finansielle nødforanstaltninger under strenge betingelser og med rentesatser, der er forenelige med incitamenterne.

Der er dog ikke behov for noget nyt organ til at stille dem til rådighed eller til at fastsætte eller overvåge betingelserne. Overensstemmelse med ØMU's stabilitetsorienterede ramme for styring skal sikres. Kommissionen er ved at behandle forslagene i forbindelse hermed. Mere generelt er alle euroområdets medlemsstaters faste forpligtelse til at føre sunde politikker hjørnестenen i ØMU's vellykkede funktion.

I denne forbindelse er Kommissionen ved at udarbejde forslag om en øget koordinering af den økonomiske politik og en øget overvågning af landene på grundlag af forslag fremlagt i den seneste meddelelse fra Kommissionen om Europa 2020-strategien.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Hr. formand! Må jeg for det første undskylde over for kommissæren. Vi lider alle lidt af klaustrofobi, fordi nogle af os ikke har kunnet komme hjem og forsøger at hjælpe nogle af vores familier. Jeg er klar over, at kommissæren har andre aftaler og vikarierer for en kollega.

Må jeg spørge kommissæren om, hvad der i forbindelse med hans svar forstås ved mellemlang sigt? Taler vi halvvejs gennem denne Kommissions levetid? Taler vi om et år, 18 måneder? Hvor lang tid mener han, der vil gå, før vi ser et mere definitivt svar på dette spørgsmål?

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Parlamentsmedlemmet bør fremsætte spørgsmålet om en bestemt tidsramme for kommissær Rehn, men når man ser på de henstillinger, vi har fremsat, og aftalen om at støtte Grækenland, navnlig med en kombination af bilaterale lån og støtte fra Den

Internationale Valutafond, står det klart, at Kommissionen mener, at det, der er sket nu, under alle omstændigheder ikke ville kunne være blevet løst med indførelsen af en europæisk monetær fond, fordi dette helt sikkert ville tage meget længere tid, end vi har i forbindelse med Grækenland.

Så det er et projekt på mellemlang sigt, som vi stiller os positivt til, men med hensyn til en specifik tidsramme, må jeg altså foreslå, at De spørger hr. Rehn.

Formanden. – Spørgsmål nr. 39 af **Rodi Kratsa-Tsagaropoulou** (H-0150/10)

Om: Procedurer til overvågning af medlemsstaternes finansielle situation

Olli Rehn, der er kommissær for økonomiske og monetære anliggender, har bemærket, at krisen først og fremmest har vist, at der er et påtrængende behov for en mere indgående og omfattende overvågning af de økonomiske politikker og navnlig foranstaltninger til straks at opdage og rette op på ubalancer, således at eurozonens stabilitet i makroøkonomisk forstand beskyttes. Der henvises til, at Kommissionen i medfør af traktatens artikel 121 og 126 råder over de nødvendige instrumenter og mekanismer til overvågning af den finansielle politik i medlemsstaterne, hvoraf flertallet har et underskud, der langt overstiger grænsen på 3 %. Har Kommissionen til hensigt at øge den præventive del af overvågningsprocedurerne? I så fald med hvilke midler og metoder? Vil Kommissionen forelægge forslag med henblik på opnåelse af en større økonomisk konvergens inden for eurozonen? Vil den fremme de nødvendige strukturelle ændringer, således at medlemsstaterne kan gennemføre dem, så snart deres finansielle situation gør det muligt?

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Kommissionen har længe slået til lyd for en uddybning og en udvidelse af den økonomiske overvågning i euroområdet. Europa-Parlamentet anerkendte betydningen af dette spørgsmål i dets betænkning om den årlige erklæring 2009 fra euroområdet og offentlige finanser.

Kommissionen agter at udnytte de nye instrumenter i traktaten fuldt ud til at opnå en stærkere politisk koordinering og styring. I en kommende meddelelse vil vi skitsere nye forslag til udvikling af en detaljeret ramme for kriseforebyggelse og -korrektur i euroområdet på grundlag af den nye artikel 136 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. Meddelelsen kan omfatte forslag til en styrkelse af stabilitets- og vækstpaktens præventive og korrigerende dele – forslag til en mere effektiv og mere omfattende overvågning af makroøkonomiske ubalancer inden for euroområdet – og undersøgelse af mulighederne for at indføre en kriseløsningsmekanisme for landene i euroområdet.

Med hensyn til skattepolitikken er der behov for øget vægt på fiskal bæredygtighed på grund af krisens indvirkning på gæld og vækspotentiale og på grund af de demografiske faktorer, der kommer til. Incitamenterne til at overholde stabilitets- og vækstpaktens præventive og korrigerende dimensioner skal være stærkere. Forpligtelsen til konsolidering skal være stærkere i gode tider. De offentlige finansers underliggende sårbare områder skal tages ordentligt i betragtning ved udformningen af den optimale konsolideringsdel. Der bør igen fokuseres på gældsdynamik og bæredygtighed og på kvaliteten af de offentlige finanser, herunder nationale fiskale rødder. Det er også nødvendigt at tage sager op, hvor reglerne hele tiden overtrædes. Sanktionerne kan gøres mere afskrækkende og incitamenterne kan styrkes.

Udviklingen i konkurrenceevnen og makroøkonomiske ubalancer oveni fiskale ubalancer er et spørgsmål af betydning for alle EU-medlemsstaterne. Der er navnlig behov for overvågning af makroøkonomiske ubalancer og forskelle i konkurrenceevnen i EU-medlemsstater, der tilsluttede sig euroen på grund af den højere økonomiske og finansielle afsmittende virkninger mellem euroområdets medlemsstater. Mindre markedsdisciplin. Fraværet af valutakursrisici og mere udfordrende tilpasning med potentielt højere omkostninger for euroområdet som helhed.

Forskelle i konkurrenceevnen giver anledning til alvorlig bekymring for Den Europæiske Monetære Fonds funktion. I det tiår, der gik forud for krisen, blev forskellen understreget af en foruroligende opbygning af en række interne økonomiske ubalancer i nogle medlemsstater, herunder f.eks. høj gæld og boligbobler i nogle lande med underskud på betalingsbalancens løbende poster samt indgroet svag intern efterspørgsel i nogle lande med overskud. Forskelle i løn- og omkostningstendenser, ophobningen af en bæredygtig udlandsgældssituation og langvarig mytisk fordeling af ressourcer har øget indsatsen for tilpasning og gjort de offentlige finanser mere sårbare. Samtidig er de lande, der er meget afhængige af handelsoverskud, blevet ofre for det kraftige fald i verdenshandlen i den globale krisens første faser. Derfor agter Kommissionen i forbindelse med udvidelsen af den fiskale overvågning at fremsætte forslag til en udvidelse af den økonomiske overvågning i euroområdet og tage de makroøkonomiske ubalancer og den konkurrencemæssige udvikling

op. Målet er at fastsætte en ramme for tidlig påvisning, forebyggelse og effektiv korrektion af ubalancer inden for euroområdet.

I forbindelse med det tredje hovedelement i Kommissionens forslag vil mulighederne for indførelse af en kriseløsningsmekanisme blive undersøgt. Ad hoc-mekanismen for mulig finansiel støtte til Grækenland opfylder et øjeblikkeligt behov. Det er dog nødvendigt at indføre en permanent kriseløsningsmekanisme med stærke indbyggede hæmmende foranstaltninger for aktivering. Indførelse på forhånd af klare, troværdige og konsekvente regler og procedurer for tildeling af ekstraordinær og betinget støtte til et euroland i alvorlige problemer vil styrke grundlaget for ØMU'en.

Forslagene til øget økonomisk overvågning og koordinering i euroområdet er et vigtigt supplement til EU's detaljerede 2020-strategi for vækst og job. Kommissionen vil sikre en effektiv fordeling mellem de to rammer.

Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE). – (EL) Hr. formand! Jeg vil gerne takke kommissæren for hans svar. Tillad mig at vende tilbage til spørgsmålet om overvågning og ubalancer. Det, jeg håber at få klarlagt med mit spørgsmål, er, om divergens vil blive et alvorligt punkt på dagsordenen. Ikke blot finansielle ubalancer, men økonomisk divergens, og ikke blot overvågningsmekanismer, men også handling for at tage divergensen op. Internationale kriser, den græske krise har bragt alle svaghederne i euroområdet frem i lyset.

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! For det første vil jeg også gerne undskylde over for tolkene, men jeg befinder mig i en noget usædvanlig situation. I kan også tolke, at jeg forsøgte at besvare alle spørgsmålene inden kl. 20.30.

Med hensyn til tillægsspørgsmålet, tror jeg, at vi skal gå tilbage til krisens oprindelse i spørgerens land, som rent faktisk er, at disse ubalancer er blevet skabt over tid. Der er en meget stor ubalance med hensyn til konkurrenceevne. Lønningerne steg meget mere end konkurrenceevnen, og det er naturligvis også i første omgang et indenrigspolitisk spørgsmål.

Svaret på spørgsmålet om, hvorvidt det er bedre med en nøjere overvågning, er ja. Derfor foreslår vi en ny ordning herfor. Man bør huske på, at Europa-Kommissionen i 2002 fremsatte et forslag om, at revisorer skulle kunne sendes til en medlemsstat for f.eks. at kontrollere tallene, men medlemsstaterne accepterede ikke dette. Så Kommissionen har altid været klar over, at overvågning var en meget vigtig del af de nationale budgetters kompatibilitet med Den Europæiske Monetære Union, navnlig i Grækenlands tilfælde.

Formanden. – Jeg kan blot sige, at Olli Rehn skylder Dem en stor tjeneste! Så har De noget at forhandle med ham om, næste gang der er spørgetid, måske når det er Deres tur til at stå her.

Spørgetiden afsluttet.

(Spørgsmål, der ikke er blevet besvaret på grund af tidnød, vil blive besvaret skriftligt (se bilag)).

(Mødet udsat kl. 20.25 og genoptaget kl. 21.00)

FORSÆDE: Miguel Angel MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Næstformand

13. Oprettelse af et europæisk asylstøttekontor (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er indstilling ved andenbehandling (A7-0118/2010) af Jean Lambert for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender (16626/2/2009 – C7-0049/2010 – 2009/0027(COD)) om Rådets førstebehandlingsholdning med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om oprettelse af et europæisk asylstøttekontor.

Jean Lambert, ordfører. – (EN) Hr. formand! Jeg er ikke sikker på, at der vil være tale om inspiration, men dette er naturligvis et meget kontroversielt emne, som mange medlemmer af Parlamentet var meget bange for at komme og tale om, så de af os, som er modige nok til at være her, må gribe øjeblikket.

Jeg vil gerne begynde med at takke alle skyggeordførerne, som har arbejdet på denne betænkning, for deres meget aktive engagement og vores evne til at finde frem til en fælles forhandlingsposition og fungere som en slags team. Jeg vil også gerne takke de to formandskaber, der har været involveret – det tjekkiske og det svenske – for deres mere åbne holdning til dette spørgsmål end vi har set i nogle forhandlinger, da vi var i

stand til at forhandle i stedet for at føle, at vi var der for at gøre det, Rådet ønskede – nå, ja, i hvert fald nogle gange.

Så hvad opnåede vi? Målet med det fælles asylstøttesystem er at opnå en konsekvent beslutningstagning af høj kvalitet for dem, der har behov for beskyttelse, og det kan virkelig være et spørgsmål om liv eller død for dem, der har problemer. Det er velkendt, at systemet ikke fungerer på en konsekvent måde i alle medlemsstaterne. Forskellene er nogle gange så store mellem det bedste og det dårligste, at der er en mangel på tillid, der kan føre til, at dem, der forsøger at træffe objektive beslutninger, føler, at de bliver undermineret af dem, der ikke gør. Og dem, der i sidste ende lider herunder, er dem, der har behov for beskyttelse.

Nogle medlemsstater, der er udsat for et særligt pres, har også en meget stærk følelse af, at de andre medlemsstater ikke er solidariske, at de ikke får en praktisk reaktion på deres behov for støtte. Under flygtningefonden har der været afsat finansiering til samarbejde mellem medlemsstaterne, som har ført til en positiv udvikling, men det står også klart, at denne mere opdelte strategi har sine begrænsninger.

Asylstøttekontoret oprettes derfor for at yde løbende støtte til en konsekvent strategi og for at yde aktiv støtte til lande under særligt pres. Det tildeles allerede specifikke opgaver via anden lovgivning.

Under forhandlingerne har nøglepunkterne for Europa-Parlamentet været Europa-Parlamentets egen rolle i tilknytning til asylstøttekontoret, hvordan man opnår større solidaritet mellem medlemsstaterne, og civilsamfundets og UNHCR rolle i tilknytning til kontoret.

Spørgsmålene om Parlamentets rolle har været centreret omkring vores forbindelse med direktøren med hensyn til hans eller hendes udnævnelse og de løbende forbindelser. Vi stillede os i sidste ende tilfreds med, at Europa-Parlamentet hører den anbefalede kandidat, fremsætter en fortrolig udtalelse og modtager feedback om, hvordan der er blevet taget hensyn hertil.

Direktøren vil også fremlægge en årsberetning for det relevante udvalg – jeg kan ikke helt tro, at vi måtte kæmpe for dette, men alligevel – og vi kan også bede direktøren om at aflægge beretning om udførelsen af bestemte opgaver.

Parlamentets rolle i tilknytning til agenturerne er nu et emne, der drøftes i den interinstitutionelle arbejdsgruppe, og jeg er nu medlem af Europa-Parlamentets team i denne gruppe – til dels på grund af min erfaring og en vis følelse af frustration over forhandlingerne om asylstøttekontoret.

Hvad angår solidariteten mellem medlemsstaterne ønskede Parlamentet bindende mekanismer, Rådet ønskede at stadfæste samarbejdets frivillige karakter, og den endelige formulering er mere neutral, men vi har fået en ekstern evaluering af asylstøttekontoret at se frem til, som vil omfatte støttekontorets indflydelse på det praktiske samarbejde om asyl.

Med hensyn til det rådgivende forums rolle, findes der megen ekspertise i medlemsstaterne, og det forekom indlysende for os, at en sådan ekspertise kunne være værdifuld. Vi ved, at nogle medlemsstater har aktive forbindelser til ngo'er, og vi ønskede også at sikre, at lokale myndigheder, der ofte udfører meget af det arbejde, der kræves i det fælles system, også havde lejlighed til at deltage. Så vi er glade for, at vi kan sætte lidt mere skub i dette organ.

Afslutningsvis mener vi, at asylstøttekontoret kan spille en meget værdifuld rolle i udviklingen af et fælles system. Vi håber, at det vil være af høj kvalitet – selv om vi ikke helt kunne få det ind i den endelige tekst – og bidrage til at skabe en følelse af gensidig tillid og støtte. Jeg vil også gerne anmode de involverede medlemsstater om at være mere åbne over for, hvad andre institutioner, valgte myndigheder og civilsamfundet kan bidrage med, for selv om dette handler om samarbejde, er det ikke kun mellemstatsligt. Det er en europæisk institution, vi opretter.

Cecilia Malmström, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg er meget glad for, at vi nu er meget tæt på en endelig vedtagelse af forordningen om oprettelse af det europæiske asylstøttekontor. Kommissionen fremsatte forslag herom tilbage i februar 2009, og Rådet og Parlamentet har været meget engagerede heri.

Indførelsen af et fælles asylsystem har været et mål for EU i mange år, og Kommissionen og jeg selv er fortsat meget engagerede heri.

Vi må indføre et system, der er retfærdigt og effektivt, baseret på fælles standarder og fælles principper. Dette system bør også baseres på solidaritet, og det betyder solidaritet med migranter, med oprindelses- og transitlandene, og det betyder også solidaritet mellem medlemsstaterne. For at styrke solidariteten mellem medlemsstaterne er praktisk samarbejde mellem de forskellige myndigheder på asylområdet vigtigt som en

del af udformningen af det europæiske asylsystem. For at styrke dette samarbejde blev oprettelsen af asylstøttekontoret foreslået i den europæiske pagt om indvandring og asyl fra 2008, og den blev godkendt i Stockholmprogrammet i 2009. Støttekontoret vil derfor være hjørnestenen i opbygningen af et fælles asylsystem.

Støttekontoret vil som bekendt komme til at ligge i Valletta. Det vil yde konkret og operationel støtte til medlemsstaternes myndigheder og vil fremme udviklingen af det nødvendige samarbejde mellem medlemsstaterne og udviklingen af fælles praksis. Dette vil blive nået via uddannelse af enkeltpersoner, der behandler asylansøgninger, og via udveksling af information og bedste praksis. Støttekontoret vil også yde bistand til medlemsstater under særligt pres ved at sende ekspertteam, som kan hjælpe med registreringen af asylansøgningerne.

Jeg vil gerne takke Europa-Parlamentet og alle ordførerne med ansvar herfor – Jean Lambert naturligvis for hendes arbejde samt hr. Moraes for de nødvendige ændringer til Den Europæiske Flygtningefond og alle medordførerne og skyggeordførerne. Deres fuldstændige og konstante støtte har været yderst værdifuld, og jeg ser frem til at arbejde sammen med dem om de sidste skridt, inden kontoret åbner – forhåbentlig meget snart.

Simon Busuttil, for PPE-Gruppen. – (MT) Hr. formand! Jeg vil også gerne indlede med at lykønske Jean Lambert med hendes betænkning og denne sagsmappes succes og med den loyale måde, hvorpå hun har samarbejdet med os skyggeordførere om emnet. Det Europæiske Folkeparti ser positivt på oprettelsen af et asylstøttekontor, fordi vi mener, at det udgør et vigtigt fremskridt i fastlæggelsen og gennemførelsen af en fælles asylpolitik i EU. Rent personligt er jeg som medlem af Europa-Parlamentet for Malta naturligvis ikke blot tilfreds med, men også stolt over, at dette kontor skal ligge i mit lands hovedstad, Valletta. Jeg vil gerne påpege, at dette kontor skal anerkende, at en fælles asylpolitik skal bygge på et ord, som allerede er blevet nævnt, og det er solidaritet. Solidaritet med asylansøgere, der rejser til Europa, og som har ret til beskyttelse, hvilket det pågældende kontor skal sikre, og som Kommissionen med rette har sagt solidaritet med de lande, som har båret byrden alene uden nogen bistand. Solidaritet skal således forstås i sin helhed. Det er som om, vi ser på to sider af samme mønt, ved at vise solidaritet med dem, der fortjener beskyttelse, og solidaritet med de medlemsstater, der bærer en uforholdsmæssig stor del af byrden. Jeg vil gerne sige, at det indtil videre ser ud til, at budskabet om solidaritet er blevet forstået. Vi har dog endnu ikke taget det et skridt videre. Jeg vil gerne se ordene omsat til handling, og jeg vil gerne se dette princip aktiveret på et praktisk plan. Det er her støttekontoret vil spille en stor rolle – at konkretisere dette princip, at gennemføre det og at sikre, at de specifikke initiativer, det gennemfører, reelt vil bidrage til at udvide solidariteten til alle dem, der har behov for den. Jeg håber derfor, at dette kontor vil komme til at fungere så hurtigt som muligt, og jeg vil gerne forsikre andre om, at vi som medlemmer af Parlamentet vil overvåge dets driftsmetoder nøje i de kommende måneder og år.

Sylvie Guillaume, for S&D-Gruppen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Også jeg vil gerne starte med at lykønske både fru Lambert og hr. Moraes med deres fremragende arbejde, som vil gøre det muligt for os over de kommende få dage – så snart flytsituationen igen er blevet normaliseret – formelt at vedtage forordningen om oprettelse af det europæiske asylstøttekontor. Jeg tror derfor, at vi alle er enige om et punkt, nemlig at vi glæder os over den nært forestående oprettelse af dette kontor.

Kontoret, der beslutsomt fokuserer på praktisk samarbejde, vil bidrage til at nedbringe de betydelige forskelle, der fortsat findes mellem de forskellige medlemsstaters asylpraksis, og dette til trods for den første såkaldte harmoniseringsfase, der begyndte på Det Europæiske Råds møde i Tampere. Dette organ vil gøre det muligt for os at sikre den konsekvens, der mangler i øjeblikket.

Jeg vil også gerne understrege den vigtige rolle, som civilsamfundet vil spille i dette kontor via dets deltagelse i rådgivende fora. Inddragelse af civilsamfundets græsrodder vil give et klarere indblik i de vanskeligheder, asylansøgere støder på, og i de nationale systemers mangler.

Vi må dog erkende, at dette spørgsmål efterlader en lidt bitter smag i munden. For Parlamentet er det beklagelse over, at det ikke har kunnet spille en fuldstændig rolle i f.eks. udnævnelsen af kontorets direktør, og for kontoret selv er det den manglende mulighed for at bidrage til indførelsen af et system med tvungen solidaritet mellem medlemsstaterne, så de yder hjælp til de lande, der ligger ved porten til EU.

I praktisk henseende er denne frivillige solidaritet tom snak. Faktum er, at hvis vi nægter endog at nævne et mere bindende system, hvordan skal vi så nogensinde opnå det? Dette er fortsat et aktuelt emne i vores forhandlinger, og vi vil fortsat minde vores partnere, Rådet og Kommissionen, om det.

Oprettelsen af dette kontor er en perfekt illustration af behovet for at indføre et fælles europæisk asylsystem. Alle medlemsstaterne går meget ind for dette, når det gælder erklæringer såsom den europæiske pagt om immigration og asyl fra 2008. Mærkeligt nok ser de samme medlemsstater ud til at lide af hukommelsestab, når det gælder om at omsætte ord til handling og omsætte deres forpligtelser i fælles regler.

Det er f.eks. yderst beklageligt at se, hvor villigt Rådet vedtager en lang række foranstaltninger til bekæmpelse af illegal indvandring, som det gjorde på Rådets (retlige og indre anliggender) møde i februar. Det har imidlertid vist sig at være mere forsigtigt under forhandlingerne om asylpakken, som nu har stået stille i adskillige måneder. Frem for at fremvise en ren og belejlig politisk løsning opnået via undertrykkende foranstaltninger opfordrer jeg medlemsstaterne til at opbygge et reelt solidarisk Europa.

På den ene side ved vi, at disse undertrykkende foranstaltninger udgør en væsentlig trussel mod asyl i Europa for personer, som på grund af den øgede screening og andre hindringer kaster sig ud i stadig farligere rejser. På den anden side kunne Europa endelig prale af ægte harmoniserede asylprocedurer baseret på egentlige garantier til asylansøgere.

Vi kan se, at medlemsstaterne kæmper meget imod asylpakken, og tendensen går i retning af at bevare de nationale praksis. Denne modstand kommer rungende til udtryk i diskussioner om budgetomkostninger til en sådan fælles politik, der ser ud til ikke at være bæredygtige i en krisetid. Alligevel har Europa et enormt ansvar, når det gælder asyl.

Vi bør understrege den omstændighed, at det indtil nu ofte har været tredjelande, som er mindre velstillede end os, der har spillet deres rolle med hensyn til modtagelse af flygtninge. Lad os derfor håbe, at denne asylpakke er lige så vellykket som kontoret var, og at dens succes kommer hurtigt, for der er et presserende behov for handling.

Marie-Christine Vergiat, for GUE/NGL-Gruppen. – (FR) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Retten til asyl er en af EU's grundlæggende værdier, og ingen vover at sætte spørgsmålstegn herved offentligt, i deres taler. Alligevel giver de europæiske politikker og medlemsstaternes politikker på dette område anledning til spørgsmål.

EU begyndte at harmonisere sine politikker på dette område i 1999, og der ser i dag ud til at være tilfredshed med det markante fald i antallet af asylansøgere. Vi i Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre kunne også glæde os herover, hvis det tal afspejlede en forbedring i menneskerettighedssituationen i verden. Vi ved alle, at dette på ingen måde er tilfældet. Det vil om nødvendigt fremgå af vores forhandlinger torsdag eftermiddag.

Navnlig siden 2004 har vi set harmoniseringen i nedadgående retning af modtagelsesprocedurer og -betingelser. Der er væsentlige forskelle mellem landenes praksis, og vi ved, at nogle af ansøgningerne er blevet outsourcet, og at nogle asylansøgere i dag end ikke har mulighed for at indgive deres ansøgninger. Endnu en gang går prisen for den største reduktion i antallet af asylansøgninger til Frankrig. Som menneskerettighedsaktivist i Frankrig har jeg et godt kendskab til årsagerne til disse resultater. Når man blot én gang har ledsaget en asylansøger til det franske kontor for beskyttelse af flygtninge og statsløse personer, så ved man, hvad årsagen er. Det er ubærligt at se, hvordan disse mænd og kvinder opfordres til at fremlægge bevis for den tortur, de har været udsat for.

Det forslag, vi behandler her i dag, forekommer derfor som et pust af frist luft. Det bidrager til en forbedring af gennemførelsen af et europæisk system for retten til asyl. Det har til formål at fremme praktisk samarbejde mellem medlemsstaterne, navnlig ved at forbedre adgangen til nøjagtige oplysninger om oprindelseslande, hvilket er en god ting. Størstedelen af de forslag, Parlamentet fremsatte ved førstebehandlingen, er blevet vedtaget af Rådet. Vi ved, at vi skylder det svenske formandskab dette resultat, og vi er taknemmelige for det. Jeg vil gerne tilføje, at Sverige efter min mening har været og fortsat er et forbillede, og jeg kunne godt tænke mig, at andre lande lægger sig på linje med dette land.

Vi har støttet vores ordfører ved både første- og andenbehandlingen i udvalg, og jeg vil også gerne lykønske og takke hende. Vi vil gøre det samme på plenarmødet, og vi giver udtryk for det inderlige håb, at dette lille fremskridt vil udgøre et nyt vendepunkt i den europæiske politik på dette område. Vi håber, at vi, i stedet for at Europa trækker sig ind i det, vi her i Parlamentet vover at kalde Fort Europa, i stedet kan byde disse mænd og kvinder velkommen, som har ret til asyl, som det proklameres i de internationale traktater og i den europæiske menneskerettighedskonvention, som vi inden længe skal ratificere.

Mario Borghezio, *for EFD-Gruppen.* – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg har hørt sagt, at denne foranstaltning er baseret på solidaritet. Efter min beskedne mening mangler der noget andet, og det er sikkerhed.

Og dog behøver man blot at tale med dem, der beskæftiger sig med disse spørgsmål, f.eks. politiet. En gang var jeg så heldig at rejse sammen med medlemmer af ordensmagten, Carabinieri-betjente fra forsyningskontoret i Torino, som jeg gerne vil nævne ved navn, Romanini og Tavano. De bekræftede over for mig, at disse asylansøgere i mange tilfælde fremviser falske id-kort og dokumenter. Forskellige politikontorer og andre organer har indberettet sådanne sager.

Ville det ikke være en god idé at se på dette spørgsmål ud fra en sikkerhedsvinkel også. Jeg mener ikke, at spørgsmålet om sikkerhed er særligt udtalt i dette dokument, og alligevel er det vigtigt, for vi må undgå at forurene et vigtigt princip, en vigtig institution af så stor humanitær værdi, med andre ord retten til asyl, med de beskudte interesser, som dem, der smugler illegale immigranter har, og som ofte bruger asyl som en metode til at infiltrere mennesker, som ikke har nogen rettigheder og ingen forbindelse til dem, der rent faktisk forfølges.

For det andet fremgår det af forordningens artikel 2, at kontoret letter, koordinerer og styrker det praktiske samarbejde mellem medlemsstaterne om de mange aspekter af asyl og bidrager til en bedre gennemførelse af det fælles europæiske asylsystem, herunder dets eksterne dimension. Dette skulle uddybes i artikel 7, men bliver det kun meget vagt, idet det fastslås, at kontoret kan samarbejde med tredjelande om tekniske spørgsmål.

Jeg mener, at vi må gå meget længere, og jeg undrer mig over, hvorfor ingen – selv om mange, herunder os, foreslår det – taler om eller undersøger forslaget om at oprette sådanne kontorer i tredjelande også. Hvad er til hinder herfor? Jeg mener, at det er meget vigtigt at filtrere, til dels for at lette arbejdsbyrden og situationen i lande, der skal håndtere dette mere direkte. En eller anden talte om disse landes behov, men disse lande skal støttes, og jeg mener, at der bør oprettes kontorer i tredjelande f.eks. i Nordafrika, i området syd for Sahara, hvor der er en koncentration af asylansøgninger og asylansøgere.

Her må vi filtrere måske ved at anvende Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, gennemføre operationer, der involverer visse udviklingslande, der tager et vist ansvar. Vi må give dem en følelse af ansvar, når det gælder asylspørgsmålet.

Jeg mener, at disse spørgsmål er meget vigtige, og at vi ikke bør overse dem, vi bør heller ikke ignorere de europæiske Middelhavslande, der er berørt af disse spørgsmål, ikke blot ved at tale om dem eller sende nogle få embedsmænd. Vi har allerede vores egne bureaukrater i Italien. Det, vi har brug for, for at håndtere denne situation, er penge, ressourcer og reel støtte.

Det er blevet sagt, at tingene går rigtig godt i Sverige. Det kan godt være, men Sverige ligger meget langt fra Maltas, Italiens, Frankrigs og Middelhavsområdets behov. Det er her problemet er, og det skal løses – og vi må gøre landene i EU ansvarlige herfor. Privilegier og byrder går hånd i hånd, og da vi har byrden, bør vi også have midlerne til at håndtere den.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Hr. formand! Det er helt sikkert ikke nogen dårlig idé at anvende forordninger om asyl på en ensartet måde for at nedbringe sekundær immigration inden for EU og for at støtte de medlemsstater, der har en meget stor tilstrømning af asylansøgere. Jeg nærer dog alvorlig tvivl om, hvorvidt det er nødvendigt at oprette dette støttekontor for at gennemføre forbedringer, og hvorvidt kontoret vil gribe for meget ind i medlemsstaternes beføjelser.

Oprettelse af dette agentur er et nyt skridt i retning af en centralisering af EU's asylpolitik. Målet er at opnå en høj grad af beskyttelse baseret på de mest generøse medlemsstats handlinger, f.eks. Østrig. De eksisterende forskelle skal fjernes, idet de mere generøse lande skal forblive på samme vej, og de andre skal foretage de nødvendige ændringer. Det er alt sammen meget godt, men oprettelse af et stort antal nye EU-agenturer (tallet er tredoblet siden 2000) og udvidelse af deres ansvarsområde er helt klart i strid med Lissabonstrategiens forsøg på at indføre mere deregulering og subsidiaritet.

Jeg mener, at det meget drøftede mål med cirkulær migration – lidt her, lidt der, indimellem et andet sted – er helt forkert. Det fungerer ikke i praksis, og cirkulær migration ender ofte i permanent migration. Der kan naturligvis fremsættes andre kritikpunkter. Der indføres urealistiske tilbageholdelsesbetingelser forud for udvisning på bekostning af sikkerhed og på bekostning af vores udøvende magt. Når familiebegrebet udvides til at omfatte alle, herunder bedstemødre, vil det resultere i en yderligere tilstrømning, og det er uholdbart at forbedre adgangen til arbejdsmarkedet i en periode med høj arbejdsløshed.

Det vil ikke være muligt at finansiere en udvidelse af de grundlæggende velfærdsbestemmelser til samme niveau som i lande som Østrig og Tyskland. Det nye asylstøttekontor egner sig derfor ikke til formålet og bør ikke oprettes. Vi må udvikle en fælles asylstrategi helt fra bunden, fordi det, der anbefales her, ikke vil fungere i de lande, der er berørt.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Hr. formand! Oprettelsen af et europæisk asylstøttekontor er yderst vigtig og derfor mener jeg, at det rent symbolsk er vigtigt, at det får hovedsæde i Malta, et land i det sydlige Europa, som er under stort pres fra asylansøgere og også i forbindelse med spørgsmål om illegal indvandring.

Det er meget vigtigt, at vi styrker og koordinerer samarbejdet mellem medlemsstaterne om asylspørgsmål yderligere, og at vi i sidste ende forsøger at nå frem til en ensartet strategi på grundlag af alle de forskellige nationale praksis, navnlig fordi vi alle erkender de enorme forskelle, der findes. Her er f.eks. en oplysning til Kommissionen, men jeg tror, at den allerede ved, at en irakisk asylansøger har 71 % chance for at få sin ansøgning accepteret i en medlemsstat, men blot 2 % chance i en anden medlemsstat, og der er naturligvis også forskellige problemer i de enkelte medlemsstater.

Dublin II-forordningen vil uundgåeligt lægge en større byrde på nogle medlemsstater i forhold til andre, og naturligvis vil dette asylkontor også støtte de solidaritetsmekanismer, der findes via Den Europæiske Flygtningefond. Jeg henviser til transport og fordeling af flygtninge fra tredjelande i Europa og til den såkaldte interne "fordeling" af flygtninge.

Hvad angår fordeling fra tredjelande, tager vi små skridt, men vi gør fremskridt. Hvad angår den interne fordeling af flygtninge, vil jeg imidlertid gerne understrege, at der til trods for den omstændighed, at vi alle erkender, at byrden er større i nogle medlemsstater, navnlig i det sydlige Europa, sammenlignet med andre, ikke er fremsat noget specifikt forslag. Vi har ikke taget nogen initiativer om disse spørgsmål. Vi afventer Kommissionens forslag. Vi har også sendt et brev om spørgsmålet inden for rammerne af Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender, og om ikke andet må vi være mere dristige i disse spørgsmål, fordi presset er stort.

Afslutningsvis vil jeg gerne sige følgende. Det er meget vigtigt, at vi udvikler mekanismer i EU for modtagelse af flygtninge, ikke blot af humanitære årsager og af de årsager, som talrige medlemmer allerede har nævnt, men også for, at vi kan bekæmpe illegal indvandring. Vi må give alle, der søger et bedre hjemland, en bedre fremtid, og budskabet er, at enhver, der i Europa følger den lovlige vej, i sidste ende har en bedre chance, end hvis de vælger illegal indvandring, som der desværre er et stort pres fra.

John Bufton (EFD). – (EN) Hr. formand! Oprettelsen af et europæisk asylstøttekontor er fuldstændig i strid med den britiske undtagelse om immigration, og den stemmer ikke overens med den britiske afvisning af Schengen acquis. Forslaget om, at der bruges 40 mio. EUR på oprettelse og bemanning af et helt kontor i Malta, som skal beskæftige sig med asylansøgere i hele EU, tyder på, at denne Kommission ønsker at træffe beslutninger, der bør overlades til de nationale regeringer.

Enhver fælles europæisk asylpolitik truer britisk suverænitæt over grænsekontrollen. Gentagne opfordringer til at lade Det Forenede Kongerige beslutte, hvem der kan rejse ind og ud af landet, og hvem der kan modtages, skyldes, at vi har et kæmpe befolkningsproblem, som slet ikke ligner situationen nogen andre steder i Europa.

Kommissionen tilbyder ikke hjælp og støtte i Det Forenede Kongeriges kamp. I stedet vil den tage penge fra de britiske statsborgere til at dække omkostningerne til, at der træffes beslutninger på vores vegne. 40 mio. EUR ville være bedre brugt på bygning af nye skoler, hospitaler og boliger i Det Forenede Kongerige og til vigtige tjenester såsom rent vand, som vi desperat har brug for, hvis vi fortsat skal kunne tilbyde alle en anstændig førsteverdenslivskvalitet.

Hver fjerde barn, der fødes, har en mor, som ikke selv er født i Det Forenede Kongerige, det er 170 000 børn om året. Hvor er pengene til at hjælpe de britiske skatteydere til at betale alt dette? I jeres lommer eller brugt på oprettelse af et nyt asylkontor, som uden tvivl vil lægge endnu større pres på Det Forenede Kongerige?

Under vores valgkampagner lover alle partier i Det Forenede Kongerige at gøre noget ved immigrationen, fordi folk derhjemme kræver, at der gøres noget. Men hvad kan Westminster gøre, så længe vi er i EU, for nøjagtig samtidig ønsker Europa-Kommissionen, at alle beføjelser vedrørende asylansøgere overdrages til den.

Igen og igen har denne Kommission kun udvist foragt for det britiske folks ønsker og behov. Agter Kommissionen også at fjerne Det Forenede Kongeriges undtagelse på dette område? Folk derhjemme fortjener

ærlighed, for dette spørgsmål er yderst vigtigt for dem. Det er meningen, at Kommissionen skal repræsentere dem, og de fortjener at få at vide, hvad dens planer er.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Vi må ikke indhylle et kontor, der skal støtte en procedure for fastlæggelse af egentlige betingelser for asylansøgere i solidaritet.

Vi mener, at dette er vigtigt og nyttigt, men at det dels må sikre, at dem, der virkelig har ret til asyl, får det hurtigere, dels at dem, der ikke har den nødvendige ret og forsøger at misbruge systemet, behandles konsekvent, for det er indlysende, at ikke alle dem, der har ret til asyl, får det.

Jeg vil gerne meget kort tilslutte mig hr. Borghezios bemærkninger. Nogle lande som f.eks. Italien og navnlig det sydlige Italien, hvor jeg kommer fra, er naturlige indgangsveje for immigration og er særlig ramt af asylansøgninger på grund af deres historiske traditioner for at byde immigranter velkommen.

Europa må påtage sig ansvaret herfor, og EU må fokusere sin opmærksomhed og sin indsats, herunder sin økonomiske indsats i de områder, der modtager flest immigranter.

Cecilia Malmström, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg er glad for den store støtte til oprettelse af dette agentur, som størstedelen af plenarforsamlingen har givet udtryk for. Som bekendt har der været et enstemmigt krav fra medlemsstaterne om oprettelse af dette agentur, selv de medlemsstater, der har en undtagelse, og som ved, at Kommissionen ikke har nogen hensigter om at gennemtvinge nogen ændringer af Det Forenede Kongeriges undtagelse. Det er op til det britiske folk at træffe den beslutning.

Men der har også været stor støtte til et agentur her i plenarforsamlingen, og jeg er meget glad for, at det nu vil blive oprettet. Vi ved, at der især på nogle årstider ligger et stort pres på landene i Middelhavsområdet, og dette agentur kan hjælpe og støtte. Der er også migranter, som kommer til det nordlige, østlige, vestlige og centrale Europa, så dette er et agentur for hele Europa, selv om det ikke er et tilfælde, at det er placeret i Valletta.

Det er ikke blot endnu et agentur. Det er rent faktisk hjørnestenen i opbygningen af et fælles asylsystem, og det vil være et vigtigt instrument i støtten til medlemsstaterne, som vil bidrage til udvikling af praksis og fælles standarder og støtte medlemsstater under særligt pres. Det skal indsamle information, oprette en portal, det vil have eksperter osv. I sidste ende er det altid op til medlemsstaterne at afgøre, hvem der kan blive, men der er visse procedurer, som skal harmoniseres.

Som nogle af parlamentsmedlemmerne har sagt, udgør dette kontor en del af udviklingen af et fælles asylsystem i Europa. Dette er blot en del af det. Jeg tror, at ordføreren sagde, at vi er kørt fast, når det gælder resten af asylpakken. Kommissionen regner med Europa-Parlamentets hjælp og støtte til at komme videre med disse spørgsmål, så vi i en ikke alt for fjern fremtid, rent faktisk kan indføre en fælles asylpolitik i EU.

Jean Lambert, ordfører. – (EN) Hr. formand! Jeg vil blot gerne benytte denne lejlighed til at afklare et par spørgsmål, der er dukket op, selv om det er en skam, at spørgerne ikke er til stede for at høre svarene.

Asylpligten fastlægges helt tydeligt i henhold til internationale konventioner, som alle medlemsstater har undertegnet hver for sig. Det er ikke det samme som en immigrationspolitik, og folk bør være klar over forskellen.

Til dem, der er bekymrede over pengene – hvis De tillader en partipolitisk og nationalt politisk udtalelse her – vil jeg sige, at hvis visse af vores medlemsstater holdt op med at skabe asylansøgere fra Irak og Afghanistan, er jeg sikker på, at vi kunne spare langt flere penge og spare folk for megen elendighed.

Med hensyn til nogle af de andre punkter, der blev taget op, håber man, at en forbedring af systemets kvalitet i nogle af medlemsstaterne vil kunne styrke tilliden mellem medlemsstaterne og frigøre andre dele af asylsystemet samt få medlemsstaterne til at føle, at der er støtte at hente, når de står med bestemte byrder. Som andre har påpeget, lægges der et betydeligt geografisk pres på nogle af vores medlemsstater som følge af de strømme, der ankommer, men mange af de overbebyrdede lande ligger overhovedet ikke i EU, men andetsteds.

Det var meget interessant at høre en kollega argumentere for yderligere støtte i form af asylstøttekontoret, men jeg er bange for, at jeg gik glip af det ændringsforslag, han fremsatte om dette emne.

Jeg vil også gerne slå fast, at asylstøttekontoret ikke skal fastslå folks status og ikke overtager medlemsstaternes rolle på det område.

Alt i alt glæder jeg mig over de venlige bemærkninger fra kollegerne, jeg glæder mig over det aktive engagement hos dem, der har hjulpet mig med denne betænkning, og jeg er sikker på, at vi alle – eller i hvert tilfælde de fleste af os – ser frem til at være til stede i Valletta, når snoren til asylstøttekontoret klippes over, og vi kan komme i gang med arbejdet.

Formanden. – Jeg vil erklære forhandlingen for afsluttet. Dog ikke uden at sige, at jeg er rørt over, at den person, der har ledet forhandlingen, nød godt af asylretten på grund af generøsiteten og gæstfriheden hos regeringerne og befolkningerne i Frankrig, Østrig og Belgien, som jeg gerne vil rette en særlig tak til her i dag, for taknemmelighed har ingen udløbsdato, selv om dette skete for mere end 40 år siden.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted under mødeperioden i første uge af maj.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Ioan Enciu (S&D), skriftlig. – (RO) Oprettelsen af det europæiske asylstøttekontor er et utrolig vigtigt skridt i etableringen af et fælles europæisk asylsystem i henhold til den europæisk immigrations- og asylpagt og Stockholm-programmet.

Kontoret vil bidrage til at styrke samarbejdet mellem de europæiske institutioner, lokale myndigheder og civilsamfundet og vil identificere fælles praksis i asylspørgsmål. Jeg har tillid til, at dette vil betyde en tilnærmelse mellem medlemsstaternes positioner i forbindelse med asylrelaterede politikker. Dette er en absolut nødvendighed, eftersom nogle medlemsstater står over for en stor tilstrømning af asylansøgere. Samarbejde og solidaritet mellem medlemsstaterne er ligeledes en nødvendighed, ikke bare for at hjælpe disse lande til at klare de problemer, de står over for, men også for at forbedre det fælles europæiske asylsystem.

Jeg skal nævne, at systemet ud fra et juridisk og praktisk perspektiv vil blive baseret på den fuldstændige og samlede anvendelse af den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder.

14. Generelle bestemmelser for Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, Den Europæiske Socialfond og Samhørighedsfonden, for så vidt angår forenkling af visse krav og visse bestemmelser vedrørende økonomisk forvaltning (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A7-0055/2010) af Evgeni Kirilov for Regionaludviklingsudvalget om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 1083/2006 om generelle bestemmelser for Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, Den Europæiske Socialfond og Samhørighedsfonden, for så vidt angår forenkling af visse krav, og for så vidt angår visse bestemmelser vedrørende den økonomiske forvaltning (KOM(2009)0384 – C7-0003/2010 – 2009/0107(COD)).

Ordføreren for betænkningen, hr. Kirilov, har ikke kunnet komme på grund af flysituationen. Jeg giver ordet til fru Krehl, der erstatter hr. Kirilov.

Constanze Angela Krehl, stedfortræder for ordføreren. – (DE) Hr. formand! Jeg er meget ked af, at hr. Kirilov ikke kan fremlægge betænkningen selv. Han har arbejdet meget hårdt med denne betænkning for Parlamentet om et emne, der er meget vigtigt for EU's regioner og borgere. Derfor vil jeg gerne læse hans noter op. De er på engelsk, hvilket er meget overraskende for et bulgarsk medlem. Men det er da godt, at jeg ikke skal tale bulgarsk. Jeg glæder mig over at kunne repræsentere ham her i Parlamentet, selv om han ikke kunne få et fly fra Sofia.

(EN) Hr. formand! Det glæder mig, at vi her i aften har mulighed for at diskutere vigtige ændringer af den generelle forordning om strukturfondene. Disse ændringer udgør et vigtigt element i vores fælles bestræbelser på europæisk og nationalt niveau for at afhjælpe konsekvenserne af den økonomiske krise. De er en logisk fortsættelse af de dokumenter, vi vedtog sidste år.

Dengang opfordrede jeg som ordfører om samhørighedspolitikens rolle i forbindelse med investeringer i realøkonomien Rådet og Kommissionen til at arbejde for en forenkling af reglerne for strukturfondene og dermed lette adgangen til disse fonde, når medlemsstaterne har brug for dem.

Det glæder mig, at Parlamentets vigtigste henstillinger om en yderligere forenkling er blevet taget op. Jeg er overbevist om, at de nye ændringer af de generelle forordninger, der indebærer en forenkling af de eksisterende procedurer, fortjener vores støtte. En begrænsning af unødvendige administrative byrder, bureaukrati og uklare regler vil bidrage til større gennemsigtighed, bedre kontrol og færre uregelmæssigheder.

Det betyder også en bedre gennemførelse og korrekt anvendelse af EU-midlerne. Her er bare ét eksempel. Gennem ændringsforslaget til artikel 88 opfordres medlemsstaterne desuden til at identificere og afhjælpe uregelmæssigheder, før EU's kontrolinstitutioner finder dem. I dette tilfælde vil medlemsstaterne ikke miste de bevilgede penge, men vil kunne anvende dem igen til andre projekter inden for det relevante program.

Den anden gruppe af ændringsforslag drejer sig om reglerne om finansiel forvaltning. Forskudsudbetalingerne til de lande, der er hårdest ramt af krisen, vil blive øget i 2010. Alle medlemsstater vil få mere tid til at bruge forpligtede 2007-midler til projekter, der ikke er blevet godkendt eller gennemført inden for fristerne.

Begge grupper af foranstaltninger er vigtige på grund af deres signalværdi til modtagerne og deres praktiske anvendelighed. Foranstaltninger til bekæmpelse af krisen er en tydelig demonstration af solidaritet. De vil bidrage med nye penge for at få medlemsstaterne ud af krisen.

Alle foranstaltninger vil føre til gennemførelse af flere projekter, især nu. Dette er vigtigt for jobskabelse, investeringer og infrastruktur og for arbejdstagernes og virksomhedernes tilpasning til de økonomiske forandringer.

Begge typer af foranstaltninger er nyttige og mere værdifulde, hvis de gennemføres på det rigtige tidspunkt, men de er endnu ikke endeligt godkendt. Desværre opstod der en meget stor forsinkelse i Rådet med hensyn til indgåelsen af aftalen, da Rådet havde ansvaret for vedtagelsen af den ændrede forordning.

Jeg tror fuldt og fast på, at nu, hvor Parlamentet har de samme beføjelser som Rådet, vil vi ikke udsætte godkendelsen og gennemførelsen af disse længe ventede og tiltrængte foranstaltninger yderligere.

Johannes Hahn, medlem af Kommissionen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne sige mange tak til fru Krehl for fremlæggelsen af betænkningen. Jeg vil også bede Dem viderebringe min tak til hr. Kirilov. Han har arbejdet meget hårdt for at sikre, at vi kan behandle de foreslåede ændringer til den generelle forordning i dag, efter at de er kommet så hurtigt gennem alle de institutionelle faser, og jeg håber ligeledes, at vi snart kan få dem vedtaget i Parlamentet med bredt flertal, så de relevante punkter kan blive gennemført hurtigt. Dette er et godt eksempel på den positive dialog mellem Rådet, Parlamentet og Kommissionen og ligeledes på, at samspillet mellem institutionerne fungerer effektivt.

Hvad er formålet med disse ændringer? På lang sigt ønsker vi at forenkle forordningerne, men på kort sigt ønsker vi også at hjælpe de medlemsstater, der er blevet hårdest ramt af den igangværende økonomiske krise. Vi accepterer Rådets kompromisforslag, der har opnået bred opbakning i Parlamentet, fordi det er vigtigt for os at yde hurtig og målrettet hjælp og få programmet i gang.

Det fælles, overordnede mål med dette initiativ er at fremskynde gennemførelsen af programmerne. For nylig har vi fremlagt den første strategibetænkning og har identificeret de ting, der ikke fungerer særlig godt, og de områder, hvor udviklingen i de første par år af den igangværende programperiode har været positiv. Vi skal være selvkritiske og kigge på reglerne, som i visse tilfælde er meget komplicerede. Efter min mening har den nuværende tredje række af ændringer af det igangværende program bidraget til at løse dette problem. Desuden ønsker vi at bidrage til at komme ud af krisen.

Hvad kan vi gøre? For at give Dem et par isolerede eksempler kan jeg nævne standardisering af tærsklerne for store projekter ved 50 mio. EUR, forenkling af bestemmelserne for ændring af operationelle programmer, hvis – og dette er meget vigtigt – dette er nødvendigt for at komme ud af krisen, mulighed for at yde tilskud til foranstaltninger for energieffektivitet i forbindelse med opførelse og renovering af boliger, hvilket ikke kun vil føre til energibesparelser, men også vil få positiv indvirkning på de sektorer, der er knyttet til byggeriet.

Den nuværende forordning er især rettet mod de eksisterende likviditetsproblemer i de fem berørte lande – Rumænien, Ungarn og de tre baltiske stater – og skal som sagt fremskynde optagelsen af midlerne i kraft af øget fleksibilitet. Det bliver muligt at gennemføre mange projekter hurtigere ved hjælp af den lovede finansiering på 775 mio. EUR, som kan stilles til rådighed tidligere end planlagt.

På denne baggrund vil jeg endelig gerne nævne de 6,2 mia. EUR, der allerede er blevet udbetalt som forskud i 2009. Det viser, at selv om strukturfondene ikke oprindeligt var tænkt som nødfinansiering og heller ikke

fremover skal betragtes som sådan, kan de om nødvendigt være tilstrækkeligt fleksible til at yde et passende bidrag i krisetider.

Jeg vil gerne takke alle, og jeg ser frem til forhandlingen.

Regina Bastos, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender*. – (PT) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Som ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender vil jeg gerne starte med at lykønske hr. Kirilov, også i hans ufrivillige fravær, og fremhæve, at det er lykkedes ham at udarbejde denne vigtige betænkning og fremme dens hovedmålsætning. Jeg vil også gerne takke fru Krehl for hendes fremlæggelse af betænkningen.

For at gå lige til sagen vil jeg sige, at hovedformålet er at forenkle procedurerne og fremskynde gennemførelsen af programmer, der finansieres via Samhørighedsfonden, strukturfondene og Den Europæiske Regionaludviklingsfond.

I den nuværende finansielle, økonomiske og sociale krise er presset på de enkelte landes finansielle ressourcer vokset. Dette pres vil blive reduceret gennem en bedre anvendelse af fællesskabsfinansiering og en hurtigere levering af disse ressourcer til de modtagere, der er hårdest ramt af den økonomiske nedtur.

Flere end 20 mio. europæere er arbejdsløse. Det er 4 mio. flere end for et år siden, og desværre viser prognoserne, at tallet vil stige yderligere. Denne situation kræver, at vi sørger for, at samhørighedsprogrammerne gennemføres korrekt, idet de udgør en vigtig og effektiv hjælp til realøkonomien, navnlig for de små og mellemstore virksomheder og for beskæftigelsen. SMV'erne er motoren i den europæiske økonomi og skaber bæredygtig vækst gennem skabelse af talrige kvalitetsjob.

En yderligere forenkling og præcisering af reglerne for samhørighedspolitikken vil utvivlsomt have en positiv indvirkning på tempoet i programgennemførelsen, navnlig ved at give de nationale, regionale og lokale myndigheder tydeligere og mindre bureaukratiske regler, der kan give dem større fleksibilitet, når de skal tilpasse programmerne til de nye udfordringer.

Sophie Auconie, *for PPE-Gruppen*. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Efter at have samarbejdet konstruktivt i månedsvis med ordføreren, hr. Kirilov, vil jeg gerne udtrykke min dybtfølte tak til ham her.

Jeg vil også gerne fremhæve kvaliteten af det arbejde, som Rådet har udført, navnlig siden starten på det spanske formandskab. Dette er så meget desto vigtigere, fordi vi i aften forhandler om en forordning, hvis foranstaltninger er ventet af tusindvis af aktører i marken. Jeg er overbevist om, at for disse aktører er det regionalpolitikken, der er det mest konkrete udtryk for EU i deres område eller region.

Men selv om regionalpolitikken skal hjælpe dem, opfattes den ofte som kompliceret og restriktiv. Derfor er tiden inde til at ændre dens image gennem en tilbundsgående forenkling af gennemførelsesbestemmelserne. De 350 mia. EUR i europæiske midler er til for vores europæiske medborgere. I dag udviser vi den lydhørhed, man forventer rundt omkring, i denne periode med økonomisk og social krise, som vi alle oplever.

Hvis jeg skulle pege på nogle bestemte aspekter af denne vigtige tekst, ville jeg sige, at den giver os større fleksibilitet og solidaritet i Europa. Større fleksibilitet, fordi de foreslåede forenklinger af foranstaltningerne giver mulighed for at reducere mængden af oplysninger, der skal tilvejebringes, færre kontroller og større fleksibilitet inden for indtægtsskabende projekter.

Men den styrker også solidariteten, fordi man indfører exceptionelle foranstaltninger for at bekæmpe den økonomiske krise, som f.eks. økonomiske forskud – som kommissæren og fru Krehl var inde på – og et nyt beregningssystem. Den endelige afstemning i begyndelsen af maj vil derfor give os mulighed for at yde stor hjælp til modtagerne af EU-finansiering og til planlægningsafdelingerne, men vi må ikke glemme, at der stadig er meget at gøre med hensyn til at opnå forenklinger.

Karin Kadenbach, *for S&D-Gruppen*. – (DE) Hr. formand, hr. Hahn, mine damer og herrer! Jeg synes, at hr. Hahn har sammenfattet formålet med vores forhandlinger her i aften, nemlig at yde hurtig og målrettet hjælp. Vi er nødt til meget hurtigt at fremskynde gennemførelsen af disse programmer. Jeg mener, at det tredje ændringsforslag til den generelle strukturfondsforordning er et svar på finanskrisen og dermed kan give mulighed for hurtig og navnlig nem adgang til disse fonde.

Vi ved af erfaring, at midler fra strukturfondene har ydet et betydningsfuldt bidrag til at forbedre livskvaliteten, skabe beskæftigelse og sikre folk en fremtid i regionerne. Jeg mener, at der i tider som disse er behov for EU's solidaritet for at yde nødfinansiering. Som sagt er der behov for både fleksibilitet og solidaritet.

Foranstaltninger til bekæmpelse af krisen er tegn på denne solidaritet, og vi har brug for fleksible forskudsbetalinger, således at disse projekter, der forbedrer livskvaliteten og skaber arbejdspladser, kan gennemføres. Som ordføreren – eller i dette tilfælde her i aften fru Krehl – allerede har nævnt, opstod der en nærmest utilgivelig forsinkelse i vedtagelsen af denne forordning. Især med udgangspunkt i dette perspektiv bør den fremtidige samhørighedspolitik udformes således, at der ikke lægges proceduremæssige og tekniske hindringer i vejen for en hurtig og effektiv gennemførelse af regionalpolitikken.

Derfor støtter jeg ordførerens opfordring om, at denne ændring af strukturfondforordningen skal træde i kraft hurtigt. Vi skal yde hurtig og målrettet hjælp.

Elisabeth Schroedter, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Lad os sige tingene ligeud, hr. Hahn. Den forenkling, som alle her går så kraftigt ind for, vil betyde, at store rensningsanlæg og store forbrændingsanlæg ikke som i dag skal godkendes af Kommissionen, når investeringen er større end 25 mio. EUR, men først når beløbet overstiger 50 mio. EUR. For projekter med en værdi på mindre end 50 mio. EUR vil Kommissionen ikke længere gennemgå cost-benefit-analyserne, og det kan være, at disse analyser ikke længere vil blive foretaget. I modsætning til den nuværende situation vil man ikke længere foretage kontroller for at afgøre, hvorvidt disse projekter overholder EU's miljølovgivning eller ej.

Eftersom disse projekter delvis er lånefinansierede, vil der heller ikke blive gennemført undersøgelser for at fastslå, hvorvidt det giver mening at bebyrde regionens borgere med massiv låntagning, og at identificere, hvorvidt kreditbyrden står i rimeligt forhold til de fordele, som projektet vil have for borgerne. Der er tale om attraktive transaktioner for bankerne, fordi de kan opkræve høje gebyrer i projektets første år. Derfor var forudgående evalueringer af store projekter tidligere vigtige for at sikre en effektiv anvendelse af EU-midlerne. Derfor mener vi i Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance, at kontrollen med store projekter skal styrkes snarere end begrænses, som det kræves i forslaget. Derfor er vi modstandere af at hæve undersøgelsestærsklen.

Desuden ønsker vi, at cost-benefit-analyserne og overholdelsen af EU-lovgivningen skal være gennemsigtig for offentligheden og ikke sminket, som det har været tilfældet tidligere. Strukturfondsforordningen lider fortsat under, at store projekter, der modtager finansiering, kun må vare fem år fra det tidspunkt, hvor investeringen foretages. Derfor har vi hos De Grønne allerede anmodet om en forlængelse til 10 år for at sikre reel bæredygtighed af investeringerne og for at skabe permanente job i regionerne.

Hvis projekterne er til stede i regionerne i en længerevarende periode, vil det forhindre de projektansvarlige i at stikke EU-støtten i lommerne og så bare forsvinde efter fem år. Sagen med Nokia i Nordrhein-Westfalen er et eksempel på den skade, der kan forvoldes i regionerne, når støtte-surfing bliver almindeligt anerkendt. Efter vores mening bør vi derfor holde fast i levedygtighedsklausulen for små og mellemstore virksomheder i fem år og ikke i tre år som foreslået i ændringsforslaget.

Hos De Grønne er vi også modstandere af dette, fordi en kombination af større investeringer uden kontroller og en kortere varighed af projekterne med stor sandsynlighed vil betyde, at pengene forsvinder i et stort, sort hul. Derfor mener vi ikke, at vi kan retfærdiggøre dette over for de europæiske skatteydere.

Hvis vores ændringsforslag ikke vedtages, kan vi ikke stemme for betænkningen. Vi vil også bede om afstemning ved navneopråb, så vi senere, når borgerne klager over, at penge er blevet spildt, kan vise dem, hvordan medlemmerne har stemt.

(Taleren accepterede et spørgsmål i henhold til forretningsordenens artikel 149, stk. 8)

Lambert van Nistelrooij (PPE). – (NL) Hr. formand! Jeg har et spørgsmål til fru Schroedter. I sin analyse har hun valgt at anlægge en temmelig negativ indfaldsvinkel. Jeg vil gerne spørge hende, om det ikke forholder sig således, at de lokale regeringer, der gennemfører programmerne i medlemsstaterne inden for de strategiske rammer, der er aftalt for de enkelte lande, takket være samfinansiering inden for reglerne skal overholde deres eget ansvar. Hvorfor tegner hun et så negativt billede i dag? Der er ingen grund til at rette al den negativitet mod dette forslag i dag.

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil med glæde besvare spørgsmålet. Investering i store projekter bliver enklere. Dette gælder investeringer på op til 50 mio. EUR, som hidtil har skullet evalueres af EU, fordi vi er ansvarlige for skatteydernes penge. Jeg mener, at situationen bør forblive uændret

for store projekter, fordi disse projekter efter vores erfaring ofte starter med uforholdsmæssigt store investeringer og ender med, at borgerne kommer til at bære byrden.

Oldřich Vlasák, for ECR-Gruppen. – (CS) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Vi forhandler om et kompromisforslag om ændring af forordningen, et forslag, der sigter mod at forenkle adgangen til de europæiske fonde og gøre den hurtigere. Vi har helt klart en fælles interesse i at nå dette mål, og det skal vi huske på ved diskussionerne om samhørighedspolitikens fremtid efter 2014. Den foreslåede ordning gælder frem for alt store projekter inden for miljø og infrastruktur, projekter, der giver overskud, og drejer sig om tilskud til energiprojekter og vedvarende energi inden for boligsektoren. Kompromisforslaget medfører derfor ikke nogen radikal indgriben i de europæiske fondes struktur. Gennemgribende ændringer er slet ikke en mulighed i øjeblikket. Vi kan kun klare en gradvis modernisering af det eksisterende system. Forslaget er et kompromis.

Her vil jeg gerne sige, at jeg støtter erklæringen fra Ungarn vedrørende brugen af finansieringstekniske instrumenter inden for rammerne af Samhørighedsfonden til operationer vedrørende energieffektivitet og vedvarende energikilder. På den anden side er jeg bekymret over foranstaltningen med tilbagevirkende kraft vedrørende forpligtelser, for den bliver først godkendt i 2010, mens ressourcerne burde tilbagebetales til EU's kasser ved udgangen af 2009. I denne forbindelse er det derfor af vital betydning at præcisere alle de tekniske detaljer i denne lovgivning. Men vi har fundet et kompromis, og derfor skal forhandlingen afsluttes. Jeg anser det for vigtigt, at den forenkling af de europæiske fonde, vi godkender i dag i Strasbourg, kan mærkes i praksis rundt om i medlemsstaterne. I denne forbindelse har vi stadig meget at nå i vores regioner.

Jeg vil gerne rose indsatsen fra det nuværende ministerium for lokaludvikling i Den Tjekkiske Republik, som midt på året godkendte et ændringsforslag til lovgivningen om enkeltbeløb fra strukturfondene og Samhørighedsfonden. Denne administrative forenkling omfatter især godkendelsesprocedurer og finansiel planlægning og forvaltning, herunder kontrolaktiviteter og afhjælpning af skævheder.

Cornelia Ernst, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Jeg tager ordet på vegne af min kollega, som ikke er i stand til at være her, og jeg vil gerne fremsætte et par bemærkninger. Den første er, at vi i høj grad glæder os over forenklingen af strukturfondene. Der er bestemt nogle ting, som vi vil kritisere, og fru Schroedter har været inde på disse, men jeg mener ikke, at vi skal holde os tilbage udelukkende af denne grund. Vi glæder os over forenklingen og mener også, at forordningen skal gennemføres hurtigst mulig. Vi har allerede spildt for meget tid.

Men jeg vil gerne sige tingene lige ud. Kompromisset er ikke præcis, som vi havde forestillet os. Som alle ved, fremsatte Kommissionen et andet forslag vedrørende engangsbetalingen på 100 % af midlertidige betalingsanmodninger i en begrænset periode og med henblik på arbejdsmarkedspolitiske foranstaltninger. Dette blev ikke godkendt af en række grunde, som blev drøftet grundigt i Regionaludviklingsudvalget. Men vi skal spørge os selv, om vi har gjort nok for at indføre det, Kommissionen henviste til i sin meddelelse af 3. juni 2009 som et engagement i beskæftigelse, der kan bruges til at modvirke krisen.

Målet var at gøre det lettere at bruge strukturfondene til at klare krisen, og det er det, vi drøfter nu. De europæiske strukturfonde er i særdeleshed et af de vigtigste værktøjer til investering i borgerne samt til bekæmpelse af krisen og jobskabelse. Hvis vi ser på Europa, bliver det tydeligt, at krisen har haft kolossal indvirkning på medlemsstaternes arbejdsmarkeder, og at der virkelig er behov for en indsats. Der er sket massive stigninger i arbejdsløsheden, ikke bare i de fem lande, men i alle medlemsstaterne, hvis vi kigger nærmere på situationen. Desuden spiller arbejdsløsheden også en vigtig rolle uafhængigt af krisen. I Europa har vi en meget høj arbejdsløshed, som stadig stiger, og som ikke hænger sammen med krisen.

Det alternative forslag fra Kommissionen udgør bestemt et fremskridt, hvilket vi glæder os over, fordi mindst fem medlemsstater med et BNP, der er faldet med 10 % siden 2008, vil modtage et ret stort beløb i støtte. Disse medlemsstater vil få gavn af dette og af yderligere forskudsudbetalinger fra Samhørighedsfonden og de europæiske strukturfonde. Det er alt sammen udmærket, men vi vil gerne have, at man gør mere. De kender vores holdning fra vores udtalelser i udvalget. På den ene side er vi tilfredse og på den anden mindre tilfredse, men ethvert fremskridt bringer os fremad, og det er den vej, vi skal.

(Taleren accepterede et spørgsmål i henhold til forretningsordenens artikel 149, stk. 8)

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand! Det eneste spørgsmål er, hvorfor Deres gruppe, fru Ernst, ikke har fremsat et ændringsforslag på plenum? Der var mulighed for at fremsætte ændringsforslag, så Kommissionens oprindelige udkast kan genbruges. Det kunne også have været muligt at genforhandle 100 %-finansieringen af de europæiske strukturfonde med Rådet.

Cornelia Ernst (GUE/NGL). – (DE) Hr. formand! Jeg tror, at vi mente, at vi kun havde begrænsede muligheder for det og derfor besluttede ikke at gøre det, fru Schoedter. Jeg går ud fra, at min kollega mente det samme. Da jeg kiggede på Kommissionens samlede initiativ, blev jeg begejstret. Men efter lange diskussioner om disse emner i de seneste par dage, har jeg lært et par ting. Jeg ville gerne have set mere. Det er korrekt, at vi kunne have fremsat et ændringsforslag, det er rigtigt. Men hvis vi skal være ærlige, ved vi, hvad der vil ske, og derfor besluttede min gruppe sig for ikke at fremsætte et ændringsforslag. Jeg vil selv tage det ad notam.

Lambert van Nistelrooij (PPE). – (NL) Hr. formand! Ekstraordinære tider kræver ekstraordinære foranstaltninger. I dag er Parlamentets gamle drøm om en forenklet procedure og hurtigere resultater blevet til virkelighed. Det, vi i sidste ende ønsker os, er at bevare og skabe arbejdspladser, og i denne uge har vi, som hr. Hahn var inde på, set nogle tal, der viser, hvad samhørighedspolitik har kunnet udrette, nemlig 1,4 mio. flere arbejdspladser i den foregående periode. De europæiske midler kan nu formidles hurtigere og enklere hele vejen rundt, ikke bare til store projekter, men også til mindre, så vi kan fortsætte med at fremme innovation, miljøforbedringer, byudvikling osv.

Der er et punkt, som Parlamentet var modstander af, og det var forslaget om at skrotte medfinansiering. Det ville true en af hovedhjørnestenene i vores system, hvor nationale myndigheder, lokale myndigheder og om muligt enkeltpersoner bidrager til det fælles projekt for regional- og byudvikling. Så nu må vi koncentrere os om at opretholde finansieringen i en lidt længere periode, i tre frem for to år, hvilket er endnu et punkt, som De har accepteret. Det vil give penge på bordet, medfinansiering vil blive muligt, og det gode ved det er, at vi i tilfælde af forsinkelser stadig vil kunne lade disse værdifulde projekter køre videre. Det betyder ikke, at pengene forlader regionen, næh nej, men derimod at pengene bliver brugt. Det er den ordening, vi har brugt i 2007. Jeg har et spørgsmål til hr. Hahn. Ønsker han ikke at lade dette gode eksempel efterfølge af et andet? Hvorfor kan vi ikke gentage denne ordening i 2008 og 2009? Det ville være et meget positivt skridt. Kan De svare på det?

Afslutningsvis kan vi også udvise solidaritet. Der findes nogle lande, der ikke bruger alle de ESF-midler, de får tildelt, og lader omkring 30 eller 40 % være ubrugt. Hvorfor har de ikke udvist solidaritet og overført disse ressourcer til andre lande? Det er fuldt ud tilladt og ville give disse lande mulighed for at komme på fode igen. Det ville være et virkeligt tegn på solidaritet, men desværre er det ikke sket. Derfor har jeg en ret positiv holdning til dette, i det mindste over for ordføreren. Denne procedure har nu varet ni måneder, og jeg spørger med fru Krehl, om det ikke er muligt at afslutte den under den næste fælles forhandlingsrunde mellem Parlamentet, Rådet og Kommissionen?

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (GA) Hr. formand! Siden 1973 har mit land modtaget omkring 18 mia. EUR fra EU's strukturfonde og Samhørighedsfonden. Gennem årene har samhørighedspolitikken spillet en vigtig rolle for udviklingen og genoprettelsen af den irske økonomi. Den Europæiske Socialfond er særligt vigtig, når vi skal forsøge at bekæmpe arbejdsløsheden i Irland og naturligvis over hele Europa.

Siden Irland blev medlem af EU i 1973, har landet modtaget mere end 7 mia. EUR i økonomisk støtte under Den Europæiske Socialfond.

(EN) Disse tilskud er især blevet brugt til at bekæmpe ungdomsarbejdsløshed og langtidsarbejdsløshed. Under EU's operationelle program for menneskelige ressourcer for Irland for perioden 2007 til 2013 yder EU 375 mio. EUR til Irland under Den Europæiske Socialfond. Det samlede budget for dette program er på 1,36 mia. EUR.

Disse tilskud bruges til at tilbyde uddannelseskurser til arbejdsløse, handicappede, unge, der har forladt skolen i utide, og de marginaliserede i vores samfund. Vi lever i globaliseringens tidsalder. For at reagere på de udfordringer og muligheder, som globaliseringen skaber for den irske arbejdsstyrke, yder Den Europæiske Socialfond i Irland også støtte til kurser med livslang læring, der kan tilpasses situationen på et globaliseret arbejdsmarked. Så den nuværende økonomiske og finansielle krise har demonstreret relevansen og værdien af denne vigtige fond – Den Europæiske Socialfond.

Kay Swinburne (ECR). – (EN) Hr. formand! Grundlæggende indeholder denne betænkning tilsyneladende nogle meget fine målsætninger om at hjælpe de af EU's medlemsstater, der er blevet hårdt ramt af den økonomiske og finansielle krise, via EU-finansiering. Den har det prisværdige mål at mindske belastningen af medlemsstaternes budgetter, når der stilles krav til dem fra alle sider. En sænkelse af tærsklerne for projekter og en forenkling af processen vil hjælpe på situationen, og det samme vil forfinansiering af godkendte projekter for at kickstarte økonomierne hurtigt.

Når Europa står over for arbejdsløshedstal på over 10 %, og langt værre i mange medlemsstater, og økonomien først nu tilsyneladende langsomt er ved at komme sig, er der mange ting, som medlemsstaterne burde gøre for at genopbygge deres statsfinanser. Men denne betænkning er ret begrænset og tager tilsyneladende ikke særligt mange af dem op.

En lille advarsel: Tanken om, at medlemsstaterne ikke længere vil skulle medfinansiere projekter med deres egne midler virker som en politik med høj risiko. Allerede nu gøres der ikke korrekt rede for EU-tilskuddene i forbindelse med projekter på grund af utilstrækkelige tilsynsprocedurer. Hvis man fjerner medlemsstaternes egen interesse i at sikre, at deres egne midler bruges rigtigt, må det ikke være en opfordring til misbrug.

Vi skal sikre, at en lempelse af medfinansieringskriterierne ikke fører til mindre ansvarlighed. Men dette problem vil i sig selv ikke have den store betydning for mine vælgere i Wales, for hvis EU får sin vilje, vil vi efter 2013 ikke få flere penge til at bruge på igangværende projekter, som modtager generøs medfinansiering fra EU's side i øjeblikket. Selv om det er udmærket at sige, at nogle af de nye medlemsstater er fattigere end de gamle og derfor har brug for særlig hjælp, betyder den kolossale gæld i Det Forenede Kongerige og det meget lave BNP pr. indbygger i min region i Wales, som for nylig desværre blev sammenlignet med de økonomiske resultater i Rwanda, forhåbentlig ikke, at vi vil blive glemt. Jeg har hørt en lille fugl synge om, at der er planer på vej om at fratage regioner som Wales deres støtteberettigelse, og jeg håber, at vi fremover vil være berettiget til tværnational finansiering.

Andrey Kovatchev (PPE). – (BG) Hr. formand, hr. kommissær! Først og fremmest vil jeg gerne lykønske hr. Kirilov med hans betænkning. Jeg glæder mig over og støtter ethvert skridt, der garanterer og letter den lovlige brug af de europæiske solidaritetsfonde. EU kan ikke tillade, at borgerne sammenligner EU med en vulkan, der udspyr bureaukratisk aske, der drysser ned over ønsket om at mindske forskellene mellem Europas regioner. Det er vanskeligt eller sågar umuligt at bruge strukturfondene, som vi ønsker at bruge til at nå vores økonomiske, sociale og politiske mål. Jeg mener, at ændringer i retning af at forenkle procedurerne ikke kun skal ses i lyset af den nuværende krise, men også på lang sigt skal lette adgangen til EU's solidaritetsinstrumenter.

Jeg mener, at forslaget fra Kommissionen trods forsinkelsen og sammen med ændringerne i denne betænkning vil give medlemsstaterne og de endelige støttemodtagere bedre mulighed for at forbedre deres situation inden for den igangværende krise. Jeg vil gerne understrege betydningen af ændringen vedrørende udskudt anvendelse af de planlagte ressourcer for 2007. Denne ændring vil give alle medlemsstaterne, inklusive Bulgarien, endnu en chance, hvor anvendelsesgraden for disse ressourcer fortsat er meget lav, for at gennemføre projekter med brug af ressourcer, der ellers ville gå tabt. Vi skal appellere til de regionale og lokale myndigheder og til alle andre interessenter og opfordre dem til at udnytte denne anden chance. Jeg mener, at den fleksibilitet, man fokuserer på i betænkningen, i lyset af gennemførelsen af programmer for anvendelsen af midlerne er den rette fremgangsmåde, når fremtidens privatiseringspolitik skal udformes.

Med hensyn til forenkling af de administrative bestemmelser for anvendelsen af strukturfondene er betænkningen et skridt i den rigtige retning med henblik på at finde en balance mellem at lette de europæiske fondes koordinering af projekter mest muligt og kontrollen med anvendelsen af disse ressourcer. Reformen af forordningerne skal være det centrale med henblik på at sikre større gennemsigtighed i de europæiske borgeres og skatteyderes øjne og skal hjælpe med til at skabe brugbare betingelser for medlemsstaterne. Under hele processen må vi ikke glemme det endelige mål, som er at opnå sammenlignelige sociale og økonomiske betingelser over hele EU.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Hr. formand! Siden den økonomiske krise brød ud, er EU ved flere lejligheder blevet kritiseret for at være ud af stand til at reagere hensigtsmæssigt på krisesituationen. Mit syn på dette er, at den nuværende forhandling og hr. Kirilovs fremragende betænkning er et enestående dementi af dette og et bevis på, at EU har været i stand til at reagere på disse processer. Jeg forstår ikke de kolleger, der er bekymrede for, at de nuværende forenklinger vil betyde, at processerne ikke vil blive overvåget, eftersom det virkelig værdifulde ved samhørighedspolitikken netop er, at den har en meget nøjagtig tilsynsmekanisme. Derfor bør ingen bekymre sig, og hvis mine kolleger er bekymrede over dette, håber jeg ikke, at det skyldes manglende solidaritet fra deres side over for de medlemsstater – f.eks. mit eget land, Ungarn – som efter deres mening ikke vil anvende disse midler korrekt. Vi vil virkelig bruge dem helt korrekt. Denne forhandling er også meget vigtig for at bekræfte, at der er behov for samhørighedspolitikken. Det glæder mig, at hr. Hahn og hr. Ciolos er til stede. Det bekymrer mig meget, at hr. Barrosos første dokument ikke en gang indeholder en bemærkning om den fælles landbrugspolitik, og selv samhørighedspolitikken nævnes kun meget overfladisk, selv om der er tale om fantastisk vigtige samhørigheds- og fællesskabspolitikker, der er

uundværlige for grøn vækst, innovation og jobskabelse, med andre ord for at gennemføre de nye målsætninger i Europa 2020-strategien. Derfor bør samhørighedspolitikken ikke svækkes, men derimod styrkes.

Iosif Matula (PPE). – (RO) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Som følge af alle ændringsforslagene til de lovgivningsmæssige rammer på fællesskabsplan og nationalt plan, der har til formål at afbøde krisens virkninger, mærkes dens indflydelse på realøkonomien og arbejdsmarkedet i øjeblikket meget tydeligt mange steder. Høj arbejdsløshed har alvorlige følger for medlemsstaternes økonomier, men der er stadig store problemer med at stille finansiering til rådighed.

Det er vigtigt med en effektiv gennemførelse af programmerne inden for samhørighedspolitikken, eftersom dette skaber en betydelig forøgelse i støtten til realøkonomien i form af de 347 mia. EUR, der er afsat for perioden 2007-2013. Yderligere bestræbelser bør rettes mod de støttemodtagere, der er blevet ramt hårdest, for at fremskynde finansieringsstrømmen til medlemsstaternes regioner. Jeg mener, at en vigtig ændring, man har foretaget, er muligheden for at finansiere enkelte vigtige projekter fra forskellige programmer, når der er tale om projekter, der dækker flere regioner.

Jeg vil gerne lykønske ordføreren med det arbejde, han har udført. Men jeg er nødt til at fremsætte en bemærkning om, at selv om betænkningen var længe ventet, gik det langsomt med at få den udarbejdet. Jeg mener, at vi er nødt til at finde løsninger og prioritere målsætningerne langt højere for at undgå situationer, hvor fremragende foranstaltninger forsinkes for længe. En forenkling af de administrative procedurer i almindelighed vil bidrage til at fremme evnen til at absorbere disse midler, herunder i lande, der står med dette problem, med andre ord mit hjemland, Rumænien. Vulkanudbruddet har vendt op og ned på verden på fem dage og kan udløse endnu en krise. Hvor længe vil det tage os at få mulighed for at reagere? En ting, som står meget klart for mig, er, at vi fremover er nødt til at træffe beslutningerne langt hurtigere.

(Bifald)

Monika Smolková (S&D). – (SK) Hr. formand! Jeg vil gerne starte med at rose ordføreren, hr. Kirilov, for hans arbejde. Det er udmærket, at de europæiske institutioner med henblik på at reagere på den økonomiske krise har besluttet at fremskynde finansieringsprocessen for regionale udviklingsprojekter og ligeledes at forenkle reglerne for regulering af brugen af strukturfondene. Desuden vil der ske en forlængelse af fristen for anvendelse af EU-midler, der blev godkendt i 2007, for at give medlemsstaterne bedre tid til at gøre brug af dem.

I Slovakiet har vi en talemåde, der siger, at hurtig hjælp er dobbelt hjælp. De medlemsstater, der er hårdest ramt af den økonomiske krise, ser frem til den forordning, vi diskuterer i dag. Kommissionen fremlagde det første udkast helt tilbage i juli sidste år. Vi træffer først beslutningen i maj måned. Hele lovgivningsprocessen har taget ni måneder frem til i dag. Måske er tiden inde til at begynde at overveje enklere og kortere lovgivningsprocesser i konkrete, specifikke tilfælde.

Krise, arbejdsløshed, fattigdom og stadig større regionale forskelle er præcis den slags tilfælde, hvor det er nødvendigt at handle hurtigere og mere fleksibelt. Vi får svært ved at forklare de arbejdsløse, at det tog os mere en trekvart år at vedtage lovgivningen, som skal hjælpe dem nu, hvor de har behov.

Pascale Gruny (PPE). – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! I dag er vi alle enige om at hilse foranstaltningerne til forenkling af strukturfondene, som foreslås i hr. Kirilovs betænkning, velkommen.

Ikke desto mindre vil jeg som formand for Parlamentets arbejdsgruppe om Den Europæiske Socialfond sige, at jeg er fortørnet over, hvor længe den igangværende revisionsprocedure har taget. Kommissionens oprindelige forslag stammer fra juni 2009. Selv om formålet med denne revision var at hjælpe medlemsstaterne med at bekæmpe den økonomiske og sociale krise, tog det Rådet seks måneder at nå frem til en aftale. Det er uacceptabelt. Det er korrekt, at lovgivningsproceduren er blevet ændret hen ad vejen for at give Parlamentet de samme beføjelser som Rådet. Men som folkevalgte repræsentanter i EU kan vi ikke i dag retfærdiggøre disse forsinkelser over for befolkningen.

Nu vil jeg gøre et lille sidespring og udtrykke min glæde over det ansvar, som Parlamentet har udvist ved i videst mulig udstrækning at acceptere Rådets holdning for ikke at forsinke proceduren yderligere. Men jeg vil gerne igen give udtryk for min skuffelse. Vi har behov for et EU, der kan træffe hurtige beslutninger, der kan få reel praktisk betydning.

Lad os nu for et øjeblik vende os mod fremtiden. De forenklinger, der foreslås i dag for at bekæmpe den økonomiske krise, er positive, men jeg vil gerne tilføje, at de kunne have været endnu mere ambitiøse, hvis

foranstaltningerne i den nuværende programmeringsperiode, 2007-2013, ikke havde været så klodsede og komplicerede.

Hvis vi derfor kigger fremad mod forhandlingerne om de flerårige lovgivningsrammer for 2014-2020, vil jeg opfordre Europa-Parlamentet til at udvise mod i sine forslag om forenkling af forvaltningen og anvendelsen af strukturfondene og Samhørighedsfonden.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil også gerne give udtryk for min tilfredshed med hr. Kirilovs betænkning og sige, at jeg er ked af, at han ikke kan være til stede i dag.

En yderligere forenkling af mekanismerne for Regionaludviklingsfonden, Den Europæiske Socialfond og Samhørighedsfonden er en god idé og vil være godt for udgifterne. På et tidspunkt, hvor disse fonde også bruges til at bekæmpe krisen, skal vi sætte de udbetalende organer i en situation, hvor de kan bruge alle deres penge. Men vores foranstaltning betyder også, at der er en undskyldning mindre.

En undskyldning mindre for hvem? For de regioner, der f.eks. bruger Samhørighedsfonden, og som ofte ikke kan bruge alle deres penge, fordi de er ude af stand til det, men stadig skyder skylden for deres manglende udgifter på de europæiske procedurers kaotiske karakter og det overdrevne bureaukrati.

I dag gælder den undskyldning ikke mere. I dag er alle organer, der har til opgave at formidle europæiske midler, i en situation, hvor ...

(Formanden afbrød taleren)

Ioan Enciu (S&D). – (RO) Hr. formand! Vi har følt virkningerne af den økonomiske krise siden 2008. De største problemer, vi står over for i øjeblikket, er arbejdsløshed, faldende levestandard og fattigdom. Med hensyn til EU's politikker har man konstant bestræbt sig på at udvide og forbedre de instrumenter, der kan bruges til at afhjælpe disse virkninger, som også betyder tilskyndelse til økonomisk vækst i Europa. Hr. Kirilovs betænkning er et godt eksempel på dette. Den er blevet udarbejdet på grundlag af nogle fremragende og velkomne forslag fra Kommissionen, der har til formål at forenkle ansøgningsproceduren ved at give medlemsstaterne adgang til de relevante midler.

Jeg glæder mig over og støtter betænkningen af hr. Kirilov både med hensyn til sammenlægning af beløbene til større projekter og tilpasning af specifikke tekniske kriterier og betingelser for at lette forvaltningen af de midler, der er til rådighed. Disse ændringsforslag er i overensstemmelse med Europa 2020-strategien, der tilskynder til jobskabelse og støtter investeringer i miljøbeskyttelse.

Sidonia Elżbieta Jędrzejewska (PPE). – (PL) Hr. formand! De foregående talere har allerede nævnt samhørighedspolitikens fordele, og jeg ønsker ikke at gentage det. Jeg vil blot understrege, at mit land, Polen, og min region, Wielkopolska, også nyder godt af samhørighedspolitikken. Jeg er meget glad for dette, og det er sådan, jeg forstår ændringsforslaget til forordningen. Jeg er glad for den konstante indsats for en bedre absorption af midlerne – bedre absorption af midler som led i samhørighedspolitikken. For at forbedre gennemførelsen og absorptionen er det vigtigt med en løbende forenkling og løbende liberalisering af lovgivningen, der styrer gennemførelsen af denne politik. Derfor opfatter jeg forordningen som det næste skridt, en forenkling af gennemførelsen. Det glæder jeg mig over. Jeg vil også gerne sige, at disse bestræbelser skal ske løbende. Vi skal til enhver tid bekæmpe overdrevet bureaukrati og altid søge at sikre os, at lovgivningen er gavnlig for støttemodtagerne.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Hr. formand! Samhørighedspolitikken er et vigtigt politisk værktøj. Den giver os mulighed for at bidrage til at bekæmpe krisen, stimulere efterspørgslen på kort sigt og samtidig investere i langsigtet vækst og konkurrenceevne. Det er vigtigt at gøre det meget klart, at samhørighedspolitikken og navnlig forskudsudbetalingerne og en hurtigere lokal gennemførelse i 2009 ydede et meget vigtigt bidrag til at forbedre købekraften, hvilket gavtede økonomien og bidrog til at begrænse tilbagegangen i privatforbruget. Samhørighedspolitikken udgør også en meget vigtig del af Europa 2020-strategien. Derfor forstår jeg ikke, hvorfor Deres kollega, hr. Rehn, har kædet sanktionsmekanismer ved manglende overholdelse af forordningen for det fælles finansmarked sammen med restriktioner på regionalpolitikken...

(Formanden afbrød taleren)

Marie-Thérèse Sanchez-Schmid (PPE). – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Vi skal stemme om Kirilov-betænkningen inden for de næste par uger, og det glæder mig, for det haster.

Befolkningen og vores folkevalgte repræsentanter har nu ventet i næsten et år på konkrete og permanente foranstaltninger fra samhørighedspolitikken som reaktion på krisen. Nationale og lokale aktører har brugt et år på at opfordre til større fleksibilitet og tilpasningsevne ved tildeling af europæiske midler.

I dag, hvor Parlamentet overvejer nye foranstaltninger i retning af større gennemslagskraft i brugen af Samhørighedsfonden, har vi mere end nogensinde brug for at få held med vores forsøg på at forenkle disse krav. Kirilov-betænkningen er et første skridt i retning af denne forenkling. Vi skal opfordre til, at man tager flere skridt, for det er troværdigheden og synligheden af EU's foranstaltninger i det daglige, der står på spil.

Denne betænkning er også bevis på Europas solidaritet, således at vi i denne tid, hvor der hersker tvivl om vores enhed, kan tilbyde de medlemmer, der har brug for det, foranstaltninger, der er tilpasset deres situation. I disse mørke og overskyede tider kan Kirilov-betænkningen være et frisk pust. Jeg håber, at denne betænkning kun bliver et første skridt.

Johannes Hahn, medlem af Kommissionen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Først vil jeg gerne takke alle, der er nået frem til salen her langt væk fra eller tæt på for at udvise et sådant engagement i forhandlingen. Jeg vil gerne takke Dem, fordi De har givet Deres brede opbakning til samhørighedspolitikken og den erkendelse, at den giver os mulighed for at hjælpe vores regioner og deres befolkninger. Det tjekkiske medlem henviste til talemåden om, at hurtig hjælp er dobbelt hjælp. Jeg vil gerne sige, at det er en europæisk erkendelse. På trods af alle problemerne og fejltagelserne har vi holdt fast i dette princip i initiativet.

Mit korte svar til fru Schroedter er, at De ikke skal være bekymret for, at kontrolmekanismerne vil blive ramt, fordi vi har standardiseret tærsklerne, så vi kan evaluere projekter, der ofte dækker begge områder, på en ensartet måde. Der findes også kontrolmekanismer på lokalt og nationalt niveau. Dette er princippet bag fælles forvaltning. Vi er også styret af andre forordninger, f.eks. inden for offentlige indkøb og statsstøttesystemet. De omfatter også bestemte frister, som vi som regionalpolitikere ikke bare kan ignorere.

Med hensyn til forlængelsen af N+3-forordningen mener jeg, at vi bør anlægge en meget restriktiv tilgang. Vi skal sikre os, at reglerne ikke lempes, og at regionerne ikke tror, at de bare kan læne sig tilbage og gøre ingenting. I stedet skal de være engagerende i at bruge de midler, der er til rådighed.

Vil De ikke sige til fru Swinburne, at der overhovedet ikke er nogen tegn på, at alt det, hun er bange for, vil ske, hvis budgettet er tilstrækkeligt stort. Vi vil stille tilgængelige regionale midler til rådighed for Wales og alle andre regioner fremover. Derfor kan jeg ikke give tilladelse til, at vi anvender penge fra strukturfondene i vanskelige tider til at indføre synlige sanktioner, der er uden virkning.

Endnu en gang tak for Deres brede opbakning. Jeg vil også gerne takke medarbejderne i generaldirektoratet for Regionalpolitik, som har arbejdet meget hårdt på dette område.

Karin Kadenbach, stedfortræder for ordføreren. – (DE) Hr. formand! Jeg vil meget gerne bringe al rosen og alle de positive vurderinger fra dagens forhandling videre til hr. Kirilov. Jeg vil gerne fremhæve to ting endnu en gang.

Vi har kun de europæiske skatteyderes penge at bruge, og derfor skal vi gøre adgangen til fondene så enkel og gennemslagskraftig som mulig. Det er formålet med denne betænkning. Men jeg mener også – og denne anmodning er rettet til fru Schroedter – at vi ikke bør antyde, at de enkelte medlemsstater ikke gør alt, hvad der er muligt, for at overholde den europæiske lovgivning. Det er, hvad jeg har forstået ved at læse mellem linjerne i dag, og jeg mener ikke, at vi bør antyde dette om nogen. Jeg arbejder ud fra den antagelse, at alle medlemsstaterne og alle institutionerne gør alt, hvad de kan, for at sikre, at de europæiske fonde anvendes effektivt og korrekt.

Jeg har endnu en bemærkning til fru Swinburne, men ikke kun til hende. Dette handler ikke om at uddele almisser til fattige regioner. Vi yder støtte til regionerne for at øge købekraften og skabe arbejdspladser, fordi købekraften i disse regioner udgør en del af det samlede bidrag til at sikre, at Europa kan begynde at fremstille og sælge varer igen. Dette vil styrke det indre marked. Det er med andre ord ikke blot en handling, der er udtryk for generel solidaritet. Alle, der ved noget om økonomi og forretningsverdenen, vil forstå, ikke kun ud fra et socialt perspektiv, men også ud fra et forretningsmæssigt og økonomisk synspunkt, hvorfor vi har brug for regionalpolitik, og hvorfor vi kan bruge den som en hurtig og effektiv foranstaltning, især i krisetider, til at stimulere den europæiske økonomi i alle Europas regioner.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted under mødeperioden i første uge af maj.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Elena Băsescu (PPE), skriftlig. – (RO) Denne betænkning om ændring af den generelle forordning om gennemførelsen af strukturfondene og Samhørighedsfonden er af særlig betydning for EU's borgere. En række medlemsstater, herunder Rumænien, har hidtil haft en lav absorptionsgrad for europæiske midler. Et stort antal borgere, virksomheder og lokale myndigheder har kritiseret de komplicerede procedurer, der bremser dem, når de forsøger at opnå finansiering til deres projekter.

Denne betænkning viser Europa-Parlamentets ønske om at løse de problemer, der fremhæves i denne forbindelse. Jeg støtter forslaget, der har til formål at forenkle procedurerne for adgang til de europæiske fonde. En begrænsning af mængden af unødvendige administrative procedurer og bureaukrati vil sammen med indførelsen af klarere regler bidrage til at øge absorptionsniveauet for europæiske midler.

Jeg hilser disse foranstaltninger velkommen, navnlig på et tidspunkt, hvor medlemsstaterne er ramt af den økonomiske krise. Fem europæiske lande, herunder Rumænien, vil deltage i en proces, der har til formål at fremskynde absorptionen af europæiske midler. Indførelsen af en ny procedure for forskudsbetalinger vil gøre det muligt at gennemføre flere projekter hurtigere. Desuden vil Rumænien få gavn af ændringsforslaget til reglerne om mindre risiko for at miste midler, der ikke anvendes hurtigt nok.

Alain Cadec (PPE), skriftlig. – (FR) Den økonomiske krise har vist behovet for en offentlig indsats for at støtte private aktiviteter, der er i problemer. EU's samhørighedspolitik spiller en væsentlig rolle i den forbindelse. Ved at yde økonomisk støtte til dem, der er ramt af den økonomiske nedgang, udgør strukturfondene et håndtag, der kan bruges til at stimulere aktivitet.

Men det er fortsat vanskeligt at opnå adgang til europæisk finansiering for en række potentielle støttemodtagere. Procedurerne er komplicerede og forsinkelserne for store, selv om der her i krisen er behov for enkle og hurtige foranstaltninger.

Som led i dette ønske om præcisering hilser jeg Kommissionens initiativ, der har til formål at forenkle den finansielle forvaltning af strukturfondene, velkommen. De forskellige forslag går alle i retning af en mere effektiv samhørighedspolitik, som dog ikke har alt for store konsekvenser for Fællesskabets budget. Jeg glæder mig over denne pragmatiske tilgang.

Kommissionen skal imidlertid ikke stoppe her. Denne reform er nødvendiggjort af krisen og skal være det første skridt i en radikal forenkling af vores måde af forvalte de europæiske fonde på. Samhørighedspolitikken skal blive et instrument til en mere effektiv offentlig intervention med henblik på at yde reel støtte til den økonomiske aktivitet.

Ramona Nicole Mănescu (ALDE), skriftlig. – (RO) Jeg vil gerne lykønske ordføreren med det arbejde, han har udført. Jeg glæder mig også over den aftale, der endelig er indgået inden for Rådet og Regionaludviklingsudvalget. Jeg mener, at det er meget vigtigt for os at vedtage denne betænkning hurtigst mulig, så vi kan tilbyde de medlemsstater, der har været hårdest ramt af krisen, den økonomiske støtte, der er nødvendig for økonomisk genopretning. Et af de centrale aspekter, der fremhæves i denne betænkning, er forenklingen af procedurerne for adgang til og anvendelse af de europæiske fonde. Vi har behov for foranstaltninger for at lette en hurtig genopretning, navnlig nu under en økonomisk krise.

Derfor mener jeg, at udbetaling af forskud på 2 % fra Den Europæiske Socialfond og på 4 % fra Samhørighedsfonden er den ideelle løsning for medlemsstater, der har betydelige likviditetsproblemer, og giver dem mulighed for at opnå en konsekvent bistand. Midlerne fra Den Europæiske Socialfond skal yde et aktivt bidrag til den økonomiske genopretning i de medlemsstater, der er blevet ramt hårdest af krisen, og hjælpe dem i deres bestræbelser på at bevare arbejdspladser, forbedre det faglige kvalifikationsniveau og dermed forebygge og bekæmpe arbejdsløshed.

Georgios Stavrakakis (S&D), skriftlig. – (EL) Jeg vil gerne starte med at lykønske ordføreren, Evgeni Kirilov, og alle medlemmerne af vores udvalg, for takket være deres vedholdenhed og beslutsomhed er det lykkedes os at afholde en forhandling i dag og gå direkte til vedtagelsen af denne exceptionelt vigtige betænkning uden at spille mere kostbar tid. Jeg vil gerne understrege ændringsforslagenes afgørende rolle med hensyn til absorptionen af bevillingerne, begrænsning af bureaukratiet og reglernes kompleksitet, maksimering af finansieringens indvirkning på økonomien som helhed og dermed en styrkelse af fordelene for borgerne. Ved sin høring påpegede kommissær Hahn med rette, at selv om det måske er den mest succesfulde EU-politik, har den politiske samhørighed både fjender og venner. Vedtagelsen af disse ændringsforslag, som vi diskuterer i dag, er et vigtigt skridt, men det haster endnu mere med, at Kommissionen tager det næste skridt, som er

at fremlægge dens fremtidsvision for den politiske samhørighed sammen med sine idéer og forslag til de nødvendige ændringer af rammerne, operationen og kompetencerne, nye værktøjer osv.

(EN) Det er på høje tid, at vi tager det næste skridt, inden nye dokumenter uden ejerskab dukker op.

15. Særlige foranstaltninger for landbrugsmarkedene (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om mundtlig forespørgsel til Kommissionen af Paolo De Castro for Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter om særlige foranstaltninger for landbrugsmarkedene (O-0036/2010 – B7-0208/2010).

Da hr. De Castro ikke er til stede, giver jeg ordet til hr. Le Foll, som træder i stedet for De Castro.

Stéphane Le Foll, stedfortræder for spørgeren. – (FR) Hr. formand! Derfor tilfalder det os at afslutte forhandlingerne i aften, og det er allerede sent. Først og fremmest vil jeg gerne undskylde på vegne af formanden for Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter, hr. De Castro, som ikke kan være her i aften af de grunde, som De kender. Som andre medlemmer af Parlamentet har han ikke kunnet tage af sted hjemmefra for at deltage i vores forhandlinger i Strasbourg.

De spørgsmål, vi beskæftiger os med i dag, udspringer af den generelle krise, som hele landbrugssektoren oplever. Som vi ved i dag, oplever vi en krise og frem for alt et fald i priser og landbrugsindkomster, der påvirker kornproducenter, kødproducenter, af både svinekød og oksekød, og ligeledes – og dette siger jeg på hr. De Castros vegne – olivenolieproducenter, og som rammer har og har ramt mælkeproducenterne utroligt hårdt.

I lyset af denne krise og dette prisfald er det klart, at Parlamentets Udvalg om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter ønsker at høre fra Kommissionen, hvad vi kan gøre lige nu og fremover for at komme ud af denne krise, og især hvilke foranstaltninger vi kan indføre i de kommende måneder for at støtte landmændene og sikre, at landbrugsmarkedene er mindre volatile.

Mit første spørgsmål til kommissæren drejer sig mere specifikt om krisen inden for mejeriprodukter: Hvordan er situationen med hensyn til de foranstaltninger, som Parlamentet og Rådet har vedtaget over for mælkekrisen, og navnlig anvendelsen af den famøse mælkefond på 300 mio. EUR, som man har aftalt? Det er mit første spørgsmål, fordi jeg mener, at hvis vi skal træffe lovgivningsbeslutninger, skal vi vide, hvordan de anvendes.

Som sagt bliver alle former for produktion i øjeblikket ramt af prisfald og en dyb krise på markederne. Det bringer os videre til et spørgsmål om det, vi kan kalde markedsregulering, og hvordan vi kan begrænse denne berygtede prisvolatilitet.

Der høres ingen klager, når priserne stiger, især ikke fra landmændene. Det er de europæiske forbrugere, der frygter prisstigninger inden for landbruget, som begrænser deres købekraft og påvirker deres evne til at købe landbrugsprodukter.

Det er, når priserne er lave, og når de falder gennem længere perioder, at producenterne straffes på deres indkomst og især, og det er det alvorligste for europæisk landbrug, på deres evne til at investere og forberede sig på fremtiden. Landbruget er en hård branche. Investeringerne er betydelige, og det tager lang tid at tjene disse investeringer hjem. Vi er nødt til at stabilisere priserne.

Hr. kommissær, spørgsmålet fra Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter og dets formand, hr. De Castro, består af to punkter.

For det første har De annonceret, at der skal gennemføres en række foranstaltninger inden for mælkesektoren inden årets udgang. Det er vigtigt, så kan De give os nogle nærmere oplysninger om dem? For det andet er der specifikke foranstaltninger, der skal gennemføres på alle markeder, ikke kun inden for mælk.

Endelig vil vi gerne spørge Dem, hvordan Kommissionen planlægger at foregribe og forhindre disse prisfald på mellemlang sigt. Hvilken markedsreguleringsmekanisme kan man bruge til at begrænse pludselige stigninger og frem for alt pludselige prisfald? Hvad gør Kommissionen i øjeblikket, og hvordan ser den på dette spørgsmål?

Det er de tre elementer, jeg gerne vil nævne, nemlig mælkefondens, perspektiverne med mælkekrisen og mere generelt, hvordan Kommissionen har til hensigt at håndtere spørgsmålet om prisvolatilitet og prisfald.

Dacian Cioloș, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Først vil jeg gerne takke hr. De Castro og hr. Le Foll fra Parlamentets Udvalg om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter for at have taget disse problemer op til debat her i Parlamentet.

Det er korrekt, og jeg må også erkende, at landmændenes indkomster faldt markant i 2009, hvilket blot var en fortsættelse af tendensen fra 2008. Derfor er der tale om en situation, som vi sjældent har oplevet på det europæiske marked. Den falder sammen med, at dette marked i stigende grad åbnes mod verdensmarkedet og følger efter de seneste reformer af den fælles landbrugspolitik.

Denne krise har især ramt mælkesektoren. Sidste år var vi vidner til, at producenterne inden for denne sektor stod i en vanskelig situation, navnlig i landdistrikter, hvor mælkeproduktionen er vigtig, ikke bare for landbrugssektoren, men for den økonomiske aktivitet og beskæftigelsen i almindelighed.

Det er i denne forbindelse, at Kommissionen sidste år indførte forskellige foranstaltninger, først ved at mobilisere mekanismer for intervention på markederne for at bremse prisfaldet. Dette frigjorde betydelige midler, mere end 400 mio. EUR, til at finansiere disse interventioner på markederne. Men som hr. Le Foll påpegede, mobiliserede vi også en fond på 300 mio. EUR for at give medlemsstaterne mulighed for at komme de hårdest ramte mælkeproducenter til undsætning.

Denne beslutning blev så truffet sidste år. Den gav medlemsstaterne mulighed for at fastsætte kriterier for, hvordan midlerne skulle fordeles. De blev især kanaliseret ud til de producenter, der havde hårdest brug for dem.

Jeg vil også gerne slå fast, at disse kriterier blev fastsat af medlemsstaterne og ikke krævede Kommissionens godkendelse. Medlemsstaterne skulle blot meddele Kommissionen, hvilke kriterier de havde valgt.

Jeg kan fortælle Dem, at så vidt jeg ved, gav alle medlemsstater Kommissionen meddelelse om deres beslutning om at anvende disse foranstaltninger. De har derfor opstillet kriterier for fordelingen af disse midler, og selve processen med at fordele støtten kan gå i gang. Medlemsstaterne har frem til juni til at fordele disse midler.

Så som sagt har der først været en fase med markedsinterventioner for at få dem på ret køl igen. Jeg mener, at den nuværende situation viser os, at denne intervention har været en succes, for priserne har stabiliseret sig. Der er naturligvis stadig variationer, men de holder sig inden for rimelige grænser, inden for de normale grænser for markedet. For det andet har vi støtteforanstaltningerne, der snart vil nå ud til producenterne. Det er så de foranstaltninger, der allerede er gennemført.

Jeg vil gerne her gentage, hvad jeg for nylig sagde i Parlamentets Udvalg om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter. Som kommissær håber jeg at tage ved lære af den specifikke situation, vi oplevede sidste år. Jeg ønsker ikke at vente på reformen af den fælles landbrugspolitik efter 2013, hvor vi helt sikkert vil komme med mere solide svar til hele landbrugssektoren. Jeg vil ikke vente til afslutningen af reformen af den fælles landbrugspolitik i 2013 med at fremsætte specifikke forslag til mælkesektoren på grundlag af konklusionerne fra gruppen på højt plan, der blev nedsat sidste år i kølvandet på krisen, og som nu er i gang med sit arbejde. Denne gruppe vil fremlægge sine resultater i juni.

Umiddelbart efter vil jeg foreslå en diskussion i Rådet (landbrug) og i Parlamentets Udvalg om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter med udgangspunkt i disse resultater. Så inden efteråret eller slutningen af året vil jeg komme her med forslag, der vil give os mulighed for at forudse og så vidt muligt forhindre kriser af denne art – navnlig i mælkesektoren, fordi den har oplevet den vanskeligste situation af alle – og dermed foreslå løsninger, ikke bare på kort sigt, men også på mellemlang og lang sigt.

Vi vil naturligvis tage ved lære af dette og bruge denne lektion inden for andre landbrugssektorer, hvor vi skal intervenere. Måske skal jeg nu benytte lejligheden til at give Dem nogle oplysninger til brug efter vores forhandling i dag.

Kommissionen er meget opmærksom på markedsudviklingen i andre sektorer. Ved hjælp af de interventionsmetoder, vi råder over i øjeblikket – mekanismer for intervention på markederne, som især bruges som sikkerhedsnet – vil vi gøre vores bedste for at forhindre en gentagelse af situationer, der minder om den, der har ramt mælkesektoren.

Mange tak skal De have. Jeg vil lytte opmærksomt til de spørgsmål og problemer, De tager op, og jeg tager ordet igen til sidst for at fremsætte en række bemærkninger.

Peter Jahr, for PPE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. Cioloș, mine damer og herrer! Den grundlæggende reorientering af landbrugspolitikken, så den i højere grad er fokuseret på markedsøkonomien, er den rette

fremgangsmåde. Beslutningen om at styrke sammenhængen mellem europæisk landbrug og verdensmarkedet er også rigtig. Den første succes for denne politik var meget synlig frem til 2007 eller starten af 2008. Den europæiske landbrugspolitik gav mere for pengene. Der var stort set ingen markedsinterventioner, og landmændenes indkomster var stabile og stigende. Men i øjeblikket oplever vi bagsiden af denne reorientering, der omfatter store prisudsving og faldende landbrugsindkomster. Både landmændene og de politikere, der udformer landbrugspolitikken, skal fremover kunne håndtere store udsving i producentpriserne, ikke bare i mælkesektoren.

For at kunne forvalte alvorlige fald på markedet mere effektivt har landbrugspolitikken brug for værktøjer, der kan give den mulighed for at reagere hurtigt, konsekvent og uden en masse bureaukrati. Derfor opfordrer jeg til, at man ikke afskaffer foranstaltninger som interventioner eller eksportsubsidier fuldstændig, men at de medtages på budgettet til nulværdi. Disse instrumenter skal kun tages i brug i ekstraordinære situationer og ikke til konstante markedsinterventioner. Men vi har brug for disse instrumenter, de skal være klar til brug. Vi skal også identificere foranstaltninger for landmændene, der kan skabe lighed på markedet. Disse omfatter navnlig en styrkelse af producentsammenslutningernes juridiske stilling.

Jeg håber, at Kommissionen vil holde ord og overveje bedre grundlæggende juridiske bestemmelser og herefter hurtigt træffe foranstaltninger, når dette er nødvendigt for at forhindre, at landmænd og forbrugere lider alvorlig skade.

Marc Tarabella, for S&D-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Jeg bakker op om Deres første skridt som kommissær for Landbrug og Udvikling af Landdistrikter, for siden Deres høring og ved flere andre lejligheder har vi glædet os, når De har givet udtryk for Deres ønsker, fordi De har forstået, at de ekstreme prisudsving udgør en alvorlig trussel mod landbruget og dets fremtid. Det samme gælder landmændene, som ikke længere kan langtidsplanlægge, fordi investeringerne – navnlig for de yngste af dem – beregnes over perioder på 20 eller 30 år.

For blot seks måneder siden underskrev jeg sammen med hr. Le Foll og et par andre kolleger et ændringsforslag om dette spørgsmål og om alvorlig prisvolatilitet, der havde til formål at begrænse den stigning på 1 %, man havde besluttet, især inden for mælkeproduktion, fordi vi rent faktisk befinder os i en periode med overproduktion. Ændringsforslaget blev forkastet med næsten 250 stemmer mod 350.

De sagde, at vi fremover bør overveje regulering. Gruppen på højt plan holder møder, og så vidt jeg har forstået, består den af personer af høj kaliber, og det er ikke bare producenterne, der er repræsenteret, men også distributørerne.

Jeg ønsker ikke, at aktører, der befinder sig mellem disse to grupper, mellem producenter og distributører – nemlig forædlingsledet – bliver glemt. Jeg håber ikke, at vi glemmer dem, for det er også gennem dem, frem for alt faktisk, at der skabes overskud, efter min mening i højere grad end gennem distributørerne. Jeg vil gerne forsikre dem om, at de ikke vil blive glemt i diskussionen.

Ud over mælkesektoren rammes alle sektorer inden for landbruget af volatilitet, og jeg vil også være så dristig at sige, at priserne er høje. Lad os være forsigtige, for det er ikke nødvendigvis en fordel for landbruget, når forædlingsindustrien – brugerne – vender sig mod alternative produkter. Når priserne vender tilbage til et mere normalt eller lavere niveau, vil disse brugere ikke nødvendigvis vende tilbage til det oprindelige produkt.

Hr. kommissær, i denne situation vil jeg gerne vide – selv om det er lidt tidligt – om De virkelig har til hensigt at indføre de reguleringsmekanismer, som producenterne venter så ivrigt på, inden for alle andre produktionsområder.

Martin Häusling, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne sige til hr. Ciolos, at situationen er forholdsvis fredelig på landet i øjeblikket, ikke fordi landmændene er tilfredse, men fordi mange landmænd i øjeblikket er meget frustrerede. Vi kan ikke bare afvise dem alle ved at sige, at vi vil identificere en fremragende løsning på landbrugskrisen i 2013. Vi er nødt til at give dem nogle svar nu. Det er vi enige om. Protesterne kan meget hurtigt komme tilbage til Bruxelles, så vi er nødt til at komme med nogle svar.

Inden for mælkesektoren er der behov for en grundlæggende ændring af politikken. Jeg deltog i konferencen for gruppen på højt niveau og fandt, at svarene på krisen i mælkesektoren var interessante, men på ingen måde tilstrækkelige. Hvis der skal ske en ændring i politikken, er vi nødt til at sætte spørgsmålstejn ved beslutningen for nylig om at afskaffe reguleringen. Når denne proces er ved at være til ende, kan vi sige, at ophævelsen af kvoterne førte til en meget hård landing, ikke en blød landing. Nu må vi så hurtigst muligt overveje, hvordan vi kan indføre en ny politik, hvordan vi kan indføre nye benchmarks, og hvordan vi kan

bringe staten, med andre ord EU, tilbage i spillet, så vi kan få nogle klarere regler for markedet. Markeder kan ikke fungere uden hjælp. Det er svaret på finanskrisen og ligeledes krisen inden for landbruget. Vi skal opstille regler.

I øjeblikket står vi over for en vanvittig koncentrationsproces inden for landbruget. Jeg bliver meget bekymret, når jeg kan læse i avisen, at bedrifter på helt op til 8 000 køer er under opførelse i det sydlige England. På den anden side må mange mindre brug i ugunstigt stillede områder lukke. Den slags ændringer vil ikke føre til en europæisk, men en amerikansk landbrugsmodel med større og større virksomheder, hvilket i sidste ende vil føre til, at mange små mælkebrug i Europa forsvinder. Vi skal huske på, at dette også betyder tab af arbejdspladser.

Hr. Jahr, vi er enige om én ting, selv om vi ikke er enige i, at vores landbrugspolitik skal være fokuseret på verdensmarkedet. Vi har brug for en tydelig retsstilling for landmændene. De er det svageste led i forretningskæden. De er de første, der bliver ramt af dumpingpriser, som bliver stadig mere udbredte på mange områder. Vi er enige om, at det haster med en klar politisk stillingtagen om, hvordan vi kan regulere markederne bedre i fremtiden.

Vi er nødt til at kigge ud over Europas grænser for at se, hvordan andre regioner løser dette problem. Ingen vil fortælle os, hvordan og hvornår vi skal regulere vores markeder. I de senere år er vi gået for vidt med afskaffelsen af mange af markedsreguleringerne. Lad os kigge på andre lande – gruppen på højt plan bør gøre det samme – for at se, hvilke regler man anvender andre steder. Det er klart, at Canada har hvad mange landmænd og mange forbrugere mener er en velafprøvet model. Vi bør ikke udelade den af diskussionen allerede fra begyndelsen. I stedet bør vi også levere nogle svar.

Som led i retningsændringen for vores politik skal vi sørge for, at vi indfører politikker for regionale markeder. Fokus skal altid ligge på regionerne og ikke på de 5 % af produkterne, der sælges på verdensmarkedet. Vi skal ikke betragte eksportsubsidier og interventioner som de normale regler for påvirkning af markedet fremover. Vi skal nu endeligt bringe denne proces til ophør.

James Nicholson, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Først og fremmest glæder jeg mig over muligheden for at få denne forhandling. Jeg mener, at den er meget relevant, og den seneste krise inden for mælkesektoren, der har sendt så mange af vores landmænd rundt om i EU til tælling, har bestemt været et tegn på den alvorlige volatilitet, der kan påvirke vores landbrugsmarkeder. Der forekommer betydelige prisudsving fra år til år og endda fra måned til måned, og de skyldes ofte faktorer, der ligger uden for vores kontrol, såsom den globale finanskrisen og endda olieprisen.

Virkningerne af det dramatiske fald i mælkeprisen i 2009 blev forstærket af EU's manglende evne til at reagere hurtigt nok på situationen. Selv om vi til sidst kunne gennemføre en blanding af markedsforvaltning og indtægtsstøtteforanstaltninger såsom intervention i mælkefonden og eksportrestitutioner, som til en vis grad lindrede smerten, endte mange landmænd med at gå konkurs, og mange har lidt store økonomiske tab.

Efter min mening er vi nødt til at anvende en tosidet metode for at forsøge at afbøde de lave prisers virkninger for vores landmænd. For det første skal vi blive enige om et minimumssikkerhedsnet for alle sektorer, der er sårbare over for prisudsving. For det andet skal vi sikre os, at vi, uanset hvilke værktøjer vi indfører, kan reagere hurtigt og effektivt, uanset hvilken krise vi kommer ud for.

I øjeblikket diskuteres det ihærdigt i Parlamentet og andre steder, om landmændene får en retfærdig og stabil pris for deres produktion. Hvem der er inde, og hvem der er ude i fødevareforsyningen og fødevareforsyningskæden er et emne, som er relevant for både landmænd og forbrugere. Den forestående reform af den fælles landbrugspolitik giver os en reel mulighed for at løse disse spørgsmål. Naturligvis er det vigtigt ikke at undergrave den europæiske agrofødevareindustri konkurrenceevne. Men en reformeret fælles landbrugspolitik skal kunne reagere på forskellige kriser inden for landbruget for at stabilisere markederne og sikre vores landmænd en rimelig indtægt.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Hr. formand! Jeg går ud fra, at der er tale om en høj grad af ustabilitet på landbrugsmarkederne. Det er sket et betydeligt fald i priserne på de grundlæggende landbrugsprodukter. Samtidig er der sket en stigning i forbrugerpriserne og et betydeligt fald i landbrugsindkomsterne.

Efter min mening er den fælles landbrugspolitik efter reformerne og afkoblingen af støtten tilstrækkeligt markedsorienteret. Mit vigtigste forslag – og det vil jeg gerne gøre klart – går ud på, at landbrugssektoren ikke udelukkes til markedsreglerne. Den fremstiller offentlige varer, og den har brug for offentlig, økonomisk støtte fra EU. Jeg kan ikke følge modsigelserne i argumenterne fra de medlemmer, der

foreslår en markedsorientering her i lande, der opretholder, dyrker og intensiverer forbrugerpatriotismen. Men de nuværende markedsforvaltningsordninger giver ikke det nødvendige sikkerhedsnet, som den foregående taler, hr. Nicholson, var inde på. Vi har behov for supplerende foranstaltninger, mere fleksible og effektive foranstaltninger, foranstaltninger, der garanterer markedsstabilitet i krisetider. Og efter min mening skal vi også "bevæbne" den fælles landbrugspolitik med en finansiel mekanisme til at håndtere krisesituationer, en slags krisestyringsfond. Når man skal garantere producenternes indtægter, er man nødt til at sikre gennemslagskraft i fødevareforsyningskæden.

Her til sidst må vi ikke begrænse os til at udforme de fremtidige markedsværktøjer til perioden efter 2013. Vi ved, at situationen – frem for alt i mælkesektoren – også er kritisk inden for andre ekstremt vigtige sektorer, som er forskellige fra region til region i Europa.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Hr. formand! Forhandlingen har indtil videre vist, at dette er et meget kompliceret problem. I en vis udstrækning har hr. Tarabella og hr. Nicholson m.fl. nævnt, at problemet på den ene side drejer sig om fødevarekæden som helhed, hvilket også tages op i José Bovés betænkning, især at EU hidtil har været ude af stand til at give et bud på, hvordan vi kan sikre en rimelig balance mellem producenter, forædlingsvirksomheder og detailhandlere. Hvad angår hr. Ciolos, er jeg fuldstændig enig i, at det ville være fint at finde en løsning på mellemlang og lang sigt. Der er fire teoretiske muligheder.

Den ene, som hr. Jahr også har nævnt, er at undersøge det neoliberale synspunkt, hvor man hidtil har afvist og forsøgt at afvikle de interventionistiske systemer. Så jeg er helt enig i, at vi skal tænke grundigt over, hvorvidt disse interventionistiske systemer kan afskaffes, eller om de rent faktisk kan bruges til at regulere markedet.

Den anden mulighed, som den franske regering har foreslået vedrørende den amerikanske model, er regulering for at imødegå den cykliske udvikling. Spørgsmålet er, hvorvidt dette kan lade sig gøre i Europa, men det skal vi også undersøge, eftersom hele markedet er så volatilt, at alle muligheder skal overvejes.

Den tredje er løsningen med en børs. For ikke så længe siden blev der afholdt en konference om Borsa Merci Telematica Italiana, et onlinebørssystem, og så skal vi undersøge, i hvilken udstrækning børssystemet kan anvendes. Jeg skal straks tilføje, for hr. Ciolos' skyld, at i Østeuropa og de baltiske lande er børssystemet desværre ikke særlig anvendeligt.

Det franske formandskab nævnte også muligheden for at indføre et prisovervågningssystem i EU. Det skal vi også gennemtænke, og vi skal gennemtænke – og det ligger, så vidt jeg kan vurdere, tæt på hr. Ciolos' måde at tænke på – muligheden for at oprette en form for fond efter samme model som reformen af frugt- og grønsagsmarkederne, som kan anvendes inden for risikostyring. Inden for kornområdet vil dette kræve utroligt store beløb. Jeg er med andre ord helt enig med kommissæren i, at vi skal overveje alle muligheder, for i øjeblikket er EU ude af stand til at regulere markederne korrekt.

Michel Dantin (PPE). – (FR) Hr. formand! Som De udmærket ved, hr. kommissær, er landbruget en økonomisk sektor, der omfatter nogle specifikke kendetegn, som betyder, at der undertiden kan være behov for offentlig intervention, om end det ikke er ønskværdigt, af hensyn til producenter, forbrugere og det offentlige. Der er mindst tre grunde til, at offentlig intervention i denne økonomiske sektor er lige så velbegrundet i EU som i andre dele af verden.

Kendetegnene ved levering af landbrugsvarer og efterspørgslen på foder gør landbrugsmarkederne ustabile. Landbruget fremstiller også ikke-markedsmæssige varer og bidrager til at sikre en vis grad af social stabilitet i vores lande og vores landdistrikter i kraft af de arbejdspladser, det skaber. Frem for alt er landbruget grundlaget for en rigelig, varieret og sund fødevareforsyning. Kan vi så være tilfredse med den nuværende økonomiske situation for vores landdistrikter og vores landmænd?

For nogle få dage siden, hr. kommissær, gav en højtstående embedsmand mig følgende tal for hans *département* – det er tilfældigvis et fransk *département*, som De kender godt, hvor man opdrætter kvæg. Det administrative center har 2 500 landbrugsbedrifter. Heraf har 800 en gældsprocent på over 80 %, og 20 % har en gældsprocent på 100 % eller derover.

Med sådanne tal – som faktisk overraskede selv mig – drejer det spørgsmål, vi behandler i dag, sig ikke kun om indkomst, men om kapitaldræning af det europæiske landbrug. Mindre støtte, mindre offentlig intervention og flere restriktioner på produktionen, det er virkelig en eksplosiv blanding.

Det er korrekt, at den generelle økonomiske krise forværrer situationen. Men vi skal også sætte spørgsmålstegn ved visse beslutninger, som Kommissionen har truffet, visse beslutninger truffet af Deres kolleger, hr.

kommissær. Landbruget er fortsat en forhandlingsparameter i handelsaftalerne. På trods af situationen i Europa er kød, visse kornsorter, frugt og grønsager alle berørt. Aftalen for nylig mellem EU og Andeslandene, især Peru og Colombia, vil ofre producenterne i de ultraperifere regioner. Vi kan ikke fortsætte med en sådan politik.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg kommer fra Syditalien. I min region, i vores regioner, er produktionen centreret omkring middelhavsafgrøder, olie, markafgrøder og grønsager. Der er ikke blevet sagt meget om dette, eftersom Europas og Kommissionens fokus altid hovedsagelig har ligget på mælkeproduktion og kødproduktion. Men vi skal også henlede opmærksomheden på middelhavsafgrøder.

Jeg kan forsikre Dem om, at vi er vidner til affolkning af landdistrikterne i vores områder på grund af følgerne af klimaændringer og ørkendannelse. For os kommer ørkendannelsen til udtryk ved, at der nu gror ukrudt der, hvor man engang dyrkede markafgrøder, grønsager og frugt, hvor olivenlundene ikke længere passes, og jorden ikke længere pløjes.

Jeg kan fortælle Dem, at i 1995, før euroen kom, fik olivenproducenter 170 000 ITL, hvilket svarer til omkring 90 EUR. I år har olivenproducenterne fået 30 EUR pr. hundrede kg. Der er gået 13 eller 14 år, og prisen er nu en tredjedel af, hvad den plejede at være. Vores producenter sælger olie en gros for 2 EUR literen. Indtægter i den størrelsesorden giver dem ikke engang mulighed for at få dækket deres udgifter, og bedrifterne sætter sig i gæld, fordi de sælger til under kostprisen.

Vi oplever også et sært fænomen, nemlig at olien købes en gros til 2 EUR, og vi kan se, at den sælges en detail i supermarkederne for 2 EUR eller mindre. Der findes helt klart et behov for at indføre større kontrol. Jeg vil gerne mødes med Dem for at skitsere problemet med ajourføring af forordning (EF) nr. 2568/1991. Der er nye kontrolsystemer, og vi skal kæmpe imod komplicerede løsninger og forfalskning til gavn for forbrugere og producenter.

Vi kan ikke overveje at nationalisere støtten i den næste fælles landbrugspolitik, og vi kan heller ikke overveje at reducere den direkte støtte, eftersom manglende direkte støtte eller reduktion af midlerne vil føre til en landbrugskrise i Syditalien og Middelhavsområdet.

Hr. kommissær, jeg vil gerne slutte med at fortælle Dem, at de, der ejer jorden i dag, ikke ejer den, fordi de har vundet den i lotteriet, men fordi de har arvet den af deres far eller bedstefar, som har dyrket jorden, som har gødet den med deres sved og blod og efterladt den til deres sønner.

De, der efterlader deres gård til deres børn i dag, risikerer at efterlade dem med en håndfuld gældsbeviser. Europa skal levere et energisk og stærkt svar for at bidrage til og støtte genoplivningen af vores landbrugssektor.

Sari Essayah (PPE). – (FI) Hr. formand! Stabiliseringen af markedet skal være et af de centrale fælles mål for den økonomiske politik. I dette spørgsmål er vi her i salen tilsyneladende enige. Inden for den fælles landbrugspolitik har vi brug for et sikkerhedsnet af markedsordninger, både for at beskytte landmændene og ligeledes for at beskytte alle dem, der er involveret i fødevarekæden.

Perioden efter 2013 virker særligt alarmerende, f.eks. på grund af ophævelsen af eksportsubsidier og mælkekvoter og den øgede import fra andre lande. Derfor er det godt, at kommissæren nu siger, at han planlægger at indføre foranstaltninger inden 2013.

Nu skal vi undersøge, hvordan vi kan tage de nye administrative værktøjer for markedet i brug, f.eks. de mange forskellige foranstaltninger til udvikling af et indkomstsikringssystem, som gør producenter og virksomheder stærkere og forbedrer gennemsigtigheden på markedet.

Ulrike Rodust (S&D). – (DE) Hr. formand! Jeg sidder med en analyse af den økonomiske situation inden for den tyske landbrugssektor, hr. Ciolos. Analysen omfatter en gennemgang af 19 100 regnskaber fra fuldtids- og deltidsladbrug. Resultaterne er blevet fremskrevet på grundlag af fordelingen af bedrifter fra landbrugsstrukturundersøgelsen i 2007.

I finansåret 2008-2009 forværredes den samlede situation betydeligt. Tallene for de 18 200 fuldtidsmælkebedrifter og plantebedrifter faldt fra 45 400 EUR til 34 400 EUR. Det er et fald på 24 %. Der var navnlig store tab i 2008-2009. Driftsresultaterne faldt til 29 300 EUR (minus 45 %) og til 43 000 EUR (minus 18 %).

Derimod har bedrifter med blandede dyrehold ...

(Formanden afbrød taleren)

Dacian Cioloș, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Jeg mener, at den forhandling, vi netop har haft, viser, at det er vigtigt at vi tager ved lære af denne mælkekrise. Desuden skal vi, som hr. Le Foll sagde indledningsvis, overveje at indføre mekanismer til regulering af markederne som led i den fælles landbrugspolitik efter 2013.

Jeg mener virkelig, at den fælles landbrugspolitik både skal respektere mangfoldigheden i det europæiske landbrug, omfatte forslag til foranstaltninger vedrørende vores fælles målsætninger på europæisk plan, der kan give den mulighed for at udfylde sin rolle, som den har fået tildelt i henhold til Lissabontraktaten. Vi skal med andre ord garantere stabilitet i landmændenes indkomster og sørge for leverancer til markederne. De fremtidige instrumenter i den fælles landbrugspolitik skal derfor give os mulighed for bl.a. at nå disse mål. Der er naturligvis også andre mål, men disse er de grundlæggende, som vi skal tage hensyn til.

Markedsregulerende foranstaltninger, der kan give os mulighed for at undgå situationer med pris- eller markedsvolatilitet eller for at intervenere i sådanne situationer, vil være det centrale for vores prioriteringer og for det forslag, Kommissionen vil fremsætte som led i den fælles landbrugspolitik efter 2013. Jeg kan forsikre Dem for, at vi arbejder med dette i øjeblikket. Jeg er fuldt overbevist og bevidst om, at markedsforvaltningsmekanismerne skal kunne spille en rolle ved siden af den direkte støtte, som vi skal beholde, selv om vi skal tilpasse kriterierne for tildeling af denne støtte. Markedet skal naturligvis kunne fungere. Vi skal lade markedet fungere, når det kan, men jeg er også enig med hr. Dantin, når han siger, at landbrugssektorens særlige karakter retfærdiggør intervention fra det offentlige. Den skal naturligvis være målrettet og være rettet mod en løsning af problemerne med markedets funktion for at sikre, at det fungerer korrekt. Det er i denne ånd, at vi vil fremsætte forslag til den fælles landbrugspolitik efter 2013.

Jeg har fuld forståelse for, at andre sektorer end mælkesektoren også oplever problemer for tiden. Derfor er frugt- og grønsagssektoren ofte også underlagt store variationer på markedet, variationer i priser og markedsførte eller solgte mængder. Sektoren gennemgik en reform for få år siden. Vi vil også tage ved lære af gennemførelsen af denne reform, som gav producenter inden for producentorganisationer forhandlingsbeføjelser. Jeg mener også, at vi på dette niveau kan udnytte nogle erfaringer, som kan anvendes i andre sektorer.

Jeg mener også, at ud over offentlige interventioner skal producenterne have mulighed for at forhandle kontrakterne og dermed forhandle priserne bedre, idet de samtidig sikrer en vis stabilitet med hensyn til, hvilke produkter der markedsføres ved hjælp af private kontrakter. Derfor mener jeg, at vi ud over den offentlige intervention kan finde andre måder at få markedet til at fungere korrekt på, idet vi samtidig giver de offentlige myndigheder beføjelser til at intervenere, når markedet er ude af stand til at udfylde sin rolle, idet landbruget ikke kun skal levere til markederne, men også fortsætte med at fremstille offentlige varer. Det er vi enige om. For at landbruget skal kunne udføre alle sine funktioner, er vi nødt til at hjælpe det.

Med hensyn til problemerne vedrørende fødevarerækeden og i særdeleshed beføjelserne til at forhandle om en bedre fordeling af merværdien har Parlamentet udført et stykke arbejde, Kommissionen har udsendt en meddelelse, og der har været forhandlinger inden for Rådet. På grundlag af alle disse elementer mener jeg, at vi kan fremsætte forslag for at finde frem til mekanismer, der vil give producenterne bedre mulighed for at forhandle om deres fortjeneste.

Jeg tror, at jeg mere eller mindre har dækket alle spørgsmålene og alle de problemer, der er blevet nævnt. Jeg vil gerne endnu en gang takke Dem for at have givet mig mulighed for at forklare mig. Forhandlingen er bare begyndelsen. Jeg har også iværksat en offentlig debat, før der fremsættes forslag til en fælles landbrugspolitik for perioden efter 2013. Jeg tror, at vi efter denne forhandling og det arbejde, der pågår inden for Parlamentet, inden efteråret, hvor jeg vender tilbage med en meddelelse fra Kommissionen om den fælles landbrugspolitik fremtid, vil kunne fremsætte forslag, der vil give landmændene større tiltro til deres aktiviteter. Vi har brug for disse landmænd, ikke kun på grund af det, de leverer til markedet, men også på grund af det, de gør med deres jord.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Luís Paulo Alves (S&D), skriftlig. – (PT) Der er sket et fald i priserne på de forskellige landbrugsmarkeder i de seneste måneder som følge af den økonomiske og finansielle krise, der har ramt EU, og som igen har

påvirket efterspørgslen på disse produkter. Lavere priser er til gavn for forbrugerne og vil på mellemlang sigt føre til øget efterspørgsel, men i mellemtiden bliver mange producenter hårdt ramt. Derfor er det vigtigt at udforme en europæisk landbrugspolitik, der kan reagere på det centrale spørgsmål, nemlig behovet for at garantere en bæredygtig fødevarer sikkerhed til rimelige markedspriser. Det, der er behov for, er en landbrugsmodel, der er konkurrencedygtig og økonomisk levedygtig, og som tager højde for borgernes behov med hensyn til fødevarer og miljø og deres sociale behov. Selv om den fælles landbrugspolitik er markedsorienteret, skal den omfatte en række instrumenter vedrørende behovet for at kompensere for produktionen af offentlige aktiver, som markedet ikke belønner, og for at kontrollere den ekstreme volatilitet på markedet. Det skal også have en hensigtsmæssig regulering, et stærkt sikkerhedsnet og en fornuftig risikostyring. Der skal også ske forbedringer af fødevarerforsyningskæden ved hjælp af større gennemsigtighed og en bedre kontraktpraksis, der ikke skader producenterne. Endelig er det vigtigt at sikre en ligelig behandling af importerede landbrugsmaterialer og produkter.

Alan Kelly (S&D), skriftlig. – (EN) Først vil jeg gerne sige, at jeg glæder mig over indsatsen fra mine kolleger, navnlig Senor de Castro, som har taget initiativ til forhandlingen om dette spørgsmål. I dag er det et faktum, at vores landmænd står over for overvældende problemer med at opnå en rimelig pris for deres produkter. Virkningen på priserne under den seneste mælkekrise er bare ét eksempel. Opkøb til lagre har spillet en rolle for stabilisering af markedet, og det samme gælder nødfonden for mælkeprodukter, men vi er endnu ikke ude af krisen. Supermarkederne udgør en hindring, når vi skal sikre en rimelig aftale for landmændene. Vi ved alle, hvordan supermarkederne ynder at fremstille sig selv over for forbrugerne som prispresser. Vi skal imidlertid passe på, at supermarkedet ikke også fortsætter med at presse priserne, som vores landmænd får. Hvis det nuværende system fik lov til at fortsætte i al evighed, ville der ikke findes noget incitament til at drive landbrug, og hvor ville vores landdistrikter så være. Dette skal laves om. Jeg håber, at Kommissionen er lige så bekymret over dette som Parlamentets medlemmer.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) I 2009 har de europæiske landmænd oplevet betydelige problemer. Indkomsten er faldet med næsten en fjerdedel, og krisen har berørt de fleste landbrugsmarkeder, herunder mælk, korn, svinekød, oksekød, oliven osv. Den vanskeligste situation fandt man uden tvivl på markedet for mejeriprodukter. Som følge af det verdensomspændende prissammenbrud led de europæiske mælkeproducenter betydelige tab. Landmændene gjorde offentligt opmærksom på deres vanskelige situation på en række møder, og der var også masseprotester fra landmændene i mange lande. I øjeblikket er prisudsvingene ikke længere så store, men det betyder ikke, at problemerne er forsvundet. Vi står stadig over for lav efterspørgsel og prisudsving inden for mange landbrugssektorer. De nuværende interventionsmekanismer inden for mælkesektoren og oprettelsen af mælkefonden viser sig at være utilstrækkelige. Vi kan allerede forestille os, hvad der sker, når disse instrumenter udløber. Vi kan bestemt forvente yderligere fald i indtægterne og turbulens på markederne. Jeg er enig med hr. Ciolos i, at vi straks skal finde en løsning på den vanskelige situation på markedet for mejeriprodukter, og at vi ikke skal vente til 2013, hvor der er planer om en større reform af den fælles landbrugspolitik. Vi forventer en beslutning fra gruppen på højt niveau, som vil fremlægge sine overvejelser og tanker om forbedringer af situationen inden for mælkesektoren. Jeg håber, at dette organ vil opfylde vores forventninger og fremlægge et afbalanceret program med stabiliseringsforanstaltninger. Det glæder mig, at hr. Ciolos deler vores frygt og har taget hensyn til vores forslag.

16. Dagsorden for næste møde: se protokollen

17. Hævelse af mødet

Formanden. – Næste møde finder sted i morgen, den 21. april. Forhandlingerne finder sted fra 09.00 til 13.00 og fra 15.00 til 19.00. Jeg ved ikke, om alle er klar over, at mødet i morgen slutter kl. 19.00.

(Mødet hævet kl. 23.25)